

JEFFREY ARCHER

Au muscat mai mult uecat pot mesteca

Toate serviciile secrete
operative au în comun dra-
gostea pentru hîrtoage. Ast-
fel își pot dovedi utilitatea.

CARE DINTRE CEI DOI MAGNATI AI
PRESEI MONDIALE VA TRIUMFA ?

A patra
PUTERE

- A PATRA PUTERE -

JEFFREY ARCHER

A PATRA PUTERE

Titlul original: THE FOURTH ESTATE, 1995
Traducere: IOANA-RUXANDRA FRUNTELATĂ

NOTA AUTORULUI

În luna mai a anului 1789, regele Louis al XVI-lea i-a convocat la Versailles pe reprezentanții „Stărilor Generale”.

Prima Stare era reprezentată de trei sute de nobili.

A doua, de trei sute de preoți.

A treia, de șase sute de oameni de rând.

Câțiva ani mai târziu, după Revoluția Franceză, Edmund Burke, ridicând ochii spre galeria presei din Camera Comunelor¹, a spus: „Iată care este cea de-a patra stare, a cărei putere e mai mare decât a tuturor.”

¹ Camera Comunelor = organ legislativ din Marea Britanie.

Pentru Michael și Judith

SUPLIMENT DE SEARĂ

**Mogulii Mass Media Luptă
Să-Și Salveze Imperiile**

1

THE GLOBE

5 noiembrie, 1991²

Armstrong în fața falimentului

Avea toate șansele împotriva lui. Dar, în trecut, lucrul acesta nu-l deranjase niciodată pe Richard Armstrong.

— *Faites vos jeux, mesdames et messieurs.* Faceți jocurile.

Armstrong își pironi privirea asupra mesei de postav verde. Muntele de jetoane roșii îngrămădite în fața lui până în urmă cu câteva clipe se redusese la o grămăjoară. Deja pierduse patruzeci de mii de franci în seara aceea – dar ce însemnau patruzeci de mii de franci când în ultimele douăsprezece luni irosise un miliard de dolari?

Se aplecă și-și plasă pe zero toate jetoanele rămase.

— *Les jeux sont faits. Rien ne va plus,* spuse crupierul și puse ruleta în mișcare cu o zvâcnitură a brațului. Bila albă își porni goana pe roată, căzând și săltându-se din micile fante negre și roșii.

Armstrong stătea cu privirea pierdută. Nici când se opri bila nu vru să-și coboare ochii.

— *Vingt-six,* declară crupierul și începu imediat să scoată

² Titlul fiecărui capitol reproduce titlul unui articol închipuit, dintr-un ziar de mare tiraj. Numele ziarului este specificat împreună cu data apariției.

afară toate jetoanele care nu erau la numărul douăzeci și șase.

Armstrong se îndepărtă de masa verde fără să mai arunce nicio privire înapoi. Trecu încet pe lângă mesele de table și ruletă și ajunse la ușa dublă pe unde se ieșea în lumea adevărată. Un portar înalt, cu redingotă albastră, îi ținu ușa zâmbindu-i ca unui jucător cunoscut, de la care aștepta obișnuitul bacșiș de o sută de franci. Dar în seara aceasta n-avea să-l primească.

Trecând pe lângă fântâna arteziană din grădina luxuriantă a cazinoului, Armstrong își trecu mâna prin părul negru și des. Se împliniseră paisprezece ore de la întrunirea urgentă a Consiliului londonez și începea să se simtă epuizat. În ciuda greutății lui – Armstrong nu mai urcase de câțiva ani buni pe un cântar – își păstră ritmul, mergând pe șosea până la restaurantul lui favorit, cu vedere spre golf. Știa că toate mesele fuseseră rezervate de cel puțin o săptămână și zâmbi pentru prima oară în seara aceea, gândindu-se la încurcătura pe care avea s-o creeze sosirea lui.

Împinse ușa restaurantului și chelnerul înalt și slab încercă să-și ascundă surprinderea, inclinându-se până la pământ.

— Bună seara, domnule Armstrong. Ce plăcere să, vă revedem. Vă va însoți cineva?

— Nu, Henri.

Ospătarul-șef își îndrumă oaspetele neașteptat prin restaurantul ticsit, către o măsuță dintr-un separeu. După ce Armstrong se așeză, îi întinse meniul legat în coperti de piele.

Armstrong scutură din cap:

— Lasă asta, Henri. Știi. Foarte bine ce-mi place.

Ospătarul-șef se încruntă. Capete încoronate europene, staruri hollywoodiene, chiar și fotbaliști italieni, îi suporta pe toți fără nicio tresărire, dar, de câte ori Richard Armstrong era în restaurant, stătea cu nervii încordați. Și acum trebuia să aleagă meniul lui Armstrong. Era ușurat că masa obișnuită a faimosului lui client nu fusese ocupată. Dacă ar

fi sosit peste câteva minute, ar fi trebuit să aștepte la bar până când s-ar fi așezat o masă în centrul sălii.

Când Henri așeză un șervet în poala lui Armstrong, chelnerul responsabil cu băuturile îi turna deja un pahar din șampania favorită. Armstrong privea pe fereastră, dar ochii nu i se opriră asupra iahtului mare, ancorat în partea nordică a golfului. Gândurile îi rătăceau la sute de kilometri depărtare, acolo unde se aflau soția și copiii lui. Oare cum aveau să reacționeze la aflarea veștilor?

În față i se așeză un homar în aluat, încălzit doar atât cât trebuia. Lui Armstrong nu-i plăcea să aștepte să i se răcească mâncarea. Prefera să-și ardă limba.

Spre uimirea ospătarului-șef, ochii clientului rămaseră ațintiți în zare, în timp ce paharul îi era umplut a doua oară. Armstrong se întreba cât avea să dureze până când colegii lui din comitetul de conducere – majoritatea, oameni de vază, cu funcții și relații suspuse – aveau să înceapă să-și acopere urmele și să se îndepărteze de el, după ce conturile companiei aveau să fie făcute publice. Bănuia că numai Sir Paul Maitland avea să fie în stare să-și păstreze reputația neștirbită.

Armstrong luă lingura și începu să devoreze supa care i se adusese.

Clienții de la mesele alăturate se întorceau din când în când, aruncând priviri în direcția lui și schimbând șoapte conspirative cu însoțitorii lor.

— E unul din oamenii cei mai bogați din lume, îi spunea un bancher localnic tinerei femei pe care o invitase prima oară în oraș.

Ea părea suficient de impresionată.

De obicei, lui Armstrong îi plăcea să se știe faimos. Dar în seara aceasta, nici nu-i observa pe cei din jur. Mintea îi era la banca elvețiană, a cărei conducere luase decizia să facă dezvăluiri totale – și asta doar pentru cincizeci de milioane de dolari.

Castronul de supă fu luat de pe masă și Armstrong își tampona buzele cu șervetul de în. Ospătarul-șef știa prea

bine că omului acestuia nu-i plăcea să facă pauză între feluri.

Un calcan de Dover, dezosat – Armstrong nu se împăca deloc cu activitățile inutile – poposi lin în fața lui, împreună cu garnitura de cartofi prăjiți, tăiați rotund, și sosul special, păstrat în bucătăria restaurantului pentru unicul client care-l comandase vreodată. Absent, Armstrong desfăcu sticluța și-și turnă o cantitate serioasă peste carnea de pește, apoi luă cuțitul și întinse sosul pe toată farfuria.

Întrunirea comitetului din dimineața aceea amenințase să-i scape de sub control după retragerea lui Sir Paul din funcția de președinte. După ce încheiaseră și discuția despre „Alte afaceri”, Armstrong părăsise în grabă sala de ședințe și urcase pe acoperișul clădirii, unde îl aștepta elicopterul. Pilotul fuma tihnit o țigară, rezemat de balustradă.

— Heathrow³, lătrase Armstrong, fără să-i pese niciun pic de obținerea libertății de decolare de la controlul traficului aerian.

Pilotul își strivise repede țigara și fugise către elicopter. Zburând peste centrul Londrei, Armstrong începuse să cântărească succesiunea evenimentelor din orele ce aveau să urmeze. Asta, bineînțeles, dacă cele cincizeci de milioane de dolari n-aveau să se materializeze de undeva, printr-un miracol.

Peste cincisprezece minute, elicopterul aterizase pe pista particulară, cunoscută sub numele de Terminalul 5 de către cei care-și puteau permite s-o folosească. Armstrong coborî și porni greoi către avionul particular.

Un alt pilot, gata să-i asculte ordinele, îl salută din capul scării.

— Nisa, spuse Armstrong, înainte de a se așeza.

Pilotul intră în cabină, gândindu-se că probabil „Căpitanul Dick” se ducea să se odihnească pe iahtul lui din Monte Carlo.

³ Aeroport din Londra.

Aparatul decola, luând direcția sud. În decursul celor două ore de zbor, Armstrong nu vorbi decât o dată la telefon, cu Jacques Lacroix, în Geneva. Dar, oricât își pleda cauza, primi același răspuns:

— Domnule Armstrong, dacă nu depuneți cele cincizeci de milioane de dolari până la ora de închidere a tranzacțiilor, nu voi putea decât să las chestiunea pe seama departamentului nostru juridic.

Singura activitate pe care-o mai avu în timpul zborului fu să rupă filele din dosarele lăsate de Sir Paul pe masa comitetului. Apoi se duse la toaletă și aruncă bucățelele în closet.

Când avionul se opri pe aeroportul din Nisa, un Mercedes înainta până în fața scării. Armstrong se urcă în spate, fără o vorbă: șoferul nu avea nevoie să întrebe pentru a ști unde dorea să meargă stăpânul lui. De fapt, Armstrong nu scoase niciun cuvânt cât dură drumul de la Nisa la Monte Carlo; nu avea rost, doar șoferul nu era în poziția de a-i împrumuta 50 de milioane!

Mașina coti spre port, unde căpitanul iahtului lui Armstrong aștepta să-i ureze bun venit la bord. Deși Armstrong nu prevenise pe nimeni, alții avuseseră grijă să dea telefoane și echipajul de treisprezece al iahtului *Sir Lancelot* era pregătit să-l întâmpine pe boss.

— Dumnezeu știe unde-o să vrea să mergeți, fusese comentariul final al secretarei.

De câte ori Armstrong se hotăra să revină la aeroport, secretara lui era anunțată imediat. Era singurul mod în care personalul lui din toată lumea putea spera să-și păstreze slujba mai mult de o săptămână.

Căpitanul era neliniștit. Șeful nu era așteptat la bord decât peste trei săptămâni, când urma să-și petreacă vacanța împreună cu familia. De dimineață, când se primise telefonul de la Londra, căpitanul era la șantierul local, supraveghind câteva reparații minore la *Sir Lancelot*. Nimeni nu avea habar încotro voia să meargă Armstrong, dar nu era dispus să-și asume niciun risc. Cu mari cheltuieli, reușise să scoată

iahtul din șantier și să-l ancoreze la chei doar cu câteva minute înainte de sosirea șefului în Franța.

Armstrong păși pe punte, salutat de patru marinari îmbrăcați în uniforme albe și scrobite. Își azvârli pantofii din picioare și coborî în apartamentul lui. Deschizând ușa, descoperi că sosirea îi fusese anticipată: avea deja un morman de faxuri pe măsuta de lângă pat.

Oare se răzgândise Jacques Lacroix? Alungă imediat gândul; după ani de zile de tranzacții cu elvețienii, ajunsese să-i cunoască mult prea bine. Erau o națiune unidimensională și lipsită de imaginație, care nu aproba decât conturile pline și exclusese cuvântul „risc” din dicționare.

Începu să răsfoiască rolele de hârtie de fax. Prima era de la bancherii lui din New York, care-l informau că la deschiderea bursei prețul acțiunilor companiei Armstrong Communications era în continuare în scădere. Citi printre rânduri, până ajunse la cuvintele de care se temea: „Nu cumpărători, doar vânzători” se anunța, ca într-o fișă medicală. „Dacă mișcarea va mai dura, băncii nu-i va mai rămâne decât să-și revizuiască poziția”.

Mătură faxurile pe podea și se îndreptă către micul seif ascuns în spatele unei fotografii înrămate, care-l reprezenta pe el dând mâna cu regina. Formă combinația discului: 10-06-23. Ușa blindată se deschise și Armstrong scoase cu amândouă mâinile teancurile groase de bani gheață. Trei mii de dolari, douăzeci și două de mii de franci francezi, șapte mii de drahme și un mănunchi mare de lire italiene. După ce-și băgă toți banii în buzunare, coborî de pe iaht și se îndreptă direct către cazino, fără să spună nimănui unde se ducea sau cât avea de gând să stea. Căpitanul îi ordonă unui mus să-l urmărească, pentru ca întoarcerea lui să nu-i ia prin surprindere.

I se aduse o înghețată mare de vanilie. Ospătarul-șef turnă pe ea ciocolată topită și, cum Armstrong nu-i comandă să se oprească, goli toată sosiera de argint. Lingurița începu să se

miște rapid și nu se opri decât când niciun strop de ciocolată nu mai rămăsese pe pereții cupei.

Aceasta fu înlocuită cu o cafea neagră, aburindă. Armstrong continua să privească pe geam. Dacă zvonul că nu putea acoperi nici măcar 50 de milioane avea să se răspândească, nicio bancă din lume nu avea să mai facă afaceri cu el.

Peste câteva minute, ospătarul-șef se întoarse și constată mirat că bogatul lui client nici nu se atinsese de cafea.

— Să vă aducem altă ceașcă, domnule Armstrong? șopti el cu deferentă.

Armstrong clătină din cap:

— Adu-mi nota, Henri.

Își goli ultimul pahar de șampanie și luă nota împăturită de pe tăvița de argint, întinsă în grabă de ospătarul-șef. Acesta era unicul client care nu suporta să aștepte pentru nimic, nici măcar pentru nota de plată.

Armstrong desfăcu hârtia, dar nu-l interesă conținutul. Șapte sute doisprezece franci, *service non compris*. O semnă, rotunjind suma la o mie de franci. Pe chipul ospătarului apărură prima dată zâmbetul – un zâmbet care avea să dispară la descoperirea faptului că restaurantul era ultimul pe lista creditorilor.

Armstrong se ridică, aruncă pe masă șervetul boțit și ieși din restaurant. Fu urmărit de mai multe perechi de ochi și întâmpinat afară de alții. Nici nu-l observă pe tânărul mus grăbindu-se în direcția lui *Sir Lancelot*.

Coborând pe promenadă, Armstrong vomită peste bărcile strânse una lângă alta și legate pentru noapte. De obicei, îl încălzea senzația de a fi proprietarul celui mai mare iaht din golf, cu excepția ocaziilor când sultanul din Brunei sau regele Fahd se hotărau să treacă pe acolo. În seara aceasta, se gândea doar la prețul lui când avea să fie scos la licitație. Dar, după ce se va afla adevărul, cine o să mai vrea să cumpere un iaht care a fost al lui Richard Armstrong?

Ajutându-se de parâme, Armstrong trecu puntea și-l găsi pe căpitan așteptându-l împreună cu secundul.

— Ridicăm ancora imediat.

Căpitanul nu fu surprins. Știa că lui Armstrong nu-i plăcea să lăncezească în port mai mult decât era necesar: numai legănarea dulce a valurilor îl putea adormi, chiar și la ore foarte înaintate. Căpitanul începu să dea ordine, stabilind cursul, în timp ce Armstrong își azvârli pantofii și coborî sub punte.

Deschizând ușa, privirea îi fu atrasă de un nou maldăr de faxuri. Le înșfacă, sperând încă să se agate de un pai. Primul era de la Peter Wakeham, vicepreședintele companiei Armstrong Communications, care, fără îndoială, se afla încă la biroul lui din Londra, deși era foarte târziu. „Sună-mă urgent”, scria în mesaj. Al doilea era de la New York. Stocul companiei coborâse din nou și bancherii „consideraseră că era necesar, oricât de dificil ar fi fost”, să-și lanseze propriile acțiuni pe piață. Cel de-al treilea era de la Jacques Lacroix din Geneva, să-i confirme că, deoarece banca nu primise cele 50 de milioane de dolari până la orație încheiere a tranzacțiilor, nu le mai rămăsese decât...

La New York era ora cinci și douăsprezece minute, la Londra, zece și douăsprezece și unsprezece și douăsprezece la Geneva. A doua zi la nouă dimineața nu va mai putea controla nici titlurile din propriile lui publicații, ca să nu mai vorbească de cele ale lui Keith Townsend.

Armstrong se dezbracă încet, lăsându-și hainele să cadă pe podea. Luă o sticlă de coniac dintr-un dulap din perete, își turnă un pahar mare și se prăbuși pe patul dublu. Zăcu neclintit, ascultând sunetul motoarelor și clinchetul ancorei ridicate. Ambarcațiunea începu să iasă încet în larg.

Orele trecură rând pe rând, dar Armstrong nu se mișcă, reumplându-și doar din când în când paharul. Deodată auzi patru bătăi ale micului ceas de pe noptieră. Se sculă în capul oaselor, așteptă puțin, apoi își lăsă picioarele pe covorul gros. Se ridică nesigur și bâjbâi prin întuneric către baie. Găsi ușa și luă din cuier un halat larg, alb-cafeniu, cu inscripția aurie *Sir Lancelot* pe buzunar. Își pipăi drumul până la ușa cabinei și o deschise, pășind desculț pe culoarul slab luminat. Șovăi,

apoi încuie ușa și lăsă cheia să cadă în buzunarul halatului. Nu se mișcă până când nu fu sigur că nu mai aude decât torsul constant al motoarelor iahtului.

Se împletici de la un perete la altul al culoarului strâmt, oprindu-se în fața scării care urca pe punte. Apoi începu să urce încetișor treptele, ținându-se strâns de parâmele de pe laturi. Ieși pe punte, întorcând repede capul în toate direcțiile. Nu văzu pe nimeni. Era o noapte limpede și răcoroasă, cu nimic diferită de nouăzeci și nouă la sută din nopțile din sezonul acela.

Armstrong păși tăcut până ajunse deasupra sălii motoarelor – unde era cel mai mult zgomot.

După încă un moment, își desfăcu nodul de la cordonul halatului și-l dezbrăcă.

Gol în noaptea prietenoasă, privi marea calmă și neagră și se întrebă: oare nu acesta e momentul când toată viața trebuie să-ți treacă pe dinainte, într-o fulgerare scurtă?

2
THE CITIZEN⁴
5 noiembrie, 1991

Townsend în fața ruinei

— Mesaje? întrebă laconic Keith Townsend, depășind pupitrul secretarei în trecere spre biroul lui.

— Președintele a sunat din Camp David chiar înainte de a vă urca în avion, spuse Heather.

— Care din ziarele mele l-a supărat de data asta? întrebă Townsend, așezându-se.

— *New York Star*-ul. A auzit că o să-i tipăriți situația bancară mâine, pe prima pagină, răspunse Heather.

— Ba mai degrabă situația *mea* bancară ar fi bună pentru prima pagină de mâine, spuse Townsend, cu un accent australian mai pronunțat decât de obicei. Altceva?

— Margaret Thatcher v-a trimis un fax de la Londra. E de acord să încheie contracte pentru două cărți, deși oferta lui Armstrong a fost mai mare.

— Să sperăm c-o să-mi ofere și mie ceva 6 milioane de dolari pentru memoriile *mele*.

Heather schiță un zâmbet.

— Altceva?

— Gary Deakins a mai primit o citație.

— Ce-a mai făcut de data asta?

— L-a acuzat de viol pe arhiepiscopul de Brisbane, pe prima pagină a ziarului *Truth*⁵ de ieri.

— Adevărul, tot adevărul și numai adevărul, zâmbi Townsend. Atâta vreme cât se vinde ziarul.

— Din nefericire, s-a dovedit că femeia cu pricina e o binecunoscută predicatorie laică și prietenă de familie a

⁴ Cetățeanul (engl.).

⁵ Adevărul (engl.).

arhiepiscopului. Se pare că Gary a dat-o în bară rău de tot.

Townsend se lăsă pe spătarul scaunului, continuând să asculte miriadele de probleme care-i asaltau pe oameni peste tot: obișnuitele plângeri ale politicianilor, ale oamenilor de afaceri și ale așa-numiților „oameni de presă”, care se așteptau ca el să intervină imediat și să le salveze carierele de la ruină. Măine, pe vremea asta, cei mai mulți se vor fi calmat, fiind înlocuiți cu altă duzină de primadone la fel de nevrigoase. Știa că oricare dintre ei ar fi fost încântat să afle că și cariera lui se afla pe marginea prăpastiei – și asta numai pentru că președintele unei mici bănci din Cleveland ceruse ca împrumutul de 50 milioane dolari să-i fie restituit în seara aceea, până la ora de încheiere a tranzacțiilor.

Pe când Heather înșira mai departe conținutul listei de mesaje – cele mai multe, de la oameni al căror nume nu-i spunea nimic – mintea lui Townsend alunecă înapoi, spre discursul ținut de el în seara precedentă. O mie din directorii lui din toată lumea se întâlniseră în Honolulu pentru o conferință de trei zile. În cuvântul de încheiere, le spusese că Global Corp era o companie pregătită să înfrunte noua revoluție a mass-media. Și sfârșise spunând: „Compania noastră e singura calificată pentru a conduce această industrie în secolul douăzeci și unu.” Fusese aplaudat în picioare, mai multe minute. Și privindu-și auditoriul bogat, cu chipuri încrezătoare, se întrebese câți dintre ei bănuiau că Global era de fapt pe punctul de a da faliment.

— Ce să-i spun președintelui? întrebă Heather pentru a doua oară.

Townsend se întoarse în lumea reală:

— Care din ei?

— Al Statelor Unite.

— Așteaptă să mai sune, spuse el. S-ar putea ca între timp să fi devenit mai calm. Până atunci, o să schimb două vorbe cu redactorul de la *Star*.

— Și doamna Thatcher?

— Trimite-i un buchet mare de flori și un bilet pe care să scrie: „Memoriile dvs. Vor fi numărul unu, de la Moscova la

New York.”

— Să nu pun și Londra?

— Nu, știe și ea că la Londra vor fi pe primul loc.

— Și cu Gary Deakins ce facem?

— Telefonează-i arhiepiscopului și spune-i c-o să-i construiesc acoperișul nou de care are nevoie pentru catedrală. Așteaptă o lună și pe urmă trimite-i un cec de 10.000 de dolari.

Heather dădu din cap își închise carnețelul și puse ultima întrebare:

— Acceptați vreo convorbire?

— Numai pe Austin Pierson. Dacă sună, dă-mi-l imediat.

Heather se întoarse și ieși din cameră.

Townsend își răsuci scaunul spre fereastră. Încercă să-și reamintească discuția avută cu consiliera lui financiară, care-i telefonase la bordul avionului particular cu care venise din Honolulu.

— Tocmai am ieșit de la întrevederea cu Pierson, spusese ea. A durat mai mult de o oră, dar, când am plecat, încă nu era hotărât.

— Încă nu era hotărât?

— Nu. Are nevoie să se consulte cu comitetul financiar al băncii înainte de a lua decizia finală.

— Dar acum, când toate băncile au fost de acord, n-o să se apuce Pierson...

— Ba da. Și o poate face; încearcă să-ți amintești că e președintele unei mici bănci din Ohio. Nu-l interesează la ce înțelegere au căzut alte bănci. Și după toată campania negativă pe care ai avut-o în presa ultimelor săptămâni, nu-i mai pasă decât de un singur lucru.

— Și anume? întrebă el.

— Să-și acopere spatele, replicase ea.

— Dar nu-și dă seama că toate celelalte bănci o să-l renege dacă nu se aliniază la planul lor?

— Ba da, dar, când i-am spus asta, a ridicat din umeri și a spus: „În cazul acesta, o să-mi asum riscul.”

Townsend începuse să înjure, dar E.B. adăugase:

— Totuși, mi-a promis ceva.

— Ce anume?

— O să-mi dea telefon de îndată ce află decizia comitetului.

— Grozav. Și ce pot să fac dacă e împotriva mea?

— Dă presei declarația pe care am convenit-o, spusese ea.

Lui Townsend i se făcuse rău:

— Nu se mai poate face nimic?

— Nimic, replicase cu fermitate doamna Beresford. Să așteptăm telefonul lui Pierson Trebuie să mă grăbesc dacă vreau să prind primul zbor spre New York. Ne vedem în jurul prânzului.

Și legătura fusese întreruptă.

Townsend continua să se gândească la cuvintele ei, plimbându-se în jurul mobilelor. Se opri să-și aranjeze cravata în oglinda de la cuier – nu avusese timp să se mai schimbe după ce coborâse din avion și se vedea. Pentru prima oară, nu se putu împiedica să nu constate că arăta mai bătrân decât cei șaiszeci și trei de ani ai lui. Nici nu era de mirare, după toate eforturile la care-l supusese E.B. în ultimele șase săptămâni. Dar ar fi fost primul gata să recunoască faptul că, dacă ar fi apelat mai devreme la sfaturile ei, n-ar fi depins atât de mult de un telefon de la o mică bancă din Ohio.

Fixă telefonul, dorindu-și să sune. Dar nu sună. Nici nu încercă să se apropie de teancul de scrisori pe care Heather i le lăsase la semnat. Dar gândurile îi fură întrerupte de intrarea secretarei. Aceasta îi întinse o foaie de hârtie cu o listă de nume, aranjate în ordine alfabetică.

— Cred că v-ar putea fi utile, spuse ea.

După ce lucrase treizeci și cinci de ani pentru el, știa că patronul ei nu era genul de om care să stea cu mâinile în sân.

Townsend își plimbă încet degetul pe lista de nume. Niciunul dintre ele nu-i spunea ceva. Trei aveau asteriscuri în dreptul lor, ceea ce însemna că persoanele fuseseră angajate la Global Corp. Avea treizeci și șapte de mii de

angajați curenți, iar pe treizeci și șase de mii dintre ei nu-i văzuse niciodată. Dar trei dintre acești necunoscuți făceau acum parte din redacția lui *Cleveland Sentinel*, un ziar de care nici nu auzise.

— A cui e *Sentinel*ă? întrebă el, sperând că va putea face câteva presiuni asupra proprietarului.

— A lui Richard Armstrong, replică neutru Heather.

— Asta mai lipsea.

— N-aveți sub control nicio publicație pe o rază de o sută de kilometri în jurul Cleveland-ului, continuă Heather. Numai o stație radio locală care transmite muzică country.

În clipa aceea, Townsend ar fi negociat bucuros *New York Star*-ul pentru *Sentinel*ă din Cleveland. Privi din nou cele trei nume cu asterisc, dar nu-i aminteau nimic. Se întoarse spre Heather:

— Mă mai iubește vreunul din ei? întrebă el, forțându-se să zâmbească.

— Barbara Bennett cu siguranță nu, răspunse Heather. Scribe rubrica de modă la *Sentinel*. A fost dată afară de la ziarul ei local din Seattle la câteva zile după ce l-ați preluat. A intentat proces pentru concediere fără motiv și a pretins că înlocuirea ei avea o legătură cu redactorul-șef. S-a ajuns până la audieri preliminare, la care a declarat că sunteți „nimic mai mult decât un samsar de pornografii, interesat numai de nivelul cel mai de jos”. Ați dat instrucțiuni să nu mai fie angajată de niciunul din ziarele dvs.

Townsend știa că s-ar fi găsit cu ușurință o mie de indivizi care să-i scrie un necrolog sângeros în ziarele din ziua următoare.

— Mark Kendall? sondă el.

— Reporter de criminalistică. A lucrat câteva luni la *New York Star*, dar nu cred că l-ați întâlnit vreodată personal.

Townsend așteptă ca Heather să-i furnizeze detalii pentru numele următor. Știa că ea păstra ce-i mai bun la sfârșit: până și ei îi plăcea, să-l aibă cu ceva la mână.

— Malcom McCreedy. Redactor de rubrică la *Sentinel*. A lucrat pentru *Melbourne Courier* din 1979 până în 1984. Pe

atunci îi plăcea să spună că sunteți prieteni. A fost dat afară pentru că întârzia să-și dea articolele la timp. Se pare că whisky-ul de malț îi monopoliza toate gândurile după ședința de dimineață, iar după amiaza era atras de fuste. Cu toate laudele lui, n-am găsit nicio dovadă că l-ați fi întâlnit vreodată.

Townsend se minună auzind câte informații reușise Heather să adune într-un timp atât de scurt. Dar știa că, după atâția ani în serviciul lui, avea relații aproape la fel de bune ca și ale lui.

— McCreedy a fost căsătorit de două ori, continuă ea. Și a divorțat de amândouă soțiile. Are doi copii din prima căsătorie: Jill, de douăzeci și șapte de ani, și Alan, de douăzeci și patru. Alan lucrează la *Dallas Comet*, la mica publicitate.

— Nici că se putea mai bine, spuse Townsend. McCreedy e omul nostru. Și tocmai o să primească un telefon de la vechiul lui amic.

Heather zâmbi:

— Vă fac legătura imediat. Să sperăm că e treaz. Townsend încuviință din cap și Heather se întoarse la biroul ei. Proprietarul unei rețele de 297 publicații, cu peste un miliard de cititori de pe tot globul, aștepta să discute cu redactorul de rubrică al unui ziar local din Ohio, cu un tiraj mai mic de treizeci și cinci de mii de exemplare.

Townsend se ridică și începu să străbată biroul, gândindu-se la întrebările pe care trebuia să i le pună lui McCreedy și la ordinea acestora. Făcând înconjurul încăperii, dădu cu ochii de ramele de pe pereți, unde se puteau vedea câteva dintre ziarele lui cu cele mai faimoase articole de senzație.

New York Star, 23 noiembrie, 1963: „Kennedy asasinat la Dallas”.

Continent, 30 iulie, 1981: „Până la adânci bătrâneți”, un titlu aflat deasupra unei fotografii a prințului Charles și a Dianei în ziua nunții.

Globe, 17 mai, 1991: „Richard Branson m-a dezvirginat, pretinde o fecioară”.

Ar fi dat bucuros o jumătate de milion de dolari pentru a putea citi de pe acum titlurile ziarelor de mâine.

Telefonul de pe birou sună ascutit și Townsend se așează repede pe scaun și luă receptorul.

— Malcom McCreedy pe linia unu, spuse Heather, făcându-i legătura.

După ce auzi semnalul, Townsend începu:

— Tu ești, Malcom?

— Desigur, d-le Townsend, răspunse o voce surprinsă, cu un inconfundabil accent australian.

— Ce mult timp a trecut, Malcom. Prea mult. Ce mai faci?

— Bine, Keith. Chiar bine, se auzi răspunsul, puțin mai încrezător.

— Și copiii? întrebă Townsend, uitându-se pe hârtia lăsată de Heather. Jill și Alan, nu i așa? Parcă Alan lucra pentru compania din Dallas, nu?

Urmă o tăcere lungă și Townsend începu să se întrebe dacă nu cumva convorbirea fusese întreruptă. Până la urmă, McCreedy spuse:

— Așa e, Keith. Amândoi sunt bine, mulțumesc. Ai tăi sunt bine?

Era limpede că nu-și putea aminti numărul sau numele membrilor familiei.

— Și ai mei sunt bine, Malcom, mulțumesc, spuse Townsend, imitând intenționat dialogul celuiilalt. Cum îți place la Cleveland?

— E O.K., spuse McCreedy. Dar aș prefera să mă întorc acasă să văd meciurile „Tigrilor” sâmbăta după-masa.

— Chiar asta e unul din motivele pentru care te-am sunat, spuse Townsend. Dar mai întâi, aș vrea să-ți cer un sfat.

— Sigur, Keith, orice. Poți întotdeauna să te bazezi pe mine, spuse McCreedy. Dar poate că ar fi bine să închid ușa, adăugă el, sigur acum că toți colegii lui de etaj își dăduseră seama cu cine purta conversația.

Townsend așteptă nerăbdător.

— Bun, deci ce pot face pentru tine, Keith? întrebă vocea, gâfâind ușor.

— Numele Austin Pierson îți spune ceva? urmă din nou o tăcere lungă.

— E sculă mare în comunitatea financiară, nu-i așa? Cred că e în fruntea unei bănci de aici sau a unei companii de asigurări. Dă-mi un moment să-l caut pe computer.

Townsend așteptă din nou, conștient că, dacă tatăl lui ar fi pus aceeași întrebare cu patruzeci de ani înainte, ar fi durat ore, poate chiar zile până când cineva i-ar fi putut răspunde.

— L-am găsit, spuse cel din Cleveland peste câteva secunde. Acum știu de ce mi-am amintit numele, spuse el după o scurtă pauză. Am avut o rubrică despre el acum vreo patru ani, când a preluat Manufactures Cleveland.

— Ce poți să-mi spui despre el? întrebă Townsend, fără să mai piardă timp cu alte banalități.

— Nu cine știe ce, răspuse McCreedy, studiind ecranul din fața lui și apăsând din când în când butoanele. Pare a fi un cetățean model. — S-a ridicat în ierarhia bancară treaptă cu treaptă, e trezorier al clubului Rotary, predicator laic metodist și căsătorit de treizeci și unu de ani cu aceeași femeie. Are trei copii, locuiesc toți în oraș.

— Se știe ceva despre copii?

McCreedy mai apăsă câteva taste:

— Da. Unul predă biologia la liceu, fata e infirmieră la spitalul Cleveland Metropolitan și cel mic tocmai a intrat ca partener la cea mai prestigioasă firmă de avocatură din stat. Dacă dorești să închei o tranzacție cu domnul Austin Pierson, Keith, cred că te bucuri să afli că pare a avea o reputație nepătată.

Townsend nu se bucura:

— Deci nu e nimic în trecutul lui care să...

— Eu nu știu nimic, Keith, spuse McCreedy. Reciti repede notițele făcute în urmă cu cinci ani, sperând să găsească un amănunt picant ca să-i facă plăcere fostului lui șef.

— Da, acum mi-aduc aminte tot. Omul era un constipat. Nici măcar nu m-a lăsat să-l interviuez în orele de serviciu și când m-am dus seara la el acasă nu m-am ales decât cu un suc de ananas cu multă apă.

Townsend hotărî că nu ajunsese la niciun capăt cu Pierson și McCreedy și că nu avea rost să mai continue conversația.

— Mulțumesc, Malcom, interveni el. Mi-ai fost de mare ajutor. Sună-mă dacă mai găsești ceva despre Pierson.

Era pe punctul de a închide telefonul, când fostul lui angajat îl întrebă:

— Dar lucrul celălalt, Keith? Știi, speram c-o să găsesc o breșă în Australia, poate chiar la *Curier*. Să știi, Keith, aș accepta chiar și o reducere de salariu dacă aș putea lucra din nou pentru tine, continuă el după o scurtă pauză.

— O să țin minte, Malcom, spuse Townsend și dacă se ivește vreo posibilitate, fii sigur că te voi anunța.

Puse receptorul jos, convins că nu va mai vorbi niciodată cu omul acela. McCreedy nu fusese în stare să-i spună decât că domnul Austin Pierson era un model de virtute – o specie cu care Townsend nu avea prea multe în comun și nu era sigur de modul în care putea s-o abordeze. Ca de obicei, sfatul lui E.B. se dovedise corect. Nu putea decât să stea și să aștepte. Se lăsă pe spate și-și încrucișa picioarele.

Ceasurile Clevelandului arătau unsprezece și douăsprezece, ale Londrei, patru și douăsprezece și ale Sydneyului, trei și douăsprezece. La ora șase seara probabil că nu va mai putea controla nici titlurile din propriile lui ziare, ca să nu mai pomenească de ziarele lui Richard Armstrong.

Telefonul sună din nou – oare era posibil ca McCreedy să fi găsit ceva interesant despre Austin Pierson? Townsend plecă întotdeauna de la presupunerea că oricine are cel puțin un schelet ascuns în dulap.

Apucă receptorul.

— Președintele Statelor Unite pe linia unu, spuse Heather și domnul Austin Pierson din Cleveland, Ohio, pe linia doi. Unde vă fac legătura?

Nașteri, Nunti și Înmormântări

3
THE TIMES
6 iulie, 1923

Forțe comuniste în acțiune

Faptul de a te fi născut evreu rutean prezintă câteva avantaje și multe dezavantaje, dar avea să treacă multă vreme până ca Lubji Hoch să descopere măcar un singur avantaj.

Lubji se născu într-o colibă de piatră de la periferiile orașului Douski, o așezare înghesuită între granițele cehă, română și polonă. Nu fu niciodată prea sigur de data nașterii, deoarece familia nu-l înregistrează, dar știa că era cam cu un an mai mare decât fratele lui și cu unul mai mic decât sora lui.

Ținându-și copilul în brațe, mama lui zâmbi. Era perfect, avea până și pata de un roșu aprins sub omoplatul drept – exact ca tatăl lui.

Coliba în care locuiau era proprietatea moșului lui, rabinul. Rabinul o implorase în repetate rânduri pe Zelta să nu se mărite cu Sergei Hoch, fiul văcarului. Tinerei fete îi fusese prea rușine să-i spună unchiului ei că purta deja în pânțece copilul lui Sergei. Deși se împotrivise dorinței lui, rabinul îi dăruie coliba fetei, ca dar de nuntă.

Când Lubji apărură pe lume, cele patru camere erau deja supraaglomerate. Pe când învăța să meargă, în casă se mai iviseră încă un frate și a doua soră.

Tatăl lui pleca de acasă în zori și nu se întorcea decât după lăsarea întunericului.

Mama lui Lubji spunea că se duce la lucru.

— Ce lucru? întrebă Lubji.

— Are grijă de vitele lăsate de bunicul. Mama lui nu încerca să pretindă că puținele lor vaci constituiau o cireada.

— Și unde lucrează tata? întrebă Lubji.

— Pe câmpia de dincolo de oraș.

— Ce e aia oraș?

Zelta continuă să-i răspundă la întrebări până când copilul îi adormi în brațe.

Rabinul nu vorbea niciodată de tatăl lui, dar îi spuse lui Lubji că, în tinerețea ei, mama lui avusese mulți admiratori, pentru că era considerată nu numai cea mai frumoasă, dar și cea mai isteată fată din oraș. Cu astfel de calități, ar fi putut deveni chiar profesoară la școala din oraș, dar acum trebuia să se mulțumească să-și învețe doar copiii, al căror număr sporea mereu.

Dar, dintre toți copiii, doar Lubji se dovedea demn de eforturile ei, stându-i la picioare și sorbindu-i fiecare cuvânt. Cu trecerea anilor, rabinul începu să se arate interesat de progresele lui Lubji și să urmărească îngrijorat moștenirea lăsată de tată, încercând să vadă pe ce cale apuca băiatul până la urmă.

Primele temeri îi fură stârnite în ziua în care Lubji, mergând de-a bușilea, descoperi ușa de la intrare: de atunci, atenția lui fu împărțită între mama obligată să rămână lângă sobă și plecările tatălui din fiecare dimineață.

Când putu merge, Lubji apăsă clanța și păși în lumea mare a tatălui lui. Timp de câteva săptămâni, se mulțumi să fie ținut de mână pe drumul care traversa șoselele pietruite ale orașului până la câmpia unde tatăl lui îngrijea vitele.

Dar în curând, Lubji se plictisi de vacile care așteptau toată ziua să fie mulse sau să nască viței. Dorea să afle ce se petrecea în orașul care abia se trezea când îl străbăteau ei în zori.

De fapt, ar fi fost o exagerare să consideri Douski un oraș – cu cele câteva rânduri de case din piatră, o jumătate de duzină de magazine, un han, o sinagogă unde mama ducea

toată familia în fiecare sâmbătă și o primărie misterioasă, unde nu intrase nici măcar o dată. Dar pentru micul Lubji, Douski era locul cel mai atrăgător de pe pământ.

Într-o dimineață, fără nicio explicație, tatăl lui legă două vaci și începu să le mâne spre oraș. Lubji trepăda voios pe lângă el, bombardându-l cu întrebări despre scopul călătoriei. Dar nu avea același succes ca atunci când își întreba mama: răspunsurile erau rare și încâlcite.

Lubji renunță să tot pună întrebări la care primea doar răspunsul: „Așteaptă și ai să vezi.” Când ajunseră în Douski, mânăra vitele spre piață.

Deodată, tatăl lui se opri într-un colț mai puțin aglomerat. Lubji nu-l mai întreabă de ce alesese chiar locul acela, pentru că probabil nu ar fi primit niciun răspuns. Tatăl și fiul așteptară tăcuți. Trecu destul timp până când cineva se arătă interesat de cele două vaci.

Lubji urmări fascinat cum oamenii începeau să se adune, pipăind vitele sau dându-și cu părerea despre valoarea lor în limbi pe care nu le mai auzise până atunci. Înțelese că tatăl lui era dezavantajat de faptul că vorbea o singură limbă într-un loc aflat la granița a trei țări. De cele mai multe ori, se uita prost la oamenii care-și exprimau părerea într-o altă limbă.

Când, în fine, primi o ofertă într-o limbă pe care-o înțelegea, tatăl lui o acceptă imediat, fără să se târguiască. Niște hârtii colorate trecură din mână în mână, vacile fură transferate la noul proprietar și tatăl porni prin piață, de unde cumpără un sac de grâu, o ladă de cartofi, niște pește mărunț, mai multe obiecte de îmbrăcăminte, o pereche de pantofi la mâna a doua, care aveau nevoie de reparații serioase, și alte câteva lucruri, inclusiv o sanie și o cataramă mare de alamă, de care probabil că unul din membrii familiei avea nevoie. Pe Lubji îl izbi faptul că, în vreme ce alții se târguiau cu tarabagiii, tata dădea întotdeauna suma cerută, fără nici o întrebare.

Pe drumul către casă, tatăl se opri la singurul han din oraș, lăsându-și fiul afară, să păzească târguielile. Nu ieși

decât după ce soarele dispăruse în spatele primăriei, clătinându-se amețit de sticlele de șliboviță golite și fu bucuros să-și lase fiul să se lupte cu sania încărcată și să-l mai ducă și pe el de mână.

Când mama le deschise ușa, tata se împletici pe lângă ea până la salteaua de paie și peste câteva minute începu să sforăie.

Lubji își ajută mama să ducă în casă cumpărăturile. Dar oricât îi laudă fiul cele dobândite, ea nu păru prea încântată de rezultatul unui an de muncă. Clătina din cap și hotăra unde trebuia pus fiecare lucru.

Sacul cu grâu fu dus într-un colț al bucătăriei, cartofii rămaseră în ladă, iar peștele agățat lângă fereastră. După ce le verifică mărimea, Zelta decise care dintre copii vor primi hainele. Pantofii fură lăsați la ușă, la îndemâna tuturor. În cele din urmă, mama puse și catarama într-o cutiuță de carton pe care Lubji o văzu apoi ascunsă de ea sub o scândură din podea, de lângă locul unde dormea tatăl lui.

În seara aceea, când toți dormeau, Lubji hotărî că nu avea să-și mai însoțească tatăl la câmp. A doua zi, când tata se sculă, Lubji își puse pantofii proaspăt cumpărați și descoperi că erau prea largi pentru el. Își urmă tatăl numai până în apropierea orașului și apoi se ascunse după un pom. Îl privi pe tata dispărând în zare, fără să se uite înapoi nici măcar o dată, ca să vadă dacă moștenitorul lui îl urmează.

Lubji o luă la fugă către piață. Își petrecu toată ziua pe lângă tarabe, observând ce se vindea la fiecare. Unele ofereau fructe și legume, în timp ce altele erau specializate în mobilier sau obiecte casnice. Dar cei mai mulți proprietari erau dornici să facă negoț cu orice le-ar fi adus un profit. Se amuză urmărind diversele procedee folosite de negustori pentru a se târgui cu clienții: unii strigau, alții ademeneau și toți mințeau în legătură cu proveniența mărfurilor. Pe Lubji îl fascina și varietatea limbilor folosite. Descoperi repede că majoritatea clienților se alegeau, ca și tatăl lui, cu un târg prost. În timpul după-amiezii, ascultă mai atent și începu să înțeleagă câteva cuvinte din limbile străine de a lui.

Când se întoarse seara acasă, îi puse mamei sute de întrebări și descoperi pentru prima oară că erau câteva la care nici chiar ea nu putea să răspundă. Singurul ei comentariu după ultima întrebare rămasă fără răspuns fu:

— E vremea să mergi la școală, micuțule.

Singura problemă era aceea că la școala din Dousk nu erau primiți copii atât de mici. Zelta se hotărî să-i vorbească unchiului ei, de îndată ce va avea ocazia. La urma urmei, cu un cap ca al lui, Lubji ar fi putut ajunge chiar rabin.

A doua zi, Lubji se sculă cu mult înaintea tatălui, își vâri picioarele în pantofi și se strecură pe ușă fără să trezească pe nimeni. Fugi la piață și se plimbă din nou pe lângă tarabe, urmărind cum negustorii își pregăteau mărfurile pentru vânzare. Le ascultă sporovăială, înțelegând mai mult din ea decât în ziua precedentă. Începu să-și dea seama și el de motivul pentru care mama îi spunea că a fost dăruit de Dumnezeu cu talent pentru limbi. Dar ea nu avusese de unde să știe că băiatul avea talent și la troc.

Lubji urmări vrăjit cum cineva obținut un pui pentru o duzină de lumânări și altcineva plecă de acolo cu un dulap de bucătărie, lăsând în schimb doi saci cu cartofi. Mai departe, o capră era oferită pentru un covor uzat și, o căruță de bușteni pentru o saltea. Îi părea tare rău că nu putea lua el salteaua, care era mai mare și mai groasă decât cea pe care dormeau cu toții acasă.

Revenea în piață dimineață de dimineață. Învăță că un negustor avea succes nu numai în funcție de marfa lui, ci și în funcție de abilitatea de a-l convinge pe client că are nevoie s-o cumpere. După numai câteva zile, văzu că cei care știau să se târguiască erau mai bine îmbrăcați decât ceilalți și aveau mai multe șanse de a încheia o afacere avantajoasă.

Când tatăl lui decise că venise timpul să ducă alte două vaci la piață, băiatul de șase ani era mai mult decât pregătit pentru a prelua tocmeala. Și în seara aceea își aduse tatăl acasă ținându-l de mână. Dar după ce omul beat se prăbuși pe saltea, mama rămase cu ochii mari în fața grămezii de

lucruri târguite de fiul ei.

Lubji o ajută timp de o oră să pună totul la loc, dar nu-i spuse că-i mai rămăsese o bucată de hârtie colorată, pe care scria cifra zece. Voia să afle ce mai putea achiziționa cu ea.

A doua zi dimineața, Lubji nu se mai îndreptă direct spre piață, ci se aventurează pentru prima oară pe strada Schull, pentru a vedea ce se vindea în magazinele pe care le vizita moșul lui din când în când. Se opri la vitrinele unui brutar, măcelar, olar, croitor și în cele din urmă la un bijutier – dl. Lekski – singurul care avea deasupra ușii o firmă aurită. Se holba la o broșă expusă în mijlocul vitrinei. Era chiar mai frumoasă decât cea purtată de mama lui la sărbătoarea Rosh Hashanah, și despre care îi spusese că era o moștenire de familie. Când se întoarse seara acasă, se așeză lângă sobă, unde mama prepara singurul lor fel de mâncare. Îi aduse la cunoștință că magazinele erau de fapt niște tarabe cu sticlă în față și că văzuse, lipindu-și nasul de geam, că se cumpăra cu hârtii și niciun client nu încerca să se târguiască.

A doua zi, Lubji se întoarse pe strada Schull. Scoase din buzunar bucata de hârtie și o examinează. Habar n-avea ce-ar fi putut obține în schimbul ei. După o oră de holbat la vitrine, intră încrezător la brutărie și-i dădu hârtia omului din spatele tejghelei. Brutarul o luă și ridică din umeri. Lubji arătă plin de speranță o franzelă de pe un raft, pe care vânzătorul i-o dădu imediat. Satisfăcut de tranzacție, băiatul se întoarse să plece, dar omul strigă după el:

— Nu-ți uita restul!

Lubji se întoarse, fără să înțeleagă prea bine ce i se spunea. Urmări apoi cum vânzătorul puse hârtia într-o cutie de tablă și-i dădu din același loc niște monede.

Ajuns înapoi în stradă, băiatul de șase ani studie monedele plin de interes. Aveau pe o parte numere, iar pe partea cealaltă, capete de oameni pe care nu-i cunoștea.

Încurajat, se duse la olar și cumpără un castron, pe care dădu jumătate din monede, sperând că mama îl va găsi folositor.

Următoarea oprire fu la dl. Lekski, bijutierul, unde ochii îi

fură din nou atrași de frumoasa broșă din centrul vitrinei. Deschise ușa și se duse la tejgheaua dincolo de care se afla un bătrân purtând costum și cravată.

— Cu ce te pot ajuta, micuțule? întrebă dl. Lekski, aplecându-se să-l privească.

— Vreau să cumpăr broșă aceea pentru mama, spuse el, arătând spre vitrină și sperând că vocea îi sunase plină de siguranță.

Și deschise pumnul, arătând cele trei monede mici rămase după târguielile din dimineața aceea.

Bătrânul nu râse, și-i explică lui Lubji cu blândețe că avea nevoie de mult mai multe monede pentru a dobândi broșă. Obrajii lui Lubji se înroșiră și încleștându-și degetele, se întoarse repede să plece.

— Nu vii și mâine pe aici? îi sugeră bătrânul. Poate-ți găsesc ceva.

Lubji se înroșise atât de tare, încât fugi în stradă fără să mai arunce nicio privire înapoi.

În noaptea aceea, nu dormi. Își repeta mereu în gând cuvintele domnului Lekski. A două zi dimineața, stătea în fața magazinului când bătrânul veni să ridice obloanele. Prima lecție învățată de la dl. Lekski fu că oamenii care-și permit să cumpere bijuterii nu se scoală devreme dimineața.

Dl. Lekski, unul din cei mai bătrâni negustori din oraș, fusese atât de impresionat de gâgălicea de copil de șase ani care îndrăznise să-i intre în magazin cu trei monede în palmă, încât îl toleră în următoarele săptămâni pe lângă el, răspunzând la toate întrebările fiului de văcar. În curând, Lubji trecea în fiecare după-amiază pe la magazin. Dar aștepta întotdeauna afară dacă bătrânul servea pe cineva. Abia după ce clientul ieșea intra și el și puneă întrebările la care se gândise peste noapte.

Dl. Lekski observă cu mulțumire că Lubji nu puneă niciodată aceeași întrebare de două ori și de câte ori intra un cumpărător, se retrăgea repede și se ascundea în spatele ziarului la care era abonat bijutierul. Deși întorcea paginile, bătrânul nu era sigur dacă citea ceva sau doar se uita la

poze.

Într-o seară, după ce închise magazinul, dl. Lekski îl luă în spatele clădirii să-i arate automobilul lui. Ochii lui Lubji se măriră când află că obiectul acela fabulos putea să se miște singur, fără să fie tras de cai.

— Dar n-are picioare! strigă el neîncrezător.

Deschise ușa mașinii și se urcă lângă dl. Lekski. Când bătrânul apăsă un buton ca să pornească motorul, lui Lubji i se făcu rău de frică. Dar cu toate că fruntea abia îi depășea tabloul de bord, peste câteva minute ar fi vrut să fie în locul d-lui Lekski și să conducă el.

Dl. Lekski îl plimbă prin oraș și-l lăsă în fața colibei. Copilul fugi imediat în bucătărie:

— Într-o zi, o să am și eu un automobil! îi strigă el mamei.

Zelta zâmbi, dar nu-i reaminti copilului că nici măcar rabinul nu avea decât o bicicletă. Continuă să-și alăpteze ultimul născut – jurându-și din nou că nu avea să mai urmeze altul. Bebelușul îl dăduse jos de pe salteaua comună pe Lubji, care creștea repede. Acesta trebui să se mulțumească doar cu ziarele vechi ale rabinului, care fură așternute pentru el lângă foc.

De îndată ce începea să se întunece, copiii porneau să se lupte pentru un loc pe saltea: familia Hoch nu-și putea permite să irosească puținele lumânări aprinzând din ele în fiecare seară. Noptile, Lubji stătea lângă vatră, gândindu-se la automobilul domnului Lekski și la modul cum ar fi putut obține și el unul. Gândul îi alunecă la broșa pe care mama lui o purta numai la sărbătoarea Rosh Hashanah. Începu să numere, calculând pe degete că mai avea șase săptămâni până la punerea în aplicare a planului pe care și-l formase.

Înainte de Rosh Hashanah, Lubji rămase treaz aproape toată noaptea. A doua zi, după ce mama lui se îmbracă, ochii lui nu o părăsiră decât rareori, rămânând ațintiți asupra broșei pe care o purta. După slujbă, ea fu uimită să-l vadă luând-o de mână pe drumul de întoarcere, un gest pe care nu-l mai făcuse de când avea trei ani. Odată intrați în colibă,

Lubji se așeză lângă foc cu picioarele încrucișate și-și privi mama desprinzându-și de pe rochie mica bijuterie. Zelta își privi o clipă moștenirea de familie, apoi îngenunche, ridică scândura, puse broșa în cutia de carton, apoi potrive capacul ascunzătoarei din podea.

Lubji o privea atât de neclintit, încât mama se îngrijoră și-l întrebă dacă se simțea bine.

— N-am nimic, mamă, spuse el. Dar, fiindcă e Rosh Hashanah, mă gândeam la ce ar trebui să fac în anul următor.

Mama zâmbi, sperând că măcar acesta dintre copiii ei fusese născut pentru a deveni rabin. Lubji nu mai vorbi deloc, gândindu-se la cutie. Nu se simțea vinovat de intenția comiterii unui păcat, cum l-ar fi numit mama lui, căci era convins că va înapoia totul la sfârșitul anului viitor și nimeni nu va avea de suferit.

În seara aceea, după ce restul familiei se înghesuise pe saltea, Lubji se făcu ghem într-un colț al vetrei și se prefăcu adormit, până când fu sigur că și ceilalți erau. Știa că cele șase făpturi înghesuite, două la cap, două la picioare și tatăl și mama la capete reușeau rareori să se bucure de un somn mai lung de câteva minute.

De îndată ce fu sigur că nimeni nu mai era treaz, Lubji începu să se târască prudent pe marginea camerei, spre capătul saltelei. Tatăl lui sforăia atât de tunător, încât îi era teamă că un frate sau o soră s-ar putea trezi în orice moment, dându-l de gol.

Lubji își ținu respirația pipăind scândurile din podea și încercând să descopere care dintre ele se mișca.

Secunde se transformară în minute, dar, deodată, una dintre scânduri se mișcă ușor. Apăsând-o pe un capăt cu palma, Lubji reuși s-o ridice cu ușurință. Își băgă mâna în scobitură și apucă marginea a ceva; trase încet afară cutia de carton, apoi puse scândura la loc.

Rămase nemișcat până fu sigur că nimeni nu-l simțise. Unul din frații lui se răsuci și surorile gemură, imitându-l. Lubji profită de mișcarea lor pentru a fugi până la ușa din

față.

Se ridică în genunchi, pipăind după clanță. O găsi și o apăsă încet, cu palma transpirată. Balamaua veche scârțâi într-un mod pe care nu-l observase până atunci. Ieși afară, puse cutia pe pământ și închise ușa încet, ținându-și răsuflarea.

Fugi mai departe de casă, strângând cutia la piept. Nu se uită înapoi; dacă ar fi făcut-o, l-ar fi văzut pe moșul lui privindu-l din casa aflată în spatele colibei.

— Exact cum m-am temut, bombăni rabinul. Trage spre partea tatălui.

Odată ieșit din raza colibei, Lubji cercetă cutia, dar, cu toată lumina lunii, nu putu să-i deslușească bine conținutul. Merse mai departe, temându-se să nu fie prins de cineva. Ajungând în centrul orașului, se opri pe treptele fântânii închise, tremurând de agitație. Dar abia peste câteva minute fu capabil să-și dea seama ce comori erau ascunse în cutie.

Două catarama de alamă, mai mulți nasturi desperecheați, dintre care unul strălucitor și o monedă veche cu chipul țarului. Și, într-un colț, premiul cel mai râvnit: broșa de argint, mică și rotundă, înconjurată de pietricele care scânteiau în prima lumină a zorilor.

Când ceasul primăriei bătu de șase ori, Lubji luă cutia sub braț și se îndreptă către piață. Odată ajuns între târgoveți, se așeză între două tarabe și scoase tot din cutie. Apoi întoarse cutia cu fața în jos și așeză obiectele pe suprafața cenușie, cu broșa în mijloc, la loc de cinste. Abia terminase când un om cu un sac de cartofi pe umeri se opri să-i privească marfa.

— Ce vrei pe ăsta? întrebă el în cehă, arătând nasturele mare și strălucitor.

Băiatul își aminti că dl. Lekski nu răspundea niciodată la o întrebare decât cu altă întrebare.

— Ce dai? îl întrebă pe om, pe limba lui.

Fermierul își lăsă jos sacul.

— Șase cartoafe, spuse el.

— Aș lua cel puțin doisprezece cartofi pentru ceva atât de

valoros, clătină Lubji din cap, ridicând nasturele în lumină, pentru a-l ademeni pe potențialul client.

Fermierul se strâmbă:

— Nouă, spuse el până la urmă.

— Nu, spuse Lubji cu fermitate. Amintiți-vă că întotdeauna, prima mea ofertă e cea mai bună.

Spera că rostise cuvintele exact ca dl. Lekski când trata cu un client dificil.

Fermierul clătină din cap, își luă de jos sacul de cartofi și porni către centrul orașului. Lubji se întrebă dacă nu cumva greșise refuzând cei nouă cartofi. Blestemă și aranjă mai frumos obiectele, lăsând broșa la mijloc.

— Cam cât vrei pe asta? întrebă alt client, arătând broșa.

— Ce-mi dați? întrebă Lubji, trecând la limba maghiară.

— Un sac din grăunțele mele cele mai bune, spuse fermierul, dându-l jos cu mândrie de pe un măgar încărcat și trântindu-l în fața lui Lubji.

— Dar de ce vreți broșa? întrebă Lubji, amintindu-și o altă tehnică a d-lui Lekski.

— Măine e ziua nevestei, explică omul, și anul trecut am uitat să-i iau un cadou.

— Ofer această minunată moștenire, aflată în familia mea de mai multe generații, spuse Lubji, întinzându-i broșa, pentru inelul acela...

— Dar inelul meu e de aur, răsă fermierul, iar broșa ta e doar de argint.

— ...*plus* un sac de grăunțe, spuse Lubji, căruia nu i se dăduse șansa să-și termine propoziția.

— Ești nebun, spuse fermierul.

— Broșa aceasta a fost purtată de o mare boieroaică, înainte de a apuca vremuri grele, așa că trebuie să vă întreb: nu e demnă femeia care v-a purtat copiii s-o primească?

Lubji habar nu avea dacă omul avea copii, dar atacă în-continuare.

— Sau o veți uita și în acest an?

Maghiarul tăcu, impresionat de cuvintele copilului. Lubji puse broșa la loc, uitându-se la ea, fără să mai arunce nicio

privire asupra inelului.

— Sunt de acord să dau inelul, spuse fermierul în cele din urmă, dar nu și sacul de grăunțe.

Lubji se încruntă, prefăcându-se că se gândește. Ridică din nou broșa și o examina în lumina soarelui.

— În regulă, spuse cu un oftat. Dar numai pentru că e ziua nevestei dumneavoastră.

Domnul Lekski îl învățase să-l lase întotdeauna pe client să creadă că făcuse o afacere bună. Fermierul își scoase repede inelul de aur masiv și-l dădu în schimbul broșei.

Nici nu încheiaseră bine târgul, când primul client al lui Lubji se întoarse cărând o sapă veche. Își lăsă sacul pe jumătate gol în fața băiatului:

— M-am răzgândit. Ți dau douășpe cartoafe pe nasture.

— Acum vreau cincisprezece, clătină Lubji din cap, fără să-l privească.

— Dar azi dimineață voiai numai douășpe!

— Da, dar de atunci ți-ai dat cei mai buni cartofi pe sapa aceea, spuse Lubji.

Fermierul șovăi.

— Vino mâine, spuse Lubji, și atunci o să vreau douăzeci.

Cehul se strâmbă din nou, dar de data asta nu mai plecă.

— De acord, spuse el supărat și începu să scoată cartofi din sac.

Lubji clătină din nou din cap, oprindu-l.

— Acum ce mai vrei? strigă omul. Credeam c-am căzut la învoială.

— Mi-ai văzut nasturele, spuse Lubji, dar eu n-am văzut cartofii dumitale. E corect să-i aleg eu.

Cehul ridică din umeri și-l lăsă pe copil să scotocească prin sac după cincisprezece cartofi.

În ziua aceea, Lubji nu mai negocie nimic și strângându-și bunurile, vechi și noi, începu să se îngrijoreze pentru prima dată în legătură cu posibilitatea ca mama lui să fi descoperit că lipsea cutia.

Merse agale până la marginea orașului, unde drumul se bifurca în două cărări înguste. Una ducea la câmp, unde

tatăl lui îngrijea vitele, iar cealaltă la pădure. Lubji controlă să vadă dacă nu cumva fusese urmărit, apoi dispăru printre copaci. Se opri lângă un trunchi foarte ușor de recunoscut, săpă la rădăcina lui o scobitură, cu mâinile goale și îngropă cutia și doisprezece cartofi.

Când i se păru că nu mai era niciun semn care să dovedească în vreun fel că acolo se ascunsese ceva, se întoarse în oraș, numărând pașii. Două sute șapte. Mai aruncă o privire către pădure, apoi fugi repede până la ușa colibei. Își trase sufletul, apoi intră.

Mama lui turna deja supa subțire de napi în străchini și ar fi urmat multe întrebări despre întârzierea lui dacă băiatul n-ar fi scos repede cei trei cartofi. Frații și surorile chiuiră de bucurie când văzură ce le aducea.

Mama lăsă polonicul în oală și-l privi drept în ochi:

— I-ai furat, Lubji? întrebă ea, cu mâinile în șolduri.

— Nu, mamă, răspunse el.

Zelta păru ușurată și luă cartofii. Îi spălă unul câte unul într-o găleată care curgea, apoi îi curăță repede cu unghiile degetelor mari. Îi împărți tuturor, dându-i soțului o porție mai bună. Sergei nici nu se gândi să-și întrebe fiul de unde căpătase hrana cea mai bună pe care o mâncaseră în ultimul timp.

În seara aceea, Lubji adormi cu mult înainte de a se întuneca, epuizat de prima lui zi de negustor.

A doua zi, plecă de acasă înainte ca tatăl lui să se trezească. Fugă până în pădure, numără două sute șapte pași, ajunse la rădăcina copacului și începu să sape. Își recuperează cutia și ajunse la piață la timp, când se aranjau tarabele.

Se așează între două tarabe de la capătul îndepărtat al pieței, dar, când clienții ajungeau la el, cei mai mulți își încheiaseră deja târguielile și nu mai erau interesați de marfa lui. În seara aceea, dl. Lekski îi explică cele mai importante legi ale negoțului, în număr de trei: poziția, poziția și iar poziția.

A doua zi, Lubji își puse cutia aproape de intrarea în piață.

Descoperi imediat că mult mai mulți oameni se opreau să-i privească marfa, întrebându-l în diverse limbi ce voia în schimbul inelului de aur. Unii chiar și-l încercară pe deget, dar nu găsi nicio ofertă atât de avantajoasă încât să merite schimbul.

Lubji încerca să negocieze doisprezece cartofi și trei nasturi pentru o găleată nespertă, când văzu un domn distins care aștepta cu răbdare să-i vină rândul.

Când ridică ochii, se sculă imediat în picioare:

— Bună dimineața, domnule Lekski, spuse el, fără să-i mai dea atenție celui alt client.

Bătrânul înaintă și aplecându-se, ridică pe rând obiectele de pe dosul cutiei. Lui Lubji nici nu-i venea să creadă că pe bijutier îl interesa marfa lui. Dl. Lekski ridică mai întâi moneda cu chipul țarului, studiind-o o vreme. Lubji își dădu seama că nu-l interesa moneda: era un truc pe care-l văzuse folosit adesea, înainte ca bătrânul să întrebe prețul obiectului care-l interesa cu adevărat.

— Nu-i lăsa niciodată să vadă ce te interesează cu adevărat, îi spusese el adesea băiatului.

Lubji aștepta cu răbdare să-l vadă revenind la centrul cutiei.

— Cât vrei să primești pe așa ceva? întrebă bijutierul în sfârșit, ridicând inelul de aur.

— Cât oferiți? întrebă băiatul, jucându-i jocul.

— O sută de coroane, răspunse bătrânul.

Lubji nu prea știa cum să reacționeze, pentru că până atunci nimeni nu-i oferise mai mult de zece coroane. Apoi își aminti maxima mentorului lui: „Cere triplu și ia dublu.” își ridică ochii spre învățătorul lui:

— Trei sute de coroane.

Bijutierul se aplecă și puse la loc inelul pe cutie:

— Cea mai bună ofertă a mea e două sute, replică el cu fermitate.

— Două sute cincizeci, spuse Lubji, plin de speranță.

Dl. Lekski tăcu o vreme, privind inelul.

— Două sute douăzeci și cinci, spuse el în cele din urmă.

Dar numai dacă dai și moneda cea veche.

Lubji dădu imediat din cap, încercând să-și ascundă încântarea.

Dl. Lekski scoase din haină un portofel, îi înmână două sute douăzeci și cinci de coroane și luă moneda străveche și inelul de aur masiv. Lubji își ridică privirea spre bătrân și se întrebă dacă mai avea ceva de învățat de la el.

În ziua aceea, nu mai negocie nimic, așa că-și împachetă lucrurile devreme și porni mulțumit către centrul orașului. Ajuns pe strada Schull, cumpără o găleată nou-nouță cu douăsprezece coroane un pui cu cinci și o franzelă cu o coroană.

Coborând pe stradă, tânărul negustor începu să fluiere. Ajungând la magazinul domnului Lekski, aruncă o privire în vitrină, să vadă dacă frumoasa broșă pe care voia să i-o cumpere mamei de Rosh Hashanah mai era de vânzare.

De uimire, găleata cea nouă îi căzu din mână. Făcu ochii mari, uriași. Broșa fusese înlocuită cu o monedă veche, iar pe etichetă scria că aceasta data din 1829 și reprezenta chipul țarului Nicolae I. Pe un cartonaș de sub etichetă, era afișat prețul:

„O mie cinci sute de coroane”.

4

Melbourne Courier
25 Octombrie, 1929

Criză pe Wall Street:
Bursa se prăbușește

Faptul de a te fi născut în Australia, la a doua generație, prezintă multe avantaje și câteva dezavantaje. Și nu trecu mult și Keith Townsend avu prilejul să ia cunoștință de dezavantaje.

Keith se născu la ora 2:37 după masa, în ziua de 9 februarie 1928, într-o casă mare, colonială din Toorak. Din pat, mama lui sună prima oară la directorul școlii de gramatică St. Andrew's, pentru a-l înscrie pe primul ei născut în catalogul din 1941. Tatăl lui, de la birou, telefonă la secretariatul Clubului de Cricket din Melbourne, pentru a-și pune fiul printre membri, deoarece era o listă de așteptare de cincisprezece ani.

Tatăl lui Keith, Sir Graham Townsend, era originar din orașul scoțian Dundee, dar, la începutul secolului, sosise în Australia pe o corabie care transporta vite. Cu toată poziția lui Sir Graham, de proprietar al ziarelor *Melbourne Courier* și *Adelaide Gazette*, înnobilat în urmă cu un an cu titlul de cavaler, societatea din Melbourne – compusă din unele persoane stabilite acolo de aproape un secol și care nu oboseau niciodată să-ți spună că nu erau urmașele condamnaților la ocnă – ori îl ignora, ori făcea referire la el la persoana a treia.

Sir Graham era nepăsător la opiniile altora; sau, dacă-i păsa, ascundea foarte bine acest lucru. Îi plăcea să se afle printre oamenii din lumea presei și cei pe care-i numea prieteni își petreceau cel puțin o după amiază pe săptămână la curse. De cai sau de ogari, pentru Sir Graham erau totuna.

Dar mama lui Keith nu putea fi exclusă la fel de ușor din societatea din Melbourne, căci descindea din familia unui ofițer naval superior din Prima Flotă a Marii Britanii. Dacă s-ar fi născut cu o generație mai târziu, poate că această poveste ar fi fost despre ea și nu despre fiul ei.

Cum Keith era singurul fiu – al doilea din trei copii – Sir Graham îl destină de la naștere să-l urmeze în industria jurnalistică și, în acest scop, începu să-l inițieze în viață. Prima vizită la tiparnițele tatălui de la *Melbourne Courier*, făcută la vârsta de trei ani, îl intoxica pe Keith, căruia i se făcu rău de la mirosul de cerneală și zgomotul mașinilor. Dar de atunci, își însoțea tatăl la birou ori de câte ori avea ocazia.

Sir Graham nu-l descuraja niciodată pe Keith și-i dădea voie să vină cu el chiar și la curse, sâmbăta după-amiaza. Lady Townsend nu aproba asemenea plecări și insista ca micul Keith să meargă neapărat la biserică a doua zi dimineața. Spre dezamăgirea ei însă, unicul fiu părea mai atras de agentul de pariuri decât de predicator.

Lady Townsend se înverșuna împotriva acestei decăderi timpurii și-și pregăti o contraofensivă. Pe când Sir Graham era plecat la Perth, într-o lungă călătorie de afaceri, mama angajă o doică pe nume Florrie, a cărei singură treabă era să țină copilul din scurt. Dar Florrie, o văduvă în jur de cincizeci de ani, se dovedi un adversar neglijabil pentru băiatul de patru ani și peste câteva săptămâni îi promitea să nu-i spună mamei lui când se duce la curse. Când lady Townsend descoperi păcăleala, așteptă ca soțul ei să plece într-o călătorie și mai lungă, în Noua Zeelandă și dădu un anunț pe prima pagină a ziarului londonez *Times*. Peste trei luni, d-ra Steadman debarcă la docul Pier și se prezentă la datorie la casa din Toorak. Și se dovedi a fi demnă de toate recomandările aduse.

Era fiica unui pastor scoțian și primise o educație severă. Știa perfect la ce se aștepta doamna de la ea. Florrie le era devotată copiilor și ei țineau la ea, dar d-ra Steadman părea devotată numai vocației ei și îndeplinirii a ceea ce ea considera a fi datoria ei neabătută.

Insista ca toată lumea să i se adreseze spunându-i „d-ra Steadman” în toate ocaziile și nu lăsa nimănui nicio îndoială cu privire la treapta socială pe care îl situa. Șoferul i se adresa cu o ușoară plecăciune, Sir Graham, cu respect.

Din ziua sosirii ei, d-ra Steadman aranjă camera copiilor într-un mod care l-ar fi impresionat și pe un ofițer de garnizoană. Keith încercă totul, s-o farmece, să facă pe bosumflatul sau să vocifereze pentru a o aduce pe linia lui, dar descoperi repede că n-o putea abate din drum pe d-ra Steadman. Tatăl lui ar fi sărit în ajutorul băiatului, dacă mama n-ar fi fost atât de încântată de d-ra Steadman – și mai ales de încercările ei vajnice de a-i deprinde pe copii cu engleza regelui.

Keith începu școala la vârsta de cinci ani și, la sfârșitul primei săptămâni, i se plânse d-rei Steadman că niciun băiețel nu vrea să se joace cu el. Ea consideră că nu era datoria ei să-i spună copilului că tatăl lui își făcuse mulți dușmani de-a lungul anilor.

Cea de-a două săptămână fu și mai rea; Keith fu hărțuit tot timpul de un băiat pe nume Desmond Motson, al cărui tată fusese amestecat într-o încăierare minieră, amplu expusă timp de câteva zile pe prima pagină a ziarului *Melbourne Courier*. Faptul că Motson era mai înalt cu două degete și cu cinci kilograme mai greu nu contribui la îmbunătățirea situației.

Keith se gândi să discute problema cu tatăl lui. Dar cum se vedeau numai în weekend, se mulțumea doar să intre în biroul tatălui duminică dimineață și să-i asculte părerile despre *Curier* și *Gazetă*, comparând titlurile din săptămâna precedentă cu cele ale publicațiilor rivale.

— „Dictator Binevoitor”, slab titlu, declară tatăl lui într-o astfel de dimineață, uitându-se pe numărul de sâmbătă din *Adelaide Gazette*. Și articolul e și mai slab. Țștia nu mai trebuie lăsați să facă prima pagină, adăugă el după un timp.

— Dar e numai un singur nume la semnătură, spuse Keith, care-și ascultase tatăl cu atenție.

Sir Graham chicoti:

— Adevărat, fiule, dar titlul a fost stabilit de vreun subaltern, probabil la mult timp după ce ziaristul care a scris articolul plecase.

Keith fu foarte mirat, dar tatăl lui îi explică faptul că titlurile puteau fi schimbate până în ultima clipă înainte ca ziarul să intre sub tipar.

— Trebuie să le stârnești curiozitatea cu titlul, altfel cititorii nici nu se vor mai deranja să citească articolul.

Sir Graham citi cu voce tare un articol despre noul conducător al Germaniei. Era prima dată când Keith auzea numele lui Adolf Hitler.

— Dar fotografia e al naibii de bun, adăugă tatăl lui, arătând imaginea unui bărbat mic, cu mustață, pozând cu mâna dreaptă ridicată sus în aer. Să nu uiți niciodată, fiule, bătrâna lozincă: „O poză face cât o mie de cuvinte.”

O ploaie vioaie de băți răpăi pe ușa biroului. Nu putea fi decât d-ra Steadman. Sir Graham nu credea că ora la care bătea variase măcar cu câteva secunde din ziua sosirii ei acolo.

— Intră, spuse cu vocea lui cea mai severă.

Se întoarse și-i făcu băiatului cu ochiul. Bărbații Townsend n-ar fi dezvăluit nimănui că între ei o numeau pe d-ra Steadman „Gruppenführer”.

D-ra Steadman păși în cameră și rosti cuvintele pe care le repetase în fiecare duminică a ultimului an:

— E timpul ca domnișorul Keith să se pregătească pentru biserică, Sir Graham.

— Doamne sfinte, d-ră Steadman, s-a făcut așa de târziu? replică el înainte de a-i face semn fiului său să plece.

Keith părăsi cu părere de rău paradisul din biroul tatălui și o urmă pe d-ra Steadman.

— Știi ce mi-a zis tata, d-ră Steadman? spuse el cu un accent australian pronunțat, care sigur avea s-o enerveze pe guvernantă.

— N-am idee, domnișorule Keith, replică ea. Dar, orice ar fi fost, să sperăm că nu te va împiedica să te concentrezi cum se cuvine asupra predicii reverendului Davidson.

Keith se adânci într-o tăcere mohorâtă, urcând alături de ea scările spre dormitor. Și nu mai rosti niciun cuvânt până când nu se întâlnește cu tatăl și mama lui pe bancheta din spate a Rollsului.

Keith știa că trebuia să se concentreze și să rețină fiecare cuvânt al pastorului, pentru că d-ra Steadman îi testa pe el și pe surorile lui asupra celor mai mărunte detalii seara, înainte de culcare. Sir Graham era ușurat că el era scutit de un astfel de examen.

Trei nopți în seră – pe care d-ra Steadman o amenajase la câteva săptămâni după sosirea ei – aceasta era pedeapsa pe care o primeai dacă răspundeai la testul din predică mai slab de nota 8.

— Face bine la clădirea caracterelor, obișnuia ea să spună.

Dar Keith nu-i dezvăluie niciodată că uneori îi dădea intenționat răspunsuri greșite, pentru că trei nopți în seră constituiau o scăpare binevenită de sub tirania ei.

Când Keith împlini unsprezece ani, fură luate două decizii care aveau să-i modeleze viața și amândouă îl făcură să izbucnească în lacrimi.

După ce se declară război Germaniei, Sir Graham primi o însărcinare specială din partea guvernului australian și îi explică fiului său că va fi obligat să petreacă mult timp în străinătate. Aceasta fu prima decizie.

A doua fu luată la doar câteva zile după plecarea lui Sir Graham. Lui Keith i se oferă, și la sugestia mamei sale îl acceptă, un loc la St. Andrew's Grammar – o școală de băieți, cu internat, la marginea orașului Melbourne.

Keith nu știa care dintre cele două decizii îl tulbura mai tare.

Îmbrăcat în primă lui pereche de pantaloni lungi, fu dus cu mașina în ziua de deschidere a anului școlar și mama lui îl dădu pe mâna unei matroane care părea sculptată din aceeași stâncă din care fusese făurită și d-ra Steadman. Primul băiat pe care-l văzu după ce intră pe poartă fu Desmond Motson și, mai târziu, descoperi îngrozit că nu

numai că erau în aceeași clasă, dar fuseseră repartizați și în același dormitor. În prima noapte nu dormi deloc.

A doua zi de dimineață, Keith ascultă din fundul sălii de festivități cuvântarea noului lui director, un domn Jessop, care-i saluta pe băieți dintr-un loc din Anglia numit Winchester. După câteva zile, avea să descopere că ideea de distracție a domnului Jessop consta într-un marș de zece mile pe teren accidentat, în pas alergător și urmat de un duș rece. Acesta era rezervat băieților buni, de la care se aștepta să se ducă în camerele lor și să-l citească pe Homer în original. În ultima vreme, Keith citise doar isprăvile „bravilor noștri eroi de război” în prima linie a frontului, relatate în paginile *Curierului*. După o lună la St. Andrew's, s-ar fi dus bucuros să lupte în locul eroilor.

În prima vacanță, Keith îi spuse mamei că dacă era adevărat că anii de școală sunt cei mai fericiți din viața unui om, el nu mai avea nicio speranță de viitor. Ea aflase deja că fiul ei avea prieteni puțini și devenise un singuratic.

Singura zi pe care Keith o aștepta nerăbdător era miercuria, când avea liber de la școală începând de la prânz și până la stingere. După sunetul clopoțelului, se urca pe bicicletă și parcurgea cei șapte kilometri până la cea mai apropiată pistă de curse; unde petrecea o după-amiază fericită, învârtindu-se între balustrade și țarcul cailor învingători. La doisprezece ani, se considera un fel de vrăjitor al pariurilor și-i părea rău că nu are bani mai mulți ca să mizeze serios. După ultima cursă, pedala până la redacția *Curierului* și se uita cum se tipărea prima ediție, apoi se înapoia la școală chiar înainte de stingere.

Ca și tatăl lui, Keith se simțea mai în largul său printre ziariști și obișnuții curselor decât printre copiii înaltei societăți din Melbourne. Ar fi vrut să-i spună dirigintelui că tot ce-și dorea să facă după terminarea școlii era să fie corespondent sportiv al lui *Sporting Globe*, un ziar al tatălui lui. Dar nu-și dezvăluia secretul nimănui, de teamă să nu afle mama, care deja îi dăduse de înțeles că are alte planuri pentru viitorul lui.

Când tatăl lui îl lua la curse – fără să-i spună mamei sau d-rei Steadman unde se duceau – Keith privea cum acesta plasa sume serioase pe fiecare cursă, dându-i din când în când și băiatului câte șase pence să-și încerce norocul. La început, Keith paria la fel ca tatăl lui, dar descoperi cu surprindere că acest fapt avea drept consecință întoarcerea acasă cu buzunarele goale.

După mai multe după-amieze în care banii lui ajunseră inevitabil în geanta voluminoasă a agentului de pariuri, Keith hotărî să investească un penny pe săptămână în *Sporting Globe*. Din ziar, afla forma jockey-lor și a cailor recunoscuți de Clubul de Curse Victoria, dar nici aceste noi cunoștințe nu-i erau de prea mare ajutor.

Trecuseră doar trei săptămâni din trimestru și el își pierduse aproape toți banii de buzunar.

Viața lui Keith se schimbă când descoperi în *Sporting Globe* o reclamă la cartea *Cum să-l bați pe agentul de pariuri*, de „Joe Norocosul”. O convinse pe Florrie să-i împrumute jumătate de liră și comandă cartea prin poștă. Ieși în calea poștașului în fiecare dimineață timp de nouăsprezece zile, până primi cartea. De atunci, Joe Norocosul îl înlocui pe Homer ca lectură obligatorie. După ce citi cartea de două ori, fu sigur că descoperise un sistem cu care avea să câștige întotdeauna. A doua săptămână, se duse miercuri la curse, uimit că tatăl lui nu profitase și el de învățăturile lui Joe Norocosul.

În seara aceea, Keith pedală spre școală văduvit de toată rezerva lui financiara pentru întreg trimestrul. Refuză să-l acuze pe Joe Norocosul de această pierdere, ci se convinse că nu înțelesese bine sistemul. După ce citi cartea a treia oară, își dădu seama de greșală: după cum explica Joe Norocosul la pagina douăzeci și șapte, trebuie să acumulezi un anumit capital cu care să începi, altfel nu-l vei putea bate pe agent. La pagina șaptezeci și doi, se sugera că suma de început ar trebui să fie de 10 lire, dar, cum tatăl era plecat, iar deviza mamei era „să nu dai și să nu iei cu împrumut”, nu avea încă posibilitatea de a pune în practică teoriile lui Joe

Norocosul.

Prin urmare, ajunse la concluzia că trebuia să facă rost de ceva bani, dar regulamentul școlii interzicea să câștige bani în timpul trimestrului, așa că fu nevoit să se rezume la recitirea cărții de căpătâi. Dacă scrierea lui Joe Norocosul ar fi fost subiect de examen trimestrial, ar fi obținut, fără îndoială, calificativul maxim.

După încheierea trimestrului, Keith se întoarse la Toorak și discută cu Florrie problemele lui financiare. Ea îi povesti mai multe modalități prin care frații ei câștigaseră bani în timpul vacanțelor școlare. După ce-i ascultă sfaturile, Keith reveni la pista de curse în sâmbăta următoare, de data asta nu pentru a plasa o miză – tot nu avea bani de cheltuială – ci pentru a strânge bălegar din spatele grajdurilor, pe care-l băgă într-un sac dăruit de Florrie. Puse apoi sacul pe bicicletă și pedală spre Melbourne, unde răspândi îngrășământul pe rondurile de flori ale rudelor lui. După patruzeci și șapte de drumuri înainte și înapoi, Keith primi treizeci de șilingi, aprovizionă toate rudele și se mută la vecini.

La sfârșitul vacanței, avea 3 lire, 7 șilingi și 4 centime. După ce mama îi dădu o liră pentru tot trimestrul, abia aștepta să se întoarcă la curse și să facă o avere. Singura problemă era că sistemul lui Joe Norocosul, afirma și repeta pe paginile 72 și 73: „Nu încercați să pariați cu mai puțin de 10 lire.”

Dacă profesorul nu l-ar fi prins răsfoind-o, Keith ar fi citit *Cum să-l bați pe agentul de pariuri* a noua oară. Nu numai că prețioasa lui comoară fu confiscată, dar trebui să îndure rușinea unei bătăi în public, administrate de pedagog. Printre privitori se afla și Desmond Motson, în primul rând, care nu-și putea ascunde satisfacția.

Dl. Clarke, pedagogul, îi spuse lui Keith în seara aceea, înainte de stingere că, dacă nu ar fi intervenit în favoarea lui, băiatul ar fi fost exmatriculat. Știa că lucrul acesta nu i-ar fi făcut plăcere tatălui – care trebuia să se întoarcă dintr-un loc din Crimeea, numit Yalta – sau mamei, care începuse să

vorbească despre trimiterea lui la o universitate din Anglia, numită Oxford. Totuși, preocuparea principală a lui Keith fu cum să-și convertească micul capital într-unul de 10 lire.

Abia în cea de-a treia săptămână a trimestrului îi veni lui Keith ideea de aur prin care putea să strângă bani fără a fi prins de autoritățile școlare.

Magazinul de mărunțișuri al școlii se deschidea în fiecare vineri, de la ora cinci până la șase și în restul săptămânii era închis. Luni dimineața, majoritatea băieților își devoraseră acadelele, își ronțăiseră cartofii prăjiți și-și supseseră sticlele cu limonadă. Cu toate că păreau sătui, Keith știa că în curând aveau să mai poftască ceva. Considera că, în aceste condiții, piața devenea foarte bună de marți până joi. Nu trebuia decât să stocheze câteva din produsele cele mai căutate la magazinul de mărunțișuri, apoi să le revândă cu un profit băieților care-și terminaseră proviziile.

În vinerea următoare, Keith era primul la coadă la magazin. Pedagogul de serviciu fu uimit să-l vadă pe tânărul Townsend cheltuind 3 lire pe un cartuș de pachete de gumă mentolată, treizeci și șase de pungi de cartofi prăjiți, două duzini de acadele și două lădițe cu douăsprezece sticle de limonadă. Incidentul îi fu raportat d-lui Clarke, al cărui singur comentariu fu: „Mă surprinde că lady Townsend îi dă băiatului atâția bani de buzunar.”

Keith își duse cumpărăturile în vestiar și le ascunse după dulapul lui. Apoi așteptă răbdător ca weekendul să treacă.

Sâmbăta după-amiaza, Keith pedală până la pista de curse, deși trebuia să asiste la o întrecere sportivă din cadrul școlii. Se simți frustrat de faptul că nu putea paria. Ce ciudat, se gândi el, când n-ai bani ghicești toți câștigătorii.

După slujba de duminică, făcu un tur prin camerele comune ale seniorilor și juniorilor și descoperi încântat că deja proviziile erau pe sponci. În prima pauză de luni dimineața, își privi colegii pe coridor, sugându-și ultimele dulciuri, desfăcând ultimele ciocolate și sorbind ultimele înghițituri de limonadă.

Marți dimineața, văzu sticlele goale aliniate lângă coșurile

de gunoi. După-amiaza era gata să-și pună planul în aplicare.

În ora de sport se încuie în mica tipografie a școlii, ale cărei materiale fuseseră donate de tatăl lui. Deși tiparnița era cam veche și manuală, era destul de bună pentru Keith.

După o oră, avea cele treizeci de exemplare ale primei lui publicații, anunțând că un nou magazin de mărunțișuri se va deschide în fiecare miercuri, între orele cinci și șase lângă dulapul numărul nouăsprezece din vestiarul seniorilor. Pe pagina a doua, erau înșirate mărfurile oferite, cu prețurile „revizuite”.

La începutul ultimei ore, Keith distribui copiile tuturor băieților din clasă, terminând doar cu câteva secunde înainte de intrarea profesorului de geografie. Deja se gândea la conținutul exploziv al viitorului anunț, dacă operațiunea urma să aibă succes.

Când sosi la vestiar a doua zi, cu câteva minute înainte de ora cinci, descoperi că se formase deja o coadă. Descuie repede ușa de metal și scoase cutiile afară. Își vându toate produsele cu mult înainte de terminarea orei. Cum crescuse prețul tuturor articolelor cu cel puțin 25 la sută, obținu un profit de peste o liră.

Numai Desmond Motson, care stătuse într-un colț, mormăi în legătură cu prețurile de speulă ale lui Townsend. Tânărul întreprinzător îi spuse simplu:

— Ai de ales: ori stai la coadă, ori aștepti până vineri.

Motson ieși din vestiar proferând amenințări printre dinți.

Vineri după amiaza, Keith era din nou primul la coadă și cumpără produse în funcție de ceea ce observase că se vindea mai bine.

Când dl. Clarke fu informat că Townsend cheltuise la magazin 4 lire și 10 șilingi, recunoscă și el că nu era lucru curat și se hotărî să discute cu directorul.

În sâmbăta aceea, Keith nu se mai duse la curse, ci tipări o sută de exemplare din foaia lui de publicitate, pe care le distribui apoi băieților din clasa lui și celor din anii mai mici.

Mărți dimineața, în timpul unei lecții de istorie despre

Marea Britanie între 1815 și 1867, calculă că, în ritmul acela, n-o să aibă nevoie decât de trei săptămâni pentru a strânge cele 10 lire necesare pentru a testa sistemul infailibil al lui Joe Norocosul.

Dar în timpul orei de latină de miercuri după-amiaza, propriul sistem infailibil al lui Keith începu să se clatine. Directorul intră neanunțat și-i ceru lui Townsend să iasă imediat pe coridor.

— Și adu-ți și cheia de la dulap, adăugă el întunecat.

Merseră în tăcere pe coridorul cenușiu și dl. Jessop îi întinse o foaie de hârtie. Keith studie lista pe care ar fi putut-o recita mult mai curgător decât pe oricare tabel din *Latina elementară*: „Mentolate, 8 centime, Cartofi, 4 cent., Acadele, 4 cent., Limonadă, 1 șiling. Fiți lângă dulapul 19 din vestiarul seniorilor miercuri, la ora cinci fix. Deviza noastră este: «Primul venit, primul servit.»”

Keith reuși să păstreze o figură impasibilă în vreme ce era mânat de la spate pe coridor.

Când intrară în vestiar, Keith îi găsi pe pedagog și pe profesorul de sport postați lângă dulap.

— Descuie ușa, Townsend, spuse directorul!

Keith băgă cheia în broască și o răsuci încet. Deschise ușa și toți se uitară înăuntru. Dl. Jessop descoperi surprins că nu era nimic înăuntru în afară de crosa de cricket, niște genunchiere vechi și o cămașă alba boțită.

Directorul era supărat, pedagogul nedumerit, iar profesorul de sport, stânjenit.

— Oare ați confundat persoana? întrebă Keith, cu un aer de inocență ofensată.

— Încuie ușa și du-te în clasă imediat, Townsend, spuse directorul.

Keith ascultă cu o înclinare insolentă a capului și porni agale pe coridor.

Odată așezat în bancă, știu că trebuia să se hotărască. Să-și recupereze bunurile și să-și salveze investiția sau să lanseze o informație și să-și plătească o datorie veche, cu vârf și îndesat?

Desmond Motson se întoarse să-l privească. Părea surprins și dezamăgit să-l vadă pe Townsend la locul lui.

Keith îi zâmbi larg și știu imediat ce avea să aleagă.

5
THE TIMES
9 martie, 1936

Trupe germane în regiunea Rinului

Când germanii remilitariză zona Rinului, Lubji auzise deja de numele lui Adolf Hitler.

Mama lui citea tresărind în ziarul rabinului despre incursiunile Führer-ului. După ce termina o pagină, i-o întindea băiatului. Nu se oprea decât atunci când întinericul o împiedica să mai vadă cuvintele. Lubji putea să mai citească și câteva minute după aceea.

— Dacă Hitler vine aici, o să purtăm toți o stea galbenă? întrebă el.

Zelta se prefăcu adormită.

De câțva timp, mama nu le mai putea ascunde celorlalți membri ai familiei faptul că Lubji era favoritul ei – deși îl bănuia responsabil de dispariția prețioasei ei broșe. Îl observa cu mândrie cum creștea, devenind un tânăr înalt și frumos. Dar, cu tot succesul lui la negustorie, de care beneficia întreaga familie, susținea neînduplecată că băiatul trebuia să devină rabin. Dacă ea își irosise viața, nu-l va lăsa și pe Lubji să facă la fel.

De șase ani, Lubji își petrecea diminețile în casa unchiului mamei, care îl instruia. La prânz era liber să se întoarcă la piață, unde își cumpăraseră de-acum taraba lui. Într-o zi, bătrânul rabin îi dădu mamei lui Lubji o scrisoare prin care i se aducea la cunoștință că acesta primise o bursă la universitatea din Ostrava. Fu ziua cea mai fericită din viața Zeitei. Știa că fiul ei era inteligent, poate chiar excepțional, dar înțelegea că o asemenea bursă n-ar fi fost oferită fără garanția reputației unchiului ei.

Când află de bursă, Lubji încercă să-și ascundă nemulțumirea. Deși nu era lăsat să stea în piață decât după-

amiaza, câștiga destul pentru a asigura tuturor membrilor familiei câte o pereche de pantofi și două mese pe zi. Ar fi vrut să-i explice mamei lui că n-avea rost să te faci rabin când ceea ce-ți doreai cu adevărat era să construiești un magazin pe terenul viran de lângă cel al domnului Lekski.

Dl. Lekski își luă zi liberă și-l duse pe tânărul învățăcel cu mașina la studii și, în decursul lungii călătorii până la Ostrava, îi spuse că spera ca băiatul să-i preia magazinul după ce va termina școala. Auzind asta, Lubji vru să se întoarcă acasă imediat și numai după multe îndemnuri se hotărî să-și ia mica geantă de piele – ultima achiziție de la piață – și să treacă pe sub portalul academic din piatră masivă. Dacă dl. Lekski nu i-ar fi spus că nu-l acceptă ca urmaș decât după ce urmează cei cinci ani la universitate, Lubji ar fi sărit imediat înapoi în mașină.

Nu trecu mult și descoperi că niciunul dintre băieții de acolo nu provenea dintr-un mediu așa de umil ca al lui. Mai mulți colegi de clasă îi arătară, direct sau indirect, că nu voiau să se amestece cu unul ca el. Cu trecerea timpului, observă că nici talentul lui de negustor nu-i era de prea mare folos aici – cu toate că până și cei mai îmbibați de prejudecăți îi recunoșteau flerul pentru limbi străine. Cât despre orele lungi, somnul pe sponci și disciplina riguroasă, acestea nu-l speriau deloc pe băiatul din Douski.

După primul an, Lubji termină la majoritatea materiilor cu note bune, situându-se în prima jumătate a clasei. Era cel mai bun la matematică și al treilea la maghiară, pe care o vorbea acum ca pe o a doua limbă maternă. Dar până și directorul universității observă că talentatul elev are prieteni puțini. Și e un singuratic. Totuși, era ușurat ca nimeni nu-l agresa pe tânărul țărănoi – singurul care încercase ajunsese la spital.

Când se întoarse la Douski, fu surprins de cât de mic i se păru orașul, cât de nevoiașă familia lui și de cât de mult ajunseseră să se bazeze pe el.

În fiecare dimineață, după ce tatăl pleca la câmp, Lubji se ducea acasă la rabin și-și continua învățătura. Bătrânul se

mira de talentul lui la limbi și recunoștea că băiatul îl depășea la matematică. După-amiaza, Lubji revenea la piață și, în zilele bune, câștiga destul cât să hrănească întreaga familie.

Încercă să-și învețe frații să se târguiască, pentru ca ei să vândă la tarabă diminețile, dar în curând realizează că-și răcea gura de pomană și-i păru rău că mama nu-l lăsa să stea acasă și să pună pe picioare o afacere din care să profite cu toții. Dar pe Zelta n-o interesa ce făcea la piață și nu-l întreba decât despre școală. Îi citea mereu carnetul de note și e sigur că-l învățase pe de rost până la sfârșitul vacanței. Lubji se hotărî ca în anul viitor să învețe și mai bine, ca să-i facă plăcere.

Când i se încheie vacanța de șase săptămâni, Lubji își împachetă fără chef lucrurile și fu dus din nou la Ostrava de dl. Lekski.

— Oferta mea de a fi parteneri rămâne deschisă, îi spuse bijutierul, dar nu înainte de a-ți termina studiile.

În cel de-al doilea an petrecut de Lubji la Universitate, numele lui Adolf Hitler apărea în conversații la fel de des ca cel al lui Moise. În fiecare zi, alți evrei treceau granița povestind ce orori se întâmplau în Germania, iar Lubji se întreba care erau planurile Führer-ului. Citea toate ziarele pe care putea pune mâna, în orice limbă și din orice dată.

„Hitler privește spre Est” suna un titlu de pe prima pagină a ziarului Ostrava. Când Lubji căută pagina șapte să citească urmarea articolului, descoperi că lipsea și rămase pe gânduri, întrebându-se când avea Führer-ul intenția să-și trimită tancurile în Cehoslovacia. Un lucru era sigur: marșul triumfal al lui Hitler n-avea de-a face cu unul ca el.

A doua zi, îi împărtăși temerile lui profesorului de istorie, dar nu reuși să-i abată acestuia atenția mai departe de Hannibal și incursiunea lui în Alpi. Lubji închise manualul vechi și, fără să-i pese de consecințe, ieși din clasă și se duse la camera dirigintelui. Se opri în fața ușii pe care n-o mai deschisese niciodată, șovăi o clipă, apoi bătău cu îndrăzneală.

— Intră, se auzi o voce.

Lubji deschise încet ușa și intră în biroul dirigintelui.

Acesta era îmbrăcat în roba academică în culorile roșu și cenușiu și purta peste perciunii tradiționali o tichie neagră. Își ridică ochii de pe foile din fața lui și spuse:

— Bănuiesc, Hoch, că e vorba de ceva foarte important.

— Da, domnule, spuse Lubji convins.

Apoi își pierdu curajul.

— Ei? îl îndemnă dirigintele, după ce așteptă un timp.

— Trebuie să fim pregătiți să părăsim locul imediat, reuși Lubji să articuleze. Trebuie să presupunem că nu va mai trece mult până când Hitler...

Bătrânul îl zâmbi băiatului de cincisprezece ani, fluturând mâna în semn de concediere:

— Hitler ne-a spus de o sută de ori că nu mai e interesat de ocuparea altor teritorii, spuse el, de parcă ar fi corectat o mică eroare comisă la un examen de istorie.

— Îmi pare rău ca v-am deranjat, spuse Lubji, dându-și seama că, oricât de bine ar fi expus situația, nu putea convinge un om atât de rupt de realitate.

Dar, cu trecerea săptămânilor, pedagogul, dirigintele și chiar directorul fură nevoiți să admită că istoria se scria sub ochii lor.

Într-o seară caldă de septembrie, directorul îi anunță pe elevi să-și strângă lucrurile, pentru că urmau să plece a doua zi în zori. Dirigintele nu fu surprins să găsească pustie camera lui Lubji.

La câteva minute după miezul nopții, o divizie de tancuri germane traversă granița și înainta spre Ostrava, fără să întâmpine nicio împotrivire. Soldații prădară universitatea înainte să se sune deșteptarea și-i încărcară pe elevi în camioane. Unul singur lipsi la apelul final.

Lubji Hoch plecase în noaptea precedentă. După ce-și îngrămădisise lucrurile în geanta de piele, se alăturase convoiului de refugiați ce se scurgea spre granița maghiară. Se ruga în gând ca mama lui să fi înțeles planurile lui Hitler și să fi fugit cu toată familia. De curând, auzise zvonuri că germanii îi internau pe evrei în lagăre de concentrare.

Încercă să nu se gândească la ce ar putea păți ai lui dacă ar fi prinși.

În noaptea când se strecură pe porțile universității, Lubji nu se uită la cei care umblau din casă în casă, adunându-și rudele și încărcându-și bunurile în căruțe trase de cai, care aveau să fie ajunse cu ușurință de orice vehicul al armatei. Asta nu era o noapte de pierdut: lucrurile nu pot fi împușcate, ar fi vrut Lubji să le spună. Dar nimeni nu stătea să-l asculte pe tânărul înalt și puternic, cu perciuni negri, îmbrăcat în uniformă de elev. Când tancurile germane înconjurară universitatea, el parcursese deja câțiva kilometri spre sud, spre graniță.

Nici nu se gândi să doarmă. Auzea deja zgomotul puștilor, pe măsură ce inamicul avansa în oraș dinspre vest. Mergea cu pași mari, depășindu-i pe cei împovărați de agoniseala de-o viață. Trecu de măgari încărcăți, de căruțe ale căror roți cedaseră sau de familii cu copii și bătrâni, silite să meargă mai încet. Privi cum mamele tăiau perciunii fiilor lor, abandonându-și toate lucrurile care le-ar fi putut trăda originea evreiască. S-ar fi oprit să discute cu ele, dar nu voia să piardă un timp prețios. Își jură că nimic nu avea să-l facă vreodată să-și abandoneze religia.

Disciplina care-i intrase în sânge în cei doi ani de studiu îi permise lui Lubji să meargă până la ziuă, nemâncat și nedormit. Adormi abia într-o căruță și, mai târziu, în cabina unui camion. Era hotărât să nu-și oprească nicio clipă înaintarea către o țară prietenoasă.

Deși nu mai erau decât 180 de kilometri până la libertate, soarele răsări și apuse de trei ori înainte ca Lubji să-i audă pe cei din fruntea convoiului strigând că au ajuns la granița cu Ungaria. Se opri la coada viitorilor emigranți. Peste trei ore, avansase doar cu câteva sute de metri și cei din fața lui își pregăteau tabăra de noapte. Ochi neliniștiți se întorceau să privească norii de fum din aer și zgomotul împușcăturilor se auzea mereu, însoțind înaintarea neobosită a germanilor. Lubji așteptă să se întunece bine, apoi înaintă pe lângă familiile adormite, până văzu în fața lui luminile postului de

vamă. Se întinse tăcut într-un șanț, cu geanta sub cap. Când vameșul ridică bariera a doua zi dimineată, Lubji era primul la coadă. Când cei de după el se sculară și-l văzură pe tânărul elev intonând încetișor un psalm, nimeni nu se gândi să-l întrebe cum ajunsese acolo.

Vameșul nu pierdu mult timp cu bagajul lui Lubji. După ce trecu granița, nu se îndepărtă deloc de șoseaua către Budapesta, singurul oraș maghiar de care auzise. După alte două zile și nopți în care primi hrană de la familiile fericite de a fi scăpat de mânia germană, ajunse la periferia orașului pe data de 23 septembrie, 1939.

Lui Lubji nu-i venea să-și creadă ochilor. Acesta era, desigur, cel mai mare oraș de pe pământ! În primele ore, se plimbă pe străzi, amestecând din ce în ce mai tare. Apoi căzu pe treptele unei sinagogi masive și când se trezi a doua zi, primul lucru pe care-l făcu fu să întrebe unde era piața.

Lubji rămase mut de admirație în fața rândurilor de tarabe acoperite, întinzându-se cât vedeai cu ochii. Unii vindeau doar legume, alții doar fructe, câțiva expuneau mobilă, iar unul oferea tablouri, dintre care unele erau înrămate.

Dar cu toate că vorbea fluent limba, când își oferii serviciile, negustorii îi puseră o singură întrebare: „Ce ai de vânzare?”. Fu a doua oară în viață când Lubji se confruntă cu problema de a nu avea nimic de negociat. Stătu privind cum refugiații își dădeau prețioasele moșteniri de familie pe câte o franzelă sau un sac de cartofi. Înțelese repede că, în timp de război, anumiți oameni se pot îmbogăți serios.

Căuta de lucru în fiecare zi. Noaptea se prăbușea pe asfalt, flămând și epuizat, dar la fel de hotărât. După ce fu refuzat de toți negustorii din piață, nu-i mai rămase decât să cerșească la colț de stradă.

Într-o după amiază târzie, când era în culmea disperării, trecu pe lângă o bătrână de la un chioșc de ziare și observă că purta steaua lui David la gât, agățată de un lanț subțire de aur. Îi zâmbi, sperând că se va milostivi de el, dar ea îl ignoră pe tânărul emigrant zdrențaros și-și văzu mai departe de munca ei.

Lubji era pe punctul de a pleca, dar văzu un tânăr care-și alegea un pachet de țigări și o cutie de chibrituri și apoi se îndepărta fără să plătească. Bătrâna se repezi afară din chioșc, fluturându-și brațele și strigând: „Hoțul! Hoțul!”. Dar tânărul ridică din umeri și-și aprinse o țigară. Lubji fugi după el și-i puse o mână pe umăr. Când se întoarse către el, Lubji spuse:

— N-ai plătit țigările.

— Ia șterge-o, slovac blestemat, spuse omul, împingându-l.

Lubji fugi din nou după el și-l apucă de braț. Tânărul se întoarse și, fără avertisment, îi dădu un pumn. Lubji se aplecă și se feri, apoi îi dădu un pumn în plexul solar, cu atâta forță încât celălalt se prăbuși, scăpând țigările și chibriturile. Probabil că talentul acesta fusese moștenit de Lubji de la tatăl lui.

Fu atât de surprins de propria lui putere, încât ezită înainte de a se apleca să ia țigările și cutia de chibrituri, îl lăsă pe hoț încovoiat de durere și alergă înapoi la chioșc.

— Mulțumesc, spuse bătrâna, când îi dădu obiectele.

— Mă numesc Lubji Hoch, spuse el, înclinându-se adânc.

— Eu sunt d-na Cerani, spuse ea.

Când bătrâna plecă acasă, Lubji se culcă în spatele chioșcului. A doua zi dimineața, ea fu mirată să-l găsească tot acolo, stând pe un pachet nedeșfăcut de ziare.

Când o văzu venind, începu să desfacă pachetele. Apoi o urmări sortându-le și dispunându-le pe stative ca să atragă lucrătorii care plecau la muncă dimineața. În timpul zilei, doamna Cerani îi spuse lui Lubji despre conținutul ziarelor și fu uimită auzindu-l vorbind atâtea limbi străine. În curând, descoperi că băiatul putea vorbi cu toți refugiații care veneau să ceară vești din țările lor.

A doua zi, Lubji aranja toate ziarele în stative cu mult înainte de venirea doamnei Cerani. Ba chiar și vânduse câteva unor clienți matinali. Spre sfârșitul săptămânii, bătrâna moțâia liniștită într-un colț al chioșcului, dându-i doar din când în când câte un sfat lui Lubji, dacă se

întâmpla ca acesta să nu știe să răspundă la solicitarea unui client.

După ce încuie chioșcul vineri seara, doamna Cerani îi făcu un semn lui Lubji s-o urmeze. Merseră în tăcere până la o căsuță aflată cam la o milă depărtare de chioșc. Bătrâna îl pofti înăuntru ca să i-l prezinte soțului ei. Dl. Cerani fu șocat când îl văzu pe tânărul uriaș și zdrențaros, dar se mai înmuie după ce află că Lubji era evreu refugiat din Ostrava. Îl invită să rămână la cină. Era prima oară când Lubji se așeza la masă de când părăsise universitatea.

În timpul mesei, Lubji află că dl. Cerani avea un magazin de ziare care aproviziona și chioșcul soției lui. Începu să-i pună gazdei o mulțime de întrebări despre exemplarele returnate, pagube, rezerve și stocuri alternative. Vânzătorul înțelese repede de ce profiturile chioșcului crescuseră în săptămâna aceea. În timp ce Lubji spăla vasele, domnul și doamna Cerani se sfătuiră într-un colț al bucătăriei. După ce terminară, d-na Cerani îi făcu semn lui Lubji, care înțelese că trebuia să plece. Dar în loc să-l conducă la ușă, ea urcă scările, făcându-i din nou semn s-o urmeze. La etaj, deschise o ușă care dădea într-o cămăruță fără covor, mobilată cu un pat îngust, un șifonier uzat și o masă mică. Bătrâna privi cu tristețe patul gol, făcu un semn spre el, apoi ieși fără să mai spună nimic.

Emigranții de peste tot veneau să converseze cu tânărul care părea că a citit toate ziarele și știe ce se întâmplă în toate țările, încât, după o lună, Lubji aproape dublase profitul chioșcului. În ultima zi a lunii, domnul Cerani îi înmână prima lui leafă. În seara aceea, la cină, îi spuse tânărului că voia să-l ia la magazin, să învețe mai multe despre afaceri. Doamna Cerani păru dezamăgită, deși soțul ei o asigură că avea să-l ia numai o săptămână.

La tutungerie, băiatul învăță repede numele clienților regulați, ziarele lor obișnuite și mărcile de țigări preferate, în cea de-a două săptămână, află de existența unui domn Farkas, care conducea o afacere rivală, având o tutungerie pe

partea opusă a străzii, dar nu întrebă nimic despre el, deoarece doamna și domnul Cerani nu aduseră subiectul în discuție. Duminică seara, dl. Cerani îi spuse soției lui că îl oprea definitiv pe Lubji la prăvălie. Ea nu păru mirată.

În fiecare dimineată, Lubji se scula la patru și pleca să deschidă magazinul. Apoi dădea ziarele pentru chioșc și servea primii clienți, înainte ca dl. și d-na Cerani să-și fi luat micul dejun. Cu timpul, dl. Cerani începu să sosească tot mai târziu la magazin și seara, după ce număra banii încasați, strecura adesea o monedă în palma lui Lubji.

Lubji așeza monedele lângă pat și când strângea zece, le schimba într-o bancnotă verde. Noptile, rămânea treaz, visând să preia tutungeria și chioșcul când dl. și d-na Cerani vor vrea să se retragă. În ultima vreme, îl tratau ca pe fiul lor, oferindu-i mici daruri și d-na Cerani chiar îl îmbrățișa înainte de culcare. Îi amintea de mama lui.

Lubji începu să creadă că și-ar putea realiza ambițiile când dl. Cerani își luă o zi liberă, apoi un weekend, iar la întoarcere găsi profitul tutungeriei puțin mai mare decât de obicei.

*

* *

Într-o sâmbătă dimineată, când se întorcea de la sinagogă, Lubji avu impresia că era urmărit. Se opri și întorcându-se, îl văzu în spatele lui pe dl. Farkas, patronul prăvăliei rivale.

— Bună dimineată, d-le Farkas, spuse Lubji, ridicându-și pălăria neagră cu boruri late.

— Bună dimineată, d-le Hoch.

Până atunci, nu se gândise la el însuși ca la „domnul Hoch”. De abia avea șaptesprezece ani.

— Doriți să vorbiți cu mine? întrebă Lubji.

— Da, d-le Hoch, spuse omul, alăturându-i-se.

Apoi începu să se mute nehotărât de pe un picior pe altul. Lubji își aminti sfatul domnului Lekski: „Dacă-l vezi pe client nervos, nu spune nimic.”

— Mă gândeam să vă ofer o slujbă într-una din prăvăliile mele, spuse domnul Farkas, ridicând ochii spre el.

Pentru prima dată, Lubji afla că dl. Farkas avea mai multe magazine.

— În ce calitate? întrebă el.

— Director adjunct.

— Și salariul?

Auzind cifra, Lubji nu comentă, deși i se oferea dublu față de cât primea la familia Cerani.

— Și unde aș locui?

— E o cameră deasupra magazinului, spuse dl. Farkas și am impresia că e mult mai încăpătoare decât mansarda pe care o ocupați în casa Cerani.

Lubji se uită la el:

— Voi lua în considerare oferta dvs., d-le Farkas, spuse el, ridicându-și din nou pălăria.

Până acasă, se hotărî să-i relateze discuția și domnului Cerani, înainte de a o face altcineva.

Bătrânul își atinse mustața stufoasă și oftă când Lubji își termină povestirea. Dar nu spuse nimic.

— Sigur, i-am spus clar că nu mă interesează să lucrez pentru dumnealui, spuse Lubji, pândind reacția patronului lui.

Dl. Cerani nu spuse nimic și nu mai pomeni subiectul decât seara, după cină. Lubji zâmbi când află că va primi o mărire la sfârșitul săptămânii.

Dar vineri, când își deschise plicul, fu dezamăgit de cât de puțin i se dăduse în plus.

Când dl. Farkas îl abordă din nou sâmbătă și-l întrebă dacă se hotărâse, spuse simplu că era satisfăcut de remunerația pe care o primea. Se înclină adânc și plecă, sperând că lăsase impresia că era încă dispus să primească o nouă ofertă.

În următoarele săptămâni, Lubji își ridica uneori ochii către camera mare de deasupra tutungeriei de pe cealaltă parte a străzii. Noaptea, se gândea cum ar fi să stea în ea.

După ce trecură șase luni de când lucra pentru familia Cerani, Lubji reușise să-și pună deoparte aproape toată leafa. Singura lui cheltuială fusese pentru a-și înlocui uniforma zdrențuită cu un costum la două rânduri, două cămăși și o cravată cu picățele. Totuși, în ciuda siguranței materiale, se temea tot mai mult de următorul atac al lui Hitler. După ce invadase Polonia, Föhrer-ul ținuse discursuri în care-i asigurase pe maghiari că-i consideră aliații lui. Dar, judecând după faptele precedente, nu cunoștea definiția cuvântului „aliat”.

Lubji încerca să nu se gândească la plecare, dar, cu fiecare zi care trecea, vedea tot mai mulți oameni arătându-l cu degetul pentru că era evreu și nu putu să nu observe că unii localnici se pregăteau să-i întâmpine cu brațele deschise pe naziști.

Într-o dimineață, când se ducea la lucru, fu huiduit și primele pietre fură azvârlite în vitrina domnului Cerani. Cu timpul, acesta deveni un lucru obișnuit și câțiva clienți începură să treacă drumul și să intre în tutungeria domnului Farkas. Dar dl. Cerani continua să susțină că Hitler afirmase categoric că nu va atenta niciodată la integritatea teritorială a Ungariei.

Lubji îi aminti patronului lui că exact aceste cuvinte fuseseră rostite de Hitler și înainte de a invada Polonia, îi mai spuse și despre un gentleman englez numit Chamberlain, care-și dăduse demisia din funcția de prim-ministru.

Știa că încă nu adunase destui bani pentru a trece o a doua graniță, așa că luna următoare, cu mult înainte ca familia Cerani să se așeze la micul dejun, traversă îndrăzneț strada și intră în magazinul rival. Dl. Farkas nu-și putu ascunde surpriza când îl văzu pe Lubji intrând pe ușă.

— Oferta dvs. de director adjunct mai e deschisă? întrebă Lubji imediat, temându-se să nu fie văzut acolo.

— Nu mai e deschisă pentru un băiat evreu, spuse dl. Farkas, privindu-l în ochi. Oricât de bun te-ai considera. Oricum, după ce vine Hitler, o să vă preiau prăvălia.

Lubji plecă fără să mai spună nimic. Când dl. Cerani veni

la magazin peste o oră, îi spuse că mai primise o ofertă de la dl. Farkas „Dar i-am spus că nu pot fi cumpărat”. Dl. Cerani dădu din cap tăcut și Lubji nu fu surprins când găsi o nouă mărire în plicul cu leafa săptămânală.

Continuă să-și economisească aproape tot câștigul. Când evreii începură să fie arestați pentru delictе minore, se apucă să caute o scăpare. În fiecare seară, după ce soții Cerani se culcau, Lubji cobora scările și studia atlasul din birou. Revăzu de mai multe ori alternativele. Trebuia să evite să treacă prin Iugoslavia: în mod sigur, avea să aibă aceeași soartă ca Cehoslovacia și Polonia. Era doar o chestiune de timp. Italia ieșea din calcul, Rusia, la fel. Până la urmă, se hotărî să plece în Turcia. Deși nu avea documente oficiale, decise să se ducă la gară la sfârșitul săptămânii și să întrebe cum putea lua un tren care mergea la Istanbul, prin România și Bulgaria. După miezul nopții, Lubji închise pentru ultima dată atlasul cu harta Europei și urcă în cămăruța lui de la etaj.

Știa că timpul de a-i împărtăși domnului Cerani planurile lui era foarte apropiat, dar îl amână până când avea să-și primească plata de vineri. Se urcă în pat și adormi gândindu-se la viața din Istanbul. Oare aveau piață? Și oare rasa turcilor simțea plăcerea târguieilor?

Un bocănit puternic îl trezi din somnul cel adânc. Sări din pat și se uită pe fereștriuca dinspre stradă. Strada era plină de soldați înarmați. Unii băteau în uși cu paturile puștilor. Nu mai rămăseseră decât câteva clipe până când aveau să fie la casa Cerani. Lubji se îmbracă repede, își scoase banii de sub saltea și-i înghesui sub centura lată de piele de la pantaloni.

Coborî în fugă scările și intră în baie. Apucă briciul bătrânului și-și tăie repede perciunii rituali, care-i atârnavă până la umeri. Aruncă buclele în closet și trase apa. Apoi deschise micul dulăpior medicinal și-și dădu din belșug cu pomada domnului Cerani, ca să nu se vadă că se tunsese atât de recent.

Lubji își privi imaginea din oglindă și se rugă ca, așa cum

era, în costumul la două rânduri, cu revere late și cravata cu picățele, invadatorii să-l creadă un om de afaceri maghiar în vizită prin capitală. Cel puțin, acum vorbea limba fără niciun fel de accent. Făcu o pauză înainte de a ieși din casă. Coborând scările, auzi deja bocănituri în ușa vecinilor. Intră repede în camera de zi, dar soții Cerani nu erau acolo. Trecu în bucătărie și-i găsi pe cei doi bătrâni ascunși sub masă, agățându-se unul de celălalt. Cu cele șapte lumânări ale lui David din colțul încăperii, n-avea să le fie ușor să nege că erau evrei.

Fără o vorbă, Lubji păși ușor spre fereastra bucătăriei, care dădea spre curtea din spate. O deschise cu grijă și-și scoase capul afară. Nu se vedea nicio urmă de soldați. Întoarse capul la dreapta și văzu o pisică suindu-se într-un copac. Îl întoarse la stânga și întâlni ochii unui soldat. Lângă el stătea dl. Farkas, care dădu din cap și spuse:

— Asta e.

Lubji zâmbi plin de speranță, dar soldatul îl izbi în bărbie cu patul puștii. Căzu pe fereastră cu capul înainte și se prăbuși pe potecă.

Deschise ochii și văzu o baionetă proptită în fruntea lui.

— Nu sunt evreu! țipă el. Nu sunt evreu!

Poate că soldatul ar fi fost mai convins dacă tânărul n-ar fi strigat cuvintele în idiș.

6
Daily Mail⁶
8 februarie, 1945

Yalta:
Conferința celor trei mari

Când își începu ultimul an la St. Andrew's, lui Keith nu i se oferă funcția de șef al școlii și nimeni nu se miră din această cauză.

Totuși, exista o funcție cu autoritate pe care Keith dorea să o obțină înainte de a părăsi școala, deși niciun băiat din promoția lui nu-i dădea nici cea mai mică șansă de a o primi.

Spera să devină redactor-șef la *St. Andy*, revista școlii, așa cum fusese și tatăl lui înaintea lui. Singurul rival era un băiat din clasa lui, numit „Asudatul” Tomkins, care fusese redactor adjunct în anul precedent și era privit de director ca un „om de bază”. Tomkins, care primise deja un loc de student la engleză la Oxford, era considerat favoritul de toți cei șaiszeci și trei de elevi cu drept de vot. Dar asta fusese înainte ca ei să realizeze cât de departe voia să meargă Keith atunci când își dorea ceva.

Cu puțin înainte de a se desfășura alegerile, Keith discută problema cu tatăl lui, în cursul unei plimbări pe proprietatea familiei.

— Alegătorii se răzgândesc adesea în ultimul moment, spuse tatăl și cei mai mulți sunt susceptibili și influențabili prin mită sau frică. Nu văd de ce elevii de clasa a VI-a de la St. Andrew's ar fi diferiți.

Când ajunseră pe vârful dealului de unde li se vedea tot domeniul, Sir Graham se opri.

— Și nu uita, îi aminti el lui Keith, că tu ai un avantaj față

⁶ *Daily Mail* = cunoscută publicație britanică, al cărei titlu se traduce: *Corespondența zilnică*.

de majoritatea candidaților din alte alegeri.

— Care? întrebă tânărul de șaptesprezece ani:

— Cu un electorat atât de mic, îi cunoști personal pe toți alegătorii.

— Ar putea fi un avantaj dacă aș fi mai popular ca Tomkins, dar nu sunt, zise Keith.

— Puțini politicieni se bazează numai pe popularitate pentru a fi aleși, îl asigură tatăl lui. Dacă ar face-o, jumătate din liderii mondiali ar ieși de pe liste. Niciun exemplu nu-i mai bun ca Churchill.

Mergând alături de el spre casă, Keith asculta foarte atent cuvintele tatălui său.

Când se întoarse la St. Andrew's, îi mai rămăseseră numai zece zile în care putea să aplice sfaturile tatălui său. Încercă să-și convingă colegii prin toate mijloacele care-i veniră în minte: bilete la meciuri, sticle de bere, pachete de țigări. Unui alegător îi promise chiar și o întâlnire cu sora lui mai mare. Dar, de câte ori încerca să calculeze numărul voturilor sigure în favoarea lui, nu-i ieșea o majoritate satisfăcătoare.

Nu puteai să știi cu cine va vota fiecare în secret în caz de balotaj. Și faptul că directorul nu-și ascundea preferința pentru celălalt candidat nu era în favoarea lui Keith.

Cu patruzeci și opt de ore înaintea alegerilor, începu să se gândească la cealaltă soluție a tatălui lui: frica. Dar oricât chibzui asupra ideii, nu-i veni în minte nimic bun de folosit.

În după-amiaza următoare, primi o vizită de la Duncan Alexander, care fusese numit șeful școlii.

— Aș vrea două bilete la meciul Victoria contra Australia de Sud.

— Și eu ce primesc în schimb? își ridică Keith ochii spre el.

— Votul meu, replică băiatul. Fără să mai vorbesc de influența pe care o pot exercita asupra alegătorilor.

— Într-un balotaj secret? întrebă Keith. Cred că glumești.

— Vrei să sugerezi că faptul că mi-am dat cuvântul nu-ți ajunge?

— Cam așa ceva, răspunse Keith.

— Și cum ai privi lucrurile dacă ți-aș da ceva murdar despre Cyril Tomkins?

— Depinde dacă murdăria se va lipi sau nu.

— O să se lipească destul ca să-l oblige să se retragă din cursă.

— În cazul ăsta, nu numai că o să capeți două bilete în galeria familiei, dar o să ți-i prezint și pe toți jucătorii pe care vrei să-i cunoști personal. Dar înainte de a vedea dacă e cazul să renunț la bilete, trebuie să-mi spui ce știi despre Tomkins.

— Să văd biletele, spuse Alexander.

— Vrei să sugerezi că faptul că mi-am dat cuvântul nu-ți ajunge? întrebă Keith rânjind.

— Cam așa ceva, răspunse Alexander.

Keith deschise sertarul de sus al pupitrului lui și scoase de acolo o cutiuță de tablă. O descuie cu cea mai mică dintre cheile de la brelocul lui. Dădu la o parte capacul și scotoci prin cutie, extrăgând în cele din urmă din ea două bilete lungi și înguste.

Le ridică, astfel ca Alexander să se poată uita la ele. După ce chipul șefului școlii se luminează, Keith întrebă:

— Așa, acum spune-mi, ce ai despre Tomkins?

— E homosexual, spuse Alexander.

— Toată lumea știe asta, spuse Keith.

— Dar nimeni nu știe că în trimestrul trecut a fost la un pas de exmatriculare.

— Și eu, spuse Keith, așa că nu-i mare noutate.

Puse biletele la loc în cutia de tablă.

— Dar nu fiindcă ai fost prins în tufișuri cu micuțul Julian Wells din cursul inferior. Amândoi cu pantalonii lăsați, adăugă el după o pauză.

— Dacă a fost așa de izbitor, de ce n-a fost exmatriculat?

— Pentru că nu aveau dovezi suficiente. Pedagogul care i-a descoperit a ajuns cu o clipă prea târziu.

— Sau prea devreme, poate? sugeră Keith.

— Și de asemenea, am informații solide că directorului nu-

i place o astfel de publicitate pentru școală. Mai ales acum, când Tomkins a câștigat o bursă la Cambridge.

Zâmbetul apăru din nou pe fața lui Keith și el scoase din cutie unul dintre bilete.

— Mi le-ai promis pe amândouă, spuse Alexander.

— O să-l ai mâine și pe celălalt – dacă voi câștiga. Așa, pot fi sigur c-o să alegi pătratul cel bun.

Alexander înșfacă biletul:

— Vin mâine după celălalt, spuse el.

După ce băiatul închise ușa, Keith începu să bată cu furie la mașina de scris. Imprimă vreo două sute de cuvinte, folosind mica mașină Remington pe care tatăl lui i-o dăruise de Crăciun. După ce corectă textul și îi mai făcu niște amendamente, se îndreptă spre tipografia școlii să pregătească o ediție cu tiraj mic.

După cincizeci de minute, ieși cu foaia caldă de sub tipar. Își consultă ceasul. Cyril Tomkins era unul dintre băieții aceia care-și petrec întotdeauna o oră din după-amiază, de la cinci la șase, revăzându-și lecțiile. Nici ziua aceea nu făcea excepție. Keith se îndreptă spre ușa lui și ciocăni calm.

— Intră, răspunse Tomkins.

Tocilarul își ridică ochii din carte, neputându-și ascunde surpriza: Townsend nu-l vizitase niciodată în trecut. Înainte de a apuca să-l întrebe ce vrea, Keith îi oferă răspunsul.

— M-am gândit că poate vrei să vezi prima ediție a ziarului condus de mine.

Tomkins își strânse buzele subțiri:

— Cred că vei descoperi că mâine, la vot, voi câștiga în buiestru, ca să folosesc una dintre expresiile tale.

— Nu, dacă te-ai retras, nu vei mai câștiga, spuse Keith.

— Și de ce să mă retrag? întrebă Tomkins, scoțându-și ochelarii și ștergându-i cu marginea cravatei. Pe mine nu poți să mă mituiești, așa cum ai încercat cu restul colegilor.

— Adevărat, spuse Keith. Totuși, am sentimentul că vei vrea să te retragi din competiție după ce o să citești asta.

Îi întinse prima pagină.

Tomkins își puse la loc ochelarii, dar nu trecu de titlu și de

primele cuvinte ale introducerii. I se făcu rău și vomită pe cărțile și caietele de școală.

Keith recunoscă în sinea lui că nu se așteptase la o reacție chiar atât de bună. Era sigur că tatăl lui ar fi fost de acord că titlul captase atenția cititorului.

„Elev de-a VI-a prins în tufișuri cu un boboc. Pantalonii jos, declarație refuzată.”

Keith începu să rupă foaia, în timp ce Tomkins, alb la față, încerca să-și revină.

— Bineînțeles, spuse el, lăsând bucățile de hârtie să cadă în coșul de lângă ei, aș fi fericit să-ți păstrezi postul de redactor adjunct dacă te-ai retrage mâine, înainte să înceapă votul.

„Cazul Socialismului” fu titlul stindard în prima ediție a ziarului *St. Andy* scoasă sub conducerea noului redactor-șef.

— Calitatea hârtiei și a tipăriturii este mult mai bună decât până acum, remarcă directorul la ședința de a doua zi dimineată. Totuși, despre conținut nu se poate spune același lucru. Presupun că trebuie să fim recunoscători că nu trebuie să suportăm decât două numere pe trimestru.

Ceilalți membri ai personalului didactic dădură din cap aprobator.

În continuare, dl. Clarke le aduse la cunoștință că Cyril Tomkins se retrăsese din postul de redactor adjunct la câteva ore după tipărirea primului număr.

— E păcat că n-a obținut el funcția asta, comentă directorul. Apropo, știe cineva de ce s-a retras din competiție în ultimul moment?

Când Keith află despre această remarcă de la cineva care o auzise la micul dejun, râse în hohote.

— Dar o să întreprindă ceva? întrebă Keith, desfăcându-i fermoarul fustei.

— Tata n-a mai spus nimic legat de asta, decât că zice mulțumesc că n-ai cerut ca Australia să devină republică.

— Ce idee bună, spuse Keith.

— Poți să vii la aceeași oră sâmbăta viitoare? întrebă

Penny, trăgându-și pe cap puloverul.

— Încerc, zise Keith. Dar nu putem în sala de sport, fiindcă săptămâna viitoare e programat un meci de box acolo – dacă, bineînțeles, nu vrei s-o facem în mijlocul ringului, cu spectatorii aclamându-ne din toate părțile.

— Ar fi mai înțelept să-i lăsăm pe alții să fie doborâți acolo, spuse Penny. Unde altundeva ne-am putea întâlni?

— Poți să alegi, spuse Keith. Sala de tir sau pavilionul de cricket.

— Pavilionul de cricket, spuse Penny imediat.

— Dar sala de tir ce are? întrebă Keith.

— Acolo jos e întotdeauna întuneric și frig.

— Zău? spuse Keith, apoi adăugă: Atunci rămâne pavilionul de cricket.

— Dar cum intrăm? întrebă ea.

— Cu o cheie, răspunse el.

— Dar nu se poate, căzu ea în cursă. E încuiat când lipsește echipa de titulari.

— Nu și când băiatul îngrijitorului lucrează la *Curier*.

Penny îl luă în brațe când abia își încheiase nasturii de la pantaloni:

— Mă iubești, Keith?

Keith încercă să găsească o replică bună, care să nu-l angajeze:

— N-am sacrificat eu o după-amiază la curse ca să fiu cu tine?

Când se eliberă din strânsoarea ei, Penny se încruntă. Era pe punctul de a face presiuni, când el adăugă:

— Ne vedem săptămâna viitoare.

Descuie sala de sport și inspectă coridorul. Se întoarse spre ea și-i zâmbi:

— Capul la cutie încă cinci minute.

Se întoarse în dormitor pe o cale ocolită și intră pe fereastra de la bucătărie.

Strecurându-se în birou, găsi pe pupitru un bilet de la director, care cerea să-l vadă la ora opt. Se uită la ceas. Era deja opt fără zece. Fu ușurat că nu cedase farmecelor lui

Penny și nu mai întârziase în sala de gimnastică. Se întrebă ce nemulțumire mai avea directorul, dar Penny îi sugerase deja un răspuns.

Se uită în oglinda de deasupra chiuvetei, ca să se asigure că fața lui nu păstra niciunul din semnele activității extrașcolare din ultimele două ore. Își îndreptă cravata și-și șterse de pe obraz o urmă de ruj zmeuriu.

Traversând pietrișul scârțâitor până la casa directorului, începu să-și repete apărarea împotriva muștrării la care se aștepta de câteva zile. Încercă să-și așeze gândurile într-o ordine coerentă și fu sigur că putea răspunde absolut la toate admonestările posibile. Libertatea presei, exercitarea drepturilor democratice, neajunsurile cenzurii – și dacă, după astea, directorul mai avea ceva să-i reproșeze, o să-i amintească scrisoarea lui deschisă către părinți din ziua Sf. Andrei din anul trecut, când îl condamnase pe Hitler că sufocă prin toate mijloacele presa germană.

Multe din argumente, Keith le împrumutase din comentariul tatălui lui după ce întorsese de la Yalta.

Keith ajunsese la ușa directorului când ceasul din capela școlii bătea ora opt. La bătaia lui în ușă, deschise fata din casă, care-l salută:

— Bună seara, d-le Townsend.

Era prima oară când cineva îi spunea „domnule”. Fata îl conduse în biroul directorului. Dl. Jessop își ridică ochii de pe grămada de hârtii din fața lui.

— Bună seara, Townsend, spuse el, fără să i se mai adreseze pe numele de botez, așa cum proceda de obicei cu elevii.

Era clar că pe Keith nu-l așteptau vremuri bune.

— Bună seara, sir, spuse el, reușind să facă astfel încât cuvântul *sir* să sune condescendent.

— Ia loc, spuse dl. Jessop, arătându-i scaunul opus biroului.

Keith era surprins: de obicei, dacă ți se oferea un scaun, *nu* te aștepta o săpuneală. Doar n-avea să-i ofere...

— Ți-ar pica bine un sherry, Townsend?

— Nu, mulțumesc, răspunse Keith uluit.

De obicei, numai șeful școlii primea sherry.

A, se gândi Keith, mită. Are de gând să-mi spună că poate în viitor ar fi bine să-mi temperez tendințele naturale provocatoare... etc., etc. Bun, am o replică pregătită pentru asta. La dracu' cu tine.

— Să știi, Townsend, că sunt conștient de câte eforturi sunt necesare pentru a încerca să obții o bursă la Oxford și în același timp să editezi revista școlii.

Deci asta-i jocul. Vrea să abandonez. Niciodată. Să mă dea ei afară. Și dacă o face, public o revistă subversivă cu o săptămână înaintea celei oficiale.

— Totuși, sper că ai fi dispus să-ți mai asumi încă o responsabilitate.

Doar nu mă face șef? Nu pot să cred.

— Poate te va surprinde să auzi, Townsend, că mi se pare că pavilionul de cricket nu e potrivit... continuă directorul.

Keith se făcu stacojiu:

— Nepotrivit, domnule? se bâlbâi el.

— ...pentru reprezentativa unei școli cu reputația noastră. Așa. Îmi dau seama că încă nu te-ai remarcat în școala noastră ca iubitor al sporturilor. Anul acesta, Consiliul a hotărât să se strângă fonduri pentru un nou pavilion.

Păi, să nu se aștepte să-i ajut eu, gândi Keith. Dar aș putea să-l mai las să vorbească înainte de a-i refuza.

— Știu că vei fi bucuros să afli că mama ta a fost de acord să fie președinta comitetului de strângere a fondurilor.

După o scurtă pauză, directorul adăugă:

— Ținând cont de asta, sper că vei primi să fii reprezentantul elevilor.

Keith nu încercă să-i răspundă. Știa că bătrânul, odată pornit pe discursuri, trebuia lăsat să termine,

— ...și cum nu ai responsabilitățile apăsătoare ale unei funcții de conducere și nici nu reprezinți școala ca membru al vreunei echipe, mi s-a părut că ai putea fi interesat să accepți încercarea...

Keith tăcu mai departe.

— Conducerea s-a gândit să facă apel pentru 5.000 de lire sterline și, dacă ai strânge această sumă magnifică, aş putea să informez colegiul de la Oxford unde ai depus cerere de admitere în legătură cu eforturile tale meritorii...

Se opri să consulte notițele din fața lui:

— Colegiul Worcester, dacă-mi amintesc bine. Simt că pot afirma cu siguranță că dacă cererea ta ar fi însoțită de recomandarea mea personală, acest lucru ar conta foarte mult în favoarea ta.

Și asta, gândi Keith, din partea unui om care urcă în amvon în fiecare duminică să predice împotriva corupției și mitei.

— Prin urmare, Townsend, sper că vei cântări ideea cu toată atenția.

Deoarece această propoziție fu urmată de o tăcere care se prelungi mai mult de trei secunde, Keith presupuse că directorul își terminase discursul. Prima lui reacție fu să-i spună bătrânului să se mai gândească și să găsească alt fraier să strângă banii – mai ales că pe el nu-l interesau câtuși de puțin nici cricketul, nici admiterea la Oxford. Era hotărât ca, odată ieșit de pe băncile școlii, să se facă reporter la *Courier*. Totuși, accepta că, pentru moment, mama lui avea întotdeauna câștig de cauză în discuția despre cariera lui, cu toate că, dacă pica la examenul de admitere, ea n-ar mai fi avut ce să facă.

În ciuda acestor gânduri, Keith știa câteva motive bune pentru care ar fi putut accepta propunerea directorului. Suma nu era chiar atât de mare și dacă ar fi strâns-o pentru școală, i s-ar fi deschis multe uși care până atunci i se trântiseră în față. Și apoi, mai era mama lui: trebuia s-o fenteze mult ca s-o împace cu ideea unei ratări a admiterii la Oxford.

— Nu stă în firea ta să chibzuiești atât de mult înainte de luarea unei decizii, îi întrerupse directorul șirul gândurilor.

— Cântăream ideea cu toată atenția, domnule director, spuse Keith grav.

Nu avea nici cea mai mică intenție să-l lase pe bătrân să

creadă că putea fi cumpărat atât de ușor. De data aceasta, directorul tăcu. Keith numără până la trei:

— Vă voi spune ce am hotărât, domnule, spuse el, sperând că vorbise ca un director de bancă în fața unui client, care-i solicitase un mic împrumut.

— Și când va fi asta Townsend? întrebă directorul, puțin iritat.

— Peste cel mult două, trei zile, domnule.

— Mulțumesc, Townsend, spuse directorul, ridicându-se de pe scaun pentru a arăta că întrevederea se sfârșise.

Keith se întoarse să plece și ajunsese la ușă când directorul adăugă:

— Înainte de a lua o hotărâre, stai de vorbă și cu mama ta.

— Tatăl tău vrea să fiu reprezentantul elevilor pentru apelul de anul ăsta, spuse Keith, căutându-și pantalonii.

— De data asta ce mai vor să construiască? întrebă Penny, cu ochii în tavan.

— Un pavilion nou de cricket.

— Nu văd de ce nu le place ăsta.

— S-a aflat că se folosește în alte scopuri, spuse Keith, trăgându-și pantalonii.

— Nu văd de ce.

Ea îl trase de un crac al pantalonilor. El își plecă ochii spre trupul ei gol și firav.

— Și ce-ai de gând să-i spui?

— O să-i spun „da”.

— Dar de ce? O să-ți mănânce tot timpul liber.

— Știu. Dar o să se dea jos din cârca mea și, în orice caz, ar putea fi o poliță de asigurare.

— O poliță de asigurare? se miră Penny.

— Da, dacă aș fi prins vreodată la curse – sau mai rău... o privi el din nou.

— ...în scutece cu fata directorului? se ridică ea, începând din nou să-l sărute.

— Avem timp? întrebă el.

— Nu face pe tine, Keith. Dacă reprezentativa joacă azi la

Wesley și meciul se termină la șase, o să se întoarcă abia pe la nouă, așa că avem tot timpul din lume.

Se lăsă în genunchi și începu să-i desfacă pantalonii.

— Numai să nu plouă, spuse Keith.

Penny fusese prima fată cu care făcuse dragoste. Îl sedusese într-o seară când fusese obligat să asiste la un concert dat de o orchestră în turneu. Nu și-ar fi închipuit niciodată că era loc destul în toaleta doamnelor. Era ușurat că nu se văzuse în niciun fel că fusese virgin. Și era sigur că nu fusese prima experiență a lui Penny pentru că nu trebuise s-o învețe absolut nimic.

Dar toate astea se întâmplaseră la începutul trimestrului trecut și acum își pusese ochii pe o fată pe nume Betsy, care lucra la poștă. În ultimul timp, scrisorile trimise acasă fuseseră atât de dese, încât mama lui începuse să se minuneze.

Keith stătea întins pe salteaua din pavilion și se întreba cum ar arăta Betsy goală. Se hotărî să termine cu întâlnirile cu Penny. Prinzându-și sutienu, ea întrebă în treacăt:

— Săptămâna viitoare?

— Îmi pare rău, nu pot săptămâna viitoare, spuse Keith. Am o întâlnire în Melbourne.

— Cu cine? întrebă Penny. Că în echipa de cricket nu te-au luat, asta e sigur.

— Nu, nu sunt chiar atât de disperați, râse Keith. Dar trebuie să particip la un interviu cu o comisie pentru Oxford.

— De ce te deranjezi? spuse Penny. Dacă o să ajungi acolo, o să ți se adeverească temerile cele mai negre cu privire la englezi.

— Știu, dar ma... începu el, trăgându-și a doua oară pantalonii.

— Și oricum, l-am auzit pe tata spunându-i domnului Clarke că ți-a adăugat numele pe lista finală doar ca să-i facă plăcere mamei tale.

Penny își regretă cuvintele în clipa în care le rostea. Nu era o fată care roșea ușor, dar o făcu sub privirea lui Keith.

Keith își expuse părerile cu privire la învățământul particular în cel de-al doilea număr al revistei școlii.

„Cu cât ne apropiem de jumătatea secolului 20, ne dăm seama că banii singuri nu sunt de ajuns pentru garantarea unei bune educații”, scria în editorial. „Admiterea la școlile cele mai bune va fi decisă de capacitățile pe care le dovedește copilul, nu de clanul în care s-a născut.”

Keith aștepta ca mânia directorului să se reverse asupra lui, dar nu se întâmplă nimic. Dl. Jessop nu primi provocarea. Poate că fusese influențat de faptul că elevul lui strânsese deja 1.470 din cele 5.000 de lire sterline necesare pentru construirea unui pavilion de cricket. Trebuia să recunoască însă că banii fuseseră obținuți de Keith de la cunoștințele tatălui lui, care-i dăduseră, probabil, în speranța că numele lui nu vor apărea în viitor pe primele pagini ale ziarelor australiene.

De fapt, singurul efect al articolului fu o ofertă de 10 lire de la ziarul *Melbourne Age*, principalul rival al lui sir Graham, care voia să preia articolul și să-l reproducă în întregime. Keith acceptă bucuros prima lui remunerație de ziarist, dar o pierdu pe toată miercurea viitoare, obținând în sfârșit dovada că sistemul lui Joe Norocosul nu era infailibil.

Cu toate acestea, Keith era nerăbdător să-și impresioneze tatăl. Își reciti articolul din *Melbourne Age* sâmbătă: nu-i schimbaseră niciun cuvânt, dar îi dăduseră un titlu complet înșelător – *Moștenitorul lui Sir Graham cere burse pentru aborigeni*. Jumătate de pagină era rezervată vederilor radicale ale lui Keith, iar cealaltă jumătate conținea un articol al corespondentului pentru învățământ al ziarului, argumentând convingător cauza învățământului particular. Cititorii ziarului erau rugați să-și spună părerile și, în sâmbăta următoare, ziarul *Melbourne Age* avu vânzare bună pe cheltuiala lui Sir Graham.

Keith fu ușurat că tatăl lui nu abordă subiectul, deși îl auzi spunându-i mamei:

— Cred că băiatul a învățat mult din experiența asta. Și oricum, sunt de acord cu multe dintre părerile lui.

În schimb, mama nu era la fel de dornică să-l susțină.

În vacanță, Keith era instruit de d-ra Steadman zi de zi, pentru a fi pregătit la examenele de absolvire.

— Învățarea e doar o formă a tiraniei, declară el, la încheierea unei ședințe solicitante.

— Asta e nimic pe lângă tirania de a fi un ignorant tot restul vieții, îl asigură guvernanta.

După ce d-ra Steadman îi mai dădea câteva subiecte de pregătit pentru a doua zi, Keith pleca la redacția *Curierului*. Ca și tatăl lui, se simțea mai bine printre oamenii de presă decât printre băieții de bogătași de la St. Andrew's, de la care încerca să stoarcă bani pentru pavilion.

Prima lui îndatorire oficială la *Curier* fu aceea de a-l seconda pe reporterul de criminalistică, Barry Evans. Acesta îl trimitea în fiecare după amiază la tribunal să asiste la procese mici – hoție, tâlhărie, atacarea unui magazin și chiar bigamie.

— Caută nume care ar putea fi cunoscute, spuse Evans. Sau și mai bine, rude ale unor oameni foarte cunoscuți. Dar cel mai bine, oameni *foarte* cunoscuți.

Keith lucra sârguincios, dar fără prea mari rezultate. De câte ori reușea să strecoare câte o notiță în ziar, descoperirea că fusese tăiată fără milă.

— Nu mă interesează opiniile tale, îi spunea bătrânul reporter de criminalistică. Vreau doar fapte.

Evans își făcuse ucenicia la ziarul britanic *Manchester Guardian* și nu obosea niciodată să repete maxima: „Comentariul e liber, dar faptul e sfânt.” Keith luă hotărârea să nu angajeze pe nimeni care-și făcuse ucenicia la *Manchester Guardian*, dacă avea să fie vreodată proprietarul unui ziar.

Reveni la St. Andrew's pentru trimestrul doi și scrisese în revista școlii un editorial în care declara că a sosit timpul ca Australia să-și mai slăbească legăturile cu Anglia și susținea că Churchill a abandonat Australia pentru a se concentra asupra războiului din Europa.

Din nou, *Melbourne Age* îi oferi ocazia de a-și împărtăși vederile unui număr mare de cititori, dar, de data aceasta, Keith refuză, cu toată ispita onorariului de 20 de lire sterline, de patru ori suma pe care o câștigase lucrând două săptămâni ca reporter de teren la Courier. Se hotărî să dea articolul la *Adelaide Gazette*, unul din ziarele tatălui lui, dar redactorul îl respinse înainte de a ajunge la al doilea paragraf.

Prin a doua săptămână a trimestrului, Keith descoperi că cea mai mare problemă a lui era cum să se descotorosească de Penny, care nu-l mai credea nici când spunea adevărul. O rugase deja pe Betsy să meargă sâmbătă cu el la cinema. Totuși, nu știa cum avea să se întâlnească cu ea dacă nu scăpase de predecesora ei.

La ultima lor întâlnire din sala de sport, când îi sugerase că poate venise timpul să... Penny amenințase că-i va spune tatălui el cum își petreceau ei după-amiezele de sâmbătă. Lui Keith nu-i păsa deloc cui îi spunea, dar nu voia să-și supere mama. Toată săptămâna rămase în biroul lui, studiind cu o ardoare neobișnuită și evitând toate locurile unde ar fi putut să se ciocnească de Penny.

Sâmbătă după-amiaza, plecă în oraș pe căi ocolite și se întâlni cu Betsy în fața cinematografului Roxy. Nimic nu se compară cu încălcarea regulamentului de trei ori în aceeași zi, gândi el. Cumpără două bilete la *Șobolanii din Tobruk* cu Chips Rafferty și o conduse pe Betsy spre o bancă din ultimul rând. Când pe ecran apărură cuvântul *Sfârșit*, nu văzuse mare lucru din film și îl dureau limba. Abia aștepta sâmbăta viitoare, când reprezentativa școlii avea meci și o putea introduce pe Betsy în atmosfera pavilionului de cricket.

Fu ușurat că Penny nu încercă să ia legătura cu el în timpul săptămânii. Așa că joi, când se duse să pună scrisoarea pentru mama lui, își dădu întâlnire cu Betsy sâmbătă după amiaza. Îi promise că o va duce într-un loc unde n-a fost niciodată.

După ce autobuzul echipei dispăru în zare, Keith se postă

printre copacii din nordul terenului, așteptând-o pe Betsy. După o jumătate de oră, începu să se întrebe dacă mai venea sau nu, dar o zări peste câteva secunde înaintând spre el și-și uită nerăbdarea. Avea părul lung și blond prins într-o coadă și legat cu un elastic. Purta un pulover galben, foarte strâmt, care o făcea să semene cu Lana Turner și o fustă neagră înfășurată bine în jurul ei, care o obliga să facă pași foarte mici.

Keith o așteptă, apoi o luă de braț și porni repede cu ea spre pavilion. Se oprea s-o sărute din metru în metru și-i localizase fermoarul fustei cu mult înainte de a ajunge.

Ajungând la ușa din spate, scoase din buzunar o cheie mare și o potrivi în broască. O răsuci încet, apoi deschise ușa și băjbâi după comutator. Aprinse lumina și atunci auzi gemetele. Keith se holbă uluit la priveliștea din fața ochilor lui. Patru ochi clipeau zăpăciți. Una dintre persoane își acoperise fața, dar Keith recunoștea picioarele acelea. Își mută privirea la trupul aflat deasupra ei.

În mod sigur, Duncan Alexander n-avea să uite niciodată ziua în care și-a pierdut virginitatea.

7
THE TIMES
21 noiembrie, 1940

**Ungaria atrasă în plasa Axei:
Ribbentrop se laudă că „vor urma și alții”**

Lubji zăcea pe pământ, ghemuit și cu fălcile încleștate. Soldatul îi ținea în continuare baioneta între ochi și, cu o mișcare a capului, îi comandă să se urce în camionul care aștepta.

Lubji încercă să protesteze în maghiară, dar știa că era prea târziu.

— Scutește-mă, evreule, șuieră soldatul, că altfel te liniștesc eu de tot.

Baioneta îi sfâșie pantalonii și pielea piciorului drept. Lubji se ridică repede și se împletici spre camion, unde se alătură grupului de neajutorați încremeniți, care aveau în comun un singur lucru: cu toții erau considerați evrei. Dl. și d-na Cerani fură azvârliți și ei în remorcă, apoi camionul ieși încet din oraș. Peste o oră ajunseră la închisoarea locală și Lubji și ceilalți pasageri fură descărcați ca niște vite.

Bărbații fură aliniați, apoi traversară curtea și fură băgați într-o sală mare, cu pereți de piatră. Peste câteva minute, intră un sergent SS, urmat de o duzină de soldați germani. Acesta lătră un ordin.

— Ne spune să ne dezbrăcăm, traduse Lubji în șoaptă.

Își scoaseră cu toții hainele, iar soldații începură să-i alinieze goi, unii tremurând și câțiva plângând. Ochii lui Lubji cercetau încăperea, încercând să găsească vreo cale de scăpare.

Peste câteva minute, în cameră intră un ofițer SS elegant, fumând un trabuc subțire. Se opri în mijlocul camerei și îi informă pe scurt că erau prizonieri de război.

— Heil Hitler, spuse el apoi și se întoarse să plece.

Când ofițerul trecu pe lângă el, Lubji făcu un pas înainte și zâmbi:

— Bună ziua, domnule.

Ofițerul se opri, privindu-l dezgustat pe tânărul care îi explica într-o germană stricată că se făcuse o mare greșeală și îi oferea un teanc de bancnote pe care le ținuse în palmă.

Zâmbind, ofițerul luă banii și le dădu foc de la trabucul lui. Flacăra crescuse, topind hârtiile și când nu le mai putu ține, ofițerul le dădu drumul la picioarele lui Lubji și plecă. Lubji nu putea să se gândească decât la câte luni îi trebuiseră ca să strângă banii aceia.

Prizonierii stăteau tremurând în sala de piatră. Paznicii îi ignorau; unii fumau, iar alții vorbeau între ei de parcă oamenii goi nici n-ar fi existat. Mai dură o oră până când sosiră niște bărbați cu halate albe și mănuși de cauciuc. Ei începură să se plimbe de-a lungul rândurilor, oprindu-se din când în când ca să examineze penisul unui prizonier. Trei oameni fură dați deoparte, li se ordonă să se îmbrace, apoi fură lăsați să se întoarcă acasă. Nu aveau nevoie decât de o dovadă. Lubji se întrebă la ce examinare erau supuse femeile.

După ce oamenii în alb plecară, prizonierilor li se ordonă să se îmbrace și fură conduși afară din sală. Traversând a doua oară curtea, ochii lui Lubji alergau în toate părțile căutând o portiță de scăpare, dar pretutindeni erau numai soldați cu baionetele la arme. Fură duși de-a lungul unui coridor îngust, apoi coborâră niște trepte de piatră, luminate slab de niște lămpi cu gaz. Pe ambele laturi se aflau celule ticsite de oameni, care strigau și pledau în tot felul de limbi. Lubji nu îndrăzni să se uite. Deodată, ușa unei celule se deschise și fu înșfăcat de guler și aruncat înăuntru. Dacă n-ar fi căzut pe o masă de trupuri omenеști, s-ar fi lovit cu capul de podeaua de piatră.

După ce se dezmetici, încercă să-i privească pe cei din jur, dar nu reuși decât într-un târziu să le distingă fețele în lumina săracă venită prin fereastra mică și zăbreliată.

Un rabin cânta un psalm – dar nimeni nu i se alătură.

Lubji încercă să se ferească de un om în vârstă care vomita peste el. Se depărtă și dădu peste alt prizonier, cu pantalonii lăsați. Se așeză într-un colț, cu spatele la perete, ca să nu poată fi surprins din nicio parte.

Când ușa se deschise din nou, Lubji nu mai știa de când stătea în duhoarea din celulă. Un grup de soldați intrară cu torțe și examinară prizonierii. Cei care nu mai clipeau erau târați afară. Fu ultima oară când Lubji îl mai văzu pe dl. Cerani.

Nu-ți puteai da seama de trecerea zilelor decât dacă urmăreai cum se lumina și se întuneca pe rând ferestruica zăbreliată sau dacă numărai prânzurile care li se aduceau prizonierilor. Soldații veneau la intervale de câteva ore și luau cadavrele, până când rămaseră în celulă numai cei mai rezistenți. Lubji aștepta să moară și el, pentru că vedea că era singura cale de ieșire din închisoare. Cu fiecare zi, costumul atârna tot mai larg pe el și începu să-și strângă cureaua, gaură după gaură.

Iată însă că, într-o dimineață, un grup de soldați pătrunseră în celulă și-i târâră afară pe supraviețuitori. Li se ordonă să meargă pe coridor și să urce treptele spre curtea interioară. Pășind în lumina soarelui, Lubji își duse mâinile la ochi. Petrecuse zece, cincisprezece, poate douăzeci de zile în hruba din temniță și făcuse ceea ce prizonierii numesc „ochi de pisică”.

Apoi auzi ciocăniturile. Întoarse capul la stânga și văzu un grup de prizonieri ridicând un eșafod de lemn. Numără opt ștreanguri. I se făcu rău, dar nu avea nimic în stomac, așa că nu vomită. O baionetă îi atinse șoldul și-i urmă repede pe ceilalți prizonieri, gata să fie imbarcați în camioane.

Pe drumul spre oraș, un paznic surâzător le spuse că li se oferea onoarea unui proces înainte de a fi spânzurați cu toții. Speranța lui Lubji se transformă în disperare, aflând că îi era dat să moară. Și pentru prima dată, nici nu știa dacă-i mai pasă.

Camioanele se opriră la tribunal și prizonierii fură vârați înăuntru. Lubji văzu că nu mai erau împunși cu baionetele.

Înăuntru, li se permise să stea pe băncile de lemn ale unui culoar bine luminat și li se oferiră felii de pâine. Lubji deveni suspicios și începu să tragă cu urechea la conversația paznicilor. Adunând fragmentele auzite, înțelese că germanii se străduiau să obțină „dovezi” că toți evreii erau criminali, pentru că un observator de la Crucea Roșie din Geneva asista la procesele din dimineața aceea. Fără îndoială, se gândi Lubji, omul avea să observe că toți inculpații erau evrei. Înainte de a chibzui cum să profite de informația aflată, un caporal îl apucă de braț și-l duse în sala de judecată. Lubji rămase în bancă, privindu-l pe judecător. Un om în vârstă așezat pe un scaun mai înalt decât celelalte. Procesul – dacă putea fi numit astfel – dură doar câteva minute. Înainte ca judecătorul să pronunțe sentința de condamnare la moarte, un funcționar îi ceru lui Lubji să-și repete numele, pe care-l uitaseră.

Tânărul înalt și slab se uită la observatorul de la Crucea Roșie, care stătea undeva în dreapta. Acesta privea în pământ și părea plictisit; își ridică ochii abia când se pronunță sentința.

Un alt soldat îl luă pe Lubji să-l scoată din sală, pentru a fi adus următorul prizonier. Deodată, observatorul se ridică și-l întreabă ceva pe judecător, într-o limbă pe care Lubji n-o înțelegea.

Judecătorul se încruntă și se întoarse spre prizonierul din boxă:

— Câți ani ai? îl întreabă în maghiară.

— Șaptesprezece, răspunse Lubji.

Procurorul veni la banca juraților și-i șopti ceva judecătorului. Acesta îl privi pe Lubji, se strâmbă și spuse:

— Sentința se comută în închisoarea pe viață.

Apoi zâmbi și adăugă:

— Se rejudecă peste douăsprezece luni.

Observatorul păru satisfăcut și dădu din cap. Paznicul, care părea să considere că Lubji fusese tratat prea indulgent, îl înșfacă și-l scoase pe coridor. I se puseră cătușe la mână și fu dus în curte, unde fu azvârlit în remorca unui camion.

Ceilalți prizonieri îl întâmpinară tăcuți, de parcă ar fi fost ultimul pasager al cursei locale.

Remorca fu închisă și peste câteva clipe camionul se urni. Lubji căzu, incapabil să-și țină echilibrul cu mâinile legate.

Rămase în genunchi și privi în jur. Aveau doi gardieni cu ei, ambii înarmați cu puști, dar unul își pierduse un braț în război și părea la fel de resemnat cu soarta ca prizonierii.

Lubji se târî spre capătul remorcii și se așeză jos lângă gardianul cu ambele brațe. Își aplecă fruntea și încercă să se concentreze. Călătoria până la închisoare dura cam patruzeci de minute și era sigur că era ultima lui șansă de a scăpa de spânzurătoare. Dar oare cum? gândi el, tocmai când camionul traversa un tunel. Când ieșiră, încercă să-și amintească prin câte tunele trecuseră la ducere. Trei, poate patru, nu era sigur.

Peste câteva minute, când trecură din nou printr-un tunel, începu să numere rar. „Unu, doi, trei.” Fură în întuneric timp de patru secunde. Nu avea decât un singur avantaj față de gardieni: după trei săptămâni de temniță, vedea în întuneric mult mai bine decât ei. Dar ei erau doi. Aruncă o privire spre celălalt gardian. Mă rog, unul și jumătate.

Lubji examinează locurile prin care treceau. Trebuia să fie la jumătatea drumului între tribunal și închisoare. Pe partea dreaptă a șoselei curgea un râu. Putea fi dificil, chiar imposibil de traversat. Pe partea cealaltă, se întindea o câmpie lată de trei-patru sute de metri, mărginită de un pâlci de copaci.

Oare cât avea să-i ia să alerge trei sute de metri cu mâinile legate? Întoarse capul să vadă dacă mai venea vreun tunel, dar nu zări nimic și-i fu teamă că trecuseră prin ultimul. Putea să riște o încercare de evadare în plină lumină? Ajunse la concluzia că dacă nu mai era niciun tunel în următorii doi kilometri, nu-i rămânea decât să riște.

Mai trecu un kilometru și știu că trebuia să se hotărască. Își adună încet genunchii sub bărbie, întinzându-și în față mâinile încătușate. Își apăsă șira spinării de remorcă și-și mută greutatea pe vârful picioarelor. Apoi își pironi privirea

înainte, așteptând să treacă de curbă.

Fu cât pe ce să strige „Mazeltov!” când văzu tunelul la cinci sute de metri în față. După lucirea slabă a luminii de la celălalt capăt, trebuia să fie lung de cel puțin patru secunde.

Rămase pe vârfurile picioarelor, încordat și gata să țâșnească. Inima îi bătea atât de tare încât nu se putea ca gardienii să nu simtă pericolul. Îi aruncă o privire celui cu două mâini, care își aprindea alene o țigară, căutând cutia de chibrituri. Lubji privi din nou spre tunel, care se apropia. Știa că, odată intrați în beznă, avea la dispoziție numai câteva secunde.

Cincizeci de metri... patruzeci... treizeci... douăzeci... zece. Lubji inspiră adânc, apoi țâșni în picioare și înlănțui gâtul gardianului cu mâinile încătușate, răsucind cu atâta forță, încât germanul țipă și căzu din remorcă.

Camionul opri, derapând la capătul celălalt al tunelului. Lubji sări de pe o latură a remorcii și se refugie în întuneric. Fu urmat de încă doi sau trei prizonieri. Ajungând la intrarea tunelului, o zbughi spre câmpie fără să mai arunce nicio privire înapoi. Acoperise cam o sută de metri când auzi primul glonte șuierându-i deasupra capului.. Încercă să-și continue alergarea cu aceeași viteză, dar fiecare pas îi era însoțit de o ploaie de gloanțe. Se abătea într-o parte și în alta. Deodată, auzi un țipăt. Privi înapoi și văzu că unul din cei doi prizonieri care-l urmaseră rămăsese nemișcat la pământ, în timp ce celălalt alerga la câțiva metri în spatele lui. Lubji speră că cel care trăgea era gardianul cu un singur braț.

Pălcul de copaci se afla doar la vreo sută de metri în fața lui. Trupul îi zvâcnea înainte, impulsivat de pocnetul gloanțelor. Atunci auzi cel de-al doilea țipăt. Nu se mai uită înapoi. Mai avea cincizeci de metri și-și aminti că un prizonier îi spusese odată că puștile germane aveau raza de acțiune de trei sute de metri. Asta înseamnă că mai avea doar cinci sau șase secunde până la libertate. Un glonț îi sfărâmă umărul. Forța impactului îl mai împinse câțiva pași, apoi căzu cu fața în țărână. Încercă să se târască, dar nu

izbuti decât câțiva metri înainte de a se prăbuși definitiv. Rămase cu fața în jos, resemnat cu moartea.

Peste câteva clipe, niște mâini aspre îl înșfăcă, apucându-l de umeri și de glezne. Lubji se gândi că nu știa cum de germanii îl ajunseseră atât de repede. Dacă n-ar fi leșinat, ar fi aflat.

Când se trezi, Lubji nu știa în ce moment al zilei era. Probabil că, fiind întuneric beznă, era înapoi în celulă, așteptându-și execuția. Apoi simți durerea chinuitoare din umăr. Încercă să se scoale sprijinindu-se în palme, dar nu se putea mișca. Își îndoi degetele și constată surprins că i se scosese rășchile.

Clipe și încercă să strige, dar nu reuși să scoată decât un sunet care semăna cu geamătul unui animal rănit. Încercă din nou să se ridice și eșuă din nou. Deschise ochii mari, nevenindu-i să creadă că vedea într-adevăr în fața lui o fată tânără, în genunchi, umezindu-i fruntea cu o cârpă. Îi vorbi în mai multe limbi, dar ea clătina din cap. Când spuse ceva, era într-o limbă pe care n-o mai auzise niciodată. Apoi îi zâmbi, se arătă pe ea și spuse simplu:

— Mari.

El adormi. Când se trezi, în fața ochilor lui răsărea soarele. De data asta, izbuti să-și ridice capul. Era înconjurat de copaci. Privi spre stânga și văzu un cerc de căruțe cu coviltire colorate, pline de tot felul de lucruri. Dincolo de ele, câțiva cai pășteau iarba de la rădăcina copacilor. Întoarse capul în partea cealaltă și văzu o fată, vorbind cu un bărbat înarmat. Atunci fu conștient prima oară de marea ei frumusețe.

Când strigă, amândoi se îndreptară spre el. Bărbatul se așeză lângă el și-l salută în limba cehă.

— Mă cheamă Rudi, spuse el, apoi îi explică situația lor.

Erau țigani și trecuseră de câteva luni granița cehă, dar nemții erau pe urmele lor; trebuiau să meargă departe, pentru că rasa ariană îi considera pe țigani inferiori chiar și evreilor.

Lubji îl copleși cu întrebări:

— Cine sunteți? Unde sunt eu? Unde sunt nemții?...

Se opri numai când Mari – sora lui Rudi, după cum spuse el – veni cu o strachină de supă fierbinte și o bucată de pâine. Ingenunche lângă el și începu să-i bage în gură, lingură după lingură. După fiecare înghițitură îi dădea și câte o bucățică de pâine, în timp ce Rudi îi explica lui Lubji cum de ajunsese cu ei. Auzise împușcăturile și alergase la marginea crângului, crezând că germanii au descoperit șatra. Atunci îi văzuse pe prizonieri, împușcați pe rând, dar Lubji fusese destul de aproape pentru a putea fi salvat.

Nemții nu-i mai urmăriseră în pădure.

— Poate că le-a fost frică, deși noi suntem nouă oameni și avem doar două puști, un pistol și ce se mai nimerește, de la furci până la cuțite de pescari, râse Rudi. Sau le-o fi fost frică să nu le fugă ceilalți prizonieri dacă plecau după tine. Un lucru era sigur: a doua zi aveau să se întoarcă mulți. De-asta le-am poruncit la ai mei să plecăm imediat după ce-ți scoatem glonțul din umăr.

— Cum o să vă pot răsplăti vreodată? murmură Lubji.

Când Mari termină să-l hrănească, targa îi fu ridicată și caravana își continuă drumul prin pădure. Evitau satele și drumurile, îndepărtându-se tot mai mult de urmăritori. Mari îl îngriji pe Lubji până când, într-o zi, tânărul fu pus pe picioare. Ea fu încântată de cât de repede le învăță el limba. Exersa mai multe ore o anumită propoziție pe care voia să i-o spună fetei. Apoi, seara, când veni să-i aducă mâncare, îi spuse fluent în romani că era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse. Ea se îmbujoră și fugi și nu mai reveni decât a doua zi dimineăta.

Datorită îngrijirii atente a lui Mari, Lubji putu în curând să ia loc în cercul din jurul focului, unde salvatorii lui se adunau seară de seară. După câteva săptămâni, începu să ia în greutate și să-și lărgească din nou cureaua.

Într-o seară, întorcându-se cu Rudi de la vânătoare, Lubji îi spuse că în curând trebuia să plece.

— Trebuie să găsesc un port și să fug cât mai departe de nemți, explică el.

Mai târziu, când își împărțeau un iepure lângă foc, Rudi dădu din cap. Dar niciunul nu văzu tristețea din ochii lui Mari.

Când se duse în seara aceea să se culce, o găsi pe Mari așteptându-l. Se urcă în căruță lângă ea și vru să-i spună că rana i se vindecase și nu mai avea nevoie de ajutor ca să se dezbrace. Ea zâmbi, apoi îi scoase cu grijă cămașa, desfăcându-i bandajul și curățind rana, căută în traista ei niște cârpe curate, apoi se încruntă și începu să-l bandajeze cu fâșii pe care și le rupea din rochie.

Lubji îi privea picioarele lungi și cafenii în timp ce ea își trecea încet palma peste pieptul lui, până la mijloc. Îi zâmbi și începu să-i descheie pantalonii. El îi puse mâna rece pe coapsă și se înroși când ea-și ridică fusta, arătându-i că nu purta nimic pe dedesubt.

Mari îl aștepta să continue, dar el nu putea decât să se uite. Ea se aplecă și-i trase pantalonii, apoi se lăsă peste el. El rămase încremenit, ca atunci când îl lovise glonțul, până când ea începu să se miște în sus și în jos, cu capul pe spate. Îi luă mâna și i-o băgă sub rochia ei, cutremurându-se când i-o simți pe sânul cald. El nu se mișcă nici atunci, deși ritmul ei devenea tot mai rapid. Când îi veni să strige, o trase spre el și o sărută aspru pe buze. Peste câteva clipe, zăcea epuizat, întrebându-se dacă o rânise, dar deschise ochii și-i văzu expresia feței. Ea se lăsă pe umărul lui și căzu într-un somn adânc.

Rămase treaz, gândindu-se că ar fi putut să moară fără să cunoască o asemenea plăcere. Peste câteva ore, o trezi. De data asta nu mai rămase nemișcat și mâinile lui descopereau mereu alte părți din trupul ei și a doua oară, experiența îi plăcu și mai mult. După aceea adormiră amândoi.

A doua zi, Rudi îi spuse că în timpul nopții căruțele trecuseră o altă graniță și erau acum în Iugoslavia.

— Și dealurile alea înzăpezite cum se cheamă? întrebă Lubji.

— De la distanța asta arată ca niște dealuri, spuse Rudi, dar sunt munții Dinarici, foarte înșelători. Șatra mea nu-i

poate trece ca să ajungă pe coastă.

Tăcu o vreme, apoi adăugă:

— Dar un bărbat hotărât ar putea să o facă.

Mai călătoriră trei zile și trei nopți, evitând satele și drumurile, odihnindu-se doar câteva ore, până când ajunseră la poalele munților.

În noaptea aceea, Lubji rămase treaz, cu Mari dormindu-i în brațe. Începu să se gândească la bucuriile din care gustase în ultimele săptămâni, întrebându-se dacă era bine să părăsească mica ceată și să fie din nou de capul lui. Dar, dacă voia să scape de mânia nemților, trebuia să traverseze munții și să găsească o corabie care să-l ducă departe de ei. A doua zi se îmbracă înainte ca Mari să se trezească. După ce mâncară, dădu mâna cu toți țiganii, luându-și la revedere de la toți și terminând cu Rudi.

Mari îl așteptă să se întoarcă la căruță. El se aplecă, o luă în brațe și o sărută pentru ultima oară. Ea rămase agățată de el și după ce brațele lui se desprinseră. Apoi îi dădu o boccea mare cu mâncare. El zâmbi, apoi se îndepărtă repede către munți. Deși o auzi urmându-l câțiva pași, nu întoarse capul.

Lubji urcă pe munte până când se întunecă prea mult și nu mai văzu poteca. Se adăposti după o piatră, dar vântul rece îl îngheță aproape imediat. Petrecu o noapte de veghe, mâncând din proviziile de la Mari și gândindu-se la căldura trupului ei.

Imediat după răsăritul soarelui, era din nou în picioare și înainta fără să se oprească mai mult de câteva minute. Noaptea, se întrebă dacă nu cumva asprimea vântului avea să-l înghețe cât era adormit. Dar dimineța, soarele îl încălzi din nou.

După trei zile, terminase mâncarea și oriunde se uita, nu vedea în jurul lui decât munți. Începu să regrete că plecase din ceata lui Rudi.

În cea de-a patra dimineță, abia mai putea pune un picior în fața altuia: poate că foamea avea să le facă treaba nemților. În seara celei de-a cincea zile, înainta fără vlagă,

când i se păru că vede un fum în depărtare. Dar mai îngheță o noapte înainte ca părerea să i se confirme. În fața lui se afla un sat și dincolo de el se zărea o fâșie de mare.

Poate că urcarea fusese mai grea decât coborârea munților, dar și aceasta se dovedi la fel de înșelătoare. Căzu de mai multe ori și nu atinse câmpul decât după apusul soarelui, când lumina lunii se strecura capricioasă din spatele norilor, poleindu-i drumul.

Lămpile din case erau stinse când ajunse la marginea satului dar se forță să meargă, sperând că va găsi un suflet treaz. Prima casă, o gospodărie înstărită, avea ferestrele întunecate, așa că nu se hotărî să bată în poartă. Așteptă să apară din nou luna și atunci văzu un hambar în curte. Se îndreptă spre el, abia târându-și picioarele. Intră și puii țâșniră speriați într-o parte și în alta și fu cât pe ce să se lovească de vaca neagră care nu se feri din calea străinului. Se prăbuși pe paie și căzu într-un somn adânc.

A doua zi dimineată, când se trezi, Lubji descoperi că nu-și putea mișca gâtul; era ținut la pământ. O clipă, crezu că era din nou în închisoare, dar când deschise ochii, văzu o siluetă masivă deasupra lui. Omul ținea în mână o furcă mare, ai cărei dinți erau motivul pentru care nu-și putea mișca gâtul.

Gospodarul țipă la el într-o limbă cunoscută, dar Lubji fu ușurat că nu era germana. Își binecuvântă educația, apoi îi explică stăpânului furcii că venise peste munți, fugind de nemți. Omul păru neîncrezător, dar apoi văzu cicatricea de pe umărul lui Lubji. Tatăl lui condusesese gospodăria înainte și-i spusese că nu auzise de nimeni care să poată traversa munții aceia.

Îl conduse pe Lubji spre casă, strângând bine furca în mână. Mâncând ouă cu slănină și cu pâine, Lubji le povesti mai mult prin gesturi decât prin cuvinte prin ce trecuse în ultimele luni. Soția gospodarului părea miloasă și-i tot umplea farfuria. Omul vorbea puțin și era încă bănuitor.

Când Lubji își termină istorisirea, gospodarul îi spuse că, deși Tito, conducătorul partizanilor, era un viteaz, nu credea

că avea să mai dureze mult până când germanii vor invada Iugoslavia. Lubji se întreabă dacă exista vreo țară pe lume ferită de ambițiile Führer-ului. Poate că avea să-și petreacă tot restul vieții fugind de el.

— Trebuie să ajung la țarm, spuse el. Acolo, dacă pot să mă sui pe o corabie și să trec oceanul...

— Nu contează unde pleci, spuse gospodarul, doar să fie cât mai departe.

Mușcă dintr-un măr:

— Dacă te prind, n-or să te mai lase să scapi. Găsește-ți o corabie, un vapor, oricare. Du-te în America, Mexic, Indiile de Vest, chiar și în Africa.

— Dar cum ajung la cel mai apropiat port?

— Dubrovnik-ul e la două sute de kilometri spre sud-est, spuse omul, aprinzându-și pipa. Acolo o să găsești multe corăbii care vor naviga bucuroase cât mai departe de război.

— Trebuie să plec imediat, spuse Lubji, sărind de pe scaun.

— Nu te grăbi așa de tare, băiete, pufăi fermierul. Mai e ceva timp până să treacă și nemții peste munți.

Lubji se așeză la loc și nevasta gospodarului îi mai întinse o felie de pâine cu slănină.

Când se ridică a doua oară, pe farfuria lui Lubji nu mai rămăsese decât o grămăjoară de coji. Ajungând la ușă, femeia îi mai dădu pâine, brânză și mere, iar gospodarul îl duse până la marginea satului, lăsându-l pe șoseaua care ducea la mare.

Lubji porni pe șosea, făcând semn la toate mașinile care se apropiau. În primele două ore fu ignorat. Abia după-amiaza târziu, o Tatra veche opri la câțiva metri în fața lui.

Alergă către șoferul care-și cobora geamul.

— Unde mergi? întreabă acesta.

— Dubrovnik, zămbi Lubji.

Șoferul ridică din umeri, apoi închise geamul și demară.

Fu depășit de mai multe tractoare și un camion înainte ca o altă mașină să mai oprească să-l întrebe unde mergea.

— Nu merg atât de departe, spuse șoferul, aflându-i

destinația, dar te-aș putea lua o bucată de drum.

Călători până la Dubrovnik în trei zile, cu o mașină, două camioane, trei căruțe cu cai și o motocicletă. Între timp, consumă toată mâncarea de la nevasta gospodarului și află cum să caute un vapor, odată ajuns în port.

Coborând la periferia orașului aglomerat, își dădu seama că i se adevereau presimțirile cele mai negre: oriunde se întorcea, vedea locuitorii pregătindu-se pentru invazia germană.

Lubji n-avea nicio intenție să-i vadă încă o dată mărșăluind cu pas de paradă prin orașul altei țări. De data asta n-avea să mai fie luat din somn.

Ascultând sfaturile primite, se îndreptă spre chei. Acolo se învârti vreo două ore, încercând să afle de unde veniseră și unde se duceau vapoarele ancorate. Ajunse la concluzia că putea încerca pe trei dintre ele, dar n-avea idee unde navigau sau când plecau. Continuă să hoinărească pe chei, ascunzându-se când vedea apropiindu-se vreo uniformă. Odată intră chiar și într-un bar aglomerat, deși n-avea niciun ban.

Se strecură la o masă din spate a localului slab luminat, trăgând cu urechea la conversațiile în diverse limbi care se purtau în jurul lui. Află unde puteai să cumperi o femeie, cine-i plătea cel mai bine pe docheri, chiar și unde-ți puteai face un tatuaj cu Neptun la preț redus. De asemenea, din toată pălăvrăgeala mai culese informația că următorul vas care pleca se numea *Arridin* și avea să ridice ancora de îndată ce termina de încărcat niște grâu. Dar nu putu afla încotro se îndrepta.

Unul dintre marinari repeta mereu cuvântul „Egipt”. Lubji se gândi la Moise și la pământul făgăduinței.

Ieși din bar și se întoarse pe chei. De data asta, privi atent numele fiecărui vapor, până văzu pe un vas cu aburi literele *Arridin*. Lubji studie steagul care atârna pleoștit de unul din catargele vaporului. Nu bătea vântul, așa că nu putea vedea unde era înregistrat. Dar era sigur de un lucru: pe steag nu era desenată svastica.

Stătu într-o parte și văzu cum vasul era încărcat; docherii luau câte un sac pe umăr, porneau pe scândură cu el și-l lăsau să cadă într-o gaură din mijlocul punții. Șeful de echipaj stătea lângă ea, însemnând fiecare sac încărcat. Mereu apărea câte o pauză în lucru, pentru că docherii se întorceau pe țărm mai repede sau mai încet. Lubji așteptă răbdător momentul când se putea strecura în șir fără a fi observat. Porni înainte ca un trecător, apoi se aplecă brusc, luă un sac pe umăr și merse spre vapor, ascunzându-și fața de omul care scria pe hârtie. Ajungând pe punte, lăsă sacul să cadă în cală.

Repetă acțiunea de câteva ori, examinând mereu alcătuirea vasului. În minte i se contură o idee. După vreo doisprezece saci, descoperi că putea, dacă se grăbea, să stea în călcăiele celui din fața lui și la o distanță mare de cel din spate. Cum grămada de saci de pe chei scădea, își dădu seama că nu mai are multe șanse. Trebuia să se încadreze exact în timp.

Ridică un nou sac pe umăr. Ajunse în spatele celui din față, care-și aruncă povara și se întoarse pe scândură. Lubji îl imită, dar, în loc să se întoarcă, sări după sac, fără să îndrăznească să mai privească înapoi și ateriză greoi pe grămada de marfă. Se grăbi să se dea la o parte din calea sacilor și așteptă temător să audă vocile oamenilor strigând că cineva căzuse. Dar mai trecură câteva secunde până apăru următorul încărcător. Acesta își lăsă povara să cadă, fără să se obosească să se aplece deasupra deschizăturii.

Lubji încercă să se așeze în așa fel încât să nu fie văzut și să nu fie nici lovit de vreun sac. Reuși să se ascundă bine, dar fu gata să se sufoce, deși, după căderea fiecărui sac, ridica repede capul și lua o gură de aer înainte de a se băga la loc în cotlonul lui. Când în cală fu aruncat și ultimul sac, Lubji era plin tot de vânătași și respira ca un om în pragul înecului.

Tocmai când se gândea că mai rău de atât nu se poate, trapa fu închisă și zăvorâtă. Lubji încercă disperat să urce pe grămada de saci și să soarbă hulpav aerul proaspăt care

trecea prin crăpăturile capacului.

Abia ajunsese în vârf, când auzi zgomotul motoarelor, apoi începu să simtă legănarea ușoară a vasului care ieșea lin din port. Auzea voci pe punte și din când în când, unele picioare călcau chiar deasupra capului lui. Când micul vapor ieși din port, legănatul și săltatul se transformară în smucituri și balansuri după ce se avântară în ape mai adânci. Lubji se așeză între doi saci și se țină cu brațele de amândoi, ca să nu fie azvârlit de colo-colo.

Era clătinat tot mai tare, cu saci cu tot, până-i veni să strige după ajutor, dar se întunecase. Prin crăpături vedea câteva stele și marinarii nu mai erau pe punte. Chiar dacă ar fi strigat, se îndoia că l-ar fi auzit cineva.

N-avea nicio idee despre durata călătoriei până în Egipt și se întrebă dacă ar fi supraviețuit unei furtuni acolo, în cală. Când răsări soarele, se bucură că e încă în viață. La căderea nopții, ar fi vrut să moară.

Nu era sigur câte zile trecuseră până pătrunseră în ape mai calme, dar știa că fusese treaz majoritatea nopților. Oare intrau într-un port? Acum nu se mai mișcau aproape deloc, iar motorul lucra în gol. Înțelese că vasul se oprea și apoi auzi ancora lăsându-se, deși stomacul i se întorcea pe dos de parcă ar fi fost încă în mijlocul oceanului.

Mai trecu aproape o oră până când un marinar se aplecă și scoase zăvorul trapei. Peste câteva clipe, Lubji auzi voci vorbind într-o limbă necunoscută. Bănuie că era egipteana și fu din nou recunoscător că nu era germana. Capacul calei fu în sfârșit desfăcut și se trezi ochi în ochi cu doi bărbați solizi.

— Ce-am pescuit? întrebă unul, când îl văzu pe Lubji ridicându-și disperat mâinile spre cer.

— Un spion german, ascultă la mine, spuse tovarășul lui, cu un râs morocănos.

Primul se aplecă și apucându-l pe Lubji de brațele ridicate, îl săltă pe punte de parcă n-ar fi fost nimic mai mult decât un sac de grâu. Lubji stătu pe punte cu picioarele depărtate, sorbind nesățios aerul înainte de a fi băgat în altă închisoare.

Ridică privirea, clipind des în soarele de dimineață.

— Unde sunt? întrebă în cehă.

Dar marinarii nu păsură să-l înțeleagă. Încercă în maghiară, în rusă și chiar, șovăielnic, în germană, dar nu primi alt răspuns în afară de râsete și ridicări din umeri. Îl mână din spate către țărm, fără să se străduiască deloc să mai comunice cu el.

Picioarele lui Lubji aproape nici nu atingeau pământul, căci era tras mai mult pe sus de cei doi mateloți vânjoși. Îl duseră la o clădire de la capătul docului. Pe ușa acesteia era o inscripție care nu-i spunea nimic emigrantului ilegal:

POLIȚIA PORTUARĂ, LIVERPOOL, ANGLIA

8
St. Andy
12 septembrie, 1945

Zorii unei noi Republici

„Aboliți sistemul *Honours*⁷” suna titlul editorialului din cel de-al treilea număr al lui *St. Andy*.

În opinia redactorului, sistemul Honours nu era bun decât pentru a permite unei adunături de politicieni nesărați să-și aroge titluri pe care nu le meritau. „Aproape întotdeauna, diplomele sunt obținute de cei care nu le merită. Această etalare ofensatoare de împăunări false e doar un alt exemplu al moștenirii imperiului colonial și trebuie să înceteze. Vom arunca acest sistem învechit în pubela istoriei.”

Mai mulți colegi de-ai lui îi scriseră la redacție, atrăgându-i atenția că și tatăl lui acceptase să fie innobilat „pe încredere” și că ultima frază din articol era un plagiat.

Keith nu avu cum să afle ce opinie exprimase directorul la ședința săptămânală, pentru că el și Penny nu mai vorbeau. Duncan Alexander și alții îl priveau deschis ca pe un trădător al propriei clase sociale. Și, spre necazul tuturor, lui Keith nu părea că-i pasă deloc de părerea lor.

Spre finalul trimestrului, începu să se întrebe dacă nu va fi chemat la armată mai degrabă decât la Oxford. Cu toate îndoielile, nu mai lucra după-amiezele la *Curier*, rămânând să învețe, și-și dublă eforturile când tatăl lui îi promise o mașină sport dacă va trece examenele. Gândul de a-i dovedi directorului că nu avea dreptate și de a avea și mașina lui era de o atracție irezistibilă. D-ra Steadman, care-i rămăsese instructoare în serile lungi, păru să se mire că i se cerea să-i dubleze volumul de teme.

⁷ Honours System = „sistemul de încredere” în învățământul american; le permite elevilor să dea probele scrise fără supraveghere

Când reveni la St. Andrew's pentru ultimul trimestru, Keith se simțea în stare să facă față și examinatorilor și directorului; suma pentru construirea unui nou pavilion nu mai avea nevoie decât de o sută de lire pentru a fi completată, așa că se hotărî să-și anunțe succesul în ultimul număr din *St. Andy*. Spera că, astfel, directorul va închide ochii la un alt articol despre abolirea monarhiei, pe care voia să-l scrie în numărul viitor.

„Australia n-are nevoie să fie condusă de o familie de burghezi germani care locuiește la o depărtare de peste zece mii de mile. De ce să trecem de jumătatea secolului 20 încurajând un astfel de sistem elitist? Hai să ne descotorosim de ei”, trâmbița editorialul, „și de imnul național, de steagul englez și de liră. După terminarea războiului, Australia va trebui să se declare republică.”

Dl. Jessop își strânse buzele, iar *Melbourne Age* îi oferî lui Keith 50 de lire sterline pentru articol, o sumă pe care-i fu foarte greu s-o refuze. Duncan Alexander lansă zvonul că aflate de la cineva din anturajul directorului că ar fi fost mare minune ca Townsend să scape neexmatriculat până la sfârșitul trimestrului.

În primele săptămâni, Keith își dedică mult timp învățaturii, făcând doar câte o pauză ocazională ca s-o vadă pe Betsy sau ducându-se miercurea după amiaza la curse.

În miercurea aceea nu s-ar fi dus dacă nu ar fi aflat „un pont sigur” de la unul dintre băieții de la grajduri. Își controlase finanțele. Mai avea ceva din banii câștigați în vacanță, plus banii de buzunar. Se hotărî să parieze doar la prima cursă, apoi să se întoarcă la școală și să-și continue recapitularea. Își luă bicicleta din spatele poștei, promițându-i lui Betsy că va trece s-o vadă când se va întoarce la școală.

„Pontul” se numea Rum Punch și trebuia să alerge în cursa de la ora două. Informatorul fusese atât de sigur de pedigree-ul iepei, încât Keith parie cinci lire că va câștiga, la o cotă de șaptezeci la unu. Înainte de a se da startul, se gândea deja cum își va cheltui câștigul.

Rum Punch conduse toată cursa și deși termină la limită înaintea altui cal, Keith își ridică brațele în aer și se duse la agenție să-și primească banii.

— Rezultatul primei curse, se anunță prin difuzorul hipodromului, va fi anunțat peste câteva minute, pentru că a fost un final la fotografie între Rum Punch și Colonus.

Keith o văzuse limpede pe Rum Punch câștigând și nu înțelegea de ce chemaseră un fotograf. Probabil ca să arate că-și făceau datoria. Se uită la ceas și începu să se gândească la Betsy.

— Iată rezultatul primei curse, bubui vocea din difuzor. Câștigător, Colonus, numărul 11, cu 5 la 4, la un centimetru de Rum Punch, cu 7 la 1.

Keith înjură cu glas tare. Dacă ar fi pariat pe locurile unu și doi ar fi câștigat. Își rupse biletul și porni spre ieșire. Înainte de a se urca pe bicicletă aruncă o privire spre tabloul cursei următoare. Alerga și Drumstick, dintr-o poziție bună. Keith câștigase de două ori pariind pe Drumstick și era sigur c-o să-i meargă de trei ori la rând. Însă problema era că-și pusese toate economiile pe Rum Punch.

Își aminti că putea să retragă bani dintr-un cont de peste 4.000 de lire sterline de la Banca Națională a Australiei.

Se uită la cai și nu văzu niciunul care l-ar fi putut învinge pe Drumstick. Avea să pună 5 lire pe locurile unu și doi, așa că își va recupera oricum banii. Se urcă pe bicicletă și pedala furios cam un kilometru, până zări prima bancă. Alergă înăuntru și scrise un cec de zece lire.

Mai era un sfert de oră până la începerea cursei a doua, așa că era convins că avea timp să încaseze cecul și să ajungă la timp pentru a paria.

Funcționarul îl privi pe client, studie cecul, apoi telefonă sucursalei din Melbourne. De acolo i se confirmă imediat că dl. Townsend avea împuternicirea de a retrage bani din contul respectiv. La două și cincizeci și trei de minute, funcționarul îi înmână zece lire tânărului nerăbdător.

Keith pedala înapoi cu o viteză care l-ar fi impresionat cu siguranță pe profesorul de sport, își lăsă bicicleta jos și fugi

la agentul de pariuri. Plasă 5 lire pe Drumstick în ambele variante. Keith alergă spre balustradă la timp ca să vadă grupul de cai într-un nor de praf învolburat. Când trecură pe lângă el, nu-i veni să-și creadă ochilor. Probabil că Drumstick pierduse startul, pentru că era la coadă și, cu tot efortul lui lăudabil, nu putu trece linia de sosire decât al patrulea.

Keith controla repede tabloul cursei a treia și se repezi spre bancă, fără să mai atingă șaua bicicletei. Ceru să încaseze 20 de lire. Din nou se dădu telefon și de data asta, directorul adjunct din Melbourne ceru să vorbească personal cu Keith. Asigurându-se de identitatea lui, autoriză onorarea cecului.

Keith nu avu mai mult noroc nici în cursa a treia și când prin difuzor se anunță câștigătorul cursei a șasea, retrăsese 100 de lire din fondurile pentru pavilionul de cricket. Se înapoie încet la poștă, cântărind consecințele după-amiezei. Știa că autoritățile școlare vor verifica ia sfârșitul lunii contul și că, dacă nu erau lămurii cu privire la depuneri sau încasări, aveau să aducă faptul la cunoștința directorului, iar acesta avea să-i întrebe pe directorii băncii. Directorul adjunct l-ar informa că dl. Townsend telefonase miercuri după amiaza de cinci ori de la o sucursală din apropierea pistei de curse, insistând de fiecare dată ca cecul să-i fie onorat. Keith avea să fie exmatriculat cu siguranță – anul trecut fusese exmatriculat un băiat care furase o sticlă de cerneală. Dar, ceea ce era mult mai rău, știrea avea să apară pe primele pagini ale tuturor ziarelor din țară care nu erau proprietatea tatălui lui.

Betsy fu surprinsă că prietenul ei nu se opri nici să-i vorbească după ce-și lăsă bicicleta în spatele poștei. Se întoarse la școală, conștient că avea la dispoziție doar trei săptămâni pentru a face rost de 100 de lire. Se duse în biroul lui și încercă să se concentreze asupra unor teste mai vechi, dar gândul îi fugea către încasările neregulamentare. Inventă o duzină de povești care ar fi sunat veridic în alte împrejurări. Dar cum ar fi putut explica încasările repetate

din jumătate în jumătate de oră, de la o bancă atât de apropiată de curse?

În dimineața următoare, se gândea să se ducă la armată și să navigheze spre Burma înainte ca cineva să afle ce făcuse. Poate că dacă era decorat post-mortem cu Victoria Cross nu vor menționa cele 100 de lire în necrologul lui. Singurul lucru pe care nu-l luă în considerație fu să mai parieze o dată în săptămâna următoare, cu toate că același băiat de la grajduri îi mai dăduse „un pont sigur”. Și când citi în ziarul *Sporting Globe* de joi că „pontul” câștigase cu o cotă de zece la unu, nu fu prea fericit.

Se întâmplă luni, când Keith se străduia la un eseu despre măsura de aur. I se aduse în cameră un bilet scris de mână, în care se spunea doar: „Directorul dorește să vii imediat în biroul lui.”

Lui Keith i se făcu rău. Își lăsă eseu neterminat pe masă și porni fără tragere de inimă spre casa directorului. Cum de aflaseră atât de repede? Oare banca îi anunțase, ca să fie în siguranță? Cum de nu presupuseseră că suma fusese folosită pentru „cheltuieli legitime”?

„Deci, Townsend, care sunt «cheltuielile legitime» care-ți motivează retragerea de sume repetate de la o bancă aflată la o milă de pista de curse într-o miercuri după-amiaza?” îl auzea deja pe director întrebându-l sarcastic.

Urcă scările, simțindu-se rău și înfrigurat. Camerista îi deschise ușa înainte de a bate și-l conduse în biroul domnului Jessop fără nicio vorbă. Intrând, i se păru că nu mai văzuse niciodată o expresie atât de severă pe fața directorului. Pedagogul se așezase și el pe o canapea din colțul camerei și Keith știa că, de data aceasta, nu i se va mai oferi loc sau un pahar de sherry.

— Townsend, începu directorul, investighez o problemă foarte serioasă în care, îmi pare rău s-o spun, ești personal implicat.

Keith își înfipse unghiile în palme ca să nu mai tremure.

— După cum vezi, dl. Clarke este și el aici, doar pentru a ne asigura de prezența unui martor, în caz că chestiunea va

ajunge pe mâinile poliției.

Keith simți că-l lasă picioarele.

— O să trec direct la subiect, Townsend.

Directorul făcu o pauză, căutându-și parcă vorbele. Keith nu-și putea opri tremurul.

— Fiica mea, Penny, se pare că este... este... însărcinată, spuse dl. Jessop, și a afirmat că a fost violată. Se presupune că tu – Keith era gata să protesteze – ai fost singurul martor la acest episod. Deoarece acuzatul face parte din promoția ta și este și șeful școlii, consider de cea mai mare importanță să adopți o atitudine cooperantă față de această anchetă.

Keith lăsă să-i scape un suspin de ușurare:

— Voi face tot ce-mi stă în putință, domnule, spuse el, în timp ce directorul își plecă ochii asupra unor însemnări scrise.

— Sâmbătă, 6 octombrie, la ora cincisprezece, ai intrat, dintr-un motiv sau altul, în pavilionul de cricket?

— Da, domnule, spuse Keith. Vizitez adesea pavilionul de când sunt responsabil cu strângerea fondurilor.

— Da, desigur, spuse directorul. Așa se cuvine să faci.

Dl. Clarke dădu din cap, aprobând grav.

— Poți să-mi spui, cu cuvintele tale, ce ai întâmpinat când ai intrat în pavilion la data respectivă?

Lui Keith îi veni să mustăcească auzind cuvântul „întâmpinat”, dar reuși să-și păstreze expresia serioasă.

— Nu te grăbi, spuse dl. Jessop. Și, oricare ți-ar fi sentimentele, să știi că asta nu este pâră.

N-avea grijă, spuse Keith. Se gândi dacă nu cumva venise timpul să-și plătească niște polițe mai vechi. Dar poate ar fi câștigat mai mult dacă...

— De asemenea, ai putea ține seama că mai multe reputații depind de interpretarea pe care o vei da faptelor din după-amiaza aceea nefericită.

Cuvântul „reputație” îl ajută pe Keith să se hotărască. Se încruntă, de parcă ar fi cântărit greutatea celor ce urmau și se întrebă cât mai putea să prelungească agonia.

— Când am intrat în pavilion, domnule director, începu el

pe un ton neobișnuit de responsabil, am găsit camera în întuneric, ceea ce m-a uimit, până mi-am dat seama că fuseseră lăsate obloanele. Am fost și mai uimit auzind zgomote în vestiarul oaspeților, căci știam că reprezentativa joacă în deplasare. Am pipăit după comutator și când l-am răsucit, am văzut șocat...

Keith ezită, vrând să pară prea stânjenit pentru a mai continua.

— Nu trebuie să te mâhnești că dezamăgești un prieten, îl îndemnă directorul. Te poți baza pe discreția noastră.

Dar voi nu pe a mea, gândi Keith.

— ...am văzut-o pe fiica dumneavoastră cu Duncan Alexander, goi pe saltele.

Keith făcu din nou o pauză și, de data asta, directorul nu-l mai presă să continue. Așa că așteptă și mai mult.

— Ceea ce se întâmpla a încetat în clipa când am aprins lumina.

Apoi șovăi din nou.

— Nu e ușor nici pentru mine, Townsend, așa cum poți aprecia foarte bine, spuse directorul.

— Chiar apreciez, domnule, spuse Keith, satisfăcut de modul cum manevra încordarea celui din fața lui.

— După părerea ta, avea loc sau avusese loc un contact sexual?

— Sunt destul de sigur, domnule director, că un contact sexual avusese deja loc, spuse Keith, sperând că replica lui nu sunase prea concludent.

— Dar poți fi sigur? îl întreabă directorul.

— Da, cred că da, domnule, spuse Keith după o pauză, pentru că...

— Nu te simți stânjenit, Townsend. Trebuie să înțelegi că sunt interesat doar să ajung la adevăr.

Dar poate eu sunt interesat și de altceva, gândi Keith, care nu era câtuși de puțin stânjenit, cu toate că în mod evident, ceilalți doi bărbați din încăpere erau.

— Trebuie să ne spui exact ce ai văzut, Townsend.

— Mai mult am auzit decât am văzut, domnule, spuse

Keith.

Directorul își lăsă capul în jos, încercând să-și revină.

— Următoarea întrebare nu-mi face deloc plăcere, Townsend. Și va fi necesar să ne bazăm nu numai pe memoria, ci și pe judecata ta.

— Voi face tot ce-mi stă în putință, domnule.

Fu rândul directorului să șovăie și Keith își mușcă limba ca să nu-i spună „Nu vă grăbiți, domnule.”

— După judecata ta și amintește-ți că vorbim strict confidențial, Townsend, ți s-a părut, după câte se pot spune, că fiica mea era... se complăcea?

Keith se îndoia că directorul mai alcătuisese vreodată în viața lui o frază atât de greoaie. Îl mai lăsă să transpire câteva secunde înainte de a răspunde ferm:

— Cu privire la aceasta, domnule, nu am nicio îndoială.

Amândoi îl priviră în ochi. El continuă:

— Nu a fost un caz de viol.

Dl. Jessop nu-și arată emoțiile, dar întrebă:

— Cum poți fi atât de sigur?

— Pentru că, domnule, niciuna dintre vocile pe care le-am auzit înainte de a aprinde lumina nu exprima supărare sau teamă. Păreau doi oameni care – cum să vă spun? — se simțeau bine.

— Poți fi sigur de asta dincolo de orice îndoială, Townsend? întrebă directorul.

— Da, cred că da.

— Și de ce?

— Pentru că... pentru că am experimentat aceeași plăcere cu fiica dumneavoastră doar cu două săptămâni înainte, domnule.

— În pavilion? îngăimă directorul neîncrezător.

— Nu, ca să fiu sincer, domnule, în cazul meu a fost în sala de sport. Am sentimentul că fiica dumneavoastră preferă sala de sport pavilionului. Spunea că e mai ușor să te relaxezi pe saltelele de cauciuc decât pe cele de la cricket.

Pedagogul rămăsese înlemnit.

— Mulțumesc, Townsend, pentru franchețe, reuși

directorul să spună.

— N-aveți pentru ce, domnule. Mai aveți nevoie de mine?

— Nu, pentru moment nu.

Keith se întoarse să plece.

— Totuși, ți-aș rămâne obligat dacă ai păstra o discreție totală în această problemă.

— Bineînțeles, domnule, spuse Keith, întorcându-se cu fața spre el. Domnule director, îmi pare rău că vă simțiți stânjenit, dar, așa cum ne-ați amintit în predica de duminică trecută, indiferent cu ce situație ne confruntăm în viață, nu trebuie să uităm cuvintele lui George Washington: „Nu pot rosti o minciună.”

În următoarele săptămâni, Penny nu fu de văzut. Când era întrebat, directorul spunea că fata și mama ei plecaseră în vizită la o mătușă din Noua Zeelandă.

Keith nu se mai preocupă de necazul directorului, concentrându-se asupra problemelor lui. Încă nu găsisese nicio soluție pentru a înlocui cele 100 de lire care lipseau din contul pavilionului.

Într-o dimineață, după rugăciune, Duncan Alexander bătu în ușa biroului lui Keith.

— Am intrat să-ți mulțumesc, spuse Alexander. Foarte drăguț și decent din partea ta, bătrâne, zise el, mai britanic decât englezii.

— Oricând, colega, îi răspunse Keith, cu un accent neaoș australian. De fapt, nu i-am spus bătrânului decât adevărul.

— Cam așa, spuse șeful școlii. Cu toate astea, îți datorez mult, bătrâne. Noi, Alexanderii, avem memorie lungă.

— Și noi, cei din neamul Townsend, spuse Keith, fără să-și ridice privirea.

— Bun, dacă te pot ajuta cu ceva în viitor, nu ezita să apelezi.

— N-o să ezit, promise Keith.

Duncan deschise ușa să iasă, apoi întoarse capul și adăugă:

— Trebuie să-ți spun, Townsend, că nu ești chiar un

rahat, așa cum zic toți.

După ce ușa se închise, Keith murmură cuvintele citate într-un eseu pe care tocmai îl scria: „Mai bine așteaptă să mă vezi.”

— Te caută cineva la telefonul din biroul domnului Clarke, îi spuse elevul de serviciu.

Cum luna se apropia de sfârșit, lui Keith îi era groază să-și deschidă corespondența sau, și mai rău, să primească un telefon neașteptat. Întotdeauna se gândea că a fost descoperit. Și în fiecare zi aștepta să-l sune directorul adjunct și să-i comunice că venise timpul ca situația contului să fie verificată de autoritățile școlare.

— Dar am strâns peste 4.000 de lire sterline, repeta el cu voce tare.

— Nu despre asta e vorba, Townsend, îl auzea pe director răspunzând.

Încercă să nu-i arate elevului mai mic cât de neliniștit era. Ieși din camera lui și văzu de pe coridor ușa deschisă de la biroul pedagogului. Pașii îi erau din ce în ce mai înceți. Intră și dl. Clarke îi întinse telefonul. Keith își dori ca acesta să plece, dar el rămase, corectând lucrările din ziua precedentă.

— Keith Townsend, spuse el.

— Bună dimineața, Keith. Aici Mike Adams.

Keith recunoscuse imediat numele redactorului-șef de la *Sydney Morning Herald*. Cum de aflase despre bani?

— Mă auzi? întrebă Adams.

— Da, spuse Keith. Cu ce vă pot ajuta?

Era ușurat că celălalt nu-l putea vedea tremurând.

— Tocmai am citit ultimul număr din *St. Andy* și articolul tău despre republică. Cred că e de prima mână și aș vrea să-l reproduc la noi pe tot, dacă ne înțelegem asupra unui onorariu.

— Nu e de vânzare, spuse Keith cu fermitate.

— Mă gândeam să-ți ofer 75 de lire, spuse Adams.

— Nu v-aș lăsa să-l reproduceti, nici dacă mi-ați oferi...

— Cât?

Cu o săptămână înainte de a-și da examenele pentru Oxford, Keith se întoarse la Toorak pentru o ultimă confruntare cu d-ra Steadman. Revăzură toate întrebările posibile și răspunsurile model la ele. Instruitoarea nu reuși totuși să-l facă să se relaxeze. Nu-i putea spune că nervozitatea lui nu se datora examenelor.

— Sunt sigură c-o să ieși, spuse mama lui încrezătoare, la micul dejun de duminică.

— Sper și eu, spuse Keith, conștient că a doua zi, în *Sydney Morning Herald* avea să apară articolul lui, *Zorii unei noi Republici*.

Dar atunci avea să-și înceapă și examenele, așa că spera ca părinții lui să amâne cearta cu zece zile și poate că atunci...

— E o întoarcere la milimetru, îi întrerupse tatăl lui gândurile. Sunt sigur că o să te bucuri și de sprijinul directorului, după succesul înregistrat cu fondurile pentru pavilion. Apropo, am uitat să-ți spun că bunica a fost atât de impresionată de eforturile tale, încât a mai depus 100 de lire în cont, în numele tău.

Fu prima oară când mama lui Keith își auzi fiul înjurând.

Luni dimineața, Keith era mai pregătit decât oricând să înfrunte comisia de examen și, după ce termină ultima teză, cu zece zile mai târziu, era impresionat de numărul de întrebări anticipate de d-ra Steadman. Știa că făcuse bine la istorie și geografie și spera ca membrii comisiei să nu pună prea mare accent pe limbile clasice.

Îi telefonă mamei lui s-o asigure că făcuse cât de bine putuse și că, dacă nu era admis la Oxford, lucrul s-ar fi datorat doar ghinionului.

— Foarte bine, Keith, îi spuse mama lui. Dar te sfătuiesc să te ferești de tatăl tău vreo câteva zile.

Era inevitabil ca furtuna să izbucnească la sfârșitul examenelor. Așteptând rezultatele, Keith încercă să strângă și cele 100 de lire care mai lipseau pentru completarea sumei destinate pavilionului. Parie la curse pe sume mici, cu banii

lui, și-și petrecu o noapte cu nevasta unui bancher, care sfârși prin a-i dona 50 de lire.

În ultima luni a trimestrului, dl. Jessop informă profesorii prezenți la ședință că se continua tradiția școlii de a trimite elevii cei mai buni la Oxford și Cambridge, menținându-se astfel legătura dintre St. Andrew's și cele două mari universități. Apoi citi numele celor care fuseseră admiși:

Alexander, D.T.L.

Tomkins, O

Townsend, K.R.

— Un ticălos, un tocilar și un talent, dar nu neapărat în ordinea asta, mormăi în barbă directorul.

Învingătorului, trofee

9

DAILY MIRROR

7 iunie, 1944

Succesul debarcării în Normandia

Când Lubji Hoch își termină relatarea, toți cei din sala tribunalului îl priviră neîncrezători. Ori era un fel de superman, ori un mincinos patologic – nu se puteau hotări încă drept ce să-l ia.

Translatorul din cehă ridică din umeri:

— Unele lucruri se leagă, îi spuse el ofițerului anchetator. Dar altele prea sună a basm.

Președintele tribunalului chibzui câteva clipe asupra cazului lui Lubji Hoch, apoi alese ieșirea cea mai ușoară:

— Trimiteți-l înapoi în lagărul de refugiați și o să-i acordăm o nouă audiere peste șase luni. Atunci o să vedem dacă ne spune aceeași poveste sau dacă mai schimbă o parte din ea.

Lubji stătea în boxă fără să priceapă nicio vorbă, dar cel puțin îi dăduseră un interpret, așa că putea urmări procedura tribunalului. Pe drumul de întoarcere în lagăr, luă o decizie. Când i se va audia din nou cazul, peste șase luni, n-o să mai aibă nevoie de translator.

Nu-i fu chiar atât de ușor să-și îndeplinească hotărârea, pentru că, în lagăr, compatrioții lui nu erau interesați să vorbească decât în cehă. Singurul lucru pe care-l învăță de la ei fu să joace poker și în curând, își bătea profesorii la propriul lor joc. Cei mai mulți tovarăși de refugiu sperau să se întoarcă acasă după terminarea războiului.

Lubji se scula primul în fiecare dimineață și își exaspera

toți colegii prin zelul lui neobosit de a-i depăși pe toți la exercițiile fizice, la muncă și la poker. Cei mai mulți cehi îl priveau ca pe un bădăran rutean, dar, pentru că trecuse de un metru optzeci și continua să crească, nimeni nu cuteza să-și exprime părerea cu voce tare.

Când o observă prima oară, Lubji era internat în lagăr de vreo săptămână. Se întorcea la baraca lui după gustarea de dimineață, când văzu o femeie în vârstă, împingându-și pe deal bicicleta cu pachete de ziare. Când trecu pe lângă poarta lagărului nu-i putu distinge trăsăturile, pentru că-și acoperise fața pe jumătate cu o basma, ca să se apere de vântul aspru. Ea începu să împartă ziarele, întâi la popotă, apoi pe la barăcile subofițerilor. Lubji ocoli careul și o urmă, sperând că ea ar fi putut fi persoana capabilă să-l ajute. Când își termină pachetul de ziare legat pe bicicletă, femeia o luă înapoi spre poartă. Când trecu pe lângă el, Lubji îi strigă:

— Hello.

— Bună dimineața, răspunse ea, apoi se urcă pe bicicletă și coborî dealul fără să mai scoată nicio vorbă.

A doua zi dimineața, Lubji nu se mai duse la masă, ci rămase la pândă în apropierea porților. Când o văzu împingându-și bicicleta pe deal, fugi la ea înainte ca santinela să-l poată opri.

— Bună dimineața, spuse, luându-i bicicleta.

— Bună dimineața, spuse ea. Eu sunt d-na Sweetman. Ce mai faci?

Lubji i-ar fi răspuns dacă ar fi înțeles măcar o iotă din cuvintele ei.

Când ea își împărți ziarele, el îi cără plin de râvnă fiecare pachet. Unul din primele cuvinte pe care le învăță în engleză fu „ziar”. După asta, își fixă singur sarcina de a învăța zece cuvinte noi în fiecare zi.

Spre sfârșitul lunii, santinela nici nu mai tresărea când Lubji se strecura pe poartă în fiecare dimineață s-o întâmpine pe bătrână la poalele dealului.

În cea de-a doua lună, stătea în pragul tutungeriei d-nei Sweetman în fiecare dimineață la ora șase, pentru a putea

aranja toate ziarele. Apoi lua de coarne bicicleta încărcată și o împingea pe deal. Când femeia ceru o audiență la comandantul lagărului în cea de-a treia lună, acesta nu avu nicio obiecție la ideea ca Hoch să lucreze în fiecare zi câteva ore la tutungeria din sat, cu condiția să se întoarcă în tabără înainte de apelul de seară.

Doamna Sweetman descoperi repede că prăvălia ei nu era prima tutungerie în care lucrase tânărul și nu avu nicio obiecție când el aranja altfel rafturile, reorganiza livrările și, peste o lună, prelua contabilitatea. Și nu fu surprinsă că, la câteva săptămâni după ce urmasa sugestiile lui Lubji, încasările ei înregistrară prima creștere de după 1939.

De câte ori erau singuri în magazin, d-na Sweetman îl ajuta pe Lubji să învețe engleza, citindu-i cu glas tare editorialele din ziarul *Citizen*. Lubji încerca să citească și el și, de multe ori, ea râdea cu poftă auzindu-i „urletele”. Lubji își adăugă și acest cuvânt la vocabularul lui.

Când iarna lăsă locul primăverii, Lubji nu mai „urla” decât rareori. Acum stătea liniștit într-un colț și citea pentru el, întrebând-o pe doamna Sweetman numai când nu înțelegea vreun cuvânt. Cu mult înainte de data când trebuia să apară în fața tribunalului, trecuse la editorialele din *Manchester Guardian* și, într-o dimineață, văzând-o pe doamna Sweetman perplexă în fața cuvântului „dezabuzat”, se hotărî s-o scutească de stânjeneală și să apeleze pentru lămuriri la dicționarul Oxford nou-nouț, lăsat să adune praf într-un colț al magazinului.

— Dorești un interpret? îl întrebă președintele comisiei.

— Nu, mulțumesc, domnule, răspunse Lubji imediat.

Președintele ridică o sprânceană. Era sigur că în urmă cu șase luni, când îl audiase, uriașul ăsta nu pricepea deloc limba engleză. Nu era el ăla care-i încântase cu o fantasmagorie de poveste despre isprăvile pe care le făcuse înainte de a poposi la Liverpool? Acum repeta întocmai aceleași poveste și, lăsând la o parte câteva erori gramaticale și accentul oribil, făcea asupra comisiei o impresie și mai

puternică decât prima oară.

— Și acum, ce-ai dori să faci, Hoch? întrebă el, la sfârșitul audierii.

— Doresc să alătur unui regiment și să joc rol în câștigarea războiului, își spuse Lubji propozițiile îndelung repetate.

— S-ar putea să nu fie chiar așa de ușor, Hoch, zâmbi președintele.

— Dacă nu-mi dați pușcă, omor germani cu mâinile goale, spuse Lubji sfidător. Dați-mi șansa să dovedesc.

Președintele zâmbi din nou, apoi îi făcu semn unui sergent, care-l escortă pe Lubji afară din sală.

Nu află rezultatul deliberărilor decât peste câteva zile. Ducea ziarele la cartierul general al ofițerilor, când un caporal înainta spre el și-i spuse fără alte explicații:

— Och, la comandant.

— Când? întrebă Lubji.

— Acum, spuse caporalul, apoi își văzu de drum.

Lubji lăsa să cadă ziarele neîmpărțite și o luă la fugă după el prin ceața dimineții. Se opriră amândoi în fața unei uși cu o tăbliță pe care scria „Ofițer Comandant”.

Caporalul bătu și când auzi „Intră”, deschise ușa și, luând poziție de drepti în fața biroului superiorului, salută.

— Och la raport, domnule, răcni el, de parcă ar fi fost pe câmpul de manevre.

Lubji se opri în spatele caporalului gata să fie trântit la pământ când acesta făcu un pas înapoi.

Îl privi pe colonelul elegant așezat la birou. Până atunci, nu-l văzuse decât de la distanță, o dată sau de două ori. Luă poziție de drepti și-și duse palma la frunte, încercând să-l imite pe caporal. Comandantul își ridică ochii spre el o clipă, apoi se uită pe foaia de hârtie din fața lui.

— Uite, Hoch, începu el, urmează să fii transferat de aici la o unitate de instrucție din Staffordshire. Vei face parte din Corpul de Pionieri, ca simplu soldat.

— Da, domnule, strigă Lubji bucuros.

Ochii colonelului rămaseră pe foaia de hârtie.

— Părăsești tabăra mâine dimineață la orele 7.

— Da, domnule.

— Înainte de asta, treci pe la soldatul de serviciu, care o să-ți dea toate documentele necesare, inclusiv un permis de transport pe calea ferată.

— Da, domnule.

— Ai întrebări, Hoch?

— Da, domnule, spuse Lubji. Corpul de Pionieri omoară germani?

— Nu, Hoch, nu omoară, râse colonelul, dar o să fii de un ajutor neprețuit pentru cei care luptă.

Lubji știa ce înseamnă „prețuit”, dar nu era prea sigur cu privire la înțelesul cuvântului „neprețuit”. Când se întoarse la baracă, și-l notă imediat.

În după-amiaza aceea se duse, așa cum i se ordonase, să primească permisul de transport și zece șilingi. După ce-și împachetă puținele lucruri, coborî dealul pentru ultima oară, ca să-i mulțumească doamnei Sweetman. Căută cuvântul cel nou în dicționar și-i spuse că ajutorul dat de ea la învățarea englezei fusese pentru el „neprețuit”. Ea nu-i mărturisi tânărului străin că acum el vorbea limba mai bine decât ea.

A doua zi dimineața, Lubji luă un autobuz până la gară și prinse trenul de 7:20 care mergea la Stafford. După ce schimbă trei trenuri și avu parte de câteva întârzieri, citise ziarul Times de la prima la ultima pagină.

La Stafford îl aștepta un jeep. La volan se afla un caporal de la Regimentul North Staffordshire, atât de spilcuit, încât Lubji îi spuse „domnule”. Pe drumul spre barăci, caporalul îi risipi lui Lubji toate speranțele. „Negrii” – îi spuse el și lui Lubji îi fu greu să priceapă termenul de argou – erau categoria cea mai de jos.

— Sunt doar o adunătură de trepăduși care ar face orice numai ca să scape de lupta adevărată.

— Eu vreau să iau parte la lupta adevărată, spuse Lubji ferm și nu sunt un trepăduș. Sau sunt? adăugă el după o scurtă ezitare.

— Numai omul se cunoaște pe el, spuse caporalul, oprind jeep-ul în fața cartierului general.

Înzestrat cu o uniformă de soldat, pantaloni prea scurți, două cămăși kaki, două perechi de șosete gri, o cravată de bumbac maronie, o gamelă, cuțit, furculiță, lingură, două pături, un cearșaf și o față de pernă, Lubji fu condus la dormitorul lui. Fusese repartizat în cameră cu douăzeci de recruți din zona Staffordshire, care, înainte de a fi mobilizați, lucraseră ca olari sau mineri. Dură destul de mult până când realizează că și ei vorbeau aceeași limbă pe care o învățase de la doamna Sweetman.

În următoarele săptămâni, Lubji nu făcu altceva decât să sape tranșee, să curețe latrine și să conducă din când în când un camion cu gunoi la o groapă aflată la câteva mile depărtare de tabără. Spre neplăcerea camarazilor lui, lucra întotdeauna mai mult și mai din greu decât ei. Află în curând și de ce caporalul spusese că negrii nu sunt altceva decât o adunătură de trepăduși.

De câte ori golea coșurile de gunoi de la popotă, Lubji recupera orice ziar, oricât de vechi. Mai târziu, noaptea, stătea pe marginea patului și întorcea încet pagină cu pagină. Cel mai mult îl interesa mersul războiului, dar, citind articolele, își dădea seama că luptele se apropiau de sfârșit și-i era teamă că n-avea să aibă ocazia de a omorî niciun german.

Lubji era „negru” de vreo șase luni când citi în ordinul de dimineată că Regimentul North Staffordshire urma să-și țină turneul anual de box, în urma căruia se selectau reprezentanți pentru campionatul armatei din același an. Sectorul lui Lubji primi misiunea de a aranja ringul și scaunele, astfel încât tot regimentul să poată privi finala. Ordinul era semnat de ofițerul de serviciu, locotenentul Wakeham.

După ce se amenajă ringul, Lubji începu să desfacă scaunele pliante și să le așeze pe șiruri, de jur împrejur. Sectorul primi o pauză de un sfert de oră la zece și cei mai

mulți plecară din sala de gimnastică. Lubji rămase să-i vadă pe boxeri antrenându-se.

Când campionul de categorie grea al regimentului urcă în ring, instructorul nu-i putu găsi un partener pe măsură, așa că sportivul trebui să se mulțumească să lovească un sac ținut de cel mai solid soldat care fu găsit. Dar niciunul nu reușea să țină sacul prea mult, așa că, după ce mai mulți oameni ieșiră dintre corzi epuizați, campionul fu îndemnat de antrenor să mimeze boxul cu un partener nevăzut.

Lubji privi admirativ până când un tânăr cu o tresă pe umăr, care arăta de parcă abia ar fi terminat școala, intră în sală. Atunci se apucă să mai așeze scaune. Locotenentul Wakeham se opri lângă ring și se încruntă când îl văzu pe campion boxând în gol.

— Care-i problema, sergent? Nu găsești pe nimeni care să-i țină piept lui Matthews?

— Nu, domnule, răspunse acesta imediat. Niciun om de greutatea lui nu rezistă mai mult de două minute „la el”.

— Păcat, spuse locotenentul. O să cam ruginească dacă n-o să aibă parte de o competiție adevărată. Încearcă să găsești pe cineva să facă două runde cu el.

Lubji lăsă jos scaunul pe care-l ținea și fugi spre ring, salutându-l pe locotenent.

— Îi țin eu companie cât doriți, domnule, spuse el.

Campionul îl privi din ring și începu să râdă:

— Nu boxez cu negrii, spuse el. Sau cu fetele din Armata Salvării, dacă te-ntreabă cineva.

Lubji urcă imediat în ring și strânse pumnii, înaintând spre campion.

— Bine, gata, spuse locotenentul Wakeham. Cum te cheamă? îl întreabă el pe Lubji.

— Soldat Hoch, domnule.

— Bun; du-te și pune-ți costumul și o să vedem cât poți să-i rezisti lui Matthews.

Când se întoarse Lubji, Matthews boxa în continuare cu aerul și continuă să-și ignore noul adversar care intrase în ring. Antrenorul îi legă lui Lubji mânușile.

— Bun, hai să aflăm din ce ești făcut, Hoch, spuse locotenentul Wakeham.

Lubji avansă îndrăzneț către campionul regimentului, repezindu-i un pumn în nas. Matthews fentă la dreapta și apoi îi dădu lui Lubji un pumn în plină figură.

Lubji se împletici cu spatele în corzi, dar țâșni din ele tot spre campion. Reuși să evite a doua lovitură, dar următoarea îl nimeri în bărbie. Peste câteva secunde, era la pământ. La sfârșitul rundei, avea nasul rupt și arcada spartă, iar camarazii lui lăsaseră scaunele și râdeau în hohote, privind divertismentul gratuit din ring.

Când locotenentul Wakeham le ceru să se oprească, îl întrebă pe Lubji dacă mai boxase vreodată. Lubji clătină din cap.

— Bun; cu un antrenament potrivit, ai putea să ne fii destul de util. Încetează-ți orice alte îndatoriri în următoarele două săptămâni și să te prezinți la sală la ora șase în fiecare dimineață. Sunt sigur că ești bun și la altceva decât la aranjat scaune.

La deschiderea campionatelor naționale, ceilalți negri încetaseră să mai rădă. Chiar și Matthews trebui să recunoască în Hoch un partener mult mai bun decât un sac de box și să admită că poate îi datora faptul că ajunsese în semifinală.

În dimineața de după terminarea campionatului, lui Lubji i se permise să se întoarcă la îndatoririle obișnuite. Ajută la strângerea scaunelor și la ducerea lor înapoi în sala de conferințe. Când făcea sul o saltea, un sergent intră în sala de gimnastică, privi în jur, apoi răcni:

— Och!

— Să trăiți! luă Lubji poziție de drepti.

— Nu citești ordinele companiei, Och? zbieră sergentul.

— Ba da, domnule. Adică nu, domnule.

— Hotărăște-te, Och, pentru că treb'ia să fi fost la ofițerul de recrutare al regimentului acum cinsprezece minute, spuse sergentul.

— Nu mi-am dat seama... începu Lubji.

— Nu vreau să-ți aud scuzele, Och, spuse sergentul. Vreau doar să te văd mișcându-te în pas alergător.

Lubji țâșni afară din sala de gimnastică, fără să știe încotro mergea. Îl ajunse din urmă pe sergent, care nu spuse decât:

— După mine, Och. Pronto.

— Pronto, repetă Lubji.

Era primul cuvânt nou pe care-l auzea după multe zile. Sergentul merse vioi de-a lungul câmpului de defilare și, peste două minute, Lubji stătea gâfâind în fața ofițerului de recrutare. Și locotenentul Wakeham revenise la datoria lui obișnuită. Își strivi țigara pe care o fuma.

— Hoch, spuse Wakeham, după ce Lubji luă poziție de dreپti și salută, te-am recomandat să fii transferat la regiment, ca simplu soldat.

Lubji încercă să-și recapete suflul.

— Am înțeles. Mulțumesc, domnule, spuse sergentul.

— Am înțeles. Mulțumesc, domnule, repetă Lubji.

— Bun, spuse Wakeham. Ai întrebări?

— Nu, domnule, mulțumesc, răspunse imediat sergentul.

— Nu, domnule, mulțumesc, spuse Lubji. Doar...

Sergentul se încruntă.

— Da? ridică Wakeham privirea.

— Asta înseamnă că voi avea șansa să omor germani?

— Dacă nu te omor eu mai întâi, Och, spuse sergentul.

Tânărul ofițer zâmbi:

— Da, o s-o ai. Acum trebuie să completăm formularul de recrutare.

Locotenentul Wakeham își muie tocul în cerneală și se uită la el:

— Care ți-e numele întreg?

— Mulțumesc, domnule, spuse Lubji, luând tocul. Pot să completez singur formularul.

Cei doi priviră cum Lubji completează căsuțele, apoi semnează cu o înfloritură în josul paginii.

— Foarte impresionant, Hoch, spuse locotenentul, verificând formularul. Dar îmi pot permite să-ți dau un sfat?

— Da, domnule, mulțumesc, spuse Lubji.

— Poate că e timpul să-ți schimbi numele. Nu cred că vei ajunge prea departe în Regimentul North Staffordshire cu numele ăsta, Hoch.

Lubji ezită, privind tăblia biroului. Ochii i se opriră asupra pachetului de țigări cu desenul celebru al marinarului bărbos. Trase o linie peste numele „Lubji Hoch” și-l înlocui cu „John Player.”

*

* *

De îndată ce-și încheie până la gât tunica noii uniforme, primul lucru pe care-l făcu soldatul Player din Regimentul North Staffordshire fu să dea ocol barăcilor, salutând tot ce mișca.

În luna următoare, fu trimis la Aldershot pentru a începe un curs de instruire de două săptămâni. Dimineața se scula tot la ora șase și, deși mâncarea nu se îmbunătățise, cel puțin simțea că făcea un lucru util învăța să ucidă germani. Acum știa să folosească e pușcă și o carabină, o grenadă de mână și compasul și să citească hărțile ziua și noaptea. Putea să mășăluiască normal și rapid, să înoate o milă și să reziste trei zile fără provizii. Când reveni în tabără după trei luni, locotenentul Wakeham observă că recrutul din Cehoslovacia căpătase un aer țănoș și nu fu surprins să remarce, citind rapoartele, că fostul „negru” fusese recomandat pentru avansare rapidă.

Prima oară, soldatul John Player fu repartizat în Batalionul al doilea, la Cliftonville. Trecură câteva ore de la cazare și-și dădu seama că regimentul lui și încă douăsprezece altele se pregăteau să invadeze Franța. În primăvara anului 1944, tot sudul Angliei devenise un vast câmp de manevre și soldatul Player luă parte la tot felul de bătălii închipuite, cu americani, canadieni și polonezi.

Făcea instrucție zi și noapte cu toată divizia, nerăbdător să audă comanda generalului Eisenhower și să ajungă în sfârșit

să-i înfrunte pe germani. Deși i se amintea mereu că se pregătea să intre într-o bătălie decisivă pentru soarta războiului, așteptarea aceea continuă aproape îl înnebunea. La Cliftonville își adăugă la bagajul de cunoștințe câpătat la Aldershot istoria regimentului, geografia țărmului normand și chiar regulile jocului de cricket, dar, în ciuda pregătirii intense, era încă silit să aștepte în baracă un semnal de declanșare a acțiunii.

Și deodată, fără avertisment, în noaptea de 4 iunie 1944, fu trezit de duduitul motoarelor a mii de camioane și înțelese că pregătirile se terminaseră. Difuzorul de pe terenul de defilare transmitea ordine tunătoare și soldatul Player știu că, în sfârșit, începea invazia.

Se urcă într-un camion împreună cu alți soldați din grupa lui și nu se putu împiedica să nu-și amintească de ultima oară când fusese mânat spre un camion. Regimentul North Staffordshire ieși din tabără în convoi când ceasul bătea o singură dată. Soldatul Player se uită la stele și socoti că se îndreptau spre sud.

Călătoriră pe șoselele întunecate, ținându-și strâns puștile. Nu vorbeau aproape deloc; toți se întrebau dacă vor mai fi în viață peste douăzeci și patru de ore. Trecând prin Winchester, indicatoarele noi le arătară drumul către coastă. Alte trupe erau pregătite pentru ziua de 5 iunie. Soldatul Player își controlă ceasul. Trecuse puțin de ora trei.

Mergeau și mergeau, fără să aibă idee de destinația convoiului.

— Sper numa' că cineva știe încotro mergem, șuieră un caporal care stătea în fața lui.

Mai trecu o oră până se opriră, pe un chei din Portsmouth. Camioanele se goliră și, încolonate, diviziile rămaseră în așteptarea ordinelor.

Grupa lui Player se alinie pe trei rânduri și soldați așteptară să se imbarce, tremurând, unii de frig, alții de frică. Stăteau acolo la ordin, divizie după divizie. În fața lor se întindea fâșia de mare de vreo sută de kilometri care-l despărțea de pământul Franței.

Soldatul Player își amintea că ultima oară când se urcase pe un vapor fusese pentru a fugi de germani. De data asta nu se va mai sufoca înghesuit între sacii de grâu.

Difuzorul pâraii și toți oamenii de pe chei tăcură.

— Aici brigadierul Hampson, spuse o voce. Suntem pe cale de a ne imbarca pentru operațiunea Overlord, invadarea Franței. Cea mai mare flotă cunoscută în istorie e gata să vă treacă peste Canalul Mânecii. Veți fi sprijiniți de nouă vase de război, douăzeci și trei de crucișătoare, o sută patru distrugătoare și șaptezeci și una de corvete, fără să mai menționăm numeroasele ambarcațiuni de ajutor din marina comercială. Veți primi ordine de la comandanții de plutoane.

Când apărură prima geană de lumină la răsărit, locotenentul Wakeham termină informarea și ordonă plutonului său să se imbarce pe *Neîmblânzitul*. La câteva minute după ce urcară la bord, motoarele distrugătorului porniră și nava începu să salte pe valurile Canalului, fără ca vreunul din soldați să cunoască precis destinația traversării.

În prima jumătate de oră a călătoriei pe marea agitată și vremea proastă – căci Eisenhower alesese o noapte instabilă, în ciuda sfaturilor primite de la cei mai buni meteorologi – cântară, glumiră și povestiră despre aventuri și cuceriri incredibile. Când soldatul Player îi regală pe toți povestindu-le cum își pierduse el virginitatea cu o țigancă tânără care-i scosese din umăr un glonț german, râseră și sergentul spuse că era povestea cea mai gogonată pe care o auziseră până atunci.

Locotenentul Wakeham, care îngenunchease la prova, își ridică deodată mâna dreaptă în aer și tăcură cu toții. Peste câteva clipe, acostară lângă o plajă puțin ospitalieră. Soldatul Player își verifică echipamentul. Avea mască de gaze, pușcă, două banduliere cu muniție, câteva provizii esențiale și o sticlă cu apă. Era la fel de greu cum fusese și cu cătușele. Când distrugătorul își coborî ancora, îl urmă pe locotenentul Wakeham, ajungând la țărm cu prima barcă de cauciuc. După ce se adunară, se îndreptară către plaja Normandiei. Privind în jur, văzu că mulți soldați erau încă amețiți din

cauza răului de mare. Asupra lor se abătură rafale de mitralieră și soldatul Player îi văzu pe oamenii din celelalte ambarcațiuni uciși sau răniți încă înainte de a atinge plaja.

Când coborâră, Player sări într-o parte după locotenentul Wakeham. Îi vedea la dreapta și la stânga pe colegii lui de grupă alergând pe plajă sub o ploaie de foc. Prima schijă se înfipse în nisip la stânga lui după ce străbătuse vreo douăzeci de metri. Apoi, la câteva secunde, văzu un caporal împleticindu-se înainte de a cădea cu pieptul străbătut de un mănunchi de gloanțe. Instinctul de conservare îi spunea să se adăpostească, dar nu avea unde, așa că își forță picioarele să meargă înainte. Și continuă să tragă, deși nu avea habar de poziția inamicului.

Urca mereu pe plajă, fără să știe câți din camarazii lui cădeau în spate, dar văzând înainte un covor de trupuri doborâte în dimineața aceea de iunie. Player nu era sigur câte ore trecuseră de când se afla pe plajă, străbătând câțiva metri și apoi culcându-se la pământ și așteptând ca gloanțele să-i treacă pe deasupra capului. De câte ori se ridica, tot mai puțini camarazi erau alături de el. Locotenentul Wakeham se opri doar când se află la adăpostul falezei. Soldatul Player era doar la un metru în spatele lui. Tânărul ofițer tremura atât de tare, încât trecu ceva timp înainte de a putea să articuleze niște ordine.

Când ieșiră în sfârșit de pe plajă, locotenentul Wakeham numără unsprezece din cei douăzeci și opt de oameni care fuseseră în ambarcațiune. Radiotelegrafistul spuse că li se ordona să înainteze fără oprire. Player păru singurul care asculta bucuros. În următoarele două ore, se mișcă lent către linia de tragere inamică, înainte, mereu înainte, protejați doar de garduri vii sau șanțuri, secerați la fiecare pas. Abia la apusul soarelui li se permise în fine să se odihnească. Încropiră iute tabăra, dar puțini reușiră să doarmă pe fundalul sonor al gloanțelor dușmane. Unii jucau cărți, alții încercau să se odihnească, iar morții zăceau încremeniți pe vecie.

Dar soldatul Player dorea să fie primul care să-i înfrunte

pe germani. Când fu sigur că nu-l zărea nimeni, se furișă afară din cort și avansă spre inamic, lăsându-se călăuzit de lumina trasoarelor. După patruzeci de minute de alergat, mers și târât, auzi voci vorbind în germană. Ocoli ceea ce părea a fi tabăra lor, până când zări un soldat german care se ușura în tufișuri. Se târi în spatele lui și tocmai când omul voia să-și tragă pantalonii, sări pe el. Îi trecu un braț peste gât, răsucindu-l și rupându-i vertebrele, apoi îl lăsă să cadă în tufișuri. Îi luă cartonul de identitate și chipiul și porni înapoi spre tabăra lui. Mai avea cam o sută de metri, când auzi somația:

— Stai! Cine e?

— Little Red Riding Hood, spuse Player, amintindu-și la timp parola.

— Înaintează și stai pe loc.

Player făcu patru pași înainte și simți pe gât vârful a două baionete. Fără alte vorbe, fu dus la cortul locotenentului Wakeham. Tânărul ofițer îl ascultă concentrat, oprindu-l din când în când și punându-l să mai repete o informație.

— Bine, Player, spuse locotenentul, după ce cercetașul neoficial își încheie relatarea. Vreau să desenezi pe o hartă exact poziția unde crezi că se află inamicul. Am nevoie de particularități ale terenului, distanțe, cifre, orice ne va ajuta după reluarea înaintării. După ce termini, încearcă să te odihnești. Va trebui să ne fii ghid când vom porni în zori.

— Să-l pun sub pază pentru că a părăsit tabăra fără permisiune? întrebă sergentul de serviciu.

— Nu, spuse Wakeham. Voi întocmi imediat ordinul de companie pentru înaintarea lui Player la gradul de caporal.

Caporalul Player zâmbi, salută și se întoarse la cortul lui. Înainte de a adormi, își cusu două trese pe mânecile tunicii.

Odată cu înaintarea prudentă a regimentului spre inima Franței, Player continuă să pătrundă în spatele liniilor inamice, întorcându-se întotdeauna cu informații vitale. Cel mai mare succes îl repurtă când izbuti să captureze un ofițer german pe care-l surprinsese cu pantalonii în vine.

Locotenentul Wakeham fu și mai impresionat când văzu

că, pe lângă faptul că-l capturase pe ofițer, caporalul Player putea servi și ca interpret la interogatoriul acestuia.

A doua zi dimineața, năvăliră în satul Orbec, ocupându-l până la lăsarea serii. Locotenentul Wakeham trimise la cartierul general un raport în care menționa că informațiile obținute de caporalul Player scurtaseră durata bătăliei.

La trei luni după ce pusese piciorul pe plaja normandă, nou-promovatul sergent Player mărșăluia cu Regimentul North Staffordshire pe Champs Élysées, gândindu-se la un singur lucru: cum să găsească o femeie dispusă să-și petreacă cele trei nopți de permisie cu el sau – dacă era chiar norocos – trei femei, câte una pentru fiecare noapte.

Dar înainte de a fi lăsați să iasă în oraș, toți gradații fură chemați la comitetul de întâmpinare a aliaților, pentru a li se da informații turistice cu privire la Paris. Sergentul Player nu-și putea imagina o mai mare pierdere de timp. Știa perfect cum să-și poarte de grijă în orice capitală europeană. Nu voia decât să i se dea drumul înainte ca trupele americane să pună mâna pe toate femeile sub patruzeci de ani.

Sosind la cartierul general al comitetului, în piața Madeleine, sergentul Player se așează la coadă pentru pliantul în care i se spunea cum să se comporte pe teritoriul aliat – cum să localizeze turnul Eiffel, ce cluburi și restaurante își putea permite să frecventeze și cum să evite să contracteze un sifilis. Sfaturile acestea veneau, după toate probabilitățile, de la un grup de doamne bătrânoare care nu mai văzuseră de douăzeci de ani interiorul unui club de noapte.

Când ajunse în sfârșit în față, rămase fermecat, incapabil să mai rostească vreun cuvânt. În spatele mesei stătea o fată zveltă, cu ochii adânci și căprui și păr negru buclat, zâmbindu-i sergentului înalt și timid. Îi întinse pliantul, dar el nu se mișcă din loc.

— Ai întrebări? îl întrebă ea în engleză, cu un puternic accent francez.

— Da, răspunse el. Cum te cheamă?

— Charlotte, se îmbujoră ea, deși i se mai pusese aceeași întrebare de zece ori în ziua aceea.

— Ești franțuzoaică? întrebă el.

Ea dădu din cap.

— Hai odată, sergent, îi spuse caporalul de după el.

— Ai vreun program în următoarele trei zile? întrebă el, trecând la limba ei.

— Nu chiar. Dar mai am de lucru aici încă două ore.

— Atunci te aștept, spuse el.

Se îndepărtă și se așeză pe o bancă de lemn de lângă perete.

În următoarele o sută douăzeci de minute, privirea lui John Player o părăsi rareori pe fata cu păr negru și buclat și atunci doar ca să urmărească progresul anevoios al minutarului pe ceasul mare de perete din spatele ei. Era bucuros că nu se gândise să plece și să se întoarcă mai târziu, pentru că, în cele două ore, văzu mulți militari aplecându-se spre fată și punându-i aceeași întrebare ca și el. De fiecare dată, ea se uita către sergent, zâmbea și refuza cu o clătinare a capului. Când își termină tura lăsând în locul ei o matroană destul de vârstnică, veni la el și fu rândul ei să pună o întrebare.

— Ce-ai vrea să facem mai întâi?

El nu-i spuse, dar încuviință bucuros s-o lase să-i arate Parisul.

În următoarele trei zile, n-o părăsi pe Charlotte decât spre dimineață, când ea se întorcea în apartamentul ei. Se cățăără și în turnul Eiffel, merse pe malurile Senei, vizită Luvrul și respectă majoritatea indicațiilor pliantului și, de fiecare dată, zecile de soldați singuri care făceau același lucru nu-și putură ascunde privirile invidioase văzându-l însoțit de o femeie frumoasă.

Mâncară în restaurante ticsite, dansară în cluburi de noapte unde densitatea de pe ring era atât de mare încât de-abia puteau să se frece unul de altul stând pe loc și vorbiră despre toate cele, cu excepția războiului care le dăruise poate doar aceste prețioase trei zile împreună. Când beau o cafea la

hotelul *Cancelier*, el îi povesti despre familia lui din Douski, de care nu mai știa nimic de patru ani.

Până la urmă, îi povesti toate întâmplările prin care trecuse de când părăsise Cehoslovacia, lăsând la o parte doar experiența cu Mari. Ea îi povesti despre viața ei din Lyon, unde părinții ei aveau un mic aprozar și despre cât de fericită fusese când aliații eliberaseră Franța ei iubită. Acum își dorea doar ca războiul să ia sfârșit.

— Dar nu înainte de a primi și eu Crucea Victoria, îi spuse el.

Ea se cutremură, pentru că citise că mulți primeau postum această decorație.

— Când se va sfârși războiul, îl întrebă, ce vei face?

De data asta, el șovăi, pentru că îi pusese o întrebare la care nu putea răspunde pe loc.

— O să mă-ntorc în Anglia, îi spuse într-un târziu, și-o să fac avere.

— Cum? întrebă ea.

— N-o să mai vând ziare, răspunse el, asta e sigur.

În cele trei zile și nopți nu-și petrecură în pat decât câteva ore – singurele ore când fură despărțiți.

Când o lăsă ultima oară pe Charlotte la ușa micului ei apartament, îi promise:

— De îndată ce luăm Berlinul, mă întorc.

Chipul Charlottei se întunecă după ce bărbatul de care se îndrăgostise plecă, pentru că atâtea prietene o avertizaseră că, odată plecați, nu-i mai vedeai niciodată. Și aveau dreptate, pentru că pe John Player nu-l mai întâlni.

Sergentul Player se prezentă la garnizoană doar cu câteva minute înainte de începerea parăzii. Se bărbieri repede și-și schimbă cămașa, apoi citi în ordinul de companie că trebuia să se prezinte la comandant la orele 9:00.

Intră în birou, luă poziție de drepti și salută exact când ceasul din piață bătea ora nouă. Putea găsi o sută de motive plauzibile pentru care să-l fi chemat comandantul. Dar niciunul dintre ele nu se dovedi cel real.

Colonelul își ridică ochii de la foile de pe birou:

— Îmi pare rău, Player, spuse el cu blândețe, dar va trebui să părăsești regimentul.

— De ce, domnule colonel? întrebă Player, nevenindu-i să creadă. Cu ce-am greșit?

— Cu nimic, îi răspunse ofițerul râzând. Dimpotrivă, înaltul comandament a aprobat recomandarea mea de a ți se acorda un brevet regal și gradul de locotenent. Este necesar să te muți, ca să nu comanzi oameni care ți-au fost recent superiori.

Sergentul Player luă poziție de drepti cu gura căscată de uimire.

— Mă supun regulamentului militar, îi explică simplu comandantul. Natural, regimentului îi vor lipsi îndemânarea și experiența ta. Dar nu mă îndoiesc că ne vom reîntâlni în viitor, cu alte ocazii. Și acum, Player, nu-mi rămâne decât să-ți urez mult noroc în noul regiment.

— Mulțumesc, domnule colonel, răspunse ei. Vă mulțumesc foarte mult.

Era pe punctul de a saluta, când colonelul adăugă:

— Îmi permiți să-ți ofer un sfat înainte de a pleca la noul tău regiment?

— Vă rog, domnule colonel, răspunse proaspătul locotenent.

— „John Player” e un nume ușor ridicol. Schimbă-l cu unul care să nu-i provoace pe subordonații tăi să rânjească după ce te întorci cu spatele.

Locotenentul Richard Ian Armstrong se prezentă la popota ofițerilor din Regimentul Regal a doua zi dimineața, la orele 7:00.

Când traversă câmpul de defilare în uniformă lui ajustată pe talie, îi trebui puțin timp ca să se obișnuiască să fie salutat de toți soldații. Așezându-se la masă lângă ceilalți ofițeri, îi privi cu atenție manevrând cuțitul și furculița. După micul dejun, cu totul frugal, se prezentă la colonelul Oakshott, noul lui ofițer comandant. Oakshott era un om

prietenos, glumeț și roșu la față, care îl întâmpină fără să-i ascundă că era la curent cu reputația lui de pe câmpul de luptă.

Richard, sau Dick, așa cum ajunsese în curând să fie cunoscut de frații lui de arme, se desfăta încercând sentimentul de a face parte dintr-un regiment vechi și faimos. Dar și mai mult se bucura de statutul lui de ofițer britanic și de accentul curat și precis al englezei lui, în care nu se mai simțea nimic străin. Ajunsese departe, plecând din coliba din Douski; stând lângă foc și bând porto la cartierul general al regimentului, în ambianța confortabilă de acolo, nu vedea niciun motiv să nu ajungă și mai departe.

Fiecare ofițer din Regimentul Regal aflase de isprăvile lui și, pe măsură ce avansau pe pământ german, vitejia lui exemplară pe câmpul de luptă îi convinse chiar și pe cei mai sceptici că faima lui nu era o invenție. Cu toate acestea, comportarea lui din Ardeni, la numai trei săptămâni după ce se alăturase regimentului, îi înmărmuri pe toți camarazii.

Expediția condusă de Armstrong intră cu prudență într-un mic sat, având informații că germanii se retrăseseră pentru a-și întări poziția pe dealurile apropiate. Dar abia făcuseră soldații din plutonul lui Armstrong câțiva pași pe drumul principal, când fură opriți de un baraj de foc inamic. Locotenentul Armstrong, înarmat numai cu un pistol automat și o grenadă de mână, reperă imediat locul de unde se trăgea și „nepăsător față de propria lui viață” – așa cum se scrisese mai târziu în ordinul de zi – se avântă către adăpostul dușmanului.

Împușcase mortal trei soldați germani, cucerind prima tranșee înainte ca măcar sergentul lui să ajungă la locul faptei. Apoi se apropie de al doilea șanț și-și aruncă grenada în el, omorând încă doi soldați. Din ultimul adăpost apără un steag alb și trei soldați tineri ieșiră afară cu mâinile ridicate. Unul dintre ei făcu un pas înainte și zâmbi. Armstrong îi întoarse zâmbetul, apoi îl împușcă în cap. Ceilalți doi germani se întoarseră spre el imploratori, pe când camaradul lor se prăbușea la pământ. Armstrong îi împușcă

în piept pe amândoi, continuând să zâmbească.

Sergentul alergă lângă el cu râsuflarea tăiată. Tânărul locotenent se răsuci spre el la fel de zâmbitor. Sergentul se holbă la trupurile căzute. Armstrong își puse pistolul la centură.

— Nu poți să riști cu ticăloșii ăștia, spuse el.

— Nu, domnule locotenent, răspunse pașnic sergentul.

În seara aceea, după ce așezară tabăra, Armstrong primi o permisie de patruzeci și opt de ore și goni până la Paris pe o motocicletă germană, ajungând la ușa Charlottei a doua zi în zori.

Când portarul îi spuse că întreba de ea un locotenent pe nume Armstrong, Charlotte spuse că nu-l cunoștea, bănuind că era doar un alt ofițer dornic să fie însoțit prin Paris. Dar când văzu cine era, îl luă în brațe și nu mai ieșiră din camera ei toată ziua și toată noaptea. Portarul fu șocat, cu toate că era francez, și-i spuse soției lui:

— Înțeleg și eu că e război, dar nu se mai văzuseră niciodată.

Plecând de la Charlotte duminică seara, Dick îi spuse că se va întoarce după ce vor cucerii Berlinul și o va lua de nevastă. Apoi sări pe motocicletă și porni spre front. Ea rămase în cămașă de noapte la fereastră, urmărindu-l până când îl pierdu din vedere:

— Dacă nu te omoară până atunci, dragul meu, murmură ea.

Regimentul regal fu ales să ia parte la asediul Hamburgului și Armstrong vru să fie primul ofițer care va intra în oraș. După trei zile de rezistență feroce, germanii cedară în sfârșit.

În dimineața următoare, generalul de brigadă, Sir Bernard Montgomery, intră în oraș și se adresă trupelor din jeep-ul lui. Spuse că fusese o bătălie decisivă și că în curând războiul se va termina și vor merge cu toții acasă. După urale, comandantul coborî din jeep și împărți medalii pentru

bravură. Printre cei decorați fu și căpitanul Armstrong.

Peste două săptămâni, capitularea necondiționată a germanilor fu semnată de generalul Jodl și acceptată de Eisenhower. A doua zi, căpitanul Richard Armstrong primi o permisie de o săptămână. Dick își mână motocicleta până la Paris, sosind la Charlotte cu câteva minute înainte de miezul nopții. De data asta, portarul îl lăsă să urce direct la camera ei.

A doua zi dimineața, Charlotte, cu un costum alb și Dick, în uniformă, merse la primărie. Peste treizeci de minute ieșiră de acolo doamna și domnul căpitan Armstrong, fiind asistați de portar. Luna de miere de trei zile fu petrecută în cea mai mare parte în micul apartament al Charlottei. Când o părăsi ca să se întoarcă la regiment, Dick îi spuse că acum războiul se terminase și intenționa să iasă din armată, s-o ducă în Anglia și să-și clădească un mare imperiu de afaceri.

— Ce planuri ai, Dick, acum, că războiul s-a sfârșit? îl întrebă colonelul Oakshott.

— Mă gândeam să mă întorc în Anglia și să-mi caut o slujbă, domnule colonel, răspunse Armstrong.

Oakshott deschise dosarul cu coperti de piele de pe birou:

— Să știi că s-ar putea să am ceva pentru tine aici, în Berlin.

— Ce anume, domnule colonel?

— Înaltul comandament caută o persoană capabilă să conducă PRISC-ul și cred că ești candidatul ideal pentru treaba asta.

— Dar ce Dumnezeu înseamnă...

— Serviciul pentru controlul relațiilor publice și al informațiilor. Slujba pare făcută anume pentru tine. Căutăm pe cineva care să apere convingător cauza britanică și să se asigure că presa nu se repede, ca întotdeauna, la osul interzis. Una a fost să câștigăm războiul și alta e acum să dovedim lumii că ne tratăm echitabil dușmanul. Se pare că e mult mai dificil. Americanii, rușii și francezii își numesc proprii lor reprezentanți și trebuie să fim cu ochii și pe aceștia. Tu vorbești multe limbi străine și ai toate calificările

necesare. Și, ce să mai vorbim, Dick, tu n-ai în Anglia o familie care moare de dorul tău.

Armstrong dădu din cap. Peste câteva minute, întrebă:

— Și ce arme îmi pui la îndemână pentru a-mi îndeplini misiunea?

— Un ziar, spuse Oakshott. *Der Telegraf* este unul dintre cotidienele orașului. În prezent, este condus de un german, Arno Schultz, care se plânge continuu că nu poate da drumul la prese, nu face față la criza de hârtie și e oprit de penele de curent. Vrem ca *Der Telegraf* să apară în fiecare zi, prezentând lucrurile în viziunea noastră. Și cred că nimeni nu e mai potrivit decât tine pentru a pune în practică această idee.

— *Der Telegraf* nu e unicul ziar din Berlin, spuse Armstrong.

— Nu, admise colonelul. Un alt german conduce *Der Berliner*, preluat de sectorul american. Acesta e un motiv în plus pentru a face din *Der Telegraf* un succes. În prezent, *Der Berliner* se vinde de două ori mai bine decât *Der Telegraf* și-ți imaginezi că am vrea ca situația să se inverseze.

— Și ce autoritate aș avea?

— Ți s-ar da mână liberă. Ți poți înființa un birou propriu și angajezi cât personal socoți de cuviință. Ți se pune la dispoziție și un apartament, așa că-ți poți aduce soția.

Oakshott făcu o mică pauză, apoi încheie:

— Poate că ai nevoie de puțin timp că să te gândești la asta, Dick.

— N-am nevoie de timp de gândire, domnule colonel. Aș fi fericit să primesc slujba.

— Ce băiat bun. Începe prin a-ți stabili relații. Cunoaște-i pe toți cei care ți-ar putea fi de folos. Dacă ai probleme, trimite-i pe toți la mine. Dacă te blochezi, cuvintele „Comisia de Control Aliată” deschid de obicei și cele mai înțepenite uși.

Căpitanul Armstrong nu avu nevoie decât de o săptămână pentru a rechiziționa un sediu în inima sectorului britanic, aceasta deoarece folosi cât de des putu sintagma „Comisia de Control”.

Dură ceva mai mult până-i găsi pe cei unsprezece oameni de care avea nevoie ca personal, pentru că cei mai capabili lucrau deja pentru comisie. Începu prin a o racola pe Sally Carr, secretara unui general care lucrase înainte de război pentru ziarul *Daily Chronicle* din Londra.

După ce veni Sally, biroul fu pus pe picioare și operativ în câteva zile. A doua lovitură, Armstrong o dădu când află că locotenentul Wakeham era mobilizat în Berlin și Sally îi spuse că era plictisit de moarte de completat permise de transport. Armstrong îi oferă postul de adjunct al lui și, spre mirarea lui, fostul lui superior acceptă postul cu bucurie. Avu nevoie de destule zile pentru a se obișnui să-i spună lui Wakeham pe numele mic, Peter.

Armstrong își completează echipa cu un sergent, doi caporali și șase soldați din regimentul Regal, posesori ai unicei calificări necesare: cu toții erau foști precupeți din cartierul răsăritean al Londrei. Cel mai isteț dintre ei, soldatul Reg Benson, deveni șoferul lui. În continuare, Armstrong rechiziționează un apartament din Paulstrasse, ocupat până atunci de un general care se întorsese în Anglia. După ce avu documentele semnate, Armstrong o puse pe Sally să-i trimită o telegramă Charlottei.

— Ce să-i spun? întrebă ea, dând pagina carnetului.

— Am găsit locuință potrivită. Împachetează și vino imediat.

În timp ce Sally scria ce-i dictase, Armstrong se ridică de pe scaun:

— Mă duc la *Der Telegraf* să văd ce face Arno Schultz. Ai grijă de toate până mă întorc.

— Cu asta ce fac? întrebă Sally, întinzându-i o scrisoare.

— Despre ce e vorba? întrebă el, aruncând o privire.

— E de la un ziarist bun din Oxford, care vrea să viziteze Berlinul și să scrie cum sunt tratați germanii de ocupații britanici.

— Mult prea bine, spuse Armstrong, ajungând la ușă. Fixează-i o întâlnire.

10
NEWS CHRONICLE
1 octombrie, 1946

**Judecata de la Nuremberg:
Goering enorm de vinovat**

Când ajunse la Oxford, la Worcester College, unde urma să audieze cursuri de politică, filosofie și economie, Keith Townsend își întări impresia pe care o avea despre Anglia: o țară de oameni delăsători, snobi, îngâmfati și demodați. Ori erai ofițer ori nu erai, căci numai gradul militar le acorda distincție celor veniți din colonii. Iar Keith venea din colonii și nu era ofițer, așa că englezii îl clasară de la început într-o categorie inferioară.

Aproape toți colegii lui păreau niște domni Jessop în versiuni mai tinere și, pe la sfârșitul primei săptămâni, Keith i-ar fi părăsit cu bucurie pe toți, cu excepția îndrumătorului. Dr. Howard era un personaj diametral opus fostului lui director și nu păru surprins când Keith îi dezvălui, la un pahar de sherry, cât de mult disprețuia învățământul și burghezia britanică. Nu făcu niciun comentariu când văzu bustul lui Lenin în camera lui Keith, pe cuier, și se abținu să-l judece în vreun fel.

Dr. Howard nu avea nicio soluție imediată la problemele de clasă. Singurul sfat pe care i-l dădu lui Keith fu să ia parte la balul bobocilor, unde ar fi putut afla care erau cluburile și societățile în care studenții se puteau înscrie. Keith îl ascultă și petrecu o zi întreagă auzind argumente pentru care ar fi fost magnific să facă parte din Clubul de Vâslași, Societatea Filatelică, Societatea Dramatică, Clubul de Șah, Unitatea de Instrucție Militară și mai ales din redacția ziarului studenților. Totuși, aflând părerile noului redactor-șef despre modul cum trebuia condus ziarul, se hotărî să se concentreze asupra politicii. Completă formularele de

înscriere în sindicatul Oxford și Clubul Laburist.

În marțea următoare, Keith descoperi drumul către Localul Cărmidarilor, iar barmanul îi indică să urce scările până la cămăruța de la etaj în care se întruneau membrii Clubului Laburist.

Președintele clubului, Rex Siddons, se arată imediat bănuitor față de fratele Keith, așa cum insista să i se adreseze de la tribună. Townsend era prins în plasa conservatorilor – tatăl, cavaler, educație, la o școală scumpă, venit și mașină proprie, chiar dacă la a doua mână.

Dar, cu trecerea săptămânilor, membrii clubului aflară în serile de marți toate părerile lui Keith despre monarhie, școli particulare, sistemul „honours” și elitismul de la Oxford și Cambridge și deveni cunoscut ca „tovarășul Keith”. Unul sau doi colegi meraseră cu el în cameră după întruniri și rămaseră până noaptea târziu, discutând cum vor schimba ei lumea după ce vor scăpa din „locul ăsta îngrozitor”.

În primul trimestru, Keith constată surprins că, dacă lipsea la un curs sau chiar la seminarul unde trebuia să citească un eseu, nu era pedepsit automat și nici măcar sancționat. Avu nevoie de mai multe săptămâni ca să se deprindă cu sistemul acesta bazat în întregime pe autodisciplină și tatăl lui îi scrisese că, dacă nu punea mâna pe carte, o să-i oprească subvenția și-l va chema acasă să facă o muncă utilă.

În timpul trimestrului doi, Keith scrisese acasă în fiecare vineri, povestindu-i amănunțit tatălui lui ce activități desfășura. Metoda păru să stăvilească potopul de reproșuri. Făcea chiar efortul de a se prezenta din când în când la cursuri, unde încerca să perfecționeze o strategie pentru ruletă, sau la seminare, unde încerca să rămână treaz.

În timpul verii, Keith descoperi piste de la Cheltenham, Newmarket, Ascot, Doncaster și Epson și, din cauza curselor, nu avea bani nici să-și cumpere o cămașă sau o pereche de ciorapi.

În timpul vacanței, mănca de multe ori în restaurantul gării, care, fiind foarte aproape de Worcester, era privit de

mulți ca un fel de cantină a colegiului. Într-o seară, după ce bău puțin mai mult la Cărmidari, Keith zgârie pe peretele vechi, din secolul optsprezece, al colegiului Worcester: „C'est magnifique, mais ce n'est pas la gare.”⁸ La sfârșitul primului an, Keith nu prea avea ce să arate pentru cele douăsprezece luni de universitate, cu excepția celor câțiva prieteni decisi, ca și el, să schimbe sistemul social în favoarea majorității de îndată ce vor avea prilejul. Mama lui, căreia îi scria regulat, îi sugera să profite de vacanță pentru a cutreiera Europa. Atras de perspectivă, începu să-și alcătuiască un traseu, pe care l-ar fi respectat dacă nu s-ar fi întâlnit cu un redactor de la *Oxford Mail* într-un bar unde intrase să bea ceva.

Dragă mamă,

Tocmai am primit scrisoarea în care-mi dai idei despre ce să fac în vacanță. La început, mă gândeam să-ți ascult sfatul și să parcurg coasta Franței, poate până la Deauville. Dar m-am întâlnit cu un redactor de la *Oxford Mail* și mi-a oferit o șansă să vizitez Berlinul.

Vor să scriu patru articole de o mie de cuvinte despre viața în Germania sub ocupația forțelor aliate și pe urmă să merg la Dresda să scriu un reportaj despre reconstruirea orașului. Îmi dau douăzeci de guinee pentru fiecare articol, la livrare. Din cauza situației mele financiare precare – vina mea, nu a voastră – Berlinul are câștig de cauză față de Deauville.

Dacă au și în Germania ceva asemănător cărților poștale, o să-ți trimit una și o să-i trimit și tatii copii după articole. Poate că ar fi interesante pentru *Curier*. Las totul la aprecierea lui.

Îmi pare rău că nu ne vom vedea în vara asta.

Cu drag,
Keith

⁸ E magnific, dar nu e asta gara (fr.). Citatul poate fi interpretat ca o expresie a dezamăgirii lui Keith, care nu descoperise în clubul laburist ideile lui despre viață.

La sfârșitul trimestrului, Keith plecă în aceeași direcție în care plecau majoritatea studenților. Își conduse MG-ul până la Dover și de acolo trecu spre Calais cu ferry-ul. Dar, în vreme ce alții coborâra pe continent și se îndreptară către orașele istorice, el își întoarse mașina spre nord-est, unde se afla Berlinul. Era atât de cald încât, pentru prima oară de când o avea, putu conduce mașina cu capota lăsată.

Parcurgând drumurile șerpuitoare ale Franței și Belgiei, Keith vedea pretutindeni urmele războiului abia încheiat. Câmpii brăzdate de șenilele tancurilor, ferme bombardate și râuri întinate de fierul ruginit al echipamentelor militare. Trecând pe lângă clădirile bombardate și prin peisajul devastat, gândul la cazinoul și pista de curse din Deauville i se părea lui Keith tot mai atrăgător.

Când se întunecă și nu mai putu vedea gropile din asfalt, părăsi autostrada și conduse câțiva kilometri pe o alee lăturalnică. Parcă mașina și adormi cât ai bate din palme. Fu trezit înainte de a se lumina de zgomotul camioanelor care se îndreptau către frontiera germană și mângăli în carnetul de însemnări: „Armata se scoală fără să țină seama de soare.” Mașina porni abia la a doua sau a treia cheie. Se frecă la ochi, întoarse și reveni la autostradă, continuându-și drumul.

Ajunse la graniță după două ore și trebui să stea la o coadă lungă: toți cei care voiau să intre în Germania erau percheziționați meticuloși. Ajunse în față și un ofițer vamal îi studie pașaportul. Când descoperi că era australian, făcu doar un comentariu zeflemitor și-i dădu voie să treacă.

Nimic din ceea ce citise sau auzise nu-l pregătise pe Keith pentru priveliștea unei națiuni învinse. Înainta tot mai încet, căci crăpăturile din asfalt se transformaseră în găuri, iar găurile, în cratere.

Nu putea conduce fără întrerupere mai mult de câțiva metri și se simțea de parcă ar fi fost scuturat de una din mașinuțele din parcurile de distracții. Abia reușise să urce acul vitezometrului până la patruzeci când fu silit să

încetinească din nou, ca să lase să treacă un convoi de camioane pictate cu stele și dungi.

Se hotărî să profite de una din numeroasele întreruperi pentru a lua masa la un han de pe marginea șoselei. Mâncarea nu era comestibilă, berea era slabă, iar privirile posomorâte ale patronului și chelnerilor îi dădeau de înțeles că nu era binevenit. Nu mai comandă felul doi, plăti repede și plecă.

Conduse spre capitala germană, kilometru după kilometru, și ajunse la periferia orașului chiar înainte de a se aprinde felinarele. Începu să caute imediat un hotel mai mic de pe o stradă dosnică. Știa că dacă s-ar fi apropiat de centru, n-ar mai fi putut achita tarifele de cazare.

Până la urmă găsi o mică pensiune în colțul unei străzi bombardate. Clădirea rămăsese în picioare, nepăsătoare parcă la prăpădul din jurul ei. Iluzia dispăru însă de îndată ce deschise ușa de la intrare. Coridorul sordid era luminat doar de o lumânare și portarul, în pantaloni largi și cămașă cenușie, stătea mohorât în spatele unei mese. Nu se strădui deloc să-l ajute pe Keith să închirieze o cameră. El nu cunoștea decât câteva cuvinte în limba germană, așa că nu-i rămase decât să întindă mâna cu degetele răsfirate, pentru ca portarul să înțeleagă că voia să stea cinci nopți.

Omul dădu din cap ursuz, luă o cheie de pe panoul din spatele lui și-l conduse pe oaspete la o cămăruță de la etajul doi. Keith își puse jos bagajul, privind patul îngust, scaunul, șifonierul cu trei mânere din opt și masa uzată. Se uită pe geam la grămezile de gunoi de afară și se gândi la pastoralul heleșteu pe care-l vedea de la fereastra colegiului. Se întoarse să-i mulțumească portarului, dar acesta deja plecase.

După ce-și despachetă lucrurile, Keith trase scaunul și, așezându-se la masă, scrisese preț de vreo două ore – simțindu-se contaminat de vinovăție – primele lui impresii despre națiunea învinsă.

*

* *

A doua zi dimineată, Keith se sculă când primele raze de soare luminau fereastra fără perdea. Îi luă destul timp să se spele cu firul de apă rece care curgea la chiuvetă. Se hotărî să nu se mai bărbiească. Se îmbracă și coborî, deschizând mai multe uși ca să găsească bucătăria. O femeie se întoarse de la plită și izbuti să-i zâmbescă, făcându-i semn să stea la masă.

Ea îi explică într-o engleză stricată că toate proviziile erau pe sponci, cu excepția făinii. Îi puse în față două felii mari de pâine unse cu o păreră de untură. El mulțumi și fu răsplătit cu un zâmbet. După al doilea pahar de ceva ce ea îl asigură că era lapte, Keith urcă în camera lui, se așeză pe marginea patului și încercă să găsească pe o hartă învechită a Berlinului adresa unde trebuia să meargă. Când ieși din pensiune abia trecuse de ora opt, dar nu voia să întârzie tocmai la întâlnirea aceea.

Keith hotărâse deja să-și petreacă cel puțin câte o zi în fiecare sector al orașului divizat, lăsând la urmă sectorul rusesc, pentru a-l putea compara cu celelalte trei, controlate de aliați. Era convins că va fi o comparație măgulitoare pentru socialiști, ceea ce i-ar fi încântat pe colegii lui laburiști de la Oxford.

Se opri de mai multe ori în drum pentru a întreba de Siemensstrasse. Până la urmă, găsi cartierul general al Serviciului britanic de control al relațiilor publice și informațiilor. Mai erau câteva minute până la ora nouă. Parcă mașina și coborî, urmând un șir lung de bărbați și femei purtând diferite uniforme, care urcau treptele de piatră și intrau pe ușa turnantă. Tăblița de pe lift îl avertiza că era defect, așa că urcă pe scări cele cinci etaje până la sediul PRISC. Deși ajunsese mai devreme, se duse la primul birou.

— Cum vă pot ajuta, domnule? întrebă o tânără cu grad de caporal.

Lui Keith nu-i mai spusese nicio femeie „domnule” până atunci și nu-i plăcu.

Scoase o scrisoare din buzunar și i-o întinse:

— Am întâlnire cu directorul la ora nouă.

— Nu cred că a ajuns încă, domnule. Stați să verific.

Ridică receptorul unui telefon și vorbește cu o colegă.

— Vine imediat cineva, spuse ea după ce termină. Vă rog să luați loc.

Acel „imediat” se transformă într-o oră, în care Keith citi în întregime cele două ziare aflate la îndemână pe o măsută, dar nu i se oferă nicio cafea. *Der Berliner* nu era mult mai bun decât *Cherwell*, ziarul studenților de la Oxford, pe care-l disprețuia profund. *Der Telegraf* era și mai rău.

Dar cum pe fiecare pagină din *Der Telegraf* era pomenit numele directorului de la PRISC, spera că nu va fi pus să-și spună opinia despre publicație.

În cele din urmă, apărură o altă femeie și întreabă de domnul Townsend. Keith sări în picioare și se îndreptă spre ea.

— Mă numesc Sally Carr, spuse femeia cu un ușor accent de mahala. Sunt secretara directorului. Cu ce vă pot ajuta?

— V-am scris de la Oxford, spuse Keith, sperând că părea mai vârstnic decât era în realitate. Sunt ziarist la *Oxford Mail* și am fost desemnat să scriu o serie de articole, despre condițiile din Berlin. Am întâlnire cu...

Făcu o pauză și întoarse scrisoarea ei:

— ...căpitanul Armstrong.

— A, da, îmi amintesc, spuse d-ra Carr. Dar mi-e teamă că domnul căpitan vizitează astăzi sectorul rusesc și nu mai e așteptat la birou. Dacă vă puteți întoarce mâine dimineață, sunt sigură că va fi încântat să vă primească.

Keith încercă să nu-și arate dezamăgirea și o asigură că se va întoarce a doua zi la ora nouă. Poate că ar fi renunțat să-l mai vadă pe Armstrong dacă nu i s-ar fi spus că numai acest căpitan știa cum mergeau lucrurile în Berlin mai bine decât ceilalți membri ai personalului militar din oraș.

Își petrecu restul zilei explorând sectorul britanic și oprindu-se adesea să-și ia notițe. Își însemna tot ce i se părea demn de amintit: felul cum se purtau englezii cu germanii învinși; magazine goale, încercând să servească prea mulți clienți; cozi la mâncare peste tot; capete plecate

ori de câte ori încercai să privești un german în ochi. Când un ceas îndepărtat bătuse ora douăsprezece, intra într-un bar plin de soldați și se așeză la capătul tejghelei. Când un chelner îl întrebă ce vrea, comandă o halbă mare de bere și un sandwich cu brânză – cel puțin asta spera că ceruse în germana lui nu prea fluentă. Mai scrisese câte ceva și la bar. Văzându-i pe chelneri alegând clienții, își dădu seama că, dacă erai îmbrăcat civil, erai servit după oricine purta uniformă. Absolut oricine.

Felul cum vorbeau militarii din local, trădându-și după accent și pronunție originea socială, îi aminti că diferența dintre clase se perpetua chiar și în mediul acela. Unii soldați se plângeau – cu un accent care ar fi supărat-o pe d-ra Steadman – că le întârziiau hârtiile de lăsare la vatră. Alții păreau resemnați să-și petreacă tot restul vieții în uniformă, interesându-se de locul și data începerii războiului următor. Keith se strâmbă când îl auzi pe unul dintre ei zicând:

— Dacă-i scrijelești puțin, vezi că pe dedesubt toți sunt niște afurisiți de naziști.

Totuși, continuându-și explorarea după masă, recunoscuse faptul că în sectorul englez soldații erau disciplinați, cel puțin la suprafață și tratau populația ocupată cu o curtenie rezervată.

Când vânzătorii începuseră să-și tragă obloanele și zăvoarele, Keith se întoarse la micul lui MG. Își găsi mașina înconjurată de admiratori, ale căror priviri invidioase deveniseră mânioase când îl văzură purtând haine civile. Conduse încet până la pensiune. După ce mănecă la bucătărie o farfurie de cartofi cu varză, se duse în cameră și scrisese timp de două ore tot ce-și amintea din ziua aceea. Mai târziu, se sui în pat și citi *Ferma animalelor*, până i se consumă lumânarea.

În noaptea aceea, Keith dormi bine. După ce se spălă din nou cu apă rece, făcu un efort nu prea entuziasmat de a se bărbieri, apoi coborî în bucătărie. Acolo îl așteptau deja feliile de pâine cu untură. După masă, își adună hârtiile și se duse din nou la întâlnire. Dacă s-ar fi concentrat mai mult asupra

volanului și mai puțin asupra întrebărilor pe care voia să i le pună căpitanului Armstrong, poate că nu ar fi luat-o la stânga la semnul giratoriu. Tancul venea spre el cu toată forța și cu toate că apăsă tare pe frână și reuși să-l evite, MG-ul lui Keith se răsuci în loc în cerc și intră pe trotuar, izbindu-se de piciorul de beton al unui felinar. Keith rămase tremurând în spatele volanului.

Traficul din jurul lui se opri și un ofițer tânăr coborî din tanc și veni să vadă dacă nu cumva Keith se rănise. Keith coborî grijuliu din mașină, dar după ce făcu niște mișcări cu brațele și câțiva pași, văzu că nu avea decât o tăietură pe mână dreaptă și o gleznă scrântită.

Tancului nu i se luase decât un strat de vopsea de pe o latură. Dar MG-ul arăta ca ieșit dintr-o bătălie serioasă. Abia atunci, Keith își aminti că în străinătate nu putea obține decât a treia parte din asigurarea mașinii. Îl asigură pe ofițer că el purta toată vina și după ce acesta îi explică unde era cel mai apropiat garaj, se despărțiră.

Keith își abandona mașina și o luă la fugă spre garaj. Ajunse peste vreo douăzeci de minute, îl găsi cu greutate pe singurul mecanic care vorbea engleza și i se promise că cineva îi va aduce mașina din stradă.

— Când? întrebă Keith.

— Depinde, spuse mecanicul, mângâindu-și buricele degetelor cu degetul mare. Vedeți, e o treabă de... priorități.

Keith scoase din portofel o hârtie de zece șilingi.

— Dolari aveți? întrebă mecanicul.

— Nu, spuse ferm Keith.

După ce-i explică unde lăsase mașina, porni spre Siemensstrasse. Era deja cu zece minute în întârziere și orașul avea doar câteva autobuze și taxiuri și mai puține. Ajungând la sediul PRISC, știa că se lăsase așteptat patruzeci de minute.

Tânăra caporal îl recunoscuse imediat, dar nu-i dădu vești prea bune:

— Căpitanul Armstrong a plecat la o întâlnire în sectorul american acum câteva minute. V-a așteptat peste o oră.

— Ce ghinion, spuse Keith. Am avut un accident pe drum și am ajuns aici cât de repede am putut după aceea. L-aș putea întâlni mai târziu?

— Mi-e teamă că nu, i se răspunse. Are treburi în sectorul american toată după-amiaza.

Keith ridică din umeri:

— Îmi puteți spune cum ajung în sectorul francez?

Mergând pe alte străzi decât cele străbătute cu o zi înainte, nu-și îmbogăți prea mult experiența și realizează acut că în oraș se vorbeau două limbi pe care el nu le știa. Din cauza asta, comandă un meniu care nu-i plăcea și o sticlă de vin prea scumpă.

După masă, se duse la garaj să vadă cum mergea lucrul la mașina lui. Ajunse după ce felinarele se aprinseseră și singurul vorbitor de engleză plecase acasă. Keith își văzu MG-ul zăcând într-un colț al curții în aceeași stare ca de dimineață. Responsabilul nu putu decât să-i arate pe ceas cifra opt.

A doua zi, Keith fu la garaj la opt fără un sfert, dar omul pe care-l aștepta nu sosi decât după jumătate de oră. Acesta se învârti în jurul MG-ului, apoi își exprimă opinia:

— Îmi trebuie o săptămână ca s-o pun iar pe șosea, spuse el trist.

De data asta, Keith îi dădu o liră.

— Dar poate aș reuși s-o fac în două zile... E o treabă de prioritate, repetă mecanicul.

Keith nu-și putea permite să obțină o prioritate absolută.

Înghesuindu-se într-un tramvai, reflectă asupra veniturilor lui, sau mai degrabă a lipsei lor. Dacă voia să mai rămână zece zile, nota de la hotel și cea pentru mașină aveau să-l oblige să doarmă tot restul drumului în MG.

Sări din tramvai la stația devenită de acum familiară, urcă în goană și ajunse cu câteva minute înainte de ora nouă. De data asta, fu ținut douăzeci de minute, fără altceva de citit decât ziarele vechi. Apoi apărură secretara directorului, părând stânjenită:

— Îmi pare foarte rău, domnule Townsend, spuse ea, dar

căpitanul Armstrong a trebuit să plece în Anglia pe neașteptate. Adjunctul său, locotenentul Wakeham, vă va primi imediat.

Keith stătu aproape o oră la locotenentul Wakeham, care-i spuse tot timpul „bătrâne” și făcu aluzii glumețe la originea lui australiană. Când plecă, lui Keith i se părea că aflase mai multe despre cricketul englez decât despre starea de lucruri din Berlin. Își petrecu restul zilei în sectorul american, oprindu-se să stea de vorbă cu soldații. Aceștia îi spuseră cu mândrie că nu ieșiseră niciodată din sector de când erau în Berlin și nici nu aveau de gând s-o facă.

Mai târziu, când trecu pe la garaj, mecanicul care vorbea engleza îi spuse că mașina avea să fie gata în seara următoare.

A doua zi, Keith luă tramvaiul spre sectorul rusesc. După cele văzute până atunci, nu se aștepta la nicio diferență, dar descoperi că se înșelase. Membrii clubului laburist de la Oxford nu aveau să fie încântați de faptul că locuitorii Berlinului de Est erau mai abătuți și mai împovărați decât cei din sectoarele ocupate de aliați și nu-și vorbeau nici măcar unii altora, cu atât mai puțin lui Keith. În piața principală, statuia lui Hitler fusese înlocuită de una și mai mare a lui Lenin și fotografii uriașe ale lui Stalin erau lipite pe toate zidurile. După mai multe ore de hoinăreală pe străzile pustii și prin magazinele goale, încercând zadarnic să găsească vreun bar sau restaurant, Keith se întoarse în sectorul englez.

Se hotărî să plece la Dresda de dimineață și să încerce să-și rezolve treburile mai repede, pentru a putea petrece vreo două zile și în Deauville, unde spera să-și redreseze finanțele. Când se urcă în tramvaiul care ducea la garaj, începu să fluiera.

MG-ul strălucea în curtea atelierului. Fusese spălat și capota roșie arăta magnific.

Mecanicul îi dădu cheia. Keith sări la volan și porni, motorul.

— Grozav, spuse el.

Mecanicul aprobă din cap. Când Keith se dădu jos din mașină, un lucrător de acolo se aplecă și scoase cheia din contact.

— Cât mă costă? întrebă Keith, deschizându-și portofelul.

— Douăzeci de lire, spuse mecanicul.

Keith îl privi stupefiat:

— Douăzeci de lire? izbucni el. Dar nu am douăzeci de lire. Deja mi-ai luat o mulțime de bani și, în primul rând, toată mașina m-a costat treizeci de lire.

Mecanicul nu păru prea impresionat de această informație.

— A trebuit să înlocuim axul motor și să refacem carburatorul, explică el. Și n-a fost ușor să facem rost de piese; apoi, mai e și lucrul. Asemenea mașini de lux nu prea se întâlnesc în Berlin. Douăzeci de lire, repetă.

Keith își deschise portofelul și începu să numere bancnotele:

— Cât face asta în mărci?

— Nu primim mărci, spuse mecanicul.

— De ce nu?

— Englezii ne-au avertizat să ne ferim de bani falși.

Keith hotărî să încerce cu altă tactică:

— Asta-i nici mai mult, nici mai puțin decât extorcare! strigă el. O să aranjez să vă închidă!

Germanul nu fu mișcat:

— Poate că ați câștigat războiul, domnule, spuse el sec, dar asta nu înseamnă că vă puteți lăsa notele neachitate.

— Crezi că scapi cu asta? țipă Keith. O să-i relatez totul prietenului meu de la PRISC, căpitanul Armstrong. Atunci ai să afli cine face regulile.

— Poate că ar fi mai bine să chemăm poliția ca să decidă cine face regulile.

Keith fu redus la tăcere și, după ce făcu mai multe ture înainte și înapoi prin curte, recunoscu:

— Nu am douăzeci de lire.

— Atunci poate că va trebui să vindeți mașina.

— Niciodată, spuse Keith.

— În cazul acesta, va trebui să v-o ținem în garaj – la prețul obișnuit – până când veți putea plăti.

Keith se congestiona la față, în vreme ce mecanicii se postaseră lângă MG. Arătau extraordinar de netulburați.

— Cât mi-ați da pe ea? întrebă el în cele din urmă.

— Păi, mașinile sport la mâna a doua și cu volanul pe dreapta n-au prea mare căutare în Berlin, spuse omul. Dar presupun că aș reuși să dau 100.000 de mărci.

— Dar mai devreme mi-ați spus că nu faceți tranzacții în mărci.

— Numai vânzări. Când cumpărăm, se schimbă treaba.

— Țștia 100.000 depășesc nota mea de plată?

— Nu, spuse mecanicul, apoi zâmbi și adăugă: Dar vom avea grijă să obțineți o rată bună de schimb.

— Naziști blestemați, murmură Keith.

Când își începu anul doi la Oxford, Keith fu solicitat de colegii lui din clubul laburist să facă parte din comitetul de conducere. El își dădu seama imediat că, deși clubul avea șase sute de membri, numai comitetul se întâlnea cu miniștrii când aceștia vizitau Oxfordul și numai el avea dreptul de a aplica rezoluțiile. Tot cei din comitet îi alegeau pe participanții la congresul partidului, având astfel o șansă de a influența politica.

Când fu anunțat rezultatul scrutinului, Keith fu surprins de majoritatea cu care fusese ales. În luna următoare, participă la prima întrunire a comitetului de la localul Cărămidarilor. Stătu liniștit într-un rând din spate, nevenindu-i să creadă ceea ce vedea. Tot ceea ce ura în politica britanică era ilustrat de activitatea comitetului. Erau reacționari, plini de prejudecăți și ultra-conservatori ori de câte ori era nevoie să ia o decizie. Dacă cineva venea cu o idee originală, aceasta era întoarsă pe toate părțile și uitată imediat ce întâlnirea se încheia în barul de la parter. Keith conchise că noua lui poziție de membru al comitetului nu era suficientă dacă voia să-și pună în practică unele idei radicale. Trebuia să devină președintele clubului în ultimul

an universitar. Când își expuse proiectul ambițios într-o scrisoare către tatăl lui, Sir Graham îi răspunse că-l interesa mai mult ca fiul lui să obțină o diplomă, deoarece funcția de președinte al clubului laburist n-avea să-i folosească prea mult pentru viitoarea lui slujbă de proprietar al unui trust de presă.

Singurul rival al lui Keith la dobândirea conducerii era vice-președintele grupului, Gareth Williams. Fiu de mineri și posesor al unei burse sociale, acesta avea în mână toate atuurile.

Alegerile fură programate în cea de-a doua săptămână a primului trimestru. Keith își dădu seama că, dacă voia să fie președinte, trebuia să acționeze neîntrerupt în prima săptămână. Și cum Gareth Williams era mai popular în comitet decât printre membrii de rând, Keith știu unde trebuia să-și concentreze eforturile. În primele zece zile ale trimestrului invită mai mulți membri ai clubului, inclusiv nou-admiși, în camera lui, la o băutură. În fiecare seară se consumau bere și vin slab alcoolizat, pe cheltuiala lui Keith.

Cu douăzeci și patru de ore înainte de alegeri, credea că avea toate firele în mână. Verifică lista membrilor clubului, însemnându-i pe cei în care avea încredere că vor vota pentru el și punând o cruce în dreptul celor despre care știa că-l vor sprijini pe Williams.

Întrunirea comitetului se desfășură ca de obicei cu o seară înainte de alegeri, dar Keith se mângâie cu gândul că aceasta era ultima oară când trebuia să mai suporte discuțiile nesfârșite, concretizate în rezoluții a căror soartă era să fie aruncate la coș. Stătu în spate, fără să aducă nicio contribuție la nenumăratele amendamente atât de îndrăgite de Gareth Williams și cei de teapa lui. Comitetul discută aproape o oră creșterea alarmantă a numărului șomerilor, la peste 300.000. Keith le-ar fi spus fraților lui de idei că, după părerea lui, în Marea Britanie existau cel puțin 300.000 de oameni neîncadrabili în muncă, dar ar fi fost neînțelept să spună deschis acest lucru cu numai o zi înainte de vot.

Tocmai se lăsase pe spate în scaun, cu barba în piept,

când căzu bomba. Trecuseră la secțiunea „Diverse”, când Hugh Jenkins – o persoană cu care Keith vorbea foarte rar, nu numai pentru că Jenkins îl făcea pe Lenin să apară ca un liberal, dar și pentru că era aliatul cel mai fidel al lui Gareth Williams – se ridică plin de importanță din primul rând:

— Frate conducător, spuse el, mi s-a adus la cunoștință că s-a comis o încălcare a regulii statutare numărul nouă, alineatul c, cu privire la alegerea membrilor de frunte ai comitetului.

— Dă-i drumul, îl îndemnă Keith, care, odată ales, avea pentru fratele Jenkins planuri clare, niciodată amintite în vreun alineat.

— Imediat, frate Townsend, spuse Hugh întorcându-se spre el, mai ales deoarece chestiunea te privește direct.

Keith se îndreptă, devenind atent pentru prima oară în seara aceea.

— Frate conducător, se pare că fratele Townsend a urzit în ultimele zece zile planuri pentru a fi ales președintele acestui club.

— Bineînțeles, spuse Keith. Altfel cum pot să mă aștept să fiu ales?

— Sunt încântat că fratele Townsend recunoaște acest lucru atât de sincer și nu mai e nevoie să deschidem o anchetă internă.

Văzându-l pe Keith nedumerit, Jenkins îi explică:

— Este deosebit de clar că fratele Townsend nu s-a deranjat să consulte statutul partidului, unde se spune clar că orice formă de încurajare a alegerii unui anumit om pentru o funcție este strict interzisă. Regula statutară numărul nouă, alineatul c.

Keith trebui să recunoască faptul că nu avea un statut al partidului și că nu-l consultase niciodată nici măcar parțial, cu atât mai puțin regula statutară numărul nouă, alineatul c și alte alineate.

— Regret, dar este de datoria mea să propun o rezoluție, continuă Jenkins. Fratele Townsend să fie descalificat pentru alegerile de mâine și să fie îndepărtat din acest comitet.

— Ca problemă de formă, frate conducător, spuse un alt membru, din rândul al doilea, cred că vei considera că acestea sunt două rezoluții, nu una.

Prin urmare, comitetul discută preț de patruzeci de minute dacă ceea ce urma să voteze era o rezoluție sau două rezoluții. În cele din urmă, se stabili un amendament și, cu unsprezece voturi la șapte, se decise că era vorba de două rezoluții. Apoi se discută pe îndelete chestiunea dacă fratele Townsend putea lua parte la vot sau nu. Keith spuse că accepta să nu voteze la prima rezoluție.

— Câtă mărinimie, chicoti Williams.

Apoi comitetul aprobă cu zece voturi la șapte rezoluția descalificării de la alegeri a fratelui Townsend.

Williams insistă ca rezultatul votului să fie înregistrat în procesul verbal al întrunirii, pentru ca mai târziu să fie exclusă posibilitatea unui recurs. Williams era incapabil de a-și controla expresia zeflemitoare.

Keith nu mai așteptă să afle rezultatul celei de-a doua votări și se întoarse în camera lui. Pierdu o discuție lungă în legătură cu necesitatea retipăririi buletinelor de vot pentru a doua zi, cu numele singurului candidat la președinția clubului.

Mai mulți membri ai clubului își exprimară a doua zi regretul că Keith fusese descalificat. Dar el hotărâse deja că Partidul Laburist nu putea însemna ceva în politică decât poate spre sfârșitul secolului și el nu avea cum să contribuie la întărirea lui, chiar dacă era ales președinte.

Decanul fu de acord cu el în aceeași seară, când băură împreună un pahar de sherry și profesorul îi spuse în repetate rânduri că nu-i părea rău de această întâmplare, deoarece „Townsend, îndrumătorul tău mi-a spus că dacă-ți vei continua munca în același mod nesatisfăcător, e puțin probabil să obții vreo calificare de la universitatea noastră”.

Înainte ca studentul să se poată apăra, decanul continuă:

— Sunt, bineînțeles, conștient că e puțin probabil ca o diplomă de la Oxford să fie foarte importantă pentru cariera pe care ți-ai ales-o, dar te rog să ții seama de sugestia că

părinții tăi ar putea fi dezamăgiți grav dacă ai pleca de la noi după trei ani fără să ai nicio dovadă a activității tale din această perioadă.

Când se întoarse în camera lui, Keith se lungi în pat, gândindu-se la admonestarea decanului. Dar abia scrisoarea pe care o primi peste câteva zile îl îmboldi în sfârșit la acțiune. Mama lui îi aducea la cunoștință că tatăl lui suferise un atac de cord, nu prea grav, dar ea spera ca fiul lor să-și poată asuma în curând o parte din responsabilitățile familiei.

Keith făcu imediat comandă telefonică să vorbească la Toorak. Când i se dădu într-un târziu legătura, o întrebă pe mama lui dacă voia să se întoarcă acasă.

— Nu, răspunse ea fermă. Dar tatăl tău speră că vei face un efort mai mare pentru a obține o diplomă de la Oxford, ca să dovedești că ai dobândit ceva de pe urma anilor de învățatură.

Keith se pregăti din nou să înfrunte o comisie de examen. În următoarele opt luni, fu prezent la toate cursurile și seminarele. Cu ajutorul doctorului Howard, reuși să studieze și în vacanțe, asaltat de cunoștințele pe care nu le acumulase în cei doi ani trecuți. Începu să-i pară rău că n-o luase cu el pe d-ra Steadman în loc de MG.

În prima zi a celei de-a șaptea săptămâni a ultimului trimestru, se îmbracă în costum închis, își puse un guler tare, cravată albă și roba de student și se prezentă la comisia de examinare. În următoarele cinci zile stătu în bancă și răspunse la cât de multe întrebări putu din cele unsprezece teze. În după-amiaza celei de-a cincea zile, ieși și se așeză cu colegii lui pe treptele Universității luminate de soare, bând șampanie cu oricine se oprea.

Peste șase săptămâni, Keith își găsi ușurat numele pe lista celor cărora li se acordase o diplomă de absolvență Bachelor of Arts. De atunci, nu pomeni nimănui ce fel de diplomă avea, fiind de altfel de acord cu decanul că aceasta nu avea nicio relevanță pentru viitoarea lui carieră.

Keith vru să se întoarcă în Australia chiar în ziua aflării

rezultatului la examen, dar tatăl lui nu-l lăsă:

— Mă așteptam să lucrezi o vreme pentru prietenul meu de la *Express*, Max Beaverbrook, spuse el la un telefon parazitat. Beaver te va învăța în șase luni mai multe decât tot ce-ai învățat la Oxford în trei ani.

Keith se abținu să-i spună că asta n-ar fi însemnat cine știe cât.

— Mă preocupă starea sănătății tale, tată, spuse el. Nu vreau să stau în Anglia când acasă te-aș mai scuti de unele presiuni.

— Nu m-am simțit niciodată mai bine, băiatule, răspunse sir Graham, doctorii spun că aproape am revenit la normal și atâta vreme cât nu exagerez, o să mai fiu printre voi încă mult timp. Îmi ești mult mai folositor dacă înveți meserie pe Fleet Street decât dacă vii aici și mi te încurci printre picioare. Îl sun acum pe Beaver. Așa că vezi să-i dai și tu telefon tot azi.

Keith îi scrisese în aceeași zi lui Lord Beaverbrook și după trei săptămâni, proprietarul ziarului *Express* îi acordă fiului lui Sir Graham Townsend o întrevedere de cincisprezece minute.

Keith sosi la întâlnire mai devreme și se mai plimbă pe strada St. James înainte de a intra în imobilul impunător numit Arlington House. Fu lăsat să aștepte douăzeci de minute, apoi o secretară îl introduse în biroul larg, cu vedere spre parcul St. James, al lordului Beaverbrook.

— Cum se simte tatăl tău? întrebă Beaverbrook.

— Bine, domnule, spuse Keith, rămânând în picioare, pentru că nu i se oferise un loc.

— Și tu vrei să-i continui munca? spuse bătrânul, ridicând ochii spre el.

— Da, domnule, vreau.

— Bun, atunci prezintă-te mâine la zece în biroul lui Frank Butterfield de la *Express*. E cel mai bun redactor-șef adjunct din Fleet Street. Întrebări?

— Nu, domnule, spuse Keith.

— Bun, răspunse Beaverbrook. Te rog să-i transmiți

salutări tatălui tău.

Își lăsa ochii în jos, semn că întrevederea se sfârșise. Peste treizeci de secunde, Keith era din nou pe stradă, nesigur dacă întâlnirea chiar avusese loc sau o visase.

A doua zi dimineața se prezentă în Fleet Street, la biroul lui Frank Butterfield. Redactorul-șef adjunct părea că aleargă continuu de la un ziarist la altul. Keith încercă să țină pasul cu el și descoperi curând de ce Butterfield divorțase de trei ori. Puține femei normale ar fi tolerat modul lui de viață. Butterfield stătea până la închiderea tipografiei în fiecare noapte, cu excepția sâmbetelor. Ziarul era pentru el o metresă neîndurătoare.

Odată cu trecerea săptămânilor, Keith se plictisi să se tot țină după Frank și începu să fie nerăbdător să vadă cum se face și se conduce un ziar. Frank era conștient de neliniștea tânărului și-i alcătui un program care-l ținea în permanență ocupat. Keith petrecu trei luni la distribuție, trei la publicitate și încă trei la parterul unui magazin, urmărind vânzarea. Descoperi că membrii sindicatului presei își permiteau adesea să joace cărți între două atribuții și să-și ia pauze pentru cafea sau pentru pariuri la cel mai apropiat agent de curse. Unii colaborau la ziar sub două sau trei nume, fiind plătiți mai mult.

Aflat de șase luni la *Express*, începu să se îndoiască de faptul că succesul unui ziar e asigurat doar de conținutul editorial. Oare el și tatăl lui n-ar fi trebuit să-și petreacă diminețile de duminică observând paginile de publicitate din *Curier* cu aceeași atenție cu care se uitau la prima pagină? Și când stăteau în biroul bătrânului, criticând titlurile din *Gazette*, n-ar fi fost mai înțelept să cerceteze dacă nu cumva personalul era prea numeros sau cheltuielile ziariștilor scăpaseră de sub control? De fapt, până la urmă, oricât de mare ar fi fost circulația unui ziar, principalul lui scop era să fie cât mai rentabil. Discuta adesea această problemă cu Frank Butterfield, a cărui convingere era că deja obiceiurile practicate în raionul de vânzări nu mai puteau fi îndreptate.

Keith scria regulat acasă, epistole lungi în care-și expunea

teoriile. Acum simțea pe propria-i piele multe din grijile tatălui lui și-i era teamă că practicile sindicale atât de uzitate în Fleet Street aveau să-și croiască în curând drum spre Australia.

La sfârșitul unui an de muncă, îi trimise un lung memoriu lui Beaverbrook, deși Frank Butterfield îl sfătuisese să n-o facă. În el susținea că în departamentul de vânzări lucrau de trei ori mai mulți oameni decât era nevoie și că, în ritmul actual al creșterii salariilor și în condițiile expuse mai sus, era imposibil să susții un trust de presă modern și profitabil. În viitor, cineva trebuia să ia de piept sindicatele. Beaverbrook nu-i trimise niciun răspuns.

Neabătut, Keith își începu cel de-al doilea an la *Express*, descoperind că ziua era mult mai lungă decât crezuse când era la Oxford. Părerea că, mai devreme sau mai târziu, situația din presă trebuia să se schimbe i se întări și pregăti un lung memoriu pe care voia să-l discute cu tatăl lui la întoarcerea în Australia. Acolo expunea exact modificările care trebuiau făcute la *Curier* și *Gazetă*, dacă voiau ca ziarele să fie solvabile în cea de-a doua jumătate a secolului XX.

Tocmai își rezerva un bilet spre Melbourne prin telefonul din biroul lui Butterfield când cineva intră și-i puse în mână telegrama.

11
THE TIMES
5 iunie, 1945

Se stabilește controlul asupra Germaniei:
Întâlnire preliminară a comandanților
aliați

Când vizită pentru prima dată *Der Telegraf*, căpitanul Armstrong fu uimit să vadă cât de sordide și mici erau birourile. Fu întâmpinat de un om care se recomandă Arno Schultz, redactorul-șef al ziarului.

Schultz era mic de statură, cu ochi cenușii și mohorâți și părul tuns scurt. Purta un costum din trei piese, după moda de dinaintea războiului, care fusese probabil făcut pentru el când cântărea cu cinci kilograme în plus. Cămașa îi era roasă la guler și la manșete și purta o cravată subțire; neagră și lucioasă.

Armstrong îi zâmbi:

— Noi doi avem ceva în comun.

Schultz se mută nervos de pe un picior pe altul, privindu-l pe impunătorul ofițer britanic:

— Ce anume?

— Amândoi suntem evrei, zise Armstrong.

— N-aș fi ghicit niciodată, spuse Schultz, părând sincer surprins.

Armstrong nu-și putu ascunde zâmbetul satisfăcut:

— Vreau să fie clar de la început, spuse el, că intenționez să-ți acord toată asistența pentru ca *Der Telegraf* să fie în permanență pe străzi. Am un singur scop pe termen lung: să întrec *Der Berliner* la vânzări.

Schultz păru că se îndoiește:

— În mod curent, ziarul lor se vinde de două ori mai bine decât al nostru. Faptul era adevărat chiar și înainte de război. Au prese mult mai bune, mai mulți angajați și

avantajul că sunt în sectorul american. Nu cred că e un obiectiv realist, domnule căpitan.

— În cazul ăsta, va trebui să schimbăm totul, nu-i așa? replică Armstrong. De acum înainte, privește-mă ca proprietar al ziarului și ocupă-te de munca de redacție. De ce nu începi prin a-mi spune ce probleme ai?

— De unde să încep? se întrebă Schultz, ridicând ochii spre noul lui șef. Tipografia noastră e depășită. Multe piese s-au uzat și n-a fost chip să le putem înlocui.

— Fă o listă cu tot ce ai nevoie și o să am grijă să primești.

Schultz nu păru convins. Începu să-și șteargă ochelarii cu o batistă pe care o scoase din buzunarul de la piept:

— Apoi, curentul electric ne face mereu probleme. Nici nu pun bine mașinile în funcțiune că se oprește și cel puțin de două ori pe săptămână nu mai tipărim nimic.

— O să am grijă să nu se mai întâmple, promise Armstrong, fără să știe cum avea să rezolve. Altceva?

— Securitatea, spuse Schultz. Cenzura ne controlează la cuvânt toate articolele și atunci când le lasă să apară, sunt vechi de două-trei zile și pasajele cele mai interesante sunt tăiate.

— Bun, zise Armstrong. De azi înainte, eu o să resping articole. O să stau de vorbă și cu cenzorul, ca să nu mai aveți astfel de probleme în viitor. Asta e tot?

— Nu, domnule căpitan. Cea mai mare problemă apare când merge curentul toată săptămâna.

— Nu înțeleg, spuse Armstrong. De ce-ar fi asta o problemă?

— Fiindcă atunci mi se termină întotdeauna hârtia.

— Care e tirajul curent?

— O sută, o sută douăzeci de mii de exemplare pe zi, în cazul cel mai bun.

— Și la *Der Berliner*?

— Ceva în jurul a un sfert de milion de copii. În fiecare zi, adăugă Schultz după o mică pauză.

— O să-ți asigur hârtie pentru un sfert de milion de exemplare zilnic. Dă-mi termen până la sfârșitul lunii.

Schultz, deși era un om politicos, nici măcar nu-i mulțumi lui Armstrong când acesta plecă. În ciuda încrederii de sine afișate de ofițerul britanic, nu credea că era posibil să facă tot ce promisese.

Ajuns în biroul lui, Armstrong o puse pe Sally să dactilografieze o listă cu toate problemele expuse de Schultz. O verifică și apoi îi spuse s-o copieze în douăsprezece exemplare, după care îi convocă pe toți membrii personalului. După o oră, stăteau toți în biroul lui.

Sally le dădu fiecăruia câte o copie a listei. Armstrong citi repede foaia, apoi spuse:

— Vreau să rezolvăm tot ce e pe lista asta, pronto. Când o să tai toate rândurile, aveți permisie trei zile. Până atunci, lucrați zi-lumină, inclusiv în weekend. Am fost clar?

Câțiva dădură din cap, dar nimeni nu spuse nimic. Peste nouă zile, Charlotte sosi la Berlin și Armstrong îl trimise pe Benson s-o ia cu mașina de la gară.

— Unde e soțul meu? întrebă ea, când puneau bagajele în jeep.

— Are o întâlnire importantă de la care nu putea lipsi, doamnă Armstrong. A spus că va ajunge acasă spre seară.

Când se întoarse în apartamentul lui, Dick văzu că Charlotte despachetase bagajul și-i pregătise cina. Când intră pe ușă, ea îi înconjură gâtul cu brațele.

— E minunat că ești aici, draga mea, spuse el.

— Îmi pare rău că n-am putut să vin la gară să te iau.

Apoi o depărta de el și o privi în ochi:.

— Muncesc cât șase. Sper să înțelegi asta.

— Bineînțeles, spuse Charlotte. Vreau să-mi spui totul despre noua ta slujbă, la masă.

Dick vorbi continuu din clipa când se așeză și până se băgară în pat, lăsând vasele nespălate pe masă. Și pentru prima oară de când lucra acolo, întârzie la birou a doua zi dimineața.

Băieții de corvoadă ai căpitanului Armstrong avură nevoie de douăsprezece zile pentru a descoperi de unde puteau lua toate materialele de pe listă, iar Dick le rechiziționă în opt

zile, folosind o combinație de forță, farmec și mită. Când în birou apărură un pachet sigilat cu șase mașini de scris Remington noi, îi spuse locotenentului Wakeham să închidă ochii la faptul că nu erau însoțite de niciun ordin de rechiziție.

De câte ori întâlnea un obstacol, Armstrong rostea cuvintele „colonelul Oakshott” și „Comisia de Control”. De obicei, rezultatul era că vreun oficial semna împotriva voinței lui hârtia necesară, în trei exemplare.

Când se puse în discuție aprovizionarea cu electricitate, Peter Wakeham raportă că, din cauză că rețeaua era supraîncărcată, câte unul dintre cele patru sectoare ale orașului trebuia să rămână fără lumină cel puțin trei ore din douăsprezece, alternativ. Programul de aprovizionare cu electricitate era întocmit de un căpitan din sectorul american, Max Sackville, care spuse că n-are timp să-l primească pe locotenent.

— Lasă-mi-l mie, spuse Armstrong.

Dar Dick descoperi repede că Sackville nu se lăsa impresionat nici de forță, nici de mită, nici de farmec, în parte pentru că americanii aveau un surplus de produse din toate domeniile și își închipuiau că aveau întotdeauna autoritatea ultimă. Dar descoperi că acest căpitan avea o slăbiciune, căreia îi ceda în fiecare sâmbătă seara. Fu nevoie să asculte de mai multe ori cum căpitanul își câștigase medalia de bravură pe front înainte ca Sackville să-l invite la poker.

În următoarele trei săptămâni, Dick pierdu în jur de 50 de lire în fiecare sâmbătă, pe care le trecea luna următoare, în diverse rubrici, la „cheltuieli de serviciu”. În modul acesta, obținu ca în sectorul britanic să fie curent în fiecare noapte între orele douăsprezece și trei, cu excepția sâmbetelor, când *Der Telegraf* nu se tipărea.

Lista lui Arno Schultz fu rezolvată în douăzeci și șase de zile, iar la sfârșitul perioadei, *Der Telegraf* tipărea 140.000 exemplare pe noapte. Locotenentul Wakeham primi sarcina de a se ocupa de difuzare și ziarul nu lipsea niciodată în zori

de pe străzile oraşului. Când Dick îi aduse la cunoştinţă ultimele cifre de circulaţie ale Telegrafului, colonelul Oakshott fu încântat de eficienţa protejatului său şi fu de acord că întreaga echipă merita o permisie de trei zile.

Nimeni nu fu mai încântat de această veste decât Charlotte. De când era la Berlin, Dick venea rareori acasă înainte ca ea să se trezească. Dar în acea după-amiază de vineri, Dick apărui la volanul unui Mercedes împrumutat, îl încărcară cu bagaje şi plecară la Lyon, să petreacă un lung weekend cu familia ei.

Pe Charlotte o îngrijora faptul că Dick nu putea să se relaxeze niciodată mai mult de câteva minute, dar era recunoscătoare că nu aveau telefon în căsuţa din Lyon. Sâmbătă seara, merseră cu toţii la cinematograful să-l vadă pe David Niven în *Căsătoria perfectă*. A doua zi, Dick se hotărî să-şi lase mustaţa.

Când se întoarse la Berlin, căpitanul Armstrong ascultă sfatul colonelului, începând să-şi facă relaţii utile în toate sectoarele oraşului – o îndatorire uşurată mult de faptul că avea controlul asupra unui ziar cu un milion de cititori (după estimările lui personale).

Aproape toţi germanii care-l cunoşteau presupuneau, după felul cum se purta, că era general. Ceilalţi nu aveau nici îndoială că, deşi nu era, se bucura de protecţia celor mai strălucitori epoleţi. Se asigură că numele anumitor ofiţeri din statul major erau pomenite regulat în *Der Telegraf* şi după asta, aceştia nu-i mai refuzau nicio rugămintă, oricât de insolentă. De asemenea, profită de paginile ziarului pentru a-şi face neconţinut publicitate şi deveni repede o celebritate într-un oraş de uniforme anonime.

La trei luni după prima întâlnire dintre Armstrong şi Arno Schultz, *Der Telegraf* apărea regulat şase zile din şapte într-un tiraj ce depăşea 200.000 de exemplare, astfel că-i putu raporta colonelului Oakshott că, în ritmul acela, aveau să întrecă *Der Berliner* foarte curând. Colonelul spuse simplu:

— Dick, faci o treabă de prima mână.

Nu prea era sigur de modul cum acționa Armstrong, dar observase că deja cheltuielile tânărului căpitan depășeau 20 de lire pe săptămână.

Deși Dick îi reproduse Charlottei laudele colonelului, ea simți că slujba începuse să-l plictisească. Der Telegraf avea un tiraj foarte apropiat de al ziarului rival și ofițerii superiori din toate sectoarele vestice îl întâmpinau oricând cu bucurie pe căpitanul Armstrong. Cum ar fi putut face altfel, când era suficient să-i șoptești câteva vorbe la ureche și acestea apăreau a doua zi tipărite? Drept rezultat, avea întotdeauna din belșug trabucuri cubaneze, Charlotte și Sally nu duceau lipsă de ciorapi de nylon, Peter Wakeham se putea delecta cu marca lui favorită de gin și băieții de corvoadă aveau destulă votcă și țigări pentru a organiza piața neagră cu profituri bune.

Dar Dick se simțea frustrat de faptul că el personal nu înregistra niciun progres în carieră. Deși i se pomenise de mai multe ori de promovare, aceasta nu se petrecuse într-un oraș și așa prea plin de maiori și colonei, dintre care cei mai mulți stăteau cu mâinile încrucișate, așteptând să fie trimiși acasă.

Dick începu să discute cu Charlotte despre întoarcerea în Anglia, mai ales de când noul prim-ministru, laburistul Clement Atlee, le ceruse soldaților să vină acasă, unde-i aștepta un surplus de slujbe. În ciuda vieții confortabile din Berlin, Charlotte era încântată să plece și-l sprijini pe Dick atunci când lui îi veni ideea să ceară demobilizarea. A doua zi, Armstrong se duse la colonel.

— Ești sigur că asta vrei? întrebă Oakshott.

— Da, domnule, răspunse Dick. Acum totul merge de la sine și Schultz poate conduce ziarul și fără mine.

— Mi se pare corect. O să încerc să urgentez procesul.

Peste câteva ore însă, Armstrong auzi pentru prima oară de Klaus Lauber și nu mai fu atât de grăbit.

Când vizită tipografia în aceeași dimineață, Schultz îi spuse că ziarul se vânduse pentru prima dată mai bine decât

Der Berliner și poate trebuia să se gândească să scoată și un supliment de duminică.

— Nu văd de ce nu, spuse Dick, nițel plictisit.

— Îmi pare rău că nu putem ajunge la prețul de dinainte de război, oftă Schultz. Cu cifrele astea de vânzare, am avea un profit frumos. Știu că-ți va veni greu să mă crezi, domnule căpitan, dar în zilele acelea eram considerat un om prosper și de succes.

— Poate că vei fi din nou așa, spuse Armstrong. Mai devreme decât crezi, adăugă el, privind pe geamul prăfuit la mulțimea de oameni istoviți de pe stradă.

Era pe punctul de a-i spune lui Schultz că-i lăsa ziarul pe mână și se întorcea în Anglia, când germanul spuse:

— Nu cred că mai e posibil.

— De ce nu? întrebă Armstrong. Ziarul e al tău și se știe că restricția deținerii de acțiuni de către cetățenii germani se va ridica în curând.

— Poate că da, domnule căpitan, dar, din nefericire, eu nu mai posed niciun fel de acțiune în companie.

Armstrong făcu o pauză, alegându-și cu grijă cuvintele:

— Zău? Dar de ce le-ai vândut? întrebă el, uitându-se în continuare pe fereastră.

— Nu le-am vândut, spuse Schultz. Practic, le-am dat de pomană.

— Nu sunt sigur că înțeleg, spuse Armstrong, întorcându-se spre el.

— E destul de simplu, explică Schultz. La scurt timp după ce a venit la putere, Hitler a dat o lege prin care-i oprea pe evrei să mai aibă proprietate asupra publicațiilor. Am fost nevoit să-mi cedez acțiunile.

— Și al cui e acum *Der Telegraf*? întrebă Armstrong.

— Al unui prieten vechi de-al meu, Klaus Lauber, răspunse Schultz. Era funcționar în Ministerul Muncii. Ne-am întâlnit la un club de șah, cu mulți ani în urmă și jucam în fiecare marți și joi – nici asta nu m-au mai lăsat să fac după ce a venit Hitler la putere.

— Bine, dar dacă Lauber ți-e prieten bun, poate să-ți

vândă înapoi acțiunile.

— Presupun că e posibil. La urma urmei, a plătit pentru ele doar o sumă simbolică și ne-am înțeles că mi le va înapoia după terminarea războiului.

— Sunt sigur că se va ține de cuvânt, spuse Armstrong, mai ales dacă erați prieteni așa de buni.

— Și eu sunt sigur că ar face-o, dar ne-am pierdut unul de altul. Nu l-am mai văzut din 1942, din decembrie. Ca atâția germani, a dispărut și el și a rămas doar o cifră în statistici.

— Dar trebuie să știi unde locuia, spuse Armstrong, bătându-se ușor pe coapsă cu nuieleșă din mână.

— Familia lui a fost silită să se mute din Berlin imediat după începerea bombardamentelor și de atunci nu mai știu nimic de el. Dumnezeu știe pe unde se află acum, adăugă Schultz oftând.

Dick simți că storsese toate informațiile utile.

— Ce se mai aude cu articolul despre deschiderea unui nou aeroport? schimbă el subiectul.

— Avem deja un fotograf acolo și mă gândeam să trimit un reporter pentru interviuri, începu Schultz îndatoritor.

Dar gândurile lui Armstrong erau în altă parte. De îndată ce se întoarse la birou, o puse pe Sally să sune Comisia de Control și să întrebe cine era proprietarul *Telegrafului*.

— Eram sigură că e al lui Arno, spuse ea.

— Și eu, spuse Armstrong, dar se pare că nu-i așa. A fost obligat să-și vândă acțiunile unui prieten pe nume Klaus Lauber, după ce a venit Hitler la putere. Așa că trebuie să știi: unu, mai are Lauber acțiunile? Doi, dacă le are, mai trăiește? Și trei, dacă mai trăiește, unde naiba e? Ai grijă, Sally, nimeni nu trebuie să afle despre asta. Nici măcar Peter Wakeham.

Sally lucră trei zile ca să afle că la Comisia Aliată de Control, maiorul Klaus Otto Lauber era încă înregistrat ca proprietarul legal al lui *Der Telegraf*.

— Dar mai trăiește? întrebă Armstrong.

— Da, spuse Sally. E închis în Wales, în Anglia.

— În Wales? o îngână Armstrong. Cum așa?

— Se pare că, în prezent, maiorul Lauber e deținut într-un lagăr de concentrare de lângă Bridgend, unde și-a petrecut ultimii trei ani. A fost capturat în Africa, făcea parte din trupele lui Rommel.

— Ce-ai mai aflat? întrebă Armstrong.

— Asta-i tot, spuse Sally. Războiul n-a fost prea îndurător cu maiorul.

— Bravo, Sally. Vreau să știu tot ce mai poți afla despre el. Orice: data și locul nașterii, educația, cât timp a lucrat la Ministerul Muncii, totul până în ziua când a ajuns în Bridgend. Profită de tot ce ni se datorează și stoarce de pe unde poți. Mă duc la Oakshott. Mai e ceva?

— Un ziarist tânăr de la *Oxford Mail* te așteaptă de aproape o oră.

— Amână-l pe mâine.

— Dar v-a cerut o întâlnire și i-ați confirmat-o în scris.

— Amână-l pe mâine, repetă Armstrong.

Sally ajunsese să cunoască tonul acela și după ce-l expedie pe Townsend, își lăsă orice alte treburi și se strădui să afle cât mai multe despre banala carieră a maiorului Klaus Lauber.

Dick părăsi biroul și soldatul Benson îl duse cu mașina la comandamentul din partea opusă a sectorului.

— Dar zău că vii cu cererile cele mai ciudate, spuse colonelul Oakshott după ce-i auzi ideea.

— Cred că vă veți da seama, domnule colonel, că, în timp, faptul acesta va contribui la strângerea relațiilor între forțele ocupante și cetățenii Berlinului.

— Dick, eu știu că tu pricepi lucrurile astea mai bine decât mine, dar nu știu cum vor reacționa șefii noștri.

— Le puteți arăta că dacă noi le dovedim germanilor că prizonierii de război – soții, fiii și tații lor – sunt tratați de britanici în mod corect și decent, vom obține repede prioritatea în stabilirea de contacte cu ei, mai ales ținând cont de felul cum i-au tratat naziștii pe evrei.

— O să fac tot ce-mi stă în putință, promise colonelul. Câte lagăre vrei să vizitezi?

— Pentru început, unul singur, zise Armstrong. Și poate încă două – trei în viitor, dacă prima incursiune se va bucura de succes. Sper ca asta să le mai reducă „stăpânilor” din motivele de panică, zâmbi el.

— Te-ai gândit la un loc anume? întrebă colonelul.

— Informațiile primite mă fac să cred că lagărul ideal pentru un astfel de exercițiu este cel din afara Bridgend-ului.

Colonelul obținu aprobarea pentru Dick în mai mult timp decât îi trebui lui Sally ca să descopere tot ce se putea ști despre Klaus Lauber. Dick îi reciti notițele în repetate rânduri, căutând un unghi de abordare.

Lauber se născuse la Dresda în 1896. Luptase în primul război, fiind avansat căpitan. După armistițiu, intrase la Ministerul Muncii, la Berlin. Deși fusese trecut în rezervă, fusese totuși mobilizat în decembrie, 1942 și promovat la gradul de maior. Plecase în Africa de Nord, supraveghind construcțiile de poduri și, după asta, curând, comandase o unitate care distrusese aceleași poduri. Căzuse prizonier în martie, 1943, în bătălia de la El-Agheila, fusese imbarcat pe un vas care mergea în Anglia și internat în lagărul de lângă Bridgend, unde era deținut și în prezent. În dosarul de prizonier al lui Lauber nu se menționa că ar fi posedat acțiunile lui *Der Telegraf*.

După ce mai citi încă o dată notițele, Armstrong o mai întrebă ceva pe Sally. Ea căută repede în Cartea Ofițerilor Berlinezi și-i dădu trei nume.

— E vreunul de la Regal sau de la North Staffs? întrebă Armstrong.

— Nu, răspunse Sally, dar unul e la Brigada de Pușcași Regali și are aceeași popotă ca noi.

— Bun, spuse Dick. E omul nostru.

— Apropo, spuse Sally, ce fac cu ziaristul de la *Oxford Mail*?

Dick se gândi puțin:

— Spune-i că trebuia să văd pe cineva în sectorul american și că poate ne întâlnim mâine, mai târziu.

Armstrong nu lua în mod obișnuit masa la popota ofițerilor britanici, pentru că, la relațiile și influența lui, era oricând binevenit în casele de vază din Berlin. De altfel, toți ofițerii știaau că dacă voiai să mănânci bine, trebuia să cauți o scuză ca să te afli în sectorul francez la ora mesei.

Totuși, în seara aceea, căpitanul Armstrong sosi la popotă la câteva minute după ora șase și-l întrebă pe caporalul care servea la bar dacă îl cunoștea pe căpitanul Stephen Hallet.

— Da, domnule, spuse caporalul. Căpitanul Hallet vine de obicei pe la șase și jumătate. Cred că lucrează în departamentul juridic, îi împărtăși el lui Armstrong o informație pe care acesta deja o cunoștea.

Rămase la bar, sorbind dintr-un whisky și aruncându-le câte o privire tuturor ofițerilor care intrau. Apoi îl privea pe caporal, care clătină din cap până în clipa când pe ușă pătrunse un bărbat sfrijit, cu un început prematur de chelie. Când comandă de băut, barmanul îi făcu lui Armstrong un semn rapid și acesta se mută pe scaunul de lângă noul-venit.

Se prezentă și află curând că Hallet abia aștepta să fie demobilizat și să se întoarcă acasă, pentru a-și continua cariera de avocat.

— O să văd dacă nu pot grăbi procesul, spuse Armstrong, deși știa bine că nu are nicio influență în departamentul juridic.

— Frumos din partea ta, bătrâne, mulțumi Hallet. Dacă-ți pot face vreun serviciu, nu ezita să apelezi.

— Luăm ceva în gură? sugeră Armstrong și alunecă de pe scaun, conducându-l pe avocat către o masă de două persoane, liniștită și retrasă.

După ce comandară din meniul fix și cerură o sticlă de vin din cel mai bun, Armstrong începu să direcționeze conversația spre subiectul care-l interesa.

— Înțeleg prea bine problemele cu care se confruntă germanii, îi umplu el paharul celuilalt, mai ales pentru că sunt și eu evreu.

— Mă surprinzi, spuse Hallet. Dar de fapt, căpitane

Armstrong, adăugă el, sorbind din vin, este evident că ești un om plin de surprize.

Armstrong își privi atent însoțitorul, dar nu citi în expresia lui nici urmă de ironie.

— Poate îmi poți da o mână de ajutor la un caz care mi-a ajuns recent pe birou, se aventurează el.

— Aș fi încântat să te ajut dacă pot, spuse Hallet.

— Frumos din partea dumitale, continuă Armstrong, fără să-și atingă paharul. Mă întrebam ce drepturi are un evreu german care și-a vândut acțiunile companiei înainte de război, unui non-evreu. Poate să ridice pretenții asupra lor, acum, când războiul s-a sfârșit?

Avocatul tăcu un timp, părând puțin nedumerit.

— Numai dacă persoana care le-a cumpărat are decența să i le revândă, spuse el. Altfel nu poate face absolut nimic. Legile din Nuremberg din 1935, dacă-mi aduc bine aminte.

— Nu e drept, spuse Armstrong.

— Nu, răspunse avocatul, luând încă o sorbitură. Dar așa a fost făcută legea și în situația actuală, nu există nicio autoritate civilă care s-o modifice. Pe onoarea mea, licoarea asta e chiar excelentă. Cum ai reușit să pui mâna pe ea?

— Un prieten bun de-al meu din sectorul francez pare să aibă o rezervă inepuizabilă. Dacă-ți place, o să-ți trimit o baterie.

În dimineața următoare, colonelul Oakshott primi aprobarea pentru a-i permite căpitanului Armstrong să viziteze un lagăr de prizonieri din Marea Britanie în cursul lunii următoare.

— Dar nu poți merge decât la Bridgend, preciza colonelul.

— E de înțeles, spuse Armstrong.

— Și de asemenea, continuă colonelul, citind dintr-un carnet de notițe, e specificat clar că nu poți discuta cu mai mult de trei prizonieri, cu grade nu mai mari decât colonel – ordine stricte de la securitate.

— Sunt sigur că mă voi descurca și cu limitările astea, spuse Armstrong.

— Să sperăm că o să merite osteneala, Dick. Eu tot am îndoielile mele.

— Sper să vă dovedesc că nu sunt întemeiate, domnule colonel.

Întors la birou, Armstrong o puse pe Sally să-i aranjeze călătoria.

— Când plecați? întrebă ea.

— Măine, răspunse el.

— Ce întrebare stupidă am pus, zâmbi ea.

Sally reuși să-i găsească bilet într-un avion de Londra, care pleca a doua zi. De asemenea, aranjă să fie așteptat la aeroport de o mașină cu șofer care să-l ducă în Wales.

— Dar căpitanii n-au dreptul la mașină cu șofer, spuse el când Sally îi dădu biletul și celelalte documente.

— Ba da, dacă generalul de brigadă vrea ca poza fiicei lui să apară pe prima pagină din *Der Telegraf* luna viitoare, când vizitează Berlinul.

— Dar de ce vrea asta? se miră Armstrong.

— Pun pariu că n-a putut să și-o mărite în Anglia, spuse Sally. Și știu din experiență că aici sar toți pe orice poartă fustă.

Armstrong râse.

— Dacă aș fi patron, ai avea o mărire de salariu de la mine, Sally. Între timp, ține-mă la curent cu orice mai afli despre Lauber. Nu uita: orice.

În seara aceea, la cină, Dick îi spuse Charlottei că unul din motivele plecării lui în Anglia era să vadă ce slujbă ar fi putut găsi după ce era demobilizat. Deși se strădui să zâmbească, în ultima vreme ea nu mai era sigură că soțul ei îi spune tot adevărul. Dacă-l sâcâia, se ascundea invariabil după cuvintele „secret de stat” și-și atingea nasul cu degetul arătător, așa cum îl văzuse făcând pe colonelul Oakshott.

A doua zi dimineață, soldatul Benson îl duse la aeroport. Difuzorul din sala de plecări anunța: „Căpitanul Armstrong este rugat să se prezinte la cel mai apropiat telefon militar înainte de îmbarcare.” Armstrong s-ar fi dus la telefon, dacă

avionul lui n-ar fi fost gata de plecare.

Peste trei ore, avionul ateriză la Londra și Armstrong merse către un automobil Austin, negru și strălucitor, de care se rezema un caporal care ținea în mână un carton cu numele „Căpitan Armstrong” tipărit pe el. Când îl văzu pe ofițer venind către el, caporalul sări în poziție de drepti și salută.

— Trebuie să ajung imediat la Bridgend, spuse Armstrong, înainte ca omul să deschidă gura.

Urmară șoseaua A40 și în câteva minute, Dick ațipi. Nu se trezi decât când caporalul spuse că mai aveau vreo doi kilometri și ajungeau.

Când sosiră la lagăr, îl asaltară amintirile despre propria lui internare la Liverpool. Dar, de data asta, când mașina trecu de poartă, santinelele salutară în poziție de drepti. Caporalul opri automobilul în fața biroului comandantului.

Când intră, un căpitan se ridică să-l salute.

— Numele meu e Roach, spuse el. Încântat să te cunosc.

Îi întinse mâna și Armstrong i-o strânse. Căpitanul Roach nu purta nicio decorație și arăta de parcă nu traversase Canalul Mânecii nici în excursie, darmite în război.

— Nimeni nu mi-a explicat cu ce-ți pot fi de folos, spuse el, făcându-i semn lui Armstrong să se așeze pe un scaun confortabil de lângă foc.

— Am nevoie de lista prizonierilor din acest lagăr, spuse Armstrong, fără să piardă vremea cu banalități. Trebuie să-i interoghez pe trei dintre ei pentru un raport pe care-l pregătesc pentru Comisia de Control din Berlin.

— Asta e destul de simplu, spuse căpitanul. Dar de ce au ales Bridgend? Cei mai mulți generali naziști sunt închiși la Yorkshire.

— Știu asta, spuse Armstrong, dar n-am avut de ales.

— Bun. Ai idee despre tipul de persoană pe care vrei s-o interoghezi sau alegem trei la întâmplare?

Îi dădu un tabel și Armstrong își trecu degetul peste numele dactilografiate.

— Voi sta de vorbă cu un caporal, un locotenent și un

maior, zâmbi el, punând semne în dreptul a trei nume, apoi îi înapoie tabelul căpitanului.

Roach aruncă o privire:

— Cu primii doi nu va fi complicat, spuse el. Dar mi-e teamă că nu-i vei putea interoga pe maiorul Lauber.

— Dar sunt investit cu autoritate deplină...

— Poți să ai autoritate deplină și de la primul ministru, tot nu contează, îl întrerupse Roach. Dacă-l vrei pe Lauber, n-am ce să fac.

— De ce nu? se răsti Armstrong.

— Pentru că a murit acum două săptămâni. L-am trimis în sicriu la Berlin luna trecută.

12
MELBOURNE COURIER
12 septembrie, 1950
A murit Sir Graham Townsend

Cortegiul se opri în fața catedralei. Keith coborî din prima mașină, o luă de braț pe mama lui și urcă scările, urmați de surorile lui. Când intrară, asistența se ridică în picioare. Un ajutor îi conduse în prima strană. Keith simțea o sumedenie de ochi sfredelindu-l, toți cu aceeași întrebare: „Ești pregătit?” Apoi sicriul fu purtat pe lângă ei și pus pe catafalcul din fața altarului.

Serviciul funebru fu condus de episcopul de Melbourne, iar reverendul Charles Davidson citi rugăciunile. Imnurile alese de Lady Townsend i-ar fi făcut pe bătrân să chicotească: „A fi pelerin”, „Piatra vârstelor” și „Luptă lupta cea dreaptă”. David Jakeman, fost redactor-șef la *Courier*, citi un discurs. Vorbi despre energia lui Sir Graham, despre entuziasmul și dragostea lui de viață și de familie și spuse că toți cei care-l cunoscuseră îi vor simți foarte mult lipsa. În încheiere, aminti congregației că Sir Graham lăsa în urmă un fiu și un moștenitor.

După binecuvântare, Lady Townsend își luă din nou fiul de braț și-i urmară pe purtătorii de giulgiu afară din catedrală, spre locul de înhumare.

— „Cenușa în cenușă, țărâna în țărână se întoarce”, intona episcopul, pe când coșciugul de stejar era coborât în pământ.

Keith își ridică ochii spre cei din jurul gropii tatălui său. Prieteni, rude, colegi, politicieni, rivali, agenți de pariuri, chiar și un vultur stingher venit probabil să ciugulească resturile – priveau cu toții în gaura căscată.

După ce episcopul își făcu semnul crucii, Keith își conduse încet mama către limuzina care aștepta. Înainte de a urca, ea se întoarse către cei care-i urmau tăcuți. Le strânse mâna pe

rând, tuturor, timp de un sfert de oră.

Keith și mama lui nu schimbă nicio vorbă pe drumul către Toorak. La scurt timp după ce ajunseră acasă, ea se retrase în dormitorul ei. Keith se duse în bucătărie, unde Florrie pregătea o masă ușoară. Puse o porție pe o tavă și i-o duse mamei. Urcă scările și bătu la ușă, apoi intră încet. Ea stătea pe scaunul ei preferat de lângă fereastră. Nu făcu nicio mișcare când el așeză tava pe masa din fața ei. O sărută pe frunte și plecă. Ieși pe domeniul lor, urmând traseul pe care-l parcursese de atâtea ori cu tatăl lui. Știa că acum, după terminarea funeraliilor, vor trebui să abordeze subiectul pe care mama lui îl evitase.

Lady Townsend apăru puțin înainte de ora opt și merseă împreună în sufragerie. Ea vorbi numai de tatăl lui, repetând aceleași cuvinte rostite cu o seară înainte. Abia ciuguli din mâncare și după ce terminară felul principal, se ridică pe neașteptate și porni spre salon.

Își ocupă locul favorit de lângă cămin și Keith șovăi o clipă înainte de a se așeza pe scaunul tatălui lui.

După ce subreta le aduse cafeaua, mama se aplecă, își încălzi mâinile la foc și-i puse întrebarea pe care o așteptase atât de răbdător:

— Ce-ai de gând să faci acum?

— În primul rând, mâine mă voi duce să-l văd pe redactorul-șef de la *Courier*. Trebuie făcute repede câteva mișcări dacă vrem să concurăm *Epoca*.

Apoi tăcu, așteptându-i reacția.

— Keith, spuse ea în cele din urmă, îmi pare rău, dar trebuie să-ți spun că nu mai suntem proprietarii *Curierului*.

Keith fu atât de năucit de această veste, încât nu știu ce să spună. Mama lui continua să-și încălzească mâinile:

— După cum știi, tatăl tău mi-a lăsat totul prin testament și eu am avut întotdeauna oroare de datoriile de orice fel. Poate dacă ți-ar fi lăsat ție ziaarele...

— Dar, mamă, eu... începu Keith.

— Încearcă să ții cont de faptul că ești plecat de aproape cinci ani, Keith. Ultima oară când te-am văzut erai un licean

nu prea dornic să se imbarce pe vapor. Nu aveam cum să știu dacă...

— Dar tata n-ar fi dorit să vinzi *Curierul*. A fost primul ziar la care a lucrat.

— Pierdea bani în fiecare săptămână. Când corporația Kenwright s-a oferit să-l preia odată cu toate obligațiile, consiliul administrativ mi-a recomandat să accept.

— Dar nu mi-ai dat nici măcar șansa de a îndrepta lucrurile. Știu prea bine că amândouă ziarele apăreau în pierdere. Din cauza asta am întocmit un plan de redresare, cu care tata părea de acord.

— Mi-e teamă că nu va fi posibil, spuse mama. Sir Colin Grant, proprietarul lui *Adelaide Messenger*, tocmai mi-a făcut o ofertă de 150.000 lire sterline pentru *Gazette* și consiliul o va discuta la următoarea întrunire.

— Dar de ce să vinzi *Gazeta*? întrebă Keith neîncrezător.

— Pentru că de ani de zile concurăm fără succes *Messenger* și oferta lor mi se pare extrem de generoasă în condițiile actuale.

— Mamă, spuse Keith, ridicându-se în picioare, eu nu m-am întors acasă ca să vând *Gazette*, ba dimpotrivă, obiectivul meu pe termen lung este să preiau *Messenger*.

— Keith, asta dovedește o gândire nerealistă. În situația noastră financiară, consiliul nu te va sprijini niciodată.

— Poate că acum nu, dar o va face când cifra vânzărilor noastre o va întrece pe a lor.

— Semenii atât de bine cu tatăl tău, Keith, își ridică mama ochii spre el.

— Dă-mi ocazia să-ți arăt ce pot, spuse Keith. O să vezi că am învățat multe din slujba din Fleet Street. Am venit acasă ca să-mi folosesc cunoștințele.

Înainte de a-i răspunde, Lady Townsend privi multă vreme jocul flăcărilor.

— Sir Colin mi-a acordat nouăzeci de zile pentru a-i cântări oferta, spuse ea în cele din urmă. Exact același timp ți-l acord ție, pentru a-mi dovedi că trebuie să-l refuz.

A doua zi dimineață, când ieșea de pe aeroportul din Adelaide, Keith observă că *Messenger* era pus deasupra *Gazetei* în standul de ziare. Își lăsă jos bagajele și inversă ziarele între ele, punând *Gazette* deasupra, apoi le cumpără pe amândouă.

Stând la coadă pentru un taxi, văzu că dintre cei șaptezeci și trei de călători care ieșiră din aeroport, doisprezece duceau *Messenger* și numai șapte *Gazette*. În taxi, își notă observațiile pe spatele biletului de avion, pentru a i le spune lui Frank Bailey, redactorul-șef de la *Gazette*, când avea să ajungă la birou. Restul drumului și-l petrecu răsfoind ambele ziare și trebui să admită că *Messenger* oferea o lectură mult mai interesantă. Totuși, știa că nu-și putea spune deschis părerea încă din prima zi.

Coborî în fața redacției ziarului *Gazette*. Își lăsă bagajele la recepție și luă liftul până la etajul trei. Nu-l băgă nimeni în seamă când trecu printre șirurile de birouri cu mașini de scris, la care băteau ziariștii. Fără să bată, intră la redactorul-șef în mijlocul ședinței de dimineață.

Frank Bailey se ridică surprins, îi întinse mâna și exclamă:

— Îmi pare bine să te văd, Keith.

— Și mie, spuse Townsend.

— Nu te așteptam decât mâine.

Bailey se întoarse spre ziariștii așezați în potcoavă în jurul biroului lui.

— Vi-l prezint pe Keith, fiul lui Sir Graham, care va prelua activitatea tatălui. Cei dintre dumneavoastră care lucrează aici de mai multă vreme își amintesc probabil când a fost aici ultima oară, ca...

Frank ezită.

— Ca fiul tatălui meu, spuse Townsend.

Comentariul provocă o rumoare veselă.

— Vă rog să nu mă luați în seamă, spuse Townsend. Nu intenționez să fiu un patron care se amestecă în deciziile editoriale.

Se duse și se așeză pe pervazul unei ferestre, urmărind modul cum Bailey conducea ședința. Nu-și pierduse nimic

din abilitate și nici din dorința de a folosi ziarul pentru a-i promova pe toți nedreptățiții.

— Hai să auzim ceva care să semene cu editorialul de mâine, ceru el.

Trei mâini țâșniră în aer.

— Dave, spuse șeful, arătând cu creionul spre reporterul criminalist. Ce licitezi?

— Se pare că azi se va da verdictul în procesul lui, Sammy Taylor. Judecătorul trebuie să-și adune toate probele până azi după-masă.

— Păi, dacă e să ne luăm după cum a condus procesul până acum, bietul ticălos n-are nici urmă de șansă. O să-l strângă în menghină pe Taylor.

— Știu, spuse Dave.

— Dacă se dă verdict de vinovăție, îl punem la prima pagină cu un titlu despre mascarada de justiție de care are parte un aborigen în sălile noastre de tribunal. Mai e acolo pichetul de protestatari aborigeni?

— Bineînțeles. Stau acolo zi și noapte. De când am publicat pozele cu liderii lor bruscați de poliție, dorm pe trotuar, în fața tribunalului.

— Bun. Dacă se dă „vinovat”, ai prima pagină. Jane, se întoarce el spre redactorul de rubrică, vreau o mie de cuvinte despre drepturile aborigenilor și modul rușinos în care a fost condus procesul. Mascaradă de justiție, prejudecăți rasiale, știi tu ce vreau.

— Și dacă se dă verdict de nevinovăție? întrebă Dave.

— În cazul acesta, puțin probabil, o să ai coloana din dreapta de la pagina întâi și Jane îmi face cinci sute de cuvinte la pagina șapte, cu forța justiției, Australia care iese în sfârșit din întuneric, etc., etc...

Bailey se întoarce spre direcția opusă, arătând cu creionul către o femeie a cărei mână rămăsese ridicată:

— Maureen, spuse el.

— S-ar putea să existe o boală misterioasă la spitalul regal din Adelaide. În ultimele zece zile au murit trei copii mici și administratorul-șef al spitalului, Gyles Dunn, refuză să facă

orice declarație, oricât îl prezez.

— Copiii sunt de aici?

— Mda, spuse Maureen. Toți sunt din zona Port Adelaide.

— Vârsta? întrebă Frank.

— Patru, trei și patru ani. Două fete și un băiat.

— Bun. Du-te la părinți, mai ales la mame. Vreau poze, povestea familiilor, tot ce poate fi interesant, încearcă să vezi dacă există vreo legătură între familii, oricât de îndepărtată. Sunt înrudite, se cunosc, lucrează în același loc? Caută ceva care să unească cele trei cazuri. Și vreau totuși o declarație de la Gyles Dunn, fie ea și „Nu comentez”.

Maureen dădu repede din cap și Bailey se întoarse spre fotoreporter:

— Fă-mi rost de o fotografie a lui Dunn arătând hărțuit, bună pentru prima pagină. Maureen, dacă verdictul din cazul Taylor e „nevinovat”, începi prima pagină, dacă nu, ai pagina patru, eventual cu continuare pe cinci. Încearcă să obții poze cu toți trei copiii. Din alea ca în albumele de familie – copii sănătoși și fericiți, de preferat în vacanță. Și du-te la spital. Dacă Dunn refuză să vorbească, găsește pe cineva s-o facă. Un doctor, o soră, chiar portarul, dar asigură-te să ai martori la declarație sau să fie înregistrată. Nu mai vreau un fiasco așa ca cel de luna trecută, cu doamna Kendal aia și plângerile ei împotriva brigăzii de pompieri. Și Dave – se întoarse redactorul-șef spre reporterul de la criminalistică – vreau să aflu cât mai repede cum e cu verdictul lui Taylor, ca să ne apucăm să paginăm. Mai aveți ceva de oferit?

— Thomas Playford face o declarație importantă astăzi la unsprezece, spuse Jim West, comentatorul politic.

În cameră se auziră murmure.

— Nu mă interesează, spuse Frank, decât dacă-și anunță demisia. Dacă e obișnuita poză și adresarea pentru imaginea publică, pune-o pe o singură coloană la pagina unsprezece. Ceva sport, Harry?

Un bărbat supraponderal, așezat exact în colțul opus celui al lui Townsend, clipi și se întoarse spre tânărul din spatele

lui. Acesta îi șopti ceva la ureche.

— Aha, spuse redactorul sportiv. Azi, selecționerii anunță componența echipei de cricket pentru primul test contra Angliei, de joi.

— Și o să fie și băieți din Adelaide în ea?

Townsend rămase tăcut tot timpul ședinței, deși avea multe întrebări. Așteptă să plece toți ziariștii și-i dădu lui Frank notițele din taxi. Redactorul-șef le aruncă o privire și-i promise că o să le acorde mai multă atenție în primul moment liber. Fără să-și dea seama, băgă hârtia într-un sertar.

— Vino oricând mai ai ceva, Keith, spuse el. Ușa mea e totdeauna deschisă.

Townsend dădu din cap și se întoarse spre ușă, când Frank adăugă:

— Știi, tatăl tău și cu mine am avut întotdeauna relații bune de lucru. Până de curând, venea de la Melbourne cel puțin o dată pe lună.

Townsend zâmbi și închise ușa după el. Parcurse din nou culoarul dintre mașinile de scris și luă liftul până la ultimul etaj.

Când intră în biroul tatălui lui se înfioră, conștient pentru prima dată că nu mai avea șansa de a-i dovedi că era un urmaș demn de el. Își roti ochii prin cameră, observând fotografia mamei lui pe un colț al biroului. Zâmbi, gândindu-se că ea era singura persoană care nu trebuia să se teamă că va fi înlocuită în viitorul apropiat.

Auzi o tuse ușoară și, întorcându-se, o văzu pe d-ra Bunting la ușă. Fusese secretara tatălui său timp de treizeci și șapte de ani. Când era copil, Townsend o auzise adesea pe mama lui referindu-se la Bunty ca la „un spiriduș de fată.” Probabil că nu avea niciun metru cincizeci, cu tot cocul bine strâns din vârful capului. N-o văzuse niciodată pieptănată altfel și era clar că Bunty nu făcea modei nicio concesie. Fusta dreaptă și puloverul închis abia îi lăsau la vedere gâtul și gleznele, nu purta bijuterii și nu părea să fi aflat despre existența ciorapilor supraelastici.

— Bine ai venit acasă, domnule Keith, spuse ea, cu un accent scoțian neestompat de cei patruzeci de ani de când locuia în Adelaide. Am aranjat toate lucrurile ca să le găsești în ordine când te întorci. În curând voi ieși la pensie, dar dacă vrei să aduci pe cineva să mă înlocuiască încă de pe acum, voi înțelege.

Townsend simțea că auzise un discurs repetat de multe ori și pe care ea era decisă să i-l servească înainte de a apuca și el să deschidă gura. Îi zâmbi:

— Nu voi căuta să te înlocuiesc, d-ră Bunting.

Habar n-avea care era numele ei mic, știa doar că tatăl lui îi spunea „Bunty”.

— Ți-aș fi recunoscător dacă mi-ai spune Keith, ca și înainte.

Ea îi zâmbi la rândul ei:

— Cu ce-ai vrea să începi?

— Azi o să răsfoiesc dosarele și încep lucrul mâine la prima oră.

Bunty păru că vrea să spună ceva, apoi își mușcă buzele.

— Prima oră înseamnă aceeași ca pentru tatăl tău? întrebă ea calmă.

— Mi-e teamă că da, surâse Townsend.

A doua zi la șapte dimineața se afla în biroul de la *Gazette*. Coborî la etajul doi și se plimbă printre mesele goale ale celor de la reclame și anunțuri publicitare. Chiar fără niciun om acolo, simțea că departamentul era prost organizat. Birourile erau pline de hârtii împrăștiate și dosare deschise și era evident că unele becuri fuseseră uitate aprinse toată noaptea. Începu să-și dea seama de roadele absenței prelungite a tatălui său.

Primul angajat intră pe ușă la nouă și zece.

— Cine ești? o întrebă Townsend.

— Ruth, spuse ea. Dar tu?

— Sunt Keith Townsend.

— A, da, fiul lui Sir Graham, spuse ea sec și se duse la biroul el.

— Cine conduce departamentul ăsta? întrebă Townsend.

— Domnul Harris, spuse ea, așezându-se și scoțând un compact-disc din geantă.

— Și când îl pot vedea?

— De obicei, ajunge pe la nouă jumătate, zece.

— Zău? spuse Townsend. Și care-i biroul lui?

Tânăra îi arată colțul îndepărtat al etajului.

Domnul Harris își făcu apariția la 9:47, oră la care Townsend îi răsfoise deja majoritatea dosarelor.

— Ce dracu' îți închipui că faci acolo? fură primele cuvinte ale lui Harris, când îl văzu pe Townsend la biroul lui, studiindu-i hârtiile.

— Te așteptam, spuse Townsend. Nu mă așteptam însă ca directorul meu cu publicitatea să vină la birou abia la ora zece.

— Niciun ziarist nu-și începe munca mai devreme de ora zece. Și băiatul care aduce cafea și ceai știe asta, spuse Harris.

— Când eram eu băiatul cu ceaiul la *Daily Express*, Lord Beaverbrook stătea la biroul lui la ora opt în fiecare dimineață.

— Dar eu nu scap decât rareori înainte de șase seara, protestă Harris.

— Un ziarist decent scapă rareori înainte de ora opt, iar reporterii mărunți trebuie să se considere fericiți dacă ajung acasă la miezul nopții. Începând de mâine, ne vedem la opt treizeci în biroul meu, iar restul personalului să fie la birouri la ora nouă. Dacă nu-i convine cuiva treaba asta, poate să înceapă să studieze rubrica de oferte de serviciu de pe ultima pagină a ziarului. A fost clar?

Harris își strânse buzele și dădu din cap.

— Bun. Mâine vreau bugetul pentru următoarele trei luni, cu o comparație bine subliniată între linia noastră de prețuri și cea a lui *Messenger*. Să fie mâine dimineață pe biroul meu, se ridică el de pe scaunul lui Harris.

— S-ar putea să fie imposibil să facem rost de toate cifrele până mâine, protestă directorul.

— În cazul ăsta, poți studia și dumneata ofertele de serviciu. Dar nu în timpul slujbei, zise Townsend.

Ieși cu pași mari pe coridor și luă liftul până la etajul superior, unde era departamentul de difuzare și nu fu surprins să întâlnească și acolo aceeași atmosferă indolentă de *laissez-faire*. După o oră, când plecă, mulți redactori tremurau, dar totuși întâlnise un tânăr din Brisbane, Mel Carter, numit de curând director adjunct al departamentului, care-i făcuse o impresie bună.

Frank Bailey fu surprins să-l revadă atât de curând pe „tânărul Keith” și încă mai surprins când acesta își luă locul de pe pervazul ferestrei pentru a asista la ședință. Bailey fu ușurat că Townsend nu interveni în discuție, dar nu putu să nu observe că patronul își lua tot timpul notițe.

Când Townsend se întoarse în biroul lui, era ora unsprezece. Se apucă imediat să parcurgă toată corespondența, ajutat de d-ra Bunting. Ea i-o așezase în teancuri pe birou, subliniind expeditorii cu carioci diferit colorate, în funcție de importanța lor.

După două ore, Townsend înțelese de ce tatăl lui o prețuisese atât de mult pe „Bunty” și începu să se întrebe cât avea ea să fie dispusă să mai rămână în slujba lui.

— Am lăsat la urmă lucrul cel mai important, spuse Bunty. Ultima ofertă de la *Messenger*. Sir Colin Grant a sunat mai de dimineață să-ți ureze bun venit acasă și să se asigure că i-ai primit scrisoarea.

— Zău? zâmbi Keith, desfăcând plicul cu mesajul de la firma de avocați Jervis, Smith și Thomas, care reprezenta de foarte mulți ani ziarul *Messenger*.

Parcurse repede rândurile, încruntându-se când ajunse la cifra 150.000 lire sterline. Apoi citi rezumatul întâlnirii anterioare a consiliului de administrație din care rezulta atitudinea binevoitoare a directorului față de ofertă. Dar întâlnirea avusese loc înainte ca mama lui să amâne sentința cu nouăzeci de zile.

— Dragă domnule, dictă Townsend, iar Bunty dădu pagina carnetului, v-am primit scrisoarea din data de douăsprezece

a lunii curente. Paragraf nou. Ca să nu vă mai pierdeți timpul, vă voi spune foarte clar că *Gazette* nu este și nu va fi niciodată de vânzare. Cu multă considerație...

Townsend se lăsă pe spate, amintindu-și de ultima oară când îl văzuse pe proprietarul ziarului *Messenger*. Ca mulți alți politicieni ratați, Sir Colin era pompos și avea opinii bine conturate, mai ales când vorbea cu tinerii. Dacă-și amintea bine, el numea copiii „brigada celor văzuți, dar neauziți.” Se întrebă cât avea să mai dureze până când îl va vedea sau auzi din nou.

*

* *

La două zile după aceea, Townsend studia raportul lui Harris când Bunty băgă capul pe ușă și spuse că Sir Colin Grant aștepta la telefon. Townsend dădu din cap și luă receptorul.

— Bine ai venit acasă, Keith, băiatule, spuse bătrânul. Tocmai ți-am citit scrisoarea și mă întreb dacă știai că am o înțelegere verbală cu mama ta pentru a-mi vinde *Gazeta*.

— Sir Colin, mama v-a spus că va acorda ofertei dumneavoastră cea mai serioasă considerație. Nu și-a luat niciun angajament verbal și oricine ar sugera contrariul este...

— Stai așa, tinere, îl întrerupse Sir Colin. Eu te întrebam de bună credință. Așa cum știi bine, am fost prieten apropiat cu tatăl tău.

— Tata nu mai e printre noi, Sir Colin, așa că în viitor va trebui să tratați cu mine. Cu mine nu sunteți prieten apropiat.

— Păi, dacă asta ți-e atitudinea, presupun că nu are niciun sens să-ți spun că voiam să-mi ridic oferta la 170.000 lire sterline.

— Absolut niciun sens, Sir Colin. N-am de gând s-o iau în considerație.

— Cu timpul ai s-o iei, amenință bătrânul, pentru că în

șase luni te arunc în stradă și o să fii fericit dacă o să primești 50.000 pe rămășițe.

După o pauză de efect, Sir Colin adăugă:

— Nu ezita să mă suni dacă te răzgândești.

Townsend puse receptorul la loc și-i spuse lui Bunty să-l cheme imediat pe redactorul-șef. D-ra Bunting șovăi.

— E vreo problemă, Bunty?

— Tatăl tău obișnuia să coboare el și să stea de vorbă cu redactorul-șef.

— Zău? spuse Townsend, fără să se ridice.

— Îi spun să urce imediat.

Townsend așteptă studiind lista cu apartamente de închiriat. Hotărâse deja că-și consuma prea mult timp prețios zburând în fiecare weekend la Melbourne. Se întrebă cât mai putea ascunde de mama lui faptul că voia să se mute.

Frank Bailey năvăli în biroul lui peste câteva minute, dar Townsend nu-i văzu expresia chipului, rămase cu ochii la pagina de ziar, prefăcându-se absorbit de ceea ce citea. Încercui un anunț, apoi îi întinse redactorului-șef o foaie de hârtie:

— Frank, vreau să tipărești mâine pe pagina întâi scrisoarea asta de la Jervis, Smith și Thomas și într-o oră îți dau trei sute de cuvinte pentru editorial.

— Dar... spuse Frank.

— Găsește-i lui Sir Colin Grant cea mai proastă poză și pune-o lângă scrisoare.

— Dar voiam să fac un editorial cu Taylor mâine. A fost judecat strâmb, e nevinovat și ziarul nostru e cunoscut ca o publicație militantă, spuse redactorul-șef.

— Și mai e cunoscut și ca o publicație care pierde bani, spuse Townsend. Oricum, procesul lui Taylor e o noutate veche. Puteți să-i dați cât spațiu vreți, dar nu pe prima pagină de mâine.

— Altceva? întrebă Frank sarcastic.

— Da, spuse calm Townsend. Vreau să văd macheta paginii întâi pe birou diseară, înainte de a pleca.

Frank ieși cu pași mari din birou, amuțit de supărare.

— Acum vreau să-l văd pe directorul de la publicitate, îi spuse Townsend lui Bunty.

Deschise dosarul pe care Harris i-l dăduse cu întârziere și privi cifrele azvârlite neglijent pe coloane. Noua întâlnire fu chiar mai scurtă decât cea cu Frank și, în timp ce Harris își strângea lucrurile de pe birou, Townsend trimise după directorul adjunct de la difuzare, Mel Carter.

Când intră în cameră, pe fața tânărului se citea limpede că și el se aștepta să i se spună să-și strângă lucrurile și să elibereze biroul înainte de amiază.

— Stai jos, Mel, spuse Townsend, cu ochii în dosar. Văd că lucrezi aici de probă, pentru trei luni. Țin să-ți atrag atenția de la început că nu mă interesează decât rezultatele: ai nouăzeci de zile, începând de azi, să dovedești că ești un bun director de publicitate.

Tânărul păru surprins și ușurat.

— Spune-mi, zise Townsend, dacă ai avea dreptul să schimbi un singur lucru la *Gazette*, care ar fi acela?

— Ultima pagină, spuse Mel imediat. Aș pune anunțurile mici pe o pagină interioară.

— De ce? întrebă Townsend. E pagina care ne aduce venitul cel mai mare: puțin peste 3.000 de lire pe zi, dacă țin bine minte.

— Îmi dau seama de asta, spuse Mel. Dar recent, *Messenger* a mutat sportul pe ultima pagină și ne-a mai luat 10.000 de cititori. Și-au dat seama că poți pune mica publicitate pe orice pagină, fiindcă oamenii sunt mai interesați de tirajul ziarului decât de locul unde va fi plasat anunțul. Dacă doriți să vă convingeți, vă pot prezenta o dare de seamă cu cifre până după amiază, la ora șase.

— E foarte bine, spuse Townsend. Și, Mel, dacă mai ai și alte idei strălucite, nu ezita să mi le împărtășești. Ușa mea e deschisă întotdeauna.

Pentru el fu o schimbare să vadă un om că iese zâmbind din biroul lui. Bunty intră și Townsend se uită la ceas.

— E timpul să pleci la masă. Iei prânzul cu directorul de

difuzare al lui *Messenger*.

— Mă întreb dacă-mi pot permite, spuse Townsend, privindu-și din nou ceasul.

— Sigur că poți, spuse ea. Tatăl tău a găsit întotdeauna că la Coxton Grill se mănâncă rezonabil. Lui i se părea extravagant Pilligrini și abia dacă a dus-o de câteva ori pe mama ta acolo.

— Nu de prețul meniului mi-e teamă, Bunty. Mă întreb cât o să ceară ca să plece de la *Messenger* și să vină la noi.

Townsend așteaptă o săptămână, apoi îl sună pe Frank Bailey și-i spuse că mica publicitate nu va mai apărea la ultima pagină.

— Dar a fost acolo timp de șaptezeci de ani, fu prima reacție a redactorului-șef.

— Dacă e adevărat, e cel mai bun motiv s-o mutăm, spuse Townsend.

— Cititorilor noștri nu le place schimbarea.

— Dar celor de la *Messenger* da? replică Townsend. Acesta e unul din motivele pentru care ziarul lor se vinde mai bine decât al nostru.

— Dorești să sacrifici o lungă tradiție doar ca să mai câștigi câțiva cititori?

— În sfârșit, ai înțeles, spuse Townsend fără să clipească.

— Dar mama ta m-a asigurat că...

— Mama nu se ocupă de problemele zilnice ale ziarului. Ea mi-a dat mie responsabilitatea asta.

Nu adăugă însă că doar pentru nouăzeci de zile. Redactorul-șef așteaptă câteva clipe, apoi întrebă calm:

— Speri să-mi dau demisia?

— Bineînțeles că nu, spuse Townsend hotărât. Dar sper să mă ajuți să conduc o publicație profitabilă.

Următoarea întrebare a redactorului-șef îl umplu de uimire:

— Poți să măl amâni decizia cu două săptămâni?

— De ce? întrebă Townsend.

— Pentru că redactorul meu sportiv se întoarce din

concediu abia la sfârșitul lunii.

— Un redactor sportiv care-și ia liber trei săptămâni în plin sezon de cricket nici n-o să observe dacă-i ocupă altcineva biroul, spuse tăios Townsend.

Când se întoarse din concediu, redactorul sportiv își dădu demisia, ceea ce-l priva pe Townsend de plăcerea de a-l da afară. Îl înlocui după câteva ore cu tânărul corespondent de cricket.

Frank Bailey veni bătaios în biroul lui la câteva momente după aflarea veștii:

— Redactorul-șef numește ceilalți șefi de departamente, începu el cu mâna încă pe clanță, nu...

— De acum înainte, eu numesc, spuse Townsend.

Cei doi bărbați se priviră lung, înainte ca Frank să încerce din nou:

— În orice caz, e mult prea tânăr pentru a-și asuma o asemenea responsabilitate.

— E cu trei ani mai mare decât mine, spuse Townsend.

Frank își mușcă buza:

— Îmi permiți să-ți reamintesc faptul că atunci când ai intrat prima oară în biroul meu, cu doar patru săptămâni în urmă, m-ai asigurat, citez, că „nu intenționez să fiu genul de patron care se amestecă în deciziile editoriale”?

Townsend își ridică ochii spre el și obrajii i se colorară ușor:

— Regret, Frank, spuse el. Am mințit.

Cu mult înainte de trecerea celor nouăzeci de zile, distanța dintre popularitatea lui *Messenger* și cea a *Gazettei* începu să se micșoreze, iar Lady Townsend uită până și faptul că fixase un termen limită de discutare a ofertei de vânzare pentru 150.000 lire sterline.

După ce vizită mai multe apartamente, Townsend găsi până la urmă unul în poziția ideală și semnă imediat contractul de închiriere. În seara aceea îi explică mamei lui la telefon că era foarte ocupat și că în perioada următoare nu mai putea veni la Toorak în fiecare weekend, ca s-o vadă. Ea

nu păru deloc surprinsă.

Când luă parte la cea de-a treia întrunire a consiliului de administrație, Townsend ceru să fie ales președinte executiv, astfel că le spulberă directorilor iluzia că se afla acolo doar în calitate de fiu al tatălui său. Totuși, cererea îi fu respinsă la o diferență de un singur vot. Când îi povesti mamei lui despre eșec, întrebând-o de ce credea că-l refuzaseră, ea îi spuse că, probabil, majoritatea considerase că titlul de proprietar de publicații era suficient pentru o persoană care abia împlinise douăzeci și trei de ani.

Noul director al difuzării îi raportă – la șase luni după ce acceptase să plece de la *Messenger* ca să lucreze pentru *Gazette* – că nu mai exista decât o diferență de 32.000 exemplare între vânzările celor două ziare. Townsend ascultă vestea încântat și la viitoarea întrunire anunță consiliul că venise timpul să facă o ofertă pentru a prelua *Messenger*. Unul sau doi dintre membrii mai în vârstă abia se abținură să nu izbucnească în hohote de râs, dar Townsend le prezentă cifrele, niște grafice prospective și acordul băncii.

După ce-i convinse să-l susțină pe aproape toți colegii, Townsend îi trimise o scrisoare lui Sir Colin, oferindu-i 175.000 lire sterline pentru *Messenger*. Deși nu i se aduse nicio confirmare oficială a primirii ofertei, avocații lui Townsend îl informară că Sir Colin își convocase de urgență consiliul de administrație în după amiaza următoare.

Luminile etajului executiv de la *Messenger* rămaseră aprinse până noaptea târziu. Townsend, căruia i se interzisese accesul în clădire, se plimbă înainte și înapoi pe trotuarul din față, așteptând să afle decizia consiliului. După două ore, merse să-și ia un hamburger de la o cafenea și când se întoarse la locul lui de patrulare, luminile de la ultimul etaj erau încă aprinse. Dacă l-ar fi văzut vreun polițist, l-ar fi arestat pentru hoinăreală cu intenții necinstite.

În cele din urmă, luminile se stinseră și directorii de la *Messenger* începură să iasă. Townsend îi privi cu speranță, dar toți trecură pe lângă el tăcuți, uitându-se înainte.

Townsend rămase până când fu sigur că nu mai erau în clădire decât oamenii cu curătenia. Apoi se întoarse pe jos la *Gazette*, unde asistă la scoaterea ziarului de sub tipar. Știa că nu va putea dormi, așa că însoți dubele care distribuiau ziarul în zori. Cel puțin, se asigură că *Gazette* era pusă în stative deasupra lui *Messenger*.

Peste două zile Bunty îi așază o scrisoare în teancul prioritar:

Dragă domnule Townsend,

Am primit scrisoarea dvs. din 26 a lunii curente. Ca să nu vă mai pierdeți timpul, vă informez de la început că *Messenger* nu este și nu va fi niciodată de vânzare.

Al dvs. sincer,
Colin Grant

Townsend zâmbi și aruncă scrisoarea la gunoi.

În următoarele luni, angajații lui Townsend munciră ca niște robi pentru a depăși ziarul rival. Toți știau foarte clar că nicio slujbă nu era sigură – nici măcar cea a redactorului-șef. Mulți demisionară pentru că nu mai puteau ține pasul, dar locurile lor fură ocupate de ziariști care părăsiră *Messenger* pentru *Gazette*, când aflară că avea să fie o „bătălie până la moarte” – acestea erau cuvintele folosite de Keith la ședința lunară a personalului.

La un an de la întoarcerea lui Townsend din Anglia, cele două ziare aveau aceleași cifre de vânzare și era momentul ca patronul lui *Messenger* să fie abordat din nou.

Când i se dădu convorbirea telefonică, Townsend nu se mai obosi cu politețurile obișnuite. Deschise jocul cu:

— Dacă 175.000 nu sunt suficiente, Sir Colin, care considerați că e valoarea reală a ziarului?

— Mult mai mare decât îți poți permite, tinere. Dar oricum, ți-am explicat deja că *Messenger* nu e de vânzare.

— Pentru încă șase luni, nu, spuse Townsend.

— Pentru totdeauna! strigă Sir Colin în telefon.

— Atunci va trebui să vă scot în stradă, spuse Townsend. Și o să fiți fericit să primiți 50.000 pe rămășițe.

După o pauză, adăugă:

— Nu ezitați să sunați dacă vă răzgândiți.

De data asta, Sir Colin fu cel care trânti telefonul.

În ziua în care vânzările *Gazettei* le depășiră pe ale lui *Messenger*, Townsend dădu o petrecere la etajul patru și anunță vestea cea mare cu litere de-o șchioapă deasupra unei fotografii de-a lui Sir Colin, făcută cu un an înainte, la înmormântarea soției lui. Odată cu trecerea lunilor, avansul luat de *Gazette* creștea și Townsend nu pierdea niciun prilej pentru a-i pune la curent pe cititori cu ultimele cifre de vânzare. Când Sir Colin îi telefonă sugerându-i că ar fi cazul să se întâlnească, nu fu deloc surprins.

După câteva săptămâni de negocieri, se luă hotărârea ca cele două ziare să fuzioneze, iar Townsend obținu cele două concesiile care-l interesau: noua publicație avea să fie tipărită la presele lui și numită *Gazette Messenger*.

Când noul consiliu de conducere se întruni pentru prima oară, Sir Colin fu numit președinte iar Townsend președinte executiv.

După șase luni, cuvântul *Messenger* dispăru din titulatura ziarului și toate deciziile erau luate fără a se avea măcar pretenția că președintele sau consiliul sunt consultați. Când Sir Colin își prezentă demisia nu fură șocați prea mulți și nici mirați că Townsend i-o acceptă.

Când mama lui îl întrebă ce anume îl împinsese pe Sir Colin să demisioneze, Townsend răspunse că fusese un acord mutual și că bătrânul se retrăsese pentru a face loc altora mai tineri. Lady Townsend nu putu fi pe deplin convinsă de explicația fiului ei.

Acolo unde este o voință...⁹

13

Der Telegraf

31 august, 1947

Criza de alimente din Berlin continuă

— Dacă Lauber și-a făcut un testament, trebuie să pun mâna pe el.

— Dar de ce e așa de important? întrebă Sally.

— Pentru că vreau să știu cine-i moștenește acțiunile de la *Der Telegraf*.

— Presupun că soția lui.

— Nu, mai degrabă Arno Schultz. În care caz, îmi pierd timpul, așa că ar fi bine să aflu cât mai repede cum stau.

— Nu știu de unde ar trebui să începem.

— Încearcă la Ministerul de Interne. După ce trupul lui Lauber a fost înapoiat Germaniei, ei se ocupă de moștenire.

Sally părea că se îndoiește.

— Folosește-te de toate obligațiile pe care și le-au creat alții la noi și promite orice, numai să dai de urma testamentului.

Se întoarce să plece:

— Bun, eu am plecat să mă văd cu Hallet.

Apoi Armstrong părăsi biroul și Benson îl duse cu mașina la popota ofițerilor britanici. Se așeză pe un scaun dintr-un colț al barului și comandă un whisky, uitându-se la ceas la intervale de câteva minute.

⁹ Prima parte a zicalei englezești: „Where there's a will, there's a way”, care se traduce: „Acolo unde este o voință, se găsește și o cale de a o îndeplini.”

Stephen Hallet își făcu apariția la scurt timp după ce ceasul bătrânesc din perete anunțase ora șase și jumătate. Văzându-l pe Armstrong, îi zâmbi larg și veni lângă el.

— Dick, îți mulțumesc mult pentru vinul ăla Mouton-Rothschild '29. Exceptional, absolut excelent. Îți mărturisesc că încerc să-l raționalizez până-mi vin hârtiile de demobilizare.

Armstrong zâmbi:

— N-avem decât să aranjăm o aprovizionare mai regulată. De ce nu vii la mine la masă? O să vedem de ce se face atâta tapaj pentru vinul ăsta, Chateau Beychevelle' 33.

La o friptură cam arsă, căpitanul Hallet gustă pentru prima dată din Beychevelle, iar Armstrong află tot ce trebuia să știe despre legalizarea actelor. Dacă nu se descoperea niciun testament al lui Lauber, acțiunile îi reveneau automat doamnei Lauber, în calitate de cea mai apropiată rudă.

— Dar dacă a murit și ea? întrebă Armstrong, făcându-i semn ospătarului să destupe a doua sticlă de vin.

— Dacă e moartă sau nu i se dă de urmă, sorbi Hallet din paharul plin, și zâmbetul îi apăru din nou pe buze, proprietarul anterior trebuie să aștepte cinci ani. După asta probabil că i se va îngădui să-și pretindă acțiunile.

Armstrong nu-și putea lua notițe la masă, așa că fu nevoit să repete unele întrebări, ca să poată reține toate informațiile necesare. Hallet nu păru că se sinchisește de stăruința lui și Armstrong bănuia că știa exact ce punea el la cale, dar nu-i păsa, atâta vreme cât avea paharul mereu plin. După ce înțelese exact situația legală a problemei care-l interesa, Armstrong se scuză, spunând că i-a promis soției că nu va întârzia de la masă, lăsându-l pe avocat cu o sticlă plină pe jumătate.

Dar nici nu se gândi să se ducă acasă. N-avea chef să-și petreacă seara explicându-i Charlottei de ce întârziase atât de mult hârtiile de demobilizare, când majoritatea prietenilor lor plecaseră deja spre casă. Îi ordonă obositului Benson să-l ducă în sectorul american.

Prima dată se opri la Max-Sackville, cu care jucă poker

vreo două ore. Pierdu câțiva dolari, dar se alege cu informații despre mișcările trupelor americane, care aveau să-i fie utile colonelului Oakshott.

Plecă de la Max după ce pierdu destul ca să fie sigur că avea să fie invitat din nou și porni în josul străzii, oprindu-se la barul lui preferat din sectorul american. Se alătură unui grup de ofițeri care-și sărbătoreau întoarcerea apropiată în Statele Unite. Bău câteva whisky-uri și plecă posedând alte informații utile. Dar ar fi dat bucuros tot ce obținuse dacă i s-ar fi arătat testamentul lui Lauber. Nu observă că un bărbat îmbrăcat civil se ridică și-l urmărește pe stradă.

Se apropia de jeep-ul lui, când o voce îl strigă din spate:

— Lubji!

Armstrong încremeni și i se făcu rău. Se răsuși și se pomeni în fața unui bărbat care trebuie să fi avut aceeași vârstă cu el, doar că era mai scund și mai îndesat. Purta un costum simplu, gri, cămașă albă și cravată bleumarin. În întuneric, Armstrong nu-i putu distinge trăsăturile feței.

— Probabil ești ceh, spuse liniștit Armstrong.

— Nu, Lubji, nu sunt ceh.

— Atunci ești un blestemat de german, își încleșta Armstrong pumnii, înaintând spre el.

— Iar ai greșit, spuse omul, fără nicio tresărire.

— Atunci cine dracu' ești?

— Hai să spunem că sunt un prieten.

— Dar eu nu te cunosc, spuse Armstrong. Ce-ar fi să termini cu jocurile astea și să-mi spui ce dracu' vrei?

— Doar să te ajut, spuse omul liniștit.

— Și cum ai de gând s-o faci? mârâi Armstrong.

— Furnizându-ți testamentul pe care ești atât de decis să-l obții, zâmbi omul.

— Testamentul? repetă Armstrong nervos.

— Aaa, văd că în sfârșit am atins ceea ce britanicii numesc „nervul sensibil”.

Armstrong tăcu și omul scoase din buzunar o carte de vizită, întinzându-i-o:

— De ce nu-mi faci o vizită când mai treci prin sectorul

rusesc?

În lumina slabă, Armstrong nu-i putu desluși numele tipărit. Când își ridică ochii, omul dispăruse în noapte.

Merse sub un felinar și privi din nou cartea de vizită:

MAIOR S. TULPANOV

Atașat diplomatic

Leninplatz, Sectorul Rusesc

A doua zi dimineața, Armstrong îi raportă colonelului Oakshott tot ce i se întâmplase în sectorul american și la sfârșit îi întinse cartea de vizită a maiorului Tulpanov. Totuși, nu-i spuse că Tulpanov îl chemase pe numele lui vechi, Lubji. Oakshott își luă notițe pe un carnețel:

— Nu mai pomeni nimic despre asta până nu fac niște cercetări, spuse el.

Armstrong fu surprins să primească un telefon imediat cum ajunsese la birou: colonelul îi cerea să revină la cartierul general. Benson îl conduse repede înapoi. Intrând a doua oară în dimineața aceea în biroul comandantului lui, îl văzu așezat lângă doi bărbați în haine civile, pe care nu-i cunoștea. Aceștia se prezentară, căpitanul Woodhouse și maiorul Forsdyke.

— Se pare că ai dat marea lovitură, Dick, îi spuse Oakshott. Aparent, maiorul Tulpanov lucrează la KGB. Noi credem că el e numărul trei în sectorul rusesc. E considerat o vedetă promițătoare. Acești doi domni, îi arătă el pe civili, lucrează pentru serviciul de securitate. Ar dori să dai curs invitației lui Tulpanov și să-i faci o vizită, apoi să ne raportezi tot ce observi, inclusiv marca țigărilor pe care le fumează.

— Aș putea ajunge astăzi după-masă, spuse Armstrong.

— Nu, spuse Forsdyke. Ar bate la ochi. Am prefera să aștepți o săptămână, două, ca să pară o vizită formală. Dacă te duci prea repede, o să fie suspicios. A fi suspicios face oricum parte din meseria lui, dar de ce să-i dai apă la moară? Prezintă-te mâine dimineață la ora opt la biroul meu din Franklinstrasse și vei primi o informare completă.

În următoarele zece zile, Armstrong își petrecu diminețile la securitate, fiind inițiat în procedurile de rutină. I se arătă

deschis că nu era considerat un recrutar natural. Cunoștințele lui despre Anglia se mărgineau la un lagăr de refugiați din Liverpool, o etapă de soldat în Corpul de Pionieri și apoi trecerea în trupele active, călătoria de o noapte spre Franța și frontul. Majoritatea ofițerilor care-l instruiseră considerau că școlile ca Eton și colegiile ca Trinity constituiau un suport educativ mult mai potrivit pentru cariera de agent de informații.

— Cu asta, Dumnezeu nu e de partea noastră, oftă Forsdyke, luând masa cu un coleg.

Nici măcar nu le trecuse prin minte să-l invite și pe Armstrong.

În ciuda acestor piedici, peste zece zile, căpitanul Armstrong se duse în sectorul rusesc, sub pretextul că vrea să obțină piese pentru tipografie. După ce se convinsese că relația lui nu-l putea ajuta – așa cum de altfel, fusese sigur – se îndreptă cu pași repezi spre Leninplatz și începu să caute biroul lui Tulpanov.

În partea de nord a pieței se afla o clădire masivă și cenușie și nici intrarea, nici secretara așezată la o masă într-o cameră sordidă de la etajul trei nu păreau să confirme că locatarul de acolo era o vedetă promițătoare. Secretara îi luă cartea de vizită și nu păru surprinsă că un ofițer britanic se prezenta acolo fără să aibă fixată o întâlnire.

Îl conduse tăcută pe Armstrong de-a lungul unui coridor cu pereți coșcoviți, plini de fotografii cu Marx, Engels și Lenin și se opri în fața unei uși pe care nu scria nimic. Ciocăni, deschise ușa și apoi se dădu la o parte, pentru a-l lăsa pe căpitanul Armstrong să intre la maiorul Tulpanov.

Armstrong păși surprins într-un salon luxos, cu mobile vechi și tablouri semnate pe pereți.

Fusese odată la generalul Templer, guvernatorul militar al sectorului britanic și biroul aceluia nu i se păruse atât de impunător ca acesta.

Maiorul Tulpanov se ridică de la birou și păși pe covor în întâmpinarea oaspetelui. Armstrong nu putu să nu remarce că uniforma maiorului era mult mai bine croită decât a lui.

— Fii binevenit în umilul meu sălaș, căpitane Armstrong, spuse rusul. Nu așa se spune în engleză?

Nu făcu niciun efort să-și ascundă zâmbetul.

— Pici cum nu se poate mai bine. Mă însoțești la masă?

— Mulțumesc, spuse Armstrong în rusește.

Tulpanov nu păru surprins de trecerea la limba lui și-și conduse oaspetele într-o altă cameră, unde era așezată masa pentru două persoane. Armstrong trebui să se întrebe dacă nu cumva i se anticipase vizita.

Se așeză în fața lui Tulpanov și un ospătar le aduse două farfurii cu icre negre și o sticlă de votcă. Aperitivul nu avu darul să-l facă să se simtă în largul lui. Maiorul își ridică paharul umplut ochi și toastă:

— Pentru prosperitatea noastră viitoare.

— Pentru prosperitatea noastră viitoare, repetă Armstrong, în clipa când secretara maiorului intră în încăpere. Ea așeză lângă Tulpanov, pe masă, un plic umflat, cafeniu.

— Când spun „a noastră”, nu-i o vorbă goală, întări maiorul, fără să ia în seamă plicul.

Armstrong își puse paharul pe masă fără să spună nimic. Una din instrucțiunile primite era să nu facă nicio încercare de a conduce discuția.

— Uite, Lubji, spuse Tulpanov, n-o să pierd timpul mințind în legătură cu rolul meu în sectorul rusesc, și asta pentru că ți-ai petrecut ultimele zece zile învățând de ce mă aflu în Berlin și care-i rolul meu în acest nou „război rece” – nu așa îl numesc ai voștri? — și bănuiesc că acum mă cunoști mai bine decât secretara mea.

Zâmbi și înghiți o lingură plină de caviar. Armstrong se juca stânjenit cu furculița.

— Dar adevărul e, Lubji – sau preferi să te numesc John sau Dick? — că eu știu cu siguranță despre tine mai multe lucruri decât, mama, nevasta și secretara ta laolaltă.

Armstrong tăcu în continuare. Își puse jos furculița, fără să se atingă de caviar.

— Vezi, Lubji, noi doi semănăm și de aceea cred că ne putem ajuta unul pe celălalt.

— Nu sunt sigur că înțeleg, spuse Armstrong, privindu-l în ochi.

— Păi, de exemplu, eu îți pot spune exact unde se află doamna Klaus Lauber și că ea nu știe că soțul ei era proprietarul *Telegrafului*.

Armstrong luă o înghițitură de votcă. Fu ușurat că nu-i tremura mâna, pentru că inima îi bătea de două ori mai repede decât de obicei.

Tulpanov luă plicul de lângă el, îl deschise și scoase dinăuntru un document. I-l întinse peste masă.

— Dacă noi ne înțelegem, nu văd niciun motiv ca ea să afle despre asta.

Armstrong desfăcu testamentul maiorului Klaus Otto Lauber, în timp ce Tulpanov se servea cu a doua porție de caviar.

— Dar aici scrie... spuse Armstrong, ajungând la pagina a treia.

Tulpanov zâmbi din nou:

— Așa, văd că ai ajuns la paragraful unde se confirmă că Arno Schultz va primi toate acțiunile lui *Der Telegraf* înapoi.

Armstrong îl privi în ochi, dar nu zise nimic.

— Bineînțeles, lucrul nu e relevant decât dacă testamentul există, spuse Tulpanov. Dacă documentul nu iese niciodată la lumină, acțiunile îi revin automat doamnei Lauber și nu văd motivul să nu...

— Ce dorești în schimb? întrebă Armstrong.

Maiorul nu răspunse imediat, de parcă ar fi cântărit întrebarea. Apoi spuse:

— O, din când în când câte o mică informație. La urma urmei, Lubji, dacă te ajut să ai un ziar al tău înainte de a împlini douăzeci și cinci de ani, trebuie să capăt și eu un mic cadou, nu-i așa?

— Nu prea înțeleg, spuse Armstrong.

— Cred că înțelegi foarte bine, spuse Tulpanov, dar lasă-mă să-ți explic.

Armstrong luă furculița și gustă prima dată în viață din caviar, în timp ce maiorul vorbea:

— Hai să recunoaștem pentru început, Lubji, că nici măcar nu ești cetățean britanic. Ai ajuns acolo din întâmplare. Și deși te-au primit în armată – se opri să soarbă din votcă – cred că te-ai convins că asta nu înseamnă că te-au primit și în inimile lor. Așa că a venit timpul să te hotărăști la ce echipă vrei să joci.

Armstrong mai gustă o dată din caviar. Îi plăcea.

— Cred că vei găsi apartenența la echipa noastră nu prea solicitantă și sunt sigur că ne-am putea ajuta din când în când unul pe altul să facem progrese în ceea ce englezii insistă să numească „marele joc”.

Armstrong înghiți și ultima lingură de caviar, sperând că va mai primi.

— Gândește-te bine, Lubji, spuse Tulpanov, întinzându-se să ia testamentul și să-l bage la loc în plic.

Armstrong se uita tăcut la farfuria goală.

— Între timp, spuse maiorul KGB, hai să-ți dau o mică informație pentru prietenii tăi de la serviciul de securitate.

Scoase din buzunar o hârtie. Armstrong o despături și, citind-o, constată bucuros că încă mai putea gândi în rusește.

— Ca să fiu cinstit, Lubji, trebuie să-ți spun că ai voștri au pus deja mâna pe documentul ăsta, dar o să le facă plăcere să-i mai confirme o dată conținutul. Știi, toate serviciile secrete operative au în comun dragostea pentru hârtoage. Astfel își pot dovedi utilitatea.

— Și cum am obținut asta? întrebă Armstrong, luând hârtia.

— Mi-e teamă că azi secretara a plecat și și-a lăsat biroul descuiat. E angajată temporar.

Dick zâmbi și, împăturind hârtia, o băgă în buzunarul de la piept.

— Apropo, Lubji, tipii ăia de la informații nu-s așa de proști cum par. Ascultă sfatul meu: păzește-te de ei. Dacă te hotărăști să intri în joc, până la urmă va trebui să alegi de ce parte ești și dacă te prind vreodată că-i trădezi, te vor înlătura fără nicio urmă de remușcare.

Armstrong simți că inima lui își îndesește din nou bățile.

— Nu e nevoie să te hotărăști imediat, spuse maiorul. Pot să mai aștept câteva zile înainte de a-i aduce la cunoștință domnului Schultz că i s-a întors norocul.

— Am vești bune pentru tine, Dick, îi spuse colonelul Oakshott a doua zi la cartierul general. Hârtiile tale de demobilizare sunt gata în sfârșit și, în cel mult o lună, vei fi în Anglia.

Colonelul fu surprins de reacția ursuză a lui Armstrong, dar presupuse că acesta avea alte gânduri pe cap.

— Forsdyke nu va fi încântat să afle că pleci atât de curând după succesul cu Tulpanov.

— Poate că n-ar trebui să mă grăbesc, spuse Armstrong, acum, când am ocazia să stabilesc o relație cu KGB-ul.

— Zău că ești patriot, bătrâne, spuse colonelul. S-o lăsăm în aer cu finalizarea documentelor până-mi dai lumină verde?

Armstrong vorbea engleza la fel de fluent ca oricare alt ofițer britanic, dar tot mai avea ocazia să-și adauge la vocabular o expresie nouă.

Charlotte continuă să facă presiuni asupra lui să părăsească Berlinul și în seara aceea îi explică motivul nerăbdării ei. Auzind vestea, Dick își dădu seama că nu mai putea tergiversa mult. Nu mai ieși seara în oraș, rămase în bucătărie cu Charlotte, povestindu-i despre planurile lui de familist legate de Anglia.

A doua zi găsi un pretext pentru a vizita sectorul rusesc și după o discuție lungă cu Forsdyke, ajunse în fața ușii lui Tulpanov la ora prânzului.

— Ce mai faci, Lubji? întrebă KGB-istul, ridicându-se de la birou. Și mai ales, prietene, ai ajuns la vreo hotărâre în privința echipei pe care o vei susține?

Fără să-i lase răgaz să răspundă, maiorul continuă:

— Pentru englezi, jocul de cricket este foarte important și nu poate începe până nu se dă cu banul. Îți poți imagina ceva mai stupid decât să-i acorzi o șansă adversarului? Dar mă tot întreb, Lubji, dacă tu ai dat cu banul. Și dacă da, ce

ți-a ieșit, cap sau pajură?

— Înainte de a lua o hotărâre definitivă, vreau să vorbesc cu doamna Lauber, spuse Dick.

Maiorul străbătu camera de la un capăt la altul, cu buzele strânse, de parcă ar fi cântărit atent cererea lui Armstrong.

— Știi, Lubji, un proverb englez spune că acolo unde este o voință...¹⁰

Armstrong îl privi nedumerit.

— Un alt lucru pe care trebuie să-l înțelegi e că jocurile de cuvinte englezești sunt groaznice. Și cu toate că se pretind campioni ai sportivității, ar face orice ca să-și dovedească dreptatea, chiar dacă n-o au. Acum, dacă dorești s-o vizitezi pe doamna Lauber, va fi necesar să călătorim până la Dresda.

— Dresda?

— Da. Doamna Lauber se află în siguranță în zona rusească. Acest lucru te avantajează. Dar n-o putem vedea în următoarele câteva zile.

— De ce nu? întrebă Armstrong.

— Mai ai multe de învățat despre englezi, Lubji. Să nu-ți imaginezi că dacă le stăpânești limba le poți înțelege și mintea. Englezii adoră rutina. Dacă vii din nou mâine, te vor bănuî. Dacă vii săptămâna viitoare, nici nu vor observa.

— Ce să le raportezi acum?

— Spui că am fost circumspect și încă „sondezi terenul”, zâmbi din nou Tulpanov. Dar poți să le spui că te-am întrebat despre un om pe nume Piers Arbuthnot, dacă e posibil să ocupe un post important în Berlin. Tu mi-ai spus că n-ai auzit de el, dar vei încerca să afli ceva.

Armstrong se întoarse spre sfârșitul după-amiezii în sectorul britanic și-i relată lui Forsdyke cea mai mare parte a conversației. Se aștepta să i se spună cine era Arbuthnot și când urma să vină în Berlin, dar Forsdyke nu spuse decât:

— Te pune la încercare. Știe foarte bine cine e Arbuthnot

¹⁰ joc de cuvinte intraductibil; în limba engleză, will înseamnă și „voință” și „testament”.

și când își va lua postul în primire. Când poți găsi o scuză convingătoare pentru o nouă vizită în sectorul rusesc?

— Miercurea viitoare am întâlnirea obișnuită cu rușii pentru furnizarea hârtiei.

— Bun. Dacă poți să treci și pe la Tulpanov, spune-i că n-ai scos de la mine niciun cuvânt despre Arbuthnot.

— Dar n-o să fie bănuitor?

— Nu, o să devină bănuitor dacă-i spui ceva despre omul acesta.

A doua zi, la micul dejun, Dick și Charlotte se certară din nou pe tema întoarcerii în Anglia.

— Câte scuze o să mai găsești ca să amâni? întrebă ea.

Dick nu încercă să-i răspundă. Fără s-o mai privească, își luă bastonul și chipiul și ieși furios din apartament.

Soldatul Benson îl duse la birou, unde Armstrong o sună pe Sally. Secretara intră cu zâmbetul pe buze și cu un teanc de scrisori și documente de semnat și ieși peste o oră, istovită, avertizându-i pe toți să se ferească din calea căpitanului, pentru că era prost dispus în ziua aceea. Lucrurile nu se îmbunătățiră până miercuri și personalul fu ușurat să afle că patronul își va petrece în altă parte ziua de joi.

Benson îl duse în sectorul rusesc înainte de ora zece. Armstrong coborî din jeep cu o sacoșă și-și trimise șoferul în sectorul britanic. Intră pe sub bolta din Leninplatz și fu surprins s-o vadă pe secretara lui Tulpanov așteptându-l în curtea clădirii.

Fără niciun cuvânt, ea îl conduse pe strada pietruită până la un Mercedes negru. Îi ținu ușa să se urce în spate, lângă Tulpanov. Motorul era pornit și, fără să aștepte instrucțiuni, șoferul îndreptă mașina spre autostradă.

Maiorul nu păru surprins când Armstrong îi relată conversația cu Forsdyke și eșecul lui de a afla ceva despre Arbuthnot.

— Încă n-au încredere în tine, Lubji, spuse Tulpanov. Vezi, nu ești de-al lor. Poate nu vei fi niciodată.

Armstrong se întoarse să se uite pe geam cu o figură bosumflată.

Ajunși la periferia Berlinului, o luară spre sud, către Dresda. După câteva minute, Tulpanov se aplecă și-i dădu lui Armstrong un geamantan mic și uzat, marcat cu inițialele „K.L.”.

— Ce e asta? întrebă el.

— Toate bunurile lumești ale răposatului maior, răspunse Tulpanov. Sau cel puțin, cele pe care la va moșteni văduva lui.

Îi dădu apoi un plic gros, cafeniu.

— Și asta? Alte bunuri lumești?

— Nu. Astea sunt cele 40.000 de mărci pe care Lauber i le-a plătit lui Schultz pentru acțiunile la *Der Telegraf*. Vezi, când am de-a face cu englezi, încerc să respect regulile. Joacă, joacă, joacă jocul bine, spuse ironic Tulpanov. Cred că ești în posesia celuiilalt document necesar, adăugă el după o pauză.

Armstrong dădu din cap și-și vârî în sacoșă plicul cafeniu. Se uită pe geam la peisajul rural, observând cât de puțin se reconstruise de la începutul războiului. Încercă să se concentreze asupra apropiatei întâlniri cu doamna Lauber și nu mai vorbi până la intrarea în Dresda.

— Șoferul știe drumul? întrebă Armstrong când trecură de un semn de reducere a vitezei la 40 km.

— A, da, spuse Tulpanov. Nu ești singura persoană pe care șoferul o duce la bătrână. Are „cunoștință” de drum.

Armstrong îl privi mirat.

— Când o să te stabilești la Londra, Lubji, o să-ți explice cineva toate expresiile astea noi.

Peste câteva minute, se opriră în fața unui bloc din beton care arăta de parcă tocmai suferise un bombardament.

— E numărul șaiszeci și trei, spuse Tulpanov. Mi-e teamă că nu au lift, așa că va trebui să faci un pic de ascensiune, dragă Lubji. Dar asta e o specialitate de-a ta.

Armstrong coborî din mașină, luându-și sacoșa și geamantanul cel vechi al maiorului.

Merse pe poteca invadată de buruieni până la intrarea unui bloc de zece etaje de tip antebelic. Începu să urce pe scări, bucuros că doamna Lauber nu locuia la ultimul etaj. Ajungând la șase, o luă pe o pasarelă îngustă și periculoasă până la ușa lângă care, pe perete, era notat cu vopsea numărul 63.

Bătu cu bastonul și îi deschise o bătrână care nu păru deloc mirată să vadă un ofițer britanic în fața ei. Îl conduse pe un coridor meschin și slab luminat până la o cămăruță friguroasă, cu vedere la un bloc cu zece etaje identic cu acela în care erau. Armstrong se așeză în fața ei, lângă un radiator cu două rezistențe, dintre care numai una era aprinsă.

Se cutremură când o văzu pe bătrână ghemuindu-se pe un scaun și acoperindu-și umerii cu un șal de ață.

— V-am vizitat soțul în Wales, chiar înainte de a muri, începu el. M-a rugat să vă dau asta.

Și-i întinse geamantanul.

Doamna Lauber îl complimentă pentru germana lui, apoi deschise geamantanul. Armstrong o văzu scoțând o fotografie înrămată a ei cu soțul, în ziua nunții, și o altă fotografie a unui tânăr, probabil fiul lor. După tristețea privirii ei, Armstrong presupuse că și el își dăduse viața în război. Urmau câteva obiecte, printre care o carte de versuri de Rainer Maria Rilke și un joc de șah vechi, cu piese de lemn.

După ce scoase și cele trei medalii ale soțului, ea-și ridică privirea:

— Mi-a lăsat vreun mesaj? întrebă cu speranță.

— Numai că îi e dor de dumneavoastră. Și v-a rugat să-i dați lui Arno șahul.

— Arno Schultz, spuse ea. Mă îndoiesc că mai trăiește. Vedeți, bietul om era evreu. Am pierdut legătura cu el în timpul războiului.

— Atunci voi încerca eu să aflu dacă a supraviețuit, spuse Armstrong, luându-i mâna.

— Sunteți bun, spuse ea, strângându-l cu degetele ei osoase încă o bucată de vreme.

Apoi luă șahul și i-l dădu:

— Sper din suflet să fie în viață, spuse ea. Arno era un om atât de bun!

Armstrong dădu din cap.

— Mi-a mai transmis soțul meu și altceva?

— Da. Mi-a spus că dorința lui este să-i înapoiați lui Arno acțiunile.

— Ce acțiuni? întrebă ea, părând neliniștită prima oară. Nu mi-au spus de niciun fel de acțiuni când au venit să mă vadă.

— Se pare că Arno i-a vândut domnului Lauber niște acțiuni ale unei publicații, la scurt timp după venirea la putere a lui Hitler și soțul dumneavoastră i-a promis că i le înapoiază după terminarea războiului.

— Păi, bineînțeles că i le-aș da cu bucurie, spuse bătrâna tremurând. Dar, din păcate, nu am acțiunile acelea. Poate Klaus a făcut un testament...

— Din păcate, nu, doamnă Lauber, spuse Armstrong. Sau n-am fost noi capabili să-l găsim.

— Nu-i stătea deloc în fire, spuse ea. Klaus a fost atât de meticulos. Dar cine știe, poate a dispărut, cu rușii... Să știți că nu pot avea încredere în ruși, șopti ea.

Armstrong o aprobă din cap.

— Nu este o problemă, spuse el, luându-i mâna din nou. Sunt în posesia unui document care-i dă dreptul lui Arno Schultz, dacă mai trăiește, să redevină proprietar al acțiunilor.

— Vă mulțumesc, spuse doamna Lauber. E o mare ușurare să știi că lucrurile au fost luate în mână de un ofițer britanic.

Armstrong scoase contractul și întorcând ultima din cele patru pagini, îi arătă doamnei Lauber unde să semneze. Ea scrisese un nume cu litere șovăitoare, fără să încerce să citească nici măcar un paragraf din document. După ce cerneala se uscă, Armstrong băgă contractul la loc și-i zâmbi doamnei Lauber.

— Acum trebuie să mă întorc la Berlin, spuse el, unde voi face toate eforturile de a da de urma domnului Schultz.

— Mulțumesc, spuse doamna Lauber, ridicându-se cu greutate și conducându-l spre ușă. La revedere, ați fost foarte amabil venind până aici pentru mine.

Îi zâmbi timid și închise ușa.

— Ei? întrebă Tulpanov, când Armstrong își relua locul în mașină.

— A semnat înțelegerea.

— Așa mă gândeam și eu, spuse Tulpanov. Mașina întoarse și porni înapoi spre Berlin.

— Și acum ce se întâmplă? întrebă Armstrong.

— Acum ai dat cu banul, spuse maiorul KGB. Ai câștigat și ai ales capul. Deși trebuie să spun că ceea ce i-ai făcut doamnei Lauber nu prea seamănă a meci de cricket.

Armstrong îl privi enigmatic.

— Chiar și eu am crezut că-i vei da cele 40.000 de mărci, spuse Tulpanov. Dar fără îndoială că lui Arno îi vei da șahul.

În dimineața următoare, căpitanul Richard Armstrong își înregistrează dreptul de proprietate asupra ziarului *Der Telegraf* la Comisia Britanică de Control. Deși unul dintre oficiali ridică o sprânceană și altul îl lăsă să aștepte mai mult de o oră, până la urmă documentul fu ștampilat și el recunoscut ca singur proprietar al ziarului.

Aflând de „lovitura” soțului ei, Charlotte încercă să-și ascundă adevăratele sentimente. Era sigură că plecarea lor spre Anglia va fi din nou amânată. Dar fu ușurată când Dick încuviință ca ea să plece la părinții ei, la Lyon și să stea acolo până la nașterea primului lor copil. Era hotărâtă ca toți copiii ei să-și înceapă viața pe pământul Franței.

Arno Schultz fu surprins de noul entuziasm al lui Armstrong pentru *Der Telegraf*. Acesta începu să participe la ședința redacțională și să supravegheze personal difuzarea ziarului. Arno bănuia că energia șefului lui era direct legată de plecarea Charlottei la Lyon.

Peste câteva săptămâni, vindeau 300.000 de exemplare pe zi și Arno recunoscuse faptul că elevul lui devenise profesor.

După o lună, căpitanul Armstrong își luă o permisie de

zece zile pentru a fi la Lyon la nașterea copilului. Fu încântat că Charlotte îi născu un băiat, pe care-l botezară David. Stând pe marginea patului cu copilul în brațe, îi promise Charlottei că în curând aveau să plece toți trei spre Anglia, unde-i aștepta o viață nouă.

Sosi la Berlin peste o săptămână, hotărât să-i spună colonelului Oakshott că venise timpul să-și primească hârtiile de demobilizare.

Și ar fi făcut-o, dacă Arno Schultz nu ar fi dat o petrecere cu ocazia împlinirii a șaizeci de ani.

14
ADELAIDE GAZETTE
13 martie, 1956

Menzies la locul lui

Townsend o observă pentru prima oară într-o cursă aeriană spre Sydney. Citea *Gazette*, editorialul nu merita decât un loc pe pagina a treia și titlul era slab. Acum, *Gazette* deținea monopolul în orașul Adelaide, dar devenea un ziar din ce în ce mai inconsistent. Ar fi trebuit să se descotorosească de Frank Bailey după fuziune, dar preferase să scape mai întâi de Sir Colin. Se încruntă.

— Doriți frișca la cafea, domnule Townsend? fu întrebat.

Townsend se uită la fata zveltă, cu o cafetieră în mână, și zâmbi. Trebuia să fi avut vreo douăzeci și cinci de ani, avea părul blond cârlionțat și ochi albaștri, în care te pierdeai cu ușurință.

— Da, răspunse, deși nu voia frișcă.

Ea îi întoarse zâmbetul – un zâmbet de stewardesă, care nu se schimba dacă acel căruia i-l adresa era slab, gras, sărac sau bogat.

Townsend lăsă *Gazeta* din mână și încercă să se concentreze asupra întâlnirii la care se ducea. Achiziționase recent, la un cost de jumătate de milion de lire, un mic combinat tipografic specializat în tipărirea ziarelor distribuite în suburbiile de vest ale Sydney-ului. Târgul îi asigurase doar o bază de pătrundere în cel mai mare oraș al Australiei.

Și iată că la întâlnirea Anuală a Ziariștilor și Publiciștilor de la hotelul Cook, un bărbat de vreo douăzeci și șapte – douăzeci și opt de ani, de statură mijlocie, cu falca pătrată, părul roșu și umeri lați, veni la masa lui după terminarea discursurilor și-i șopti la ureche:

— Ne vedem la toaletă.

Townsend nu știa dacă să râdă sau să-l ignore pe individ.

Dar curiozitatea din el învinse și peste câteva minute se ridică și se duse la toaletă. Bărbatul cu părul roșu se spăla pe mâini la chiuveta de la margine. Townsend dădu drumul la robinetul chiuvetei următoare.

— La ce hotel stai? fu întrebat.

— Town House, răspunse Keith.

— La ce cameră?

— Habar n-am.

— Aflu eu. Vin în camera ta pe la miezul nopții. Bineînțeles, dacă te interesează să pui mâna pe *Sydney Chronicle*.

Apoi roșcovanul închise robinetul, își uscă mâinile și plecă.

După miezul nopții, Townsend află că fusese acostat de Bruce Kelly, redactorul-șef adjunct al ziarului *Chronicle*. Acesta îi spuse fără ocolișuri că Sir Somerset Kenwright, proprietarul, se gândea să vândă ziarul, deoarece acesta nu se mai potrivea cu restul publicațiilor trustului.

— Nu vă place cafeaua? întreabă ea.

Townsend o privi, apoi se uită la ceașca neatinsă.

— A fost bună, mulțumesc, spuse el. Eram preocupat de altceva.

Ea îi zâmbi din nou, luă ceașca și trecu la șirul celălalt. El încercă să se concentreze.

Când îi pomenise ideea mamei lui, ea îi spusese că ambiția de o viață a lui Sir Graham fusese să devină proprietarul *Cronicii*¹¹, dar ea nu știa ce să creadă. Acum călătorea a treia oară până la Sydney pentru o altă întâlnire cu directorii lui Sir Somerset. Unul dintre aceștia îi era dator.

În ultimele luni, avocații lui Townsend lucraseră în tandem cu cei ai lui Sir Somerset și amândouă părțile simțeau acum că erau aproape de a ajunge la o înțelegere.

— Bătrânul crede că ești cel mai mic dintre două rele, îl avertizase Kelly. A acceptat faptul că fiul lui nu-i poate continua munca, dar nu vrea ca ziarul să încapă pe mâna lui

¹¹ *Sydney Chronicle* (engl.) = *Cronica Sydney-ului*.

Wally Hacker, de care nu-i place și nici nu are încredere în el. Nici de tine nu e sigur, deși a ținut la tatăl tău.

De când Kelly îi încredințase aceste informații prețioase, Townsend îl pomenea pe tatăl lui ori de câte ori se întâlnea cu Sir Somerset.

Când avionul ateriza pe aeroportul Kingsford-Smith, Townsend își descheie centura, își luă servieta și porni spre ieșirea din față.

— O zi bună, domnule Townsend, spuse ea. Sper că veți zbura și altă dată cu Austair.

— Așa voi face, promise el. De fapt, mă întorc astă seară.

Și numai nerăbdarea pasagerilor din spatele lui îl împiedică s-o întrebe dacă avea să fie și ea în avionul de seară.

Taxiul îl lăsa pe strada Pitt. Uitându-se la ceas, Townsend văzu că mai avea câteva minute libere. Plăti cursa și traversă printre mașini, apoi privi de pe trotuarul celălalt clădirea care adăpostea ziarul cel mai bine vândut din Australia. Îi părea rău doar că tatăl lui nu apucase să asiste la încheierea contractului.

Traversă înapoi, intră în clădire și așteaptă până când o femeie bine îmbrăcată, de vârstă mijlocie, ieși dintr-un lift și veni spre el:

— Sir Somerset vă așteaptă, domnule Townsend.

Intrând în biroul imens, cu vedere la port, fu întâmpinat de un om pe care-l privise cu admirație înfricoșată din primii ani ai copilăriei. Sir Somerset îi strânse mâna călduros:

— Îmi pare bine că te văd, Keith. Cred că ai fost coleg cu directorul meu executiv, Duncan Alexander.

Cei doi-tineri își strânseră mâinile tăcuți.

— Să-ți fac cunoștință cu redactorul-șef al *Cronicii*, Nick Watson.

— Încântat, spuse Townsend, strângând mâna lui Watson. Vă cunosc reputația.

Sir Somerset le indică să se așeze la o masă mare de ședințe, luând și el loc în capăt.

— Știi, Keith, începu el, sunt foarte mândru de ziarul ăsta.

Chiar și Beaverbrook a încercat să mi-l cumpere.

— De înțeles, spuse Townsend.

— În clădirea asta, se respectă un standard jurnalistic care, îmi place s-o cred, l-ar fi umplut de mândrie și pe tatăl tău.

— Îmi vorbea întotdeauna cu cel mai mare respect de publicațiile dumneavoastră. Ba chiar, vorbind de *Chronicle*, cred ca ar fi și mai potrivit cuvântul „invidie”.

— Drăguț din partea ta să vorbești așa, fiule, zâmbi Sir Somerset. Bun, continuă el după o pauză, în ultimele săptămâni, echipele noastre s-au pus de acord asupra majorității detaliilor. Așa că, dacă poți egala oferta de 1,9 milioane lire sterline a lui Wally Hacker și dacă – lucru la fel de important pentru mine – ești de acord să-i păstrezi pe Nick pe postul de redactor-șef și pe Duncan pe cel de director executiv, putem spune că ne-am înțeles.

— Ar fi o prostie să nu mă bazez pe cunoștințele și specializarea lor, spuse Townsend. Amândoi sunt profesioniști foarte respectați și natural că voi fi încântat să lucrez cu ei. Totuși, trebuie să vă spun că face parte din politica mea să nu intervin în afacerile interne ale ziarului și mai ales în conținutul editorial. Nu e genul meu.

— Văd că ai învățat multe de la tatăl tău, spuse Sir Somerset. Ca și el și ca tine, nici eu nu mă implic în activitatea de zi cu zi a ziarului. Nu se sfârșește bine.

Townsend încuviință din cap.

— Bun, cred că nu ne-au mai rămas prea multe de discutat în stadiul acesta, așa că sugerez să ne îndreptăm spre sala de mese și să mâncăm ceva.

Bătrânul îl luă pe Keith de umeri și mergând lângă el, spuse:

— Aș vrea să fie și tatăl tău astăzi cu noi.

Pe drumul de întoarcere către aeroport, zâmbetul nu mai dispăru de pe fața lui Townsend. Dacă avea să fie și ea în avion, ar fi avut o primă în plus. Repetându-și în minte ce urma să-i spună, zâmbi din nou.

— Sper că ați avut o călătorie fructuoasă, domnule Townsend, spuse ea, oferindu-i ziarul de seară.

— Nici că se putea mai fructuoasă, răspunse el. N-ai vrea să cinezi cu mine diseară și să sărbătorim?

— E foarte amabil din partea dumneavoastră, domnule, spuse ea, apăsând pe cuvântul *domnule*, dar mi-e teamă că e împotriva politicii companiei.

— Și să-ți știu numele e împotriva politicii companiei?

— Nu, domnule, spuse ea. Susan.

Îi zâmbi impersonal și trecu în spate.

Când ajunse în apartamentul lui, își făcu un sandwich cu sardine. Abia mușcase o dată, când sună telefonul. Era Clive Jervis, seniorul firmei Jervis, Smith & Thomas. Clive era neliniștit din pricina unor detalii de finețe ale contractului, incluzând compensațiile și distribuirea dividendelor.

Nici nu pusese bine Townsend receptorul jos, când telefonul sună din nou și avu o convorbire și mai lungă cu Trevor Meacham, avocatul lui, căruia i se părea că 1,9 milioane lire e un preț prea mare.

— Nu am de ales, îi spuse Townsend. Wally Hacker a oferit deja aceeași sumă.

— Hacker e în stare să dea prea mult, i se răspunse. Cred că trebuie să eșalonăm și să luăm în considerare tirajul de anul ăsta, nu din ultimii zece ani.

— De ce? întrebă Townsend.

— Pentru că ziarul *Chronicle* pierde an de an 2,3 la sută din cititori. Trebuie să insistăm să ni se prezinte cifrele la zi.

— Sunt de acord cu tine, dar nu vreau să pierd tranzacția din cauza asta.

— Nici eu, spuse contabilul. Dar nici nu vreau să dai faliment doar pentru că ai dat prea mult din motive sentimentale. Fiecare tranzacție trebuie încheiată după reguli, nu doar ca să dovedești că ești la fel de bun ca tatăl tău.

Urmară câteva secunde de tăcere.

— Nu-ți face griji, spuse Townsend în cele din urmă. Am deja planuri să dublez tirajul *Cronicii*. Într-un an, 1,9

milioane o să pară ieftin. Și tata m-ar fi sprijinit sigur să închei afacerea asta.

Puse jos telefonul înainte ca Trevor să mai apuce să spună ceva.

Ultima convorbire o avu cu Bruce Kelly, care-l sună după ora unsprezece, când Townsend își pusese pijama și sandvișul pe jumătate mâncat râncezea pe farfurie.

— Sir Somerset e nervos, fu avertizat.

— De ce? întrebă Townsend. Mi se pare că întâlnirea de azi a decurs cât se poate de bine.

— Nu întâlnirea l-a tulburat. După ce ai plecat, a sunat Sir Colin Grant și au vorbit aproape o oră. Și Duncan Alexander nu ți-e chiar cel mai bun prieten.

Townsend dădu cu pumnul în masă:

— Blestematul, spuse el. Fii atent, Bruce, am să-ți spun exact ce carte să joci. De câte ori vine vorba de Sir Colin, amintește-i lui Sir Somerset că, avându-l președinte, *Messenger* pierde cititori în fiecare săptămână. Iar pe Alexander lasă-l în seama mea.

Townsend fu dezamăgit văzând că Susan nu era în avionul de Sydney. Un steward îl servi cu o cafea și-l întrebă dacă Susan fusese repartizată la alt zbor.

— Nu, domnule, îi răspunse omul. Susan nu mai lucrează la compania noastră de la sfârșitul lunii.

— Știți unde lucrează acum?

— N-am idee, domnule.

Townsend își petrecu dimineața făcând turul birourilor de la *Chronicle*, condus de Duncan Alexander, care păstră un ton de afaceri și nu făcu nicio încercare de a fi prietenos. Townsend așteptă să fie singuri în lift, se întoarse spre el și spuse:

— „Noi, Alexanderii, avem memorie lungă. Caută-mă dacă ai nevoie”. Așa mi-ai spus odată.

— Așa este, recunosc Duncan.

— Bine. A sosit timpul să-ți aduc aminte.

— Ce aștepți de la mine?

— Vreau ca lui Sir Somerset să i se spună că sunt o

persoană bună.

Liftul se opri și ușile se deschisă.

— Dacă fac asta, îmi garantezi că-mi voi păstra postul?

— Ai cuvântul meu, spuse Townsend, ieșind pe coridor.

După masă, Sir Somerset – care părea mai reținut decât la întâlnirea anterioară – îl însoți pe Townsend la etajul editorial, unde-l prezentă diversilor ziariști. Toți constatară ușurați că noul proprietar doar le zâmbea și dădea din cap, devenindu-le agreabil chiar și începătorilor. În ziua aceea, cu toții fură surprinși plăcut de Townsend, despre care auziseră atâtea de la reporterii *Gazettei*. Chiar și Sir Somerset începu să se întrebe dacă nu cumva Sir Colin exagerase în legătură cu cinismul lui Townsend.

— Nu uitați ce s-a întâmplat cu vânzările ziarului după ce a luat Sir Colin conducerea, șopti Bruce Kelly în mai multe urechi, inclusiv cea a redactorului-șef, la puțin timp după plecarea lui Townsend.

Personalul de la *Chronicle* nu i-ar fi acordat lui Townsend prezumția de nevinovăție dacă ar fi văzut ce notițe își lua pe drumul de întoarcere, în avion. I se părea că dacă voia să dubleze vânzările publicației, trebuia să facă o curățenie generală, de la coadă la cap.

Din timp în timp, Townsend se trezea gândindu-se la Susan. Când un alt steward îi oferi ziarul de seară, îl întrebă dacă știa unde lucrează ea.

— Vă referiți la Susan Glover? vru să știe omul.

— Blondă, cărlionți, douăzeci de ani, spuse Townsend.

— Da, Susan e. A plecat de la noi când i s-a oferit o slujbă la Moore's. Spunea că nu mai suportă programul neregulat și să fie tratată ca un șofer de autobuz. Bănuiesc că știu cum se simțea.

Townsend zâmbi. Moore's fusese întotdeauna magazinul din Adelaide preferat de mama lui. Era sigur că n-avea să dureze prea mult ca să descopere în ce raion lucra Susan.

A doua zi, după ce trecu în revistă corespondența cu Bunty, o așteptă să închidă ușa, apoi formă numărul de la Moore's.

— Mi-o puteți da, vă rog, pe d-ra Glover?

— În ce sector lucrează?

— Nu știu, spuse Townsend.

— E o urgență?

— Nu, e un apel personal.

— Sunteți rude?

— Nu, răspunse el nedumerit.

— Atunci regret, dar nu vă pot ajuta. Nu intră în politica noastră să primim telefoane personale în timpul orelor de serviciu.

Apoi se auzi tonul.

Townsend puse jos telefonul și, sculându-se, trecu în biroul lui Bunty.

— Lipsesc o oră, o oră și ceva, Bunty. Trebuie să cumpăr un cadou pentru aniversarea mamei.

Domnișoara Bunting fu surprinsă, pentru că respectiva aniversare era abia peste patru luni. Dar cel puțin, era mai bine decât cu tatăl lui, căruia trebuia întotdeauna să-i aducă aminte să cumpere cadoul.

Când Townsend ieși din clădire, afară era atât de cald, încât îi spuse lui Sam, șoferul lui, că va merge pe jos cei două sute de metri până la Moore's, ocazie cu care va arunca și o privire asupra chioșcurilor de ziare. Nu-i plăcu faptul că la primul se terminase deja *Gazette*, deși nu era nici ora zece. Își însemnă să vorbească despre difuzare cu directorul departamentului.

Apropiindu-se de imensul magazin de pe strada Rundle, se întrebă cât avea să mai dureze până se va întâlni cu Susan. Intră pe ușa turnantă și începu să se plimbe printre raioanele de la parter: bijuterii, mânuși, parfum. Dar n-o vedea nicăieri. Luă ascensorul până la etajul doi și-și continuă recunoașterea: mercerie, lenjerie, menaj, tot fără succes. La etajul trei era îmbrăcăminte pentru bărbați și-și aminti că are nevoie de un costum nou. Dacă lucra acolo, avea să ceară unul pe loc, dar nu se vedea nicio femeie.

Intrând în lift ca să urce la etajul patru, lui Townsend i se păru că-l recunoaște pe bărbatul îmbrăcat corect de lângă el.

— Ce mai faci? întrebă acesta văzându-l.

— Bine, spuse Townsend, încercând cu disperare să-și amintească cine era.

— Ed Scott, spuse omul, rezolvând problema. Eram cu doi ani mai mic decât tine la St. Andrew's și mi-aduc și azi aminte de editorialele tale din revista școlii.

— Sunt flatat, spuse Townsend. Și-acum cu ce te ocupi?

— Sunt director adjunct al magazinului.

— Deci ai reușit bine, spuse Townsend, aruncând o privire asupra spațiului din jur.

— Nu chiar, spuse Ed. Tatăl meu e director administrativ. Dar nu ție trebuie să-ți explic treburile astea.

Townsend se încruntă.

— Cauți ceva anume? îl întrebă Ed, înainte de a se despărți.

— Da, răspunse Townsend, un cadou pentru mama. A ales deja ceva și eu am venit să iau. Nu mai țin minte la ce etaj e, dar am numele vânzătoarei care a servit-o.

— Spune-mi numele și aflu raionul.

— Susan Glover, spuse Townsend, încercând să nu roșească.

Ed se duse într-un colț, formă un număr la telefonul celular și repetă numele. Peste câteva clipe, pe față îi apărură o expresie surprinsă:

— Se pare că e la departamentul de jucării, spuse el. Ești sigur că ți s-a dat numele corect?

— Da, spuse Townsend. Puzzle-uri.

— Puzzle-uri?

— Da, mama mea e înnebunită după puzzle-urile din bucăți. Și nu ne dă voie să i le alegem noi, pentru că îi luăm întotdeauna unele pe care deja le are.

— Aha, spuse Ed. Du-te la etajul unu. O să găsești jucăriile imediat la dreapta.

Townsend îi mulțumi și directorul adjunct se îndepărtă, iar el coborî la „Lumea jucăriilor”. Dădu ocol standurilor, dar Susan nu era și se gândi că poate era ziua ei liberă. Se hotărî să nu apeleze la o femeie cu alură oficială, care purta pe

pieptul amplu o insignă cu „Asistent de vânzări” și porni agale prin raion.

Tocmai se gândea să revină a doua zi, când o ușă a personalului se deschise și pe ea intră Susan, cărând o cutie mare cu un joc. Se duse cu el la o clientă care aștepta.

Townsend rămase încremenit. Era mult mai atrăgătoare decât și-o amintea.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Townsend tresări și se răsuci, aflându-se chiar în fața asistentei de vânzări.

— Nu, mulțumesc, spuse el nervos. Caut un cadou pentru... pentru nepotul meu.

Femeia îl fulgeră cu privirea și el se mută într-un loc de unde o putea urmări pe Susan fără să bată la ochi.

Clienta ei pierdea nemaipomenit de mult timp șovăind dacă să ia jocul sau nu. Susan trebui să deschidă capacul, ca să arate că înăuntru era ce scria pe cutie. Luă câteva piese galbene și roșii, încercând să le assembleze, dar clienta plecă peste câteva minute tot cu mâinile goale.

Townsend așteptă ca asistenta să înceapă să servească pe altcineva, apoi porni spre stand. Susan ridică ochii și-i zâmbi, de data asta un zâmbet de recunoaștere.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule Townsend? întrebă ea.

— Iei masa cu mine diseară, sau e tot împotriva regulilor companiei?

— Da, este domnule Townsend, zâmbi ea, dar...

Asistenta de vânzări veni lângă Susan arătând mai bănuitoare ca oricând.

— Trebuie să aibă peste o mie de piese, spuse Townsend. Mama vrea un puzzle care să-i dea de lucru cel puțin o săptămână.

— Sigur, domnule, spuse Susan și-l duse la o masă unde erau așezate mai multe puzzle-uri.

El începu să le examineze îndeaproape, fără s-o privească.

— La Pilligrini, la opt? șopti el.

— E perfect. N-am mai fost acolo, dar îmi doream să merg, spuse ea, luându-i din mână un puzzle cu portul Sydney.

Se întoarse la casă și-i dădu chitanța, băgând cutia într-o sacoșă cu Moore's.

— Face 2 lire și 10 șilingi, domnule.

Townsend plăti și ar fi vrut să-i mai repete ora întâlnirii, dacă asistenta nu s-ar fi lipit de Susan, spunând:

— Sper ca nepotului dvs. să-i placă jocul, domnule.

Ieși din magazin urmărit de două perechi de ochi.

Când se întoarse la birou, Bunty fu cam surprinsă de conținutul sacoșei. În cei treizeci și doi de ani de când lucra pentru Sir Graham, nu-l văzuse niciodată dăruindu-i soției lui un puzzle.

Ignorându-i privirea cercetătoare, Townsend spuse:

— Bunty, cheamă-l pe directorul de la difuzare. Chioșcul din colțul străzii King William terminase ziarul la ora zece.

Și când secretara deschise ușa, adăugă:

— A, și poți să-mi rezervi diseară o masă de două persoane la Pilligrini?

Când Susan intră în restaurant, mai mulți bărbați întoarseră capul s-o vadă trecând spre masa din colț. Purta un compleu roz aprins care-i sublinia silueta zveltă și, deși fusta îi trecea bine de genunchi, Townsend nu-și putu ridica ochii decât când ajunse lângă el. Se așeză în fața lui și unii meseni îl priviră cu invidie.

O voce rosti intenționat mai tare:

— Afurisitul ăla obține tot ce vrea.

Râseră amândoi și Townsend îi turnă un pahar de șampanie. În curând, descoperi că se simțea foarte bine cu ea. Începură să țeasă povești despre ce făcuseră ei în ultimii douăzeci de ani, de parcă erau prieteni de când lumea. Townsend îi explică de ce călătorise atât de des la Sydney în ultimul timp, iar Susan îi spuse de ce nu-i plăcea să lucreze în raionul de jucării de la Moore's.

— Întotdeauna e așa de groaznică? întrebă Townsend.

— Ai prins-o în toane bune. După ce ai plecat, a făcut comentarii sarcastice toată dimineața în legătură cu venirea ta pentru mamă, nepot sau altcineva. Și când am întârziat

două minute în pauza de prânz, mi-a zis: „Ai întârziat o sută douăzeci de secunde, d-ră Glover. O sută douăzeci de secunde din timpul companiei. Dacă se mai întâmplă, va trebui să-ți scădem din salariu suma corespunzătoare”.

O imitase aproape perfect, făcându-l pe Townsend să izbucnească în râs.

— Ce-o fi cu ea?

— Cred că și-a dorit să fie stewardesă.

— Mi-e teamă că-i lipsesc vreo câteva din calitățile necesare, sugeră Townsend.

— Ce-ai mai făcut astăzi? întrebă Susan. Tot mai călătorești cu Austair, agățând stewardese?

— Nu, zâmbi el. Asta am făcut săptămâna trecută și n-am avut succes. Azi am încercat să aflu dacă-mi pot permite să dau două milioane pe *Sydney Chronicle*.

— Așa de mult? întrebă ea neîncrezătoare. Atunci, să plătesc eu măcar nota de aici. Ultima oară când mi-am luat *Sydney Chronicle* costa 6 pence.

— Da, dar eu vreau toate numerele, spuse Townsend.

După ce li se luară ceștile de cafea, continuară să vorbească până când plecă și personalul. Mai rămaseră doar doi ospătari obosiți, privindu-i din când în când cu speranță. Când îl văzu pe unul înăbușindu-și un căscat, Townsend ceru nota și lăsă un bacșiș mare. Când ieșiră în stradă, o luă de mână pe Susan:

— Unde stai?

— În nordul orașului, dar mi-e teamă că am pierdut ultimul autobuz. O să iau un taxi.

— E o seară minunată, de ce n-am lua-o pe jos?

— Îmi convine, zâmbi ea.

Vorbiră tot timpul până ajunseră acasă la ea, după o oră. Ea se întoarse spre el:

— Mulțumesc pentru seara asta, Keith. Ai dat un nou sens expresiei „a duce cu vorba”.

— Hai s-o mai facem și altă dată, spuse el.

— Mi-ar plăcea.

— Când ți-ar conveni?

— Aș fi spus mâine, dar depinde dacă ne vom întoarce pe jos de fiecare dată. În cazul ăsta, ar trebui să găsim un restaurant mai apropiat și să-mi pun pantofi de teren.

— Nici gând, spuse Townsend. Îți promit că mâine te duc cu mașina. Dar trebuie să ajung la Sydney să semnez un contract, așa că nu mă întorc decât pe la opt.

— E perfect. O să am timp să merg acasă și să mă schimb.

— Îți place l'Etoile?

— Numai dacă ai ceva de sărbătorit.

— O să fie ceva, îți promit.

— Atunci ne vedem la nouă, la l'Etoile.

Se înalță și-l sărută pe obraz.

— Să știi că nu mai găsești taxiuri pe aici la ora asta, Keith, spuse ea puțin îngrijorată. Mi-e teamă că o să ai ceva de mers.

— Merită, spuse Townsend și Susan se îndepărtă pe mica alee de la intrare.

O mașină se opri lângă el. Șoferul sări și-i deschise ușa:

— Unde mergem, șefule?

— Acasă, Sam, spuse el. Dar hai prin gară, ca să văd ediția de dimineață a ziarului.

A doua zi, Townsend se urcă în primul avion de Sydney, încadrat de avocatul Clive Jervis și de contabilul lui, Trevor Meacham.

— Nu prea-mi place clauza de resciziune, spuse Clive.

— Și eșalonarea plăților trebuie gradată mai lent, adăugă Trevor.

— Cât o să dureze să rezolvăm problemele astea? întrebă Townsend. Am o întâlnire la cină în Adelaide și trebuie să prind cursa de după-amiază.

Cei doi bărbați îl priviră neliniștiți.

Temerile lor se dovediră justificate. Avocații celor două companii studiară contractul toată dimineața, iar contabilii fură și mai înceti în verificarea cifrelor. Nu făcură pauză de masă și, pe la ora trei, Townsend începu să se uite mereu la ceas. Cu toate că străbătea încăperea de la un cap la altul,

răspunzând monosilabic la întrebări kilometrice, documentul final nu putu fi semnat decât la câteva minute după ora cinci.

Când avocații se ridicară în sfârșit de la masă și începură să se dezmoștească, Townsend oftă ușurat. Își privi din nou ceasul și fu sigur că avea să prindă un avion pentru a ajunge la timp în Adelaide. Le mulțumi avocaților și dădea mâna cu partenerii când Sir Somerset intră în cameră, însoțit de redactorul-șef și directorul executiv.

— Mi s-a spus că avem un contract, spuse bătrânul, cu un zâmbet larg.

— Cred că da, spuse Townsend, încercând să nu arate cât de nerăbdător era să plece.

Știa că dacă suna la Moore's să-i spună că întârzie n-aveau să-i facă legătura.

— Hai să bem ceva, să sărbătorim înainte de a semna documentul final, spuse Sir Somerset.

După cel de-al treilea whisky Townsend sugeră că poate venise timpul să semneze contractul. Nick Watson fu de acord, mai ales că mai avea de lucru pentru ziarul din ziua aceea.

— Corect, spuse Sir Somerset, scoțând un stilou din buzunarul interior al hainei. Nu ne putem permite să scădem standardul, mai ales că voi fi încă șase săptămâni proprietarul *Cronicii*. Apropo, Keith, sper că-mi vei ține companie la cină, nu-i așa?

— Mi-e teamă că nu pot în seara asta, răspunse Townsend. Am o întâlnire în Adelaide.

Sir Somerset se răsuci spre el:

— Ar fi bine să fie o femeie frumoasă, spuse el, fiindcă blestemat să rămân dacă te las pentru altă afacere!

— Vă garantez că e frumoasă, răs Townsend. Și e abia a doua întâlnire.

— În cazul acesta, nu te mai rețin, spuse Sir Somerset, îndreptându-se spre masa de ședințe unde așteptau cele două copii. Se opri o clipă, privind contractul și păru să ezite. În aer se răspândi nervozitatea; unul dintre avocații lui Sir

Somerset se juca cu degetele.

Bătrânul îi făcu lui Townsend cu ochiul:

— Trebuie să-ți spun că Duncan a fost cel care m-a convins să fac târgul cu tine și nu cu Hacker, spuse el.

Se aplecă și semnă copiile, apoi îi dădu stiloul lui Townsend, care își scrisese numele alături. Apoi își strânseseră mâinile destul de formal:

— Mai e timp pentru un păhărel, sugeră Sir Somerset. Dar tu dă-i bătaie, Keith și noi o să vedem ce profituri obținem în absența ta. Să știi, băiatule, că sunt încântat că ziarul *Chronicle* va aparține fiului lui Sir Graham Townsend.

Nick Watson înaintă și-l luă pe Townsend de umeri:

— Să știi că abia aștept să lucrez cu tine. Sper că te vei întoarce curând la Sydney.

— Și eu aștept cu nerăbdare să lucrez cu tine, spuse Townsend și sunt sigur că o să ne mai ciocnim unul de altul din când în când.

Apoi se întoarse spre Duncan Alexander:

— Mulțumesc, spuse el. Suntem chit.

Duncan îi întinse mâna, dar Townsend se repezea deja pe ușă. Ușile liftului se închiseră în fața lui înainte de a apuca să apese pe buton. Șoferul taxiului refuză să încalce limita de viteză, în ciuda încercărilor de a-l mitui și a amenințărilor. Când ajunse la aeroport, văzu avionul înălțându-se în aer.

— De data asta a plecat la timp, ridică din umeri șoferul taxiului.

Din păcate, nu se putu spune la fel și despre următorul zbor, programat peste o oră, dar care întârzie patruzeci de minute.

Townsend își privi ceasul, se duse la o cabină telefonică și căută numărul Susanei. I se spuse că era ocupat. Când sună din nou, nu răspunse nimeni. Poate făcea un duș. Încercă să-și imagineze scena, pe când difuzorul anunța: „Ultimul apel pentru pasagerii zborului Sydney – Adelaide”.

O rugă pe telefonistă să mai încerce o dată și i se răspunse că era din nou ocupat.

Înjură, puse receptorul jos și fugi la avion, îmbarcându-se

la limită. Bătu în brațele fotoliului tot timpul zborului, dar nerăbdarea lui nu făcu avionul să meargă mai repede.

Sam stătea lângă mașină și părea îngrijorat când stăpânul lui ieși din aeroport. Îl duse cu toată viteza în Adelaide, dar când ajunseră la l'Etoile, ospătarul-șef luase deja ultima comandă.

Townsend încercă să explice ce se întâmplase, dar Susan păru să înțeleagă înainte de a deschide el gura.

— Te-am sunat de la aeroport, dar era sau ocupat, sau nu răspundea nimeni, spuse el, privindu-i tacâmurile neatinsse. Să nu-mi spui că n-ai mâncat.

— Nu mi-a fost chiar așa de foame, spuse ea, luându-l de mână. Dar tu trebuie să fii flămând și pun pariu că vrei să-ți sărbătorești triumful. Așa că, spune, ce ți-ar plăcea să facem acum?

*

* *

Când sosi la serviciu a doua zi dimineată, o găsi pe Bunty așteptând lângă biroul lui cu o foaie de hârtie în mână. După cum arăta, părea că stătea de mult acolo.

— Probleme? întrebă Townsend închizând ușa.

— Nu. Doar că pari să fi uitat că eu ies la pensie la sfârșitul săptămânii.

— Nu uitasem, spuse Townsend, așezându-se. Dar mă gândeam că...

— Regulile companiei sunt clare în această privință, spuse Bunty. Când o angajată împlinește șaizeci de ani...

— Tu n-o să ai niciodată șaizeci, Bunty!

— ...are dreptul la pensionare din ultima vineri a respectivei luni calendaristice.

— Regulile sunt făcute pentru a fi încălcate.

— Tatăl tău spunea că de la această regulă nu trebuie făcute excepții și sunt de acord cu el.

— Dar acum n-am timp să caut pe altcineva, Bunty. Cu preluarea *Cronicii* și toate...

— Am anticipat această problemă, spuse ea fără să clipească, și am găsit înlocuitoarea ideală.

— Dar ce calificare are? întrebă Townsend, gata s-o pronunțe imediat insuficientă.

— E nepoata mea, i se răspunse și ceea ce e mai important, provine din ramura pur scoțiană a familiei.

Townsend nu găsi nicio replică potrivită.

— Bun, programează-mi o întâlnire cu ea. Pe luna viitoare, adăugă el după o scurtă pauză.

— În momentul de față așteaptă în biroul meu și o poți vedea imediat.

— Știi ce ocupat sunt, spuse Townsend, uitându-se la pagina albă din agendă.

Bunty se asigurase să nu aibă nicio întâlnire în dimineața aceea. Ea îi întinse foaia de hârtie pe care o adusese.

Începu să studieze curriculum-ul domnișoarei Younger, căutând un pretext ca s-o respingă. Ajungând la ultimul rând, mormăi împotriva voinței lui:

— Cheam-o înăuntru.

Când intra Heather Younger, Townsend se ridică în picioare și rămase așa până când tânăra se așeză. Domnișoara Younger avea un metru șaptezeci și cinci și Townsend citise că avea douăzeci și opt de ani, dar arăta mai în vârstă. Purta un pulover verde și o fustă groasă. Ciorapii ei maronii îi aminteau lui Townsend de cupoanele de raționalizare și purta o pereche de pantofi pe care mama lui i-ar fi găsit „solizi”.

Părul ei arămiu era strâns într-un coc din care nu scăpa nici un singur fir. Prima impresie a lui Townsend fu că o revedea pe d-ra Steadman și impresia fu întărită când d-ra Younger începu să-i răspundă la întrebări cazon și eficient.

Interviul dură unsprezece minute și d-ra Younger își ocupă postul în luna următoare.

Townsend avu de așteptat șase săptămâni pentru a deveni proprietarul legal al *Cronicii*. În timpul acesta, se întâlnește aproape zilnic cu Susan. De câte ori ea îl întreba de ce rămânea în Adelaide când simțea că trebuie să investească

timp și energie în *Chronicle*, el nu spunea decât: „Până nu e ziarul meu, nu pot face nimic. Și dacă ar avea idee de ce-i așteaptă, ar rupe contractul cu mult înainte de expirarea celor șase săptămâni”.

Dacă n-ar fi fost Susan, aceste șase săptămâni i s-ar fi părut interminabile. Și acum întârzia la întâlniri și ea îl tachina mereu pe tema aceasta. Până la urmă, el rezolvă problema prin sugestia ca ea să se mute la el.

În duminica dinaintea intrării în vigoare a contractului cu *Chronicle*, el și Susan luară avionul de Sydney. Townsend îi ceru taximetristului să oprească la redacția ziarului înainte de hotel. O luă pe Susan de cot și trecură strada, apoi priviră clădirea impunătoare a *Cronicii*.

— La miezul nopții e a mea, spuse el cu o pasiune pe care ea nu i-o mai simțise.

— Eu speram mai degrabă să fii tu al meu, îl tachină ea.

Când sosiră la hotel, Bruce Kelly aștepta în foaier. Și Susan fu foarte surprinsă când Keith îl invită să ia masa cu ei.

Apoi îl auzi vorbind despre planurile lui de parcă ea nici n-ar fi fost acolo. O mira faptul că nu fusese invitat la masă și redactorul-șef al *Cronicii*. Când plecă Bruce, ea și Keith luară liftul până la ultimul etaj și intrară fiecare în camera lui. Keith trecea în revistă niște cifre, așezat la birou, când ea se strecură la el prin ușa de comunicare dintre camere.

A doua zi dimineața, proprietarul *Cronicii* se trezi cu câteva minute înainte de ora șase și părăsi hotelul lăsând-o pe Susan adormită. Porni spre strada Pitt, aruncând câte o privire fiecărui chioșc cu ziare de pe drum. Nu era o situație chiar așa de proastă ca a *Gazetei*, dar *Chronicle* ar fi putut să se prezinte mult mai bine.

Ajungând în hol, îi spuse paznicului că vrea să-i vadă pe redactorul-șef și pe directorul executiv imediat cum soseau. Apoi ceru un lăcătuș. De data aceasta, nimeni nu-l mai întrebă cine era.

Townsend se așeză pentru prima dată pe scaunul lui Sir Somerset și începu să răsfoiască ediția de dimineață a

ziarului. Își făcu toate însemnările necesare și după ce citi absolut tot, se ridică și începu să se plimbe prin birou, oprindu-se din când în când să arunce o privire asupra portului Sydney. În curând veni lăcătușul și primi comenzile lui precise.

— Când? întrebă omul.

— Acum, spuse Townsend.

Se așeză la birou, întrebându-se care dintre cei doi va sosi primul. Mai așteptă încă patruzeci de minute până auzi prima bătaie în ușă. Nick Watson, redactorul-șef, intră și-l găsi pe Townsend răsfoind un dosar voluminos.

— Îmi pare nespus de rău, Keith, începu el. Nu m-am gândit că vei veni atât de devreme în prima zi.

Townsend ridică ochii și Watson adăugă:

— Putem să ne grăbim? Conduc ședința editorială la zece.

— Astăzi n-o să faci ședința, spuse Townsend. I-am spus lui Bruce Kelly s-o țină.

— Ce? Dar eu sunt redactorul-șef, spuse Nick.

— Nu mai ești de acum, spuse Townsend. Te promovez.

— Mă promovezi? repetă Nick.

— Da. O să citești anunțul în *Cronica* de mâine. O să fii primul Redactor Emeritus al ziarului.

— Asta ce înseamnă?

— „E” înseamnă „ex”, iar „meritus” înseamnă că ai meritat-o.

Townsend făcu o pauză, văzând cum înțelegerea cobora asupra celuilalt.

— Nu-ți fă griji, Nick. Ai un titlu frumos și salariul plătit pe un an de acum înainte.

— Dar i-ai spus lui Sir Somerset, în prezența mea, că aștepți cu nerăbdare să lucrezi cu mine.

— Știu, Nick, admise el, roșind ușor. Îmi pare rău, am...

Ar fi terminat propoziția dacă nu s-ar fi auzit o nouă bătaie în ușă.

— Îmi cer scuze că te deranjez, Keith, spuse Duncan Alexander intrând, dar cineva mi-a schimbat broasca de la ușa biroului.

15
Evening Chronicle
20 noiembrie, 1947

Ziua cea fericită
— Radioasa prințesă Elizabeth
se mărită cu ducele marinar —

Charlotte nu participă la sărbătoarea aniversării de șaizeci de ani a lui Arno Schultz pentru că nu avea încă încredere să-l lase pe micuțul David doar cu doica germană. De când se întorsese de la Lyon, Dick era mai atent și reușea chiar să ajungă la timp pentru a asista la culcarea primului lor copil.

În seara aceea, Armstrong plecă la Arno la ora șapte. O asigură pe Charlotte că se ducea doar să bea un pahar cu sărbătoritul și că se va întoarce repede. Ea-i zâmbi și-i promise că-l va aștepta cu masa.

Se grăbea să ajungă înainte de a se așeza cina, sperând că astfel va putea pleca doar după un pahar. Apoi ar fi putut să joace vreo două mâini de poker cu Max Sackville înainte de a se întoarce acasă.

Cu câteva minute înainte de ora opt, Armstrong bătu la ușa lui Arno. Gazda îl conduse în salonul plin de invitați și fu evident că toți îl așteptau pe el ca să se așeze la masă. Fu prezentat prietenilor lui Arno și toți îl trată ca pe oaspetele de onoare.

Arno îi dădu un pahar de vin alb – Armstrong își dădu seama după prima înghițitură că nu provenea din sectorul francez – și-l conduse în sufrageria mică, unde îl așeză lângă un om numit Julius Hahn, pe care i-l prezentă ca „vechiul meu prieten și rival”.

Armstrong mai auzise numele, dar nu-l cunoștea. La început îl ignoră pe Hahn și se concentră asupra mâncării din farfurie. Tocmai începuse supa subțire, nesigur de originea ei animală, când Hahn începu să-l întrebe ce mai

era prin Londra. Armstrong își dădu seama repede că germanul cunoștea capitala britanică mult mai bine decât el.

— Sper să nu dureze prea mult până se vor ridica restricțiile de călătorie în străinătate, spunea Hahn. Trebuie neapărat să ajung cât mai repede în țara dvs.

— Nu cred că aliații vor permite asta prea curând, spuse Armstrong, în timp ce doamna Schultz îi înlocuia supa cu plăcintă cu carne de iepure.

— Asta mă întristează, spuse Hahn. Îmi e din ce în ce mai greu să controlez niște interese de afaceri pe care le am la Londra.

Atunci își dădu seama și-și lăsă pentru prima dată furculița și cuțitul pe farfurie. Hahn era proprietarul lui *Der Berliner*, ziarul rival, publicat în sectorul american. Dar mai avea și alte proprietăți.

— De mult doream să vă cunosc, spuse Armstrong.

Hahn păru surprins, pentru că, până atunci, căpitanul Armstrong nu-i acordase deloc atenție.

— Ce tiraj are *Der Berliner*? întrebă Armstrong.

Știa răspunsul, dar voia să-l lase să vorbească înainte de a-l întreba ceea ce dorea cu adevărat să afle.

— În jur de 260.000 exemplare zilnic, răspunse Hahn. Și celălalt cotidian al nostru din Frankfurt, sunt bucuros s-o spun, vinde peste 200.000 de bucăți.

— Și câte ziare aveți cu totul? întrebă Armstrong neglijent, luând din nou furculița și cuțitul.

— Numai acestea două. Înainte de război aveam șaptesprezece și mai multe reviste științifice. Dar nu pot spera să le obțin înapoi decât după ce se ridică toate restricțiile.

— Dar credeam că evreii – și eu sunt evreu, să știți – nu aveau dreptul să fie proprietari de publicații înainte de război.

— E adevărat, domnule căpitan, dar eu mi-am vândut toate acțiunile partenerului meu, care nu era evreu și el mi le-a returnat la prețul pe care-l plătise, imediat după sfârșitul războiului.

— Și revistele? întrebă Armstrong, luând o înghițitură de plăcintă. Au scos vreun profit în timpurile acestea grele?

— Da. De fapt, pe termen lung, se vor dovedi o sursă mai puternică de venituri decât ziarele. Înainte de război, compania mea avea partea leului din publicațiile științifice germane. Dar după ce Hitler a intrat în Polonia, ni s-a interzis să mai publicăm materiale care ar fi putut fi utile dușmanilor celui de-al treilea Reich. Acum sunt în posesia lucrărilor de cercetare din ultimii opt ani, inclusiv toate articolele științifice elaborate în Germania în timpul războiului. Lumea publicistică ar cumpăra materialele astea cu bani frumoși dacă le-aș putea da drumul cumva.

— Și de ce nu le puteți publica? întrebă Armstrong.

— Editura londoneză cu care aveam un aranjament nu dorește să-mi mai distribuie lucrările.

Becul de pe tavan se stinse și în mijlocul mesei fu așezat un tort mic, cu o singură lumânare.

— Dar de ce? întrebă Armstrong, hotărât să nu întrerupă firul conversației, în timp ce Arno Schultz sufla în lumânare în mijlocul aplauzelor.

— Din păcate, unicul fiu al președintelui editurii a pierit ucis pe front, spuse Hahn, pe când în farfuria lui Armstrong era așezată cea mai mare bucată de tort. I-am scris de multe ori să-mi exprim condoleanțele, dar nu-mi răspunde.

— Mai sunt și alte edituri în Anglia, spuse Armstrong, îndesându-și prăjitura în gură.

— Da, dar contractul nu-mi permite să abordez în prezent pe altcineva. Trebuie să mai aștept câteva luni. M-am și hotărât în privința celei mai potrivite edituri londoneze de a-mi reprezenta interesele.

— Da? îl îndemnă Armstrong, ștergându-se la gură.

— Dacă v-ați găsi timp, domnule căpitan, spuse magnatul german, aș considera o onoare să vă arăt tipografia mea.

— Programul meu e absolut imposibil pentru moment.

— Desigur, spuse Hahn. Vă înțeleg.

— Dar poate mă opresc data viitoare când voi vizita sectorul american.

— Vă rog, spuse Hahn.

După cină, Armstrong îi mulțumi gazdei pentru o seară remarcabilă și plecă în același timp cu Julius Hahn.

— Sper să ne mai întâlnim, spuse Hahn la despărțire.

— Cu siguranță, răspunse Armstrong, dând mâna cu prietenul cel mai apropiat al lui Arno Schultz.

Când ajunse acasă, la câteva minute după miezul nopții, Charlotte dormea. Se dezbracă și-și puse pijamaua, apoi se strecură în camera lui David. Stătu lângă pătuț un timp, privindu-și întâiul născut.

— O să-ți clădesc un imperiu și vei fi mândru de el, îi șopti.

A doua zi, Armstrong îi raportă colonelului Oakshott că fusese la sărbătorirea lui Arno Schultz, dar nu-i spuse că-l cunoscuse pe Julius Hahn. Singura noutate a lui Oakshott era că maiorul Forsdyke telefonase să-i ceară lui Dick să mai facă o călătorie până în sectorul rusesc. Armstrong promise că va lua legătura cu Forsdyke, dar nu spuse că avea de gând să treacă mai întâi prin sectorul american.

— Apropo, Dick, spuse colonelul, nu ți-am văzut articolul despre felul cum ne purtăm cu prizonierii germani din lagăre.

— Nu l-am scris, domnule. Îmi pare rău s-o spun, dar Fritzii ăștia afurisiți nu vor să coopereze. Mi-e teamă că a fost o mică pierdere de timp.

— Nu mă mir, spuse Oakshott. Eu te-am prevenit...

— Și ați avut dreptate, domnule colonel.

— Totuși, îmi pare rău, spuse colonelul, pentru că încă mai cred că e important să construim o punte și să le recâștigăm încrederea acestor oameni.

— Vă dau toată dreptatea, domnule colonel, spuse Armstrong. Și vă asigur că voi face tot posibilul.

— Știu, Dick. Cum mai merge *Der Telegraf*!

— Mai bine ca oricând. Începând cu luna viitoare, vom scoate un supliment de duminică, iar vânzarea bate toate recordurile.

— Asta e o veste formidabilă, spuse colonelul. Apropo,

tocmai mi s-a spus că ducele de Gloucester s-ar putea să vină luna viitoare la Berlin, într-o vizită oficială. Ar putea ieși un articol bun.

— V-ar plăcea să apară în *Der Telegraf*, pe prima pagină? întrebă Armstrong.

— Nu înainte de a obține permisiunea de la securitate. Atunci poți avea ceva – cum se spune? — exclusiv.

— Foarte interesant, spuse Armstrong, cunoscând slăbiciunea colonelului pentru vizitele demnitarilor, mai ales ale membrilor familiei regale.

Se ridică să plece.

— Nu uita să te prezinți la Forsdyke, îi aminti colonelul când Armstrong îl salută.

Dar el avea probleme mult mai apăsătoare decât un maior al serviciului de informații. După ce-și rezolvă corespondența de pe birou, îi spuse lui Sally că intenționa să-și petreacă restul zilei în sectorul american.

— Dacă sună Forsdyke, spuse el, programează-mi o întâlnire mâine.

În vreme ce soldatul Benson conducea mașina către sectorul american, Armstrong recapitula rezolvările situațiilor neprevăzute care ar fi putut să apară. Îi ceru lui Benson să oprească la Holt & Co, unde-și retrase 100 de lire din cont, aproape tot ce avea. Lăsă doar o sumă simbolică, deoarece un ofițer britanic nu avea voie, sub pedeapsa Curtii Marțiale, să aibă o balanță negativă.

Când ajunseră în sectorul american, Benson trase la altă bancă, unde Armstrong își schimbă sterlinele în 410 dolari americani. Spera că suma era suficient de mare pentru a-l convinge pe Max Sackville să se ralieze la planul lui. Luară amândoi masa pe îndelete la popota americană și Armstrong se învoi să participe mai pe seară la obișnuita partidă de poker a căpitanului. Apoi sări în jeep și-i ordonă lui Benson să-l ducă la birourile ziarului *Der Berliner*.

Julius Hahn fu surprins să-l revadă atât de repede pe căpitanul Armstrong, dar își lăsă toate treburile pentru a-i arăta distinsului oaspete întreprinderea. Armstrong realiză

foarte repede amplexarea afacerii controlate de Hahn, deși acesta susținea minimalizator că „Nu mai e ca pe vremuri”.

După ce făcuse și turul celor douăzeci și una de prese de la subsol, Armstrong înțelese cât de nesemnificativ era *Telegraful* în comparație cu *Der Berliner*, mai ales că Hahn aminti și de alte tipografii de dimensiuni comparabile pe care le avea în diverse părți ale Germaniei, inclusiv una în sectorul rusesc al Berlinului.

Când părăsi clădirea, la câteva minute după ora cinci, îi mulțumi lui Julius, așa cum începuse să-i zică și-l invită:

— Sper să ne mai întâlnim. Ce-ar fi să luăm odată prânzul împreună?

— Foarte amabil din partea dumitale, căpitane. Dar sunt sigur că știi că nu mi se permite să intru în sectorul britanic.

— Atunci va trebui să vin eu la dumneata, zâmbi Armstrong.

Hahn își conduse vizitatorul la ușă și-i strânse mâna călduros. Armstrong trecu strada și o porni în josul ei, ignorând șoferul. Se opri la un bar numit *La Joe* și se întrebă cum se numea înainte de război. Intră înăuntru și Benson opri jeep-ul pe marginea străzii, la câțiva metri mai încolo.

Armstrong ceru o Coca-cola și se așeză la una din marginile teighelei. Era ușurat că nu-l recunoscuse nimeni. După cel de-al treilea suc, își controlează portmoneul, să vadă dacă cei 410 dolari erau la locul lor. Îl aștepta o noapte lungă.

— Unde naiba e? întrebă Forsdyke.

— Căpitanul Armstrong a plecat în sectorul american chiar înainte de prânz, domnule, spuse Sally. După întâlnirea cu domnul colonel Oakshott, a apărut ceva urgent, înainte de a pleca, mi-a spus să vă fixez o întâlnire dacă sunați.

— Ce grijuliu e, spuse Forsdyke sarcastic. Și în sectorul britanic a apărut ceva urgent și i-aș fi obligat căpitanului Armstrong dacă s-ar prezenta în biroul meu mâine la ora nouă dimineața.

— Îi voi transmite mesajul dvs. De îndată ce se întoarce, domnule maior, spuse Sally.

Ar fi vrut să ia imediat legătura cu Dick, dar n-avea idee pe unde umbla șeful ei.

— Cinci cărți, ca de obicei? întrebă Max, împingând pe postavul verde o sticlă de bere și un desfăcător.

— Îmi convine, spuse Armstrong, amestecând pachetul.

— Am un presentiment în seara asta, bătrâne, spuse Max, scoțându-și jacheta și punând-o pe spătarul scaunului. Sper că ai ce pierde.

Își turnă bere în pahar.

— Am destul, spuse Armstrong.

El doar sorbea din bere, conștient că va trebui să rămână treaz în orele următoare. Amestecă și Max tăie cărțile, apoi își aprinse o țigară.

După o oră, Armstrong câștigase 70 de dolari și în jurul mesei se auzea cuvântul „norocos”. Începu cea de-a doua oră cu un fond de aproape 500 dolari.

— Până acum ai avut o mână norocoasă, spuse Max, desfăcându-și cea de-a patra sticlă de bere. Dar noaptea nu s-a terminat.

Armstrong zâmbi și dădu din cap, împărțindu-i o carte adversarului și luând una și pentru el. Își filă cărțile: patru și nouă de pică. Puse 5 dolari pe masă și mai luă două cărți.

Max miză și el 5 dolari și întoarse colțul cărții date de Dick. Încercă să nu zâmbească și dublă miza.

Armstrong luă a cincea carte și-și studie un timp mâna înainte de a așeza pe masă o bancnotă de 10 dolari. Max nu ezită să scoată 10 dolari din buzunarul de la piept al hainei și să-i pună la bătaie.

— Hai să te vedem, bătrâne, spuse el, lingându-și buzele.

Armstrong își întoarse cărțile și dădu la iveală o pereche de pătrari. Zâmbetul lui Max se lăți și el arătă o pereche de decari:

— Nu poți să mă păcălești, spuse el, trăgând teancul de bancnote spre el.

La sfârșitul celei de-a doua ore, Max avea un mic avantaj.

— Ți-am spus că va fi o noapte lungă, jubila el. Renunțase

de câțva timp ia pahar și bea direct din sticlă.

După ce Max câștigă trei mâini la rând, Dick pomeni numele lui Julius Hahn:

— Pretinde că te cunoaște.

— Mda, sigur, spuse Max. El răspunde de apariția ziarului în sectorul nostru. Asta nu înseamnă că-l și citesc.

— Pare de succes, spuse Armstrong, făcând cărțile.

— Sigur că e, dar numai datorită mie.

Armstrong puse zece dolari pe masă, cu toate că nu avea decât asul cel mare. Max puse și el zece și mai ceru o carte.

— Cum adică „datorită ție”? întrebă Armstrong, punând 20 de dolari peste celelalte bancnote.

Max ezită, își privi cărțile, se uită la miză și întrebă:

— Ai pus 20 de dolari?

Armstrong dădu din cap și americanul scoase o bancnotă de 20 din buzunarul tunicii.

— Dacă nu i-aș da eu hârtie, n-ar avea nici cu ce să se șteargă la fund, spuse Max, studiindu-și concentrat cărțile. Eu îi fac abonament lunar și-i verific aprovizionarea cu hârtie. Eu decid câtă electricitate primește și când se dă drumul și când se întrerupe, așa cum tu și Arno Schultz știți prea bine.

Ridică ochii și-l văzu surprins pe Armstrong scoțând din portofel un teanc de bancnote.

— Blufezi, puștiule, spuse Max. Te miroso.

După o șovăire, întrebă:

— Cât ai pus acum?

— Cincizeci de dolari, spuse Armstrong neglijent.

Max scotoci în buzunar și puse cu grijă pe masă două hârtii de zece și șase de cinci dolari:

— Hai să vedem ce ai de data asta, spuse el neliniștit.

Armstrong arată o pereche de șeptari. Max izbucni imediat în râs, etalând trei valeți.

— Știam eu că n-aveai decât rahat, mai trase el un gât din sticlă.

Începu să împartă cărțile pentru mâna următoare și zâmbetul nu-l părăsi:

— Nu știu pe care mi-ar fi mai ușor să-l curăț, pe tine sau pe Hahn, spuse el.

Limba începuse să i se împleticească.

— Vorbești la băutură, spuse Dick, studiindu-și cărțile fără prea mare interes.

— Mai vedem noi, răspunse Max. Într-o oră te las în cămașă.

— Nu mă gândeam la mine, spuse Armstrong, punând 5 dolari pe masă. Eu vorbeam de Hahn.

Urmă o pauză lungă, în care Max mai trase un gât din sticlă. Apoi își studie cărțile și le așează pe masă cu fața în jos. Armstrong mai trase o carte și spori miza cu 10 dolari. Max mai ceru o carte și, văzând-o, începu să-și lingă buzele. Scoase și el 10 dolari din teancul lui.

— Hai să te vedem, bătrâne, spuse Max, încrezător că avea să câștige cu două perechi, ași și valeți.

Armstrong întoarse trei de cinci. Max se strâmbă, văzându-și câștigul tras peste masă:

— N-ar fi mai bine să pui niște bani în locul sporovăielii? spuse el.

— Am pus, spuse Dick, băgând dolarii în buzunar.

— Nu, mă gândeam la chestia cu Hahn.

Dick tăcu.

— Ești un găinaț, spuse Max după un timp.

Dick puse pachetul de cărți pe masă, își privi adversarul în ochi și spuse rece:

— Pun pariu pe o mie de dolari că nu poți să-l scoți pe Hahn din afaceri.

Max puse sticla jos, holbându-se de parcă nu auzise bine.

— Cât timp îmi dai? întrebă.

— Șase săptămâni.

— Nu e destul. Trebuie să fac să pară că n-are nicio legătură cu mine. Am nevoie de cel puțin șase luni.

— Eu n-am șase luni, spuse Armstrong. Eu pot oricând să închid redacția *Telegrafului* în șase săptămâni, dacă vrei să pariezi.

— Dar Hahn conduce o afacere mult mai mare decât Arno

Schultz, spuse Max.

— Îmi dau seama de asta. Poftim, ai trei luni.

— Vreau o cotă.

Armstrong se prefăcu din nou că se gândește:

— Doi la unu, spuse el în cele din urmă.

— Trei la unu și primesc, spuse Max.

— S-a făcut, zise Armstrong și se întinseră amândoi peste masă să-și strângă mâinile.

Apoi americanul se ridică nesigur și se duse la calendarul cu poza unei femei sumar îmbrăcate, numără lunile cu voce tare și încercui cu un creion data de șaptesprezece.

— În ziua asta îmi voi primi mia de dolari, spuse el.

— N-ai nici urmă de șansă, răspunse Armstrong. L-am văzut pe Hahn și nu-i așa de ușor de doborât.

— Uită-te la mine, spuse Max, întorcându-se la masă. O să-i fac lui Hahn ce n-au reușit germanii să-i facă.

Max începu să împartă din nou cărțile. În ora care urmă, Dick își recuperează cea mai mare parte a pierderilor. Totuși, înainte de miezul nopții, când pleacă acasă, Max tot își mai lungea buzele.

Când ieși din baie a doua zi de dimineață, Dick o văzu pe Charlotte în pat, trează.

— La ce oră ai ajuns aseară acasă? îl întrebă ea rece, în timp ce el își căuta o cămașă curată.

— Douășpe, poate unu, spuse Dick. Am mâncat, așa că nu trebuia să-ți faci griji.

— Aș prefera să vii la o oră civilizată și să mâncăm și din ceea ce-ți gătesc eu, în fiecare seară.

— Tot ce fac e în interesul nostru, așa cum ți-am mai spus.

— Încep să cred că nu știi ce e în interesul meu, spuse Charlotte.

Dick o privi în oglinda șifonierului, dar nu zise nimic.

— Dacă n-ai de gând să faci un efort să ieșim din gaura asta de iad, poate că a venit timpul să mă întorc la Lyon.

— Hârtiile mele o să fie gata în curând, spuse Dick, aranjându-și nodul de la cravată. Colonelul Oakshott m-a

asigurat că mai durează maximum trei luni.

— Încă trei luni? repetă Charlotte neîncrezătoare.

— A intervenit ceva care poate fi foarte important pentru viitorul nostru.

— Și, ca de obicei, nu-mi poți spune despre ce e vorba.

— Nu. E secret de stat.

— Ce convenabil, spuse Charlotte. De câte ori vreau să discutăm despre viața noastră, n-ai de spus decât „A intervenit ceva”. Și când îți cer amănunte, spui întotdeauna că e secret de stat.

— N-ai dreptate, spuse Dick. *Este* secret de stat. Și tot ce încerc să realizez este pentru tine și David.

— De unde știi? Nu ești niciodată aici când se culcă și pleci la birou lăsându-l adormit. În ultimul timp, te vede așa de puțin, încât nici nu mai știe cine îi e tată, tu sau soldatul Benson.

— Am responsabilități, spuse Dick, ridicând vocea.

— Da, replică Charlotte. Ai responsabilități față de familia ta. Și cea mai importantă, fără discuție, e să ne scoți cât mai repede din blestematul ăsta de oraș.

Dick își puse tunică și se întoarse cu fața spre ea:

— Încerc să fac asta. Acum nu e ușor. Încearcă să înțelegi.

— Cred că înțeleg chiar prea bine, pentru că pare foarte ușor pentru o mulțime de cunoștințe de-ale mele. Și în *Der Telegraf* scrie că zilnic din Berlin pleacă cel puțin două trenuri. Poate ar trebui să mă urc într-unul, cu David cu tot.

— Ce vrei să spui? strigă Dick, înaintând spre ea.

— Pur și simplu că într-o noapte s-ar putea să vii acasă și să afli că nu mai ai nevastă și copil.

Dick mai făcu un pas spre ea cu pumnul ridicat, dar ea nu tresări. El se opri, privind-o în ochi.

— Ai de gând să mă tratezi la fel ca pe subordonații tăi, nu-i așa?

— Nu știu de ce mă mai necăjesc, spuse Dick, coborându-și brațul. Tu nu mă sprijini când am cea mai mare nevoie de asta și de câte ori încerc să fac ceva pentru voi, tu te plângi.

Charlotte îl privea îndârjită.

— Dacă vrei, întoarce-te la familia ta, găină proastă, și să nu-ți închipui că o să vin alergând după tine.

Ieși val-vârtej din dormitor, își înșfacă din cuier chipiul și bastonul, alergă pe scări și ieși cu pași mari în stradă. Benson îl aștepta cu motorul pornit.

— Și unde drăcia dracului crezi c-o să sfârșești dacă mă lași? spuse Armstrong, urcându-se în jeep.

— Poftim, domnule? întrebă Benson.

Armstrong se întoarse spre șoferul lui:

— Ești însurat, Reg?

— Nu, domnule. Hitler m-a salvat la timp.

— Hitler?

— Da, domnule. Am fost concentrat cu trei zile înainte de nuntă.

— Și te mai așteaptă?

— Nu, domnule. S-a măritat cu prietenul meu cel mai bun.

— Și-ți pare rău?

— Îmi pare rău de el.

Armstrong râse și Benson parcă în fața birourilor. Prima persoană pe care o întâlni în clădire fu Sally.

— Ai primit mesajul meu? întrebă ea.

— Ce mesaj? se opri Armstrong.

— Ți-am telefonat ieri acasă să-ți comunic că maiorul Forsdyke te așteaptă în biroul lui astăzi dimineață la nouă.

— Afurisită femeie, spuse Armstrong, întorcându-se din nou spre ieșire. Ce mai am azi? strigă el din mers.

— Agenda e aproape goală, alergă ea după el, în afară de o cină în onoarea generalului de brigadă Auchinleck. Charlotte e și ea invitată. Trebuie să fiți la popotă la șapte, începe la șapte și jumătate. Ofițerii superiori sunt așteptați în uniformă de paradă.

Ajungând la ușă, Armstrong spuse:

— Nu vin decât pe la prânz.

Benson strivi repede țigara pe care tocmai și-o aprinsese:

— Unde mergem, domnule căpitan?

— La biroul maiorului Forsdyke, trebuie să fiu acolo pe la nouă, spuse Armstrong, sărind pe locul din față al mașinii.

— Domnule... începu Benson, apăsând ambreiajul, dar se răzgândi și nu-i mai spuse căpitanului că nici măcar un campion de curse n-ar fi putut ajunge în șaptesprezece minute la celălalt capăt al sectorului.

Armstrong fu adus la destinație cu șaizeci de secunde înainte de nouă. Benson era ușurat că nu fuseseră opriți de poliția militară.

— Bună dimineața, Armstrong, îl întâmpină Forsdyke, așteptând să fie salutat, lucru care nu se întâmplă. A intervenit o urgență. Avem nevoie de tine ca să-i predai un pachet prietenului tău, maiorul Tulpanov.

— Nu e prietenul meu, replică scurt Armstrong.

— Nu-i nevoie să fii sensibil, bătrâne, spuse Forsdyke. Ar trebui să știi că nu-ți poți permite asta dacă lucrezi pentru mine.

— Nu lucrez pentru dumneavoastră, lătră Armstrong.

Forsdyke își ridică ochii spre el. Buzele i se strânseseră într-o cută:

— Sunt conștient de influența dumitale în sectorul britanic, căpitane Armstrong, dar ți-aș reaminti că încă sunt mai mare în grad. Și să știi că n-am niciun interes să apar pe prima pagină a fițuicii dumitale groaznice. Așa că să nu ne mai preocupăm de ego-ul dumitale super-inflamat și să ne facem treaba.

Urmă o tăcere lungă.

— Vroiați să fac o livrare, spuse Armstrong în cele din urmă.

— Da, răspunse maiorul.

Trase un sertar de la birou, scoase din el un pachet de mărimea unei cutii de pantofi și i-l dădu lui Armstrong:

— Te rog să ai grijă ca maiorul Tulpanov să-l primească foarte repede.

Armstrong luă pachetul, și-l puse sub brațul stâng, salută emfatic și ieși din încăpere.

— Sectorul rusesc, mârâi el, urcându-se în jeep.

— Da, domnule căpitan, spuse Benson, mulțumit că de data asta avusese timp măcar să tragă de câteva ori din

țigară.

După ce intrară în zonă, Armstrong îi ceru să oprească într-o parcare.

— Așteaptă aici și nu te mișca până nu mă întorc, spuse el, sărind din jeep și îndreptându-se spre Leninplatz.

— Scuzați-mă, domnule, alergă Benson după el.

Armstrong se răsuci pe călcăie, fulgerându-l cu privirea:

— Ce naiba faci?

— N-aveți nevoie de ăsta? întrebă șoferul, întinzându-i un pachet ambalat în hârtie cafenie.

Armstrong îl înșfacă și se îndepărtă fără să mai rostească niciun cuvânt. Benson se întrebă dacă șeful lui nu vizita o amantă, cu toate că ceasul catedralei abia anunțase ora zece.

Armstrong ajunse în Leninplatz fără să se fi calmat. Intră în clădire și se repezi pe scări, depășind-o pe secretara lui Tulpanov și înaintând direct spre biroul maiorului.

— Scuzați-mă, domnule, țâșni secretara de pe scaun.

Dar era prea târziu. Armstrong ajunse la ușa biroului lui Tulpanov cu mult înaintea el. Apăsă clanța și intră.

Dar în clipa în care văzu cu cine vorbea Tulpanov, rămase pe loc.

— Îmi pare rău, îngăimă el și vrând să iasă repede, fu cât pe ce să se ciocnească de secretară.

— Nu, Lubji, nu pleca, te rog, spuse Tulpanov. Rămâi cu noi.

Armstrong simțea că îi ard obraji.

— Mareșale, spuse KGB-istul, vi-l prezint pe căpitanul Armstrong, responsabil cu relațiile publice în sectorul britanic.

Armstrong îi strânse mâna comandantului sectorului rusesc și se scuza din nou că-i întrerupsese, în limba rusă.

— Încântat să te cunosc, îi răspunse mareșalul Jukov. Dacă nu mă înșel, diseară vom lua parte amândoi la o cină festivă.

— Nu cred, domnule mareșal, spuse Armstrong, puțin surprins.

— Ba da, spuse Jukov. M-am uitat pe lista invitaților și voi

avea plăcerea să stau lângă soția dumitale.

Urmă o tăcere stânjenitoare și Armstrong renunță să-și mai exprime vreo opinie.

— Vă mulțumesc că ați trecut pe la mine, domnule mareșal, spuse în cele din urmă Tulpanov. Și pentru că am lămurit mica neînțelegere.

Salută fără sobrietate și Jukov îi răspunse amabil. Apoi plecă fără să mai spună nimic. După ce ușa se închise în urma lui, Armstrong nu se putu abține:

— În armata voastră mareșalii se duc la maiori?

— Numai când maiorii sunt din KGB, zâmbi Tulpanov.

Apoi ochii lui se opriră asupra pachetului:

— Văd că vii cu daruri.

— Nu știu ce este, spuse Armstrong, dându-i pachetul. Nu știu decât că Forsdyke mi-a cerut să mă asigur că îți parvine imediat.

Tulpanov începu să desfacă încet ambalajul, ca un copil care a primit un cadou neașteptat de Crăciun. Ridică și capacul cutiei și scoase din ea o pereche de bocanci maronii.

— Îmi vin perfect, spuse el încercându-i și uitându-se la vârfurile lustruite. Forsdyke o fi el ceea ce prietenul tău Max ar califica drept un pui de cățea arogant, dar englezii rămân întotdeauna niște producători de bază ai unor bunuri din acestea minunate.

— Deci eu nu sunt decât un comisionar? întrebă Armstrong.

— Te asigur, Lubji, că în meseria noastră nu există vocație mai înaltă.

— I-am spus lui Forsdyke și-ți spun și dumitale... începu Armstrong pe un ton ridicat, dar se opri în mijlocul propoziției.

— După cum văd, spuse maiorul KGB-ist, te-ai sculat cu fața la cearșaf de dimineață, ca să folosesc o expresie englezească.

Armstrong tremura de supărare.

— Nu, nu, continuă, Lubji. Te rog să-mi spui ce i-ai spus lui Forsdyke.

— Nimic, zise Armstrong. N-am spus nimic.

— Mă bucur să aud asta, spuse maiorul. Pentru că trebuie să înțelegi că eu sunt singura persoană căreia îți poți permite să-i spui orice.

— De ce ești atât de sigur? întrebă Armstrong.

— Pentru că, Lubji, tu ai semnat, ca Faust, un contract cu diavolul. Și poate și pentru că – adăugă el după o scurtă pauză – eu știu deja de micul tău complot de a destabiliza (un cuvânt care-ți exprimă admirabil intențiile, nu-i așa?) afacerea domnului Julius Hahn.

Armstrong fu pe punctul de a protesta. Maiorul ridică o sprânceană, dar interlocutorul lui tăcu.

— Ar fi trebuit să-mi împărtășești de la început micul tău secret, Lubji, continuă Tulpanov. Ne-am fi putut aduce și noi contribuția. Am fi oprit alimentarea cu electricitate, ca să nu mai vorbim de aprovizionarea cu hârtie a întreprinderii lui Hahn din sectorul rusesc. Sau poate nu aveai cunoștință că el își tipărește toate revistele într-o clădire aflată la o aruncătură de băț de aici. Dacă te-ai fi încrezut în noi, am fi crescut considerabil șansele căpitanului Sackville de a-și primi mia de dolari.

Armstrong tăcea în continuare.

— Sau poate că asta aveai de gând. Trei la unu e o cotă bună, Lubji, atâta vreme cât eu sunt unul dintre cei trei.

— Dar cum...

— Din nou ne-ai subestimat, Lubji. Dar fii sigur că încă mai ținem la interesele tale, porni Tulpanov spre ușă. Și spune-i maiorului Forsdyke neapărat că bocancii îmi vin perfect.

Era clar că de data aceasta nu intenționa să-l invite la masă. Armstrong salută, ieși din birou și se întoarse posomorât la mașină.

— *Der Telegraf*, îi spuse el posac lui Benson.

Fură reținuți câteva minute la punctul de control de la intrarea în sectorul britanic. Intrând în tipografia ziarului, Armstrong fu surprins să vadă că rotativele mergeau. Se îndreptă spre Arno, care supraveghea împachetarea ziarelor.

— De ce mai tipărim la ora asta? strigă Armstrong, ca să acopere zgomotul preselor.

Arno îi arată ușa biroului și înainte de a o închide după ei nu mai vorbiră niciunul.

— N-ai auzit? Îl întrebă Arno, făcându-i semn să se așeze.

— Ce să aud?

— Aseară am vândut 350.000 de bucăți și cererea e mare.

— Trei sute cincizeci de mii și mai vor? De ce?

— *Der Berliner* n-a apărut de două zile. Julius Hahn mi-a telefonat de dimineață să-mi spună că electricitatea i s-a întrerupt de patruzeci și opt de ore.

— Ce ghinion extraordinar, spuse Armstrong, încercând să pară afectat.

— Și pe deasupra, adăugă Arno, n-a mai primit nici hârtie din sectorul rusesc. Voia să știe dacă și noi avem aceleași probleme.

— Ce i-ai spus? întrebă Armstrong.

— Că n-am mai avut nicio problemă de când ești în frunte, răspunse Arno.

Armstrong zâmbi și se ridică de pe scaun.

— Dacă nu apar nici mâine, spuse Arno, va trebui să tipărim cel puțin 400.000 de exemplare.

— Ce ghinion extraordinar, repetă Armstrong, închizând ușa.

16

Sydney Morning Herald
30 ianuarie, 1957

**Un design contradictoriu
câștigă concursul operei**

— De când ne-am anunțat logodna, nu te-am mai văzut aproape deloc, spuse Susan.

— Încerc să scot un ziar în Adelaide și altul în Sydney, explică Keith, întorcându-se spre ea. Nu e posibil să fiu în același timp în două locuri.

— Zilele astea, nu poți fi cu totul nici măcar într-un singur loc, spuse Susan. Și dacă pui mâna și pe revista aceea duminicală din Perth, despre care am citit că o vrei, n-o să te mai văd nici în weekend.

Keith își dădu seama că nu era cazul să-i spună atunci că încheiase deja contractul cu proprietarul lui *Perth Sunday Monitor*. Se ridică din pat fără să mai comenteze.

— Și acum unde te duci? întrebă ea, văzându-l dispărând în baie.

— Am o întâlnire la micul dejun, strigă Keith de dincolo de ușă.

— Duminică dimineată?

— Numai azi se poate întâlni cu mine. Omul a venit special de la Brisbane.

— Dar trebuia să ieșim în larg azi. Sau ai uitat și asta?

— Bineînțeles că nu, spuse Keith, ieșind din baie. De-asta am și fixat întâlnirea la micul dejun. O să fiu acasă cu mult înainte de a te îmbrăca tu.

— Așa cum ai fost duminica trecută?

— Atunci a fost altceva, zise Keith. Perth Monitor e ziar duminical și dacă-l cumpăr, cum pot afla ce fel de treabă face dacă nu sunt acolo în ziua apariției?

— Deci l-ai cumpărat? întrebă Susan.

Keith își trase pantalonii, apoi se întoarse spre ea inofensiv:

— Da, urmează clauzele juridice. Dar are niște manageri de prima clasă, așa că n-o să am motive să mă duc prea des la Perth.

— Și personalul redacțional? întrebă Susan, pe când Keith își îmbrăca jacheta sport. Dacă vei urma și aici tiparul pe care l-ai urmat la alte preluări de ziare, o să le sufli în ceafă încă șase luni de acum înainte.

— Nu, n-o să fie așa de rău, îți promit, spuse Keith. Fii gata de plecare când mă întorc.

Se aplecă și o sărută pe obraz:

— N-ar trebui să dureze decât o oră, cel mult două.

Și închise ușa dormitorului înainte ca ea să mai comenteze ceva.

Când se urcă în mașină, șoferul porni motorul.

— Spune-mi, Sam, și soția ta îți face zile fripte pentru orele suplimentare pe care le lucrezi la mine?

— Greu de spus, domnule. În ultima vreme, nu mai vorbește deloc cu mine.

— De când ești însurat?

— Unsprezece ani.

Se hotărî să nu-i mai pună lui Sam și alte întrebări legate de căsătorie. Pe când mașina gonia spre oraș, încercă să și-o scoată din minte pe Susan și să se concentreze asupra întâlnirii cu Alan Rutledge. Nu-l mai întâlnise până atunci, dar în lumea jurnalistică se cunoștea bine reputația lui Rutledge de ziarist talentat și băutor de temut. Ca să-i reușească ultimul proiect, Townsend avea nevoie de un om cu abilitatea lui Rutledge pentru a-l demara.

Sam întoarse pe strada Elisabeth și opri în fața hotelului Town House. Zâmbi văzând *Sunday Chronicle* mai sus decât celelalte ziare în stativ. Știa titlul editorialului. Ziarul le spunea din nou cititorilor că venise timpul ca domnul Menzies să se dea la o parte și să-i facă loc unui om mai tânăr, mai la curent cu aspirațiile australienilor moderni.

Mașina intră în parcare.

— Ies într-o oră, cel mult două, spuse Townsend.

Văzându-și stăpânul sărind din mașină și împingând energic ușile batante, Sam zâmbi pentru el.

Townsend intră repede în sala de mese. Privi în jur și-l descoperi pe Alan Rutledge așezat lângă o fereastră, fumând și citind *Sunday Chronicle*.

Văzându-l pe Townsend, se ridică și-și strânseră mâna formal. Lăsând ziarul, Rutledge spuse zâmbind:

— Văd că scoateți tare *Cronica* pe piață.

Townsend aruncă o privire titlului: „Cap stafidit găsit pe acoperișul unui autobuz din Sydney”.

— Nu prea e un titlu în tradiția lui Sir Somerset Kenwright.

— Nu, spuse Townsend, dar nici suma nu mai e aceeași. Vindem cu 100.000 de exemplare pe zi mai mult decât el și profiturile au crescut la 17 la sută. O cafea neagră și niște pâine prăjită, îi comandă el chelneriței care aștepta.

— Sper că nu vă gândeați să fiu următorul redactor-șef al *Cronicii*, spuse Rutledge, aprinzându-și încă o țigară.

Privind scrumiera, Townsend văzu că era a patra de când ziaristul se așezase la masă.

— Nu, spuse el. Bruce Kelly e omul potrivit la *Chronicle*. Pentru dumneata m-am gândit la ceva mult mai atrăgător.

— Ce anume? întrebă Rutledge.

— Un ziar care nici nu există încă, spuse Townsend, decât în imaginația mea. Unul pentru care, ca să-l creez, am nevoie de dumneata.

— Și la ce oraș v-ați oprit? întrebă Rutledge. Cele mai multe au deja prea multe ziare, iar cele care au mai puține și-au creat un monopol. Niciun exemplu nu e mai bun decât Adelaide.

— Nu pot să nu fiu de acord, spuse Townsend, privind cum i se turna cafeaua neagră și aburindă. Dar ceea ce-i lipsește țării noastre în prezent este un ziar național pentru toți australienii. Vreau să înființez un ziar numit *Continent*, care se va vinde de la Sydney la Perth și în toate orașele. Vreau să fie ca *Times*-ul britanic și să fie privit de toată

lumea drept cel mai de calitate ziar național. Și vreau ca dumneata să fii redactorul-șef.

— Și cât credeți că va dura concepția? întrebă Rutledge, strivindu-și cea de-a cincea țigară.

— Sper să-l avem pe străzi în șase luni, răspunse Townsend.

— Și ce tiraj anticipați? întrebă Rutledge, aprinzând bricheta.

— Două sute, două sute cincizeci de mii în primul an, cu urcare până la patru sute de mii.

— Și cât îl veți păstra dacă nu obțineți vânzarea cea mai bună?

— Doi ani, poate trei. Dar dacă se menține profitabil, am să-l păstrez nelimitat.

— Și ce remunerație vă gândiți să-mi oferiți? întrebă Alan.

— Zece mii pe an, cu toate suplimentările obișnuite.

Rutledge zâmbi și Townsend știa că era o sumă aproape dublă față de câștigul lui de până atunci.

Când termină să-i răspundă la întrebări, ziaristul își desfăcea un nou pachet de țigări, și era deja ora prânzului. Își strânseseră mâinile și Rutledge promise că-l va căuta la sfârșitul săptămânii.

Pe când Sam îl ducea înapoi la Darling Point, Townsend se întreba cum ar putea să-i prezinte cât mai atrăgător lui Susan noul lui program de lucru, cu șapte zile de călătorie continuă între Sydney, Canberra, Adelaide și Perth. În realitate nu-și făcea iluzii cu privire la reacția ei.

Când Sam trase mașina la intrare, Keith o văzu pe Susan venind pe alee cu un coș mare cu nuiele într-o mână și cu o plasă cu costume de baie în cealaltă.

— Încuie ușa, îi spuse ea lui Keith înaintând spre mașină.

Degetele lui Keith tocmai atingeau clanța, când sună telefonul. O clipă șovăi, apoi se hotărî să ridice receptorul și să-i spună oricui ar fi sunat să revină spre seară.

— Bună ziua, Keith. Aici Dan Hadley.

— Bună ziua, domnule senator, răspunse Keith. Sunt puțin grăbit. Este posibil să reveniți cu un telefon mai pe

seară?

— N-o să mai fii grăbit când o să auzi ce am să-ți spun, zise senatorul.

— Te ascult, Dan, dar trebuie să terminăm repede.

— Tocmai am vorbit cu directorul poștelor. Mi-a spus că Bob Menzies dorește să sprijine înființarea unei noi rețele radiofonice de stat. De asemenea, a lăsat să se înțeleagă că Hacker și Kenwright nu vor concura, deoarece ei își controlează deja propriile rețete. Așa că de data asta ai avea șanse să pui mâna pe ea.

Keith se așeză pe scaunul de lângă telefon și ascultă planul de bătaie al senatorului. Hadley știa că Townsend licitase deja fără succes pentru alte rețele radiofonice. Amândouă încercările lui de a prelua cele două posturi rivale fuseseră respinse, pentru că Hacker tot mai era supărat că nu pusese mâna pe *Chronicle*, iar Kenwright nici măcar nu mai vorbea cu Townsend.

După patruzeci de minute, Townsend trânti receptorul și alergă afară. Mașina nu mai era acolo. Înjură și porni din nou spre casă. Dar, dacă Susan tot plecase fără el, se hotărî să asculte sugestia senatorului. Luă telefonul și formă numărul direct al redactorului-șef din Sydney.

— Da, îi răspunse vocea foarte cunoscută.

— Bruce, ce editorial ai la ziarul de mâine? întrebă el fără nicio introducere.

— De ce Sydney-ul nu are nevoie de o operă, ci de un pod, spuse Bruce.

— Scoate-l, spuse Townsend. Îți dau două sute de cuvinte într-o oră.

— Pe ce temă, Keith?

— Le voi spune cititorilor ce treabă de primă clasă face Bob Menzies ca ministru și ce prostie ar fi să-l înlocuim cu vreun funcționar neexperimentat și cu caș la gură.

În următoarele șase luni, Townsend stătu mai mult la Canberra, lucrând cu Alan Rutledge pentru lansarea noului ziar. Toate întârziiau, de la găsirea birourilor până la

angajarea celui mai bun personal administrativ și racolarea celor mai experimentați ziariști. Dar cea mai mare problemă a lui Townsend era să-și facă destul timp pentru Susan, deoarece dacă nu era la Canberra, trebuia să fie la Perth.

Continent apăruse de peste o lună și directorul financiar începuse să-i atragă atenția că fluxul banilor se scurgea într-un singur sens – afară. Susan îi spunea că și în weekenduri se gândește tot la serviciu.

Stătea de vorbă cu Alan Rutledge în biroul de știri când sună telefonul. Redactorul-șef acoperi receptorul și-l avertiză că era Susan.

— Cristoase, uitasem. E ziua ei și trebuia să luăm masa la sora ei, la Sydney. Spune-i că sunt la aeroport. Orice ar fi, să nu-i spui că mai sunt aici.

— Bună, Susan, spuse Alan. Tocmai mi s-a spus că a plecat la aeroport de ceva timp și cred că e deja în drum spre Sydney.

Apoi îi ascultă replica.

— Da, spuse el, bine. OK. O să-i zic.

Se uită la Townsend în timp ce pune la jos receptorul.

— Spune că dacă pleci chiar acum, s-ar putea să ajungi la timp pentru cursa de 8:25.

Townsend plecă din biroul lui Alan fără ca măcar să-și ia la revedere, sări într-o camionetă de difuzare și conduse singur până la aeroport, unde-și petrecuse și o mare parte din noaptea precedentă. Când alesese Canberra ca reședință a ziarului, nu se gândise la numărul zilelor din săptămână în care avioanele nu puteau ateriza pe aeroportul local din cauza ceții. În ultimele patru săptămâni, i se părea că-și cheltuise jumătate din viață consultând buletine de prognoză meteo și cealaltă stând pe pistă și oferindu-le bani piloților ursuzi, care deveniseră cei mai bine plătiți distribuitori de ziare din lume.

Era mulțumit de primirea care i se făcuse ziarului *Continent* și vânzările atinseseră repede 200.000 de exemplare. Dar noutatea unui ziar național deja nu mai era actualitate și cifrele erau în scădere constantă. Alan Rutledge

scotea ziarul pe care i-l ceruse, dar *Continent* nu se dovedea a fi publicația dorită de australieni.

Pentru a doua oară în dimineața aceea, Townsend intră în parcajul aeroportului. Dar de data aceasta soarele strălucea și ceața se ridicase. Avionul de Sydney decolă la timp, dar nu era cursa de 8:25. Stewardesa îi oferă un *Continent*, dar numai pentru că toate avioanele care plecau din capitală primeau ziarul pe gratis. În felul acesta, tirajul rămânea la 200.000 și reclama se putea susține.

Întoarse paginile unui ziar de care simțea că tatăl lui ar fi fost mândru. Era cel mai apropiat în Australia de englezescul *Times*. Și mai avea și altceva în comun cu distinsa publicație – pierdea bani repede. Townsend își dădea deja seama că dacă voia să scoată un profit, trebuia să coboare standardul ziarului. Se întrebă cât avea să rămână Alan Rutledge alături de el după ce avea să-i afle planurile.

Continuă să întoarcă paginile până când ochii i se opriră pe o rubrică intitulată „Evenimente apropiate”. Căsătoria lui cu Susan peste șase zile era considerată „nunta anului”. Toată lumea bună avea să participe, spunea ziarul, în afară de primul ministru și de Sir Somerset Kenwright. În ziua aceea, Keith trebuia să rămână de dimineață până seara la Sydney, ca să nu întârzie la propria lui nuntă.

Întoarse ultima pagină ca să vadă ce transmitea radioul. Victoria juca un meci de cricket cu echipa New South Wales, dar niciuna dintre rețele nu-l transmitea, așa că nu putea asculta. După luni de blocaje, investiții în cauze în care nu credea și campanie pentru politicieni pe care-i detesta, nu i se acordase licența pentru o nouă rețea radiofonică. Stătuse în galeria vizitatorilor din Camera Reprezentanților doar ca să-l audă pe directorul poștelor anunțând că licența i se acordase unui susținător vechi al Partidului Liberal. În aceeași seară, mai târziu, senatorul Hadley îi spusese lui Townsend că primul ministru se opusese personal cererii lui. Adăugând la asta scăderea vânzărilor de la *Continent*, banii pierduți pentru a căuta să obțină licența și plângerile mamei lui și ale lui Susan că nu apucau să-l vadă niciodată, nu se

dovedise un an prea glorios pentru el.

Avionul ateriză pe aeroportul Kingsford-Smith și Townsend alergă prin terminal către ieșire, unde Sam îl aștepta lângă mașină.

— Ce e acolo? întrebă Townsend, arătând pachetul mare și frumos împachetat de pe bancheta din spate.

— Cadoul pentru aniversarea lui Susan. Heather s-a gândit că poate n-ai găsit ceva potrivit în Canberra.

— Domnul s-o binecuvânteze, spuse Townsend.

Deși Heather lucra pentru el abia de patru luni, se dovedea deja o succesoare demnă a lui Bunty.

— Cât mai durează până ajungem? întrebă Townsend, privindu-și neliniștit ceasul.

— Dacă traficul rămâne la fel de ușor, nu mai mult de douăzeci de minute, șefu'.

Townsend încercă să se relaxeze, dar nu putea trece peste gândul la toate treburile care-i mai rămâneau de făcut până la nuntă. Deja începea să regrete că se angajase la o lună de miere de două săptămâni.

Mașina se opri lângă o casă mică din suburbia sudică și Sam îi dădu șefului cadoul. Townsend zâmbi, sări din mașină și alergă pe potecă. Susan îi deschise ușa înainte de a apăsa pe sonerie. Era pe punctul de a-i reproșa întârzierea când el o sărută lung și-i dădu pachetul. Ea zâmbi și-l conduse repede în sufragerie, unde tocmai se aducea tortul.

— Ce e? întrebă ea, clătinând pachetul.

Townsend își înghiți primul răspuns: „Habar n-am” și reuși un:

— Nu-ți spun, dar cred că o să-ți placă ce-am ales.

Nu se hazardă în sugestii, o sărută pe obraz și ocupă locul gol dintre sora și mama lui Susan. Toți se uitau cum logodnica lui își desfăcea pachetul. Susan ridică ușor capacul și scoase o haină lungă din cașmir de un albastru palid, pe care o admirase într-o vitrină în urmă cu o lună. Ar fi putut să jure că Keith nu fusese cu ea atunci.

— De unde ai știut că e culoarea mea preferată? întrebă ea.

Keith n-avea idee de lucrul acesta, dar zâmbi atotștiutor și-și îndreptă atenția spre felia de tort din fața lui. Petrecură restul după-amiezii discutând aranjamentele de nuntă și Susan îl avertiză din nou că nu voia ca discursul lui Bruce Kelly de la recepție să fie la fel de sarcastic ca editorialele lui din ziar.

După ce se ridicară de la masă, Susan le ajută pe sora și mama ei să strângă, iar bărbații se strânsesă în jurul radioului din camera cealaltă. Keith fu surprins să audă că se transmitea meciul de cricket.

— Ce post e? îl întrebă el pe tatăl lui Susan.

— 2WW din Wollongong.

— Dar 2WW nu se prinde în Sydney.

— În suburbia de sud se prinde.

— Wollongong e un oraș foarte mic, nu-i așa? spuse Keith.

— Când eram copil, aveau acolo un cal, două mine de cărbuni și un hotel. Dar în ultimii zece ani populația s-a dublat.

Keith continuă să asculte comentariul minge cu minge, dar mintea îi zburase deja la Wollongong. Când prinse momentul, se duse la bucătărie, unde găsi femeile discutând despre apropiata nuntă.

— Susan, ai venit cu mașina ta? întrebă Keith.

— Da, am venit de ieri și am dormit aici.

— Bun. Acum îl găsesc pe Sam să mă ducă și pe mine. Mă simt cam vinovat că l-am ținut să aștepte atât. Ne vedem într-o oră, da?

O sărută pe obraz și ajunsese la jumătatea potecii când Susan își dădu seama că i-ar fi putut da drumul lui Sam de câteva ore, pentru că se puteau întoarce cu mașina ei.

— Înapoi la Darling Point, șefu’?

— Nu, spuse Keith. La Wollongong.

Sam întoarse în loc și la capătul șoselei făcu la stânga pentru a se putea înscrie pe autostrada Princes. Keith bănuia că nici dacă i-ar fi ordonat „Wagga Wagga” sau „Fundu’ Văii”, Sam tot n-ar fi tresărit.

Keith adormi după câteva minute, presimțind că era

probabil o pierdere de timp. Când trecură de pancarta cu „Bine ați venit la Wollongong”, Sam luă brusc o curbă, trezindu-și șeful.

— Mergem undeva anume? întrebă el. Sau doreați să cumpărați o mină de cărbuni?

— Nu, un post de radio, spuse Keith.

— Atunci, spuse Sam, cred că trebuie să fie destul de aproape de antena aia mare de acolo.

— Pun pariu că ai avut o insignă de cercetaș când erai la școală.

După câteva minute, Sam îl lăsă în fața unei clădiri pe al cărei acoperiș de tablă ondulată erau pictate literele „WW”, cu vopsea albă și cam ștearsă.

Townsend coborî din mașină, urcă în fugă scările și împinse ușa unui mic birou de la parter. Secretara se opri din împletit:.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă ea.

— Știți cine e proprietarul postului? întrebă Townsend.

— Da, răspunse ea.

— Cine? repetă Townsend.

— Unchiul meu.

— Și cine-i unchiul dumneavoastră?

— Ben Ampthill, își ridică ea privirea. Nu sunteți de pe aici, nu?

— Nu, nu sunt, recunosc Townsend.

— Mă gândeam eu că nu v-am mai văzut.

— Știți unde locuieste?

— Cine?

— Unchiul dumneavoastră.

— Da, bineînțeles.

— Și este posibil să-mi comunicați adresa? spuse Townsend, încercând să nu arate exasperat.

— Sigur. E casa mare de pe dealul Woonona, chiar afară din oraș. O găsiți imediat.

Townsend alergă afară, sări din mașină și-i transmise indicațiile lui Sam.

Secretara avusese dreptate: casa cea mare și albă de pe

dealuri era ușor de descoperit. Sam ieși de pe șoseaua principală, încetini când trecu de porțile de fier forjat și parcurse aleea lungă până la intrare. Parcă lângă un portic elegant.

Townsend bătu cu ciocănelul mare și negru în ușă și, așteptă răbdător, cu discursul pregătit: îmi cer scuze că vă deranjez duminică după masă, dar doream foarte mult să schimb două vorbe cu domnul Ampthill.

Ușa fu deschisă de o femeie de vârstă mijlocie, îmbrăcată într-o cochetă rochie cu model floral, care părea că-l așteptase.

— Doamna Ampthill?

— Da. Cu ce vă pot ajuta?

— Numele meu e Keith Townsend. Îmi cer scuze că vă deranjez duminică după masă, dar doream foarte mult să schimb două vorbe cu soțul dumneavoastră.

— Nepoata mea avea dreptate, spuse doamna Ampthill. Nu ești localnic, altfel ai fi știut că Ben poate fi găsit la mină de luni până vineri, își ia zi liberă sâmbăta ca să joace golf, se duce la biserică duminică dimineața și își petrece după amiaza la postul de radio, ascultând cricket. Cred că acesta e de fapt singurul motiv pentru care a cumpărat stația.

Zâbind, Townsend îi mulțumi doamnei Ampthill și-i ceru scuze pentru deranj.

— Nu-i niciun deranj, spuse ea, privindu-l cum se întorcea la mașină.

— Înapoi la postul de radio, spuse Townsend, nedorind ca Sam să-i afle greșeala.

Întorcându-se la biroul de recepție, întrebă imediat:

— De ce nu mi-ai spus că unchiul dumitale era aici?

— Pentru că n-ați întrebat, îi răspunse femeia, fără să se obosească să-și ridice ochii de pe tricotaj.

— Deci unde e dânsul exact? întrebă Townsend rar.

— În biroul lui.

— Și unde e biroul lui?

— La etajul trei.

— Al acestei clădiri?

— Bineînțeles, spuse ea privind-l de parcă ar fi avut de-a face cu un idiot.

Cum nu se vedea niciun lift, Townsend alergă pe scări până la etajul trei. Se uită în lungul coridorului, dar nu găsi niciun indiciu care să-l ducă la biroul domnului Ampthill. Ciocăni la mai multe uși până când cineva strigă:

— Intră!

Townsend deschise ușa și văzu un bărbat rotofei și cu început de chelie, purtând o bluză cu mânecă lungă și pantaloni de golf și stând cu picioarele pe masă. Urmărea ultimele mingi ale meciului pe care-l ascultase și Townsend mai devreme. Se întoarse, îl privi pe Townsend și spuse:

— Luați-vă un scaun, domnule Townsend. Dar nu spuneți nimic deocamdată, fiindcă mai avem nevoie de zece ture ca să învingem.

— Și eu țin cu New South Wales, spuse Townsend.

Când următoarea minge atinse marginea cea mai îndepărtată, Ben Ampthill zâmbi. Tot fără să-l privească, îi întinse lui Townsend o sticlă de bere și un desfăcător.

— Încă vreo două mingi ar ajunge, spuse el.

Tăcură până când și următoarele șapte ture fură punctate. Apoi domnul Ampthill ridică pumnul în aer victorios.

— Cu asta luăm sigur cupa.

Apoi își dădu jos picioarele de pe birou, se răsuci și întinzând mâna, se prezentă:

— Sunt Ben Ampthill.

— Keith Townsend.

— Știu cine sunteți, dădu Ampthill din cap. Mi-a telefonat soția să-mi spună că ați fost acasă. Se gândea că sunteți un fel de comis-voiajor, cu un costum strident și cravată într-o după-amiază de duminică.

Townsend încercă să nu râdă:

— Nu, domnule Ampthill, nu sunt...

— Spune-mi Ben, ca toată lumea.

— Nu, Ben, nu sunt vânzător, sunt cumpărător.

— Și ce speri să cumperi, tinere?

— Postul duminică de radio.

— Nu e de vânzare, Keith. Numai dacă vrei și ziarul local, un hotel fără nicio stea și vreo două mine de cărbuni. Toate fac parte din aceeași companie.

— Cine e proprietarul companiei? întrebă Townsend. E posibil ca acționarii să considere...

— Nu sunt decât doi acționari, îi explică Ben. Pearl și cu mine. Așa că tot ar trebui s-o conving și pe ea.

— Dar dacă dumneata ești proprietarul, ezită Townsend, dumneata cu soția dumitale, înseamnă că ai puterea de a-mi vinde postul.

— Sigur, spuse Ben. Dar n-am s-o fac. Dacă vrei postul, trebuie să le cumperi și pe toate celelalte.

După mai multe beri și o oră de hărțuială, Townsend ajunsese să-și dea seama că nepoata lui Ben nu moștenise nicio genă de la ramura aceea a familiei.

Când ieși din biroul lui Ben, era întuneric beznă și secretara plecase. Se trânti în mașină și-i spuse lui Sam să-l ducă înapoi la casa Ampthill.

— Și apropo, spuse el, pe când mașina întorcea, aveai dreptate cu minele de cărbuni. Acum sunt fălosul proprietar a două bucăți, plus ziarul local și-un hotel, dar cel mai important e că am și un post de radio. Numai că târgul nu poate fi pecetluit până nu iau masa și cu celălalt acționar, ca să-i fac o părere bună.

Strecurându-se în casă la ora unu noaptea, Keith nu fu surprins s-o găsească pe Susan dormind dusă. Închise încet ușa dormitorului și coborî în biroul de la parter, unde-și făcu o serie de însemnări. În curând, începu să se întrebe cât de devreme își putea suna avocatul. Se hotărî asupra orei șase treizeci și cinci și până atunci își umplu timpul făcând un duș, schimbându-se, împachetându-și lucruri într-un geamantan, pregătindu-și un mic dejun și citind edițiile matinale ale ziarelor din Sydney, care i se aduceau întotdeauna la ușă la cinci dimineața.

La șapte fără douăzeci și cinci ieși din bucătărie, se întoarse la birou și formă numărul de acasă al avocatului, îi

răspunse o voce somnoroasă.

— Bună dimineața, Clive. Mi s-a părut că trebuie să-ți spun că tocmai am cumpărat o mină de cărbuni. De fapt, două.

— Și de ce ai făcut asta, Keith, pentru Dumnezeu? întrebă o voce mai trează.

Lui Townsend îi trebuiră patruzeci de minute ca să explice cum își petrecuse după-amiaza precedentă și la ce preț convenise să cumpere. Stiloul lui Clive nu se opri nicio clipă, alergând pe carnetul pe care-l ținea lângă pat pentru cazul când telefona Townsend.

— Prima mea impresie e că domnul Ampthill a făcut un târg avantajos, spuse Clive, când clientul lui se opri din vorbit.

— Cred și eu, spuse Townsend. Și dacă ar fi vrut, m-ar fi lăsat lat și la băutură.

— Bun, te sun puțin mai târziu să ne vedem și să formulăm tranzacția.

— Nu pot, spuse Townsend. Dacă vreau să profit de pe urma afacerii, trebuie să prind primul avion de New York. Va fi nevoie să stabilești detaliile cu Ben Ampthill. Nu e genul de om care să-și ia cuvântul înapoi.

— Dar am nevoie de niște lămuriri.

— Tocmai ți le-am dat, spuse Townsend. Așa că o să am contractul gata de semnat când mă întorc.

— Cât o să fii plecat? îl întrebă Clive.

— Patru, maximum cinci zile.

— Poți să obții ce vrei în cinci zile?

— Dacă nu pot, o să mă apuc de minerit.

Puse jos telefonul, se întoarse în dormitor și-și luă geamantanul. Se hotărî să n-o trezească pe Susan: zborul atât de neașteptat la New York ar fi cerut o mulțime de explicații. Îi mâzgăli un bilet și i-l lăsă pe măsuta din hol.

Văzându-l pe Sam lângă mașină, Townsend observă că nici șoferul nu părea să fi dormit prea mult. La aeroport îi spuse că se întorcea vineri.

— Nu uita că te însori sâmbătă, șefu.

— Nici măcar eu n-aș putea uita asta, spuse Townsend. Nu te-ngrijora, o să fiu înapoi cu cel puțin douăzeci și patru de ore înainte.

În avion, adormi imediat după ce-și prinse centura de siguranță. După câteva ore, când se trezi, nu mai ținea minte nici unde se ducea, nici de ce. Apoi memoria îi reveni. Vizitase de trei ori New York-ul anul acela, însoțit de o echipă de oameni de radio, pentru a stabili relații cu rețele și agenții care ar fi colaborat la postul lui, dacă ar fi obținut licența. Încercarea îi eșuase, dar acum intenționa să profite de toată munca aceea.

Un taxi galben îl duse de la aeroport la hotelul Pierre. Cu toate că geamurile erau coborâte, Townsend își desfăcuse cravata și nasturele de la gât cu mult înainte de a ajunge la hotel.

Portarul îl întâmpină de parcă l-ar mai fi văzut de cincizeci de ori anul acela și fu condus cu pompă în „camera obișnuită” a domnului Townsend. Alt duș, alt schimb, un mic dejun târziu și câteva telefoane, apoi Townsend începu să se foiască prin oraș, de la agent la agent, de la rețea la rețea și de la studio la studio, într-o încercare continuă de a încheia afaceri la micul dejun, prânz, cină și, uneori, și în primele ore ale dimineții.

După patru zile, cumpărase drepturi de difuzare a celor mai bune programe americane din sezonul următor, cu posibilități de opțiune pentru încă patru ani. Semnă ultimul contract doar cu două ore înainte ca avionul de Sydney să decoleze. Își împachetă rufele murdare în geamantan – nu-i plăcea să plătească și pentru spălat – și luă un taxi până la aeroport.

După ce decolară, se apucă să scrie un articol de 500 de cuvinte, să-l revadă și să-l corecteze până când fu potrivit pentru prima pagină. Când ajunseră la Los Angeles, Townsend căută primul telefon și-l sună la birou pe Bruce Kelly. Fu surprins de faptul că redactorul-șef nu era la lucru. Adjunctul lui Kelly îl asigură că mai aveau timp să modifice numărul și îi dădu repede legătura cu o dactilografă.

Dictându-și articolul, Townsend se întreba cât avea să mai dureze până când Hacker și Kenwright aveau să ia legătura cu el, rugându-l să le vândă și lor câte ceva din ce obținuse.

Își auzi numele rostit în difuzor și fugi înapoi la avion. Închiseră ușile imediat după ce urcă la bord. Odată cuibărit pe scaun, nu mai deschise ochii până în dimineața următoare, când avionul ateriză la Sydney.

Ajungând la banda de bagaje, îl sună pe Clive Jervis în timp ce-și aștepta geamantanul. Auzind vocea lui Clive, se uită la ceas:

— Sper că nu te-am scos din pat.

— Deloc. Tocmai îmi puneam costumul alb, răspunse avocatul.

Townsend l-ar fi întrebat la a cui nuntă se ducea, dar nu-l interesa decât dacă Amphill semnase contractul.

— Hai să-ți spun, începu Clive. Acum ești demnul proprietar al ziarului *Wollongong Times* al hotelului *Wollongong Grand Hotel*, a două mine și al unui post de radio, 2WW, care se recepționează la sud până la Nowra și la nord până la periferia sudică a Sydney-ului. Sper doar că știi ce faci, Keith, fiindcă eu al naibii să fiu dacă știu.

— Citește prima pagină din *Chronicle*, îi spuse Townsend. S-ar putea să-ți dea niște indicii.

— Nu citesc niciodată ziare sâmbăta dimineața, spuse Clive. Cred că sunt îndreptățit la o zi liberă pe săptămână.

— Dar azi e vineri, spuse Townsend.

— O fi vineri la New York, răspunse Clive, dar aici la Sydney te asigur că e sâmbătă. Abia aștept să te văd la biserică peste o oră.

— O, Doamne, strigă Townsend.

Aruncă telefonul și fugi fără bagaj afară din aeroport, unde-l găsi pe Sam așteptându-l ușor neliniștit.

— Credeam că e vineri, sări el pe locui din față.

— Nu, domnule, mi-e teamă că e sâmbătă spuse Sam. Și trebuie să vă căsătoriți peste cincizeci și șase de minute.

— Dar n-am timp nici să ajung acasă și să mă schimb.

— Lăsați, spuse Sam. Heather v-a pus pe bancheta din

spate tot ce vă trebuie.

Keith se întoarse și găsi un teanc de haine, o pereche de butoni de aur și o garoafă roșie, toate aranjate cu grijă. Își scoase repede haina și începu să-și desfacă nasturii de ia cămașă.

— O să ajungem la timp? întrebă el.

— Ajungem la biserică aproximativ cu cinci minute înainte, îi spuse Sam lui Keith, care-și arunca hainele pe jos în spatele mașinii. Dacă traficul e liber și toate stopurile verzi.

— De ce mai trebuie să mă ocup? întrebă Keith, încercând să-și bage brațul stâng în mâneca scrobită a cămășii.

— Cred că Heather și Bruce s-au ocupat de toate, spuse Sam.

Keith reuși să-și pună cămașa și întrebă dacă Susan știa că abia se întorsese.

— Nu cred, spuse Sam. În ultimele zile a stat la sora ei și merge de acolo direct la biserică. A telefonat de câteva ori de dimineață, dar i-am spus că ești la duș.

— Mi-ar prinde bine un duș.

— Ar fi trebuit să-i telefonez dacă nu veneai.

— În mod sigur, Sam. Să sperăm că mireasa va respecta tradiția și va întârzia.

Keith apucă o pereche de pantaloni gri cu bretele pe care nu-i purtase. Sam încercă să-și ascundă un căscat.

— Să nu-mi spui că aștepti în fața aeroportului de douăzeci și patru de ore, spuse Keith.

— Treizeci și șase, domnule. Ai spus doar că te întorci vineri.

— Îmi pare rău, spuse Keith. Nevasta ta trebuie să fie foc pe mine.

— N-o să-i pese, domnule.

— De ce? întrebă Keith, încercând să-și încheie nasturii de la pantaloni într-o curbă întortocheată, parcursă cu viteză maximă.

— Pentru că m-a părăsit luna trecută și a început acțiunea de divorț.

— Îmi pare rău, spuse Keith încet.

— Nu-ți face griji dumneata, șefu. Ea nu putea să se împace cu genul de viață pe care-o duce un șofer.

— Deci a fost vina mea?

— Sigur că nu, spuse Sam. Era și mai rău când eram șofer de taxi. Nu, adevărul e că mie îmi place munca asta, dar ea nu se împăca deloc cu orele peste program.

— Și v-au trebuit unsprezece ani ca să descoperiți asta, spuse Keith, aplecându-se ca să-și poată pune fracul gri.

— Cred că ne-am dat seama amândoi în același timp, spuse Sam. Dar până la urmă n-am mai suportat bombănitul ei permanent că nu vin acasă la oră fixă.

— Că nu vii acasă la oră fixă? repetă Keith.

— Da. Nu putea să înțeleagă de ce nu terminam în fiecare zi la cinci după-masa, ca orice soț normal.

— Înțeleg foarte bine problema asta, spuse Keith. Nu ești singurul care trebuie s-o înfrunte.

Nu mai vorbiră tot restul călătoriei. Sam era atent să descopere o rută mai liberă și să câștige secunde, iar Keith se gândea la Susan, făcându-și pentru a treia oară nodul la cravată.

Tocmai își punea garoafa la rever când mașina coti pe strada care ducea la biserica sf. Petru. Auzea dangătul clopotelor și prima persoană pe care o văzu în mijlocul șoselei, aruncând priviri îngrijorate în direcția lor, era Bruce Kelly. Când recunoscuse mașina, pe față îi apărură o expresie de ușurare.

— Așa cum am promis, domnule, spuse Sam, trecând în viteză a treia. Mai avem cinci minute.

— Sau unsprezece ani de regretat, spuse Keith încet.

— Poftim, domnule? spuse Sam, atingând frâna, trecând în viteză a doua și încetinind.

— Nimic, Sam. Dar tu m-ai făcut să-mi dau seama că nu vreau să risc un asemenea joc.

Făcu o pauză și, chiar înainte ca mașina să se oprească, spuse cu fermitate:

— Nu te opri, Sam. Mergi înainte.

17
THE TIMES
24 martie, 1948

**Puterile occidentale boicotează
întrunirile de la Berlin după
retragerea rusească**

— A fost foarte amabil din partea dumneavoastră să răspundeți atât de repede la apelul meu, domnule căpitan.

— Nu-i nimic, Julius. În vremuri grele, noi, evreii, trebuie să ne unim, îl bătu Armstrong pe umăr. Spune-mi, cum te pot ajuta?

Julius Hahn se ridică de la birou și începu să se plimbe prin cameră, aducându-i la cunoștință lui Armstrong toate dezastrea suferite de compania lui în ultimele două luni. Armstrong îl asculta cu atenție. Hahn se așeză din nou și-l întrebă:

— Credeți că se poate face ceva?

— Aș vrea să pot, Julius. Dar dumneata înțelegi foarte bine că sectoarele american și rusec își fac singure legile.

— Mi-era teamă de răspunsul ăsta, spuse Hahn. Dar Arno mi-a spus adesea că influența dumneavoastră se întinde cu mult dincolo de sectorul britanic. Nu m-aș fi gândit să vă deranjez dacă situația mea n-ar fi fost disperată.

— Disperată? întrebă Armstrong.

— Mi-e teamă că acesta e cuvântul potrivit, întări Hahn. Dacă problema se agravează și luna viitoare, unii dintre clienții mei cei mai vechi își vor pierde încrederea în capacitatea mea de a-i aproviziona și s-ar putea să fiu nevoit să închid una, chiar două dintre întreprinderile mele.

— Nu știam că e atât de rău, spuse Armstrong.

— E mai rău decât atât. Deși n-o pot dovedi, bănuiesc că sub toate astea se ascunde reaua voință a căpitanului Sackville – cu care știți că nu m-am înțeles bine niciodată.

Credeți că e posibil să fie vorba de antisemitism? întrebă Hahn după o scurtă pauză.

— N-aș fi crezut, spuse Armstrong. Dar nu-l cunosc prea bine. O să încerc să te ajut prin relațiile mele, dacă se poate face ceva.

— Vă mulțumesc, domnule căpitan. Dacă m-ați putea ajuta, v-aș fi etern recunoscător.

— Sunt convins, Julius.

Armstrong plecă de la Hahn și-i spuse șoferului să-l ducă în sectorul francez, unde schimbă o duzină de sticle de Johnnie Walker Black Label pe o ladă de vin alb pe care nu-l gustase nici generalul de brigadă Auchinleck la vizita lui recentă.

La întoarcere, se hotărî să treacă pe la Arno Schultz să afle dacă Hahn îi spusese tot adevărul. Intrând la *Der Telegraf*, fu surprins să nu-l găsească pe Arno în birou. Adjunctul lui, al cărui nume Armstrong nu-l putea reține, îi spuse că domnul Schultz primise o permisie de douăzeci și patru de ore pentru a-și vizita fratele, aflat în sectorul rusesc. Armstrong nu știuse până atunci că Arno avea un frate.

— Domnule căpitan, adăugă adjunctul, cred că vă va face plăcere să aflați că și azi-noapte am tipărit 400.000 de exemplare.

Armstrong dădu din cap și plecă, încrezător în desfășurarea planurilor lui. Dacă voia să-și păstreze afacerea, Hahn va fi de acord cu termenii lui în mai puțin de o lună. Se uită la ceas și-i spuse lui Benson să oprească la biroul căpitanului Hallet. Ajungând acolo, puse lada de vin pe biroul lui Hallet, înainte ca acesta să poată spune ceva.

— Nu știu cum reușești? spuse Hallet, deschizând un sertar și scoțând de acolo un document oficial.

— Fiecare cu ce-i al lui, spuse Armstrong, încercând o expresie pe care o auzise la colonelul Oakshott cu o zi înainte.

În ora următoare, Hallet îi explică lui Armstrong fiecare clauză din contract, până când acesta înțelese toate

implicațiile și cerințele formulate.

— Și dacă Hahn e de acord să semneze, întrebă el când ajunseră la paragraful final, pot să fiu sigur că documentul e valabil pentru jurisdicția britanică?

— Fără îndoială, spuse Stephen.

— Dar în Germania?

— Se aplică aceleași reguli. Te asigur că e absolut legal, deși mă nedumerește – avocatul ezită o clipă – dorința lui Hahn de a se despărți de o întreprindere atât de serioasă în schimbul ziarului *Der Telegraph*.

— Să spunem că și eu sunt capabil să-i răspund la câteva solicitări, spuse Armstrong, punându-și brațul pe lada cu sticle.

— Se prea poate, spuse Hallet, ridicându-se de pe scaun. Apropo, Dick, mi-au venit în sfârșit hârtiile de demobilizare. Mă aștept să plec acasă foarte curând.

— Felicitări, bătrâne, spuse Armstrong. E o veste minunată.

— Da, nu-i așa? Și bineînțeles, dacă vei avea nevoie vreodată de un avocat când te întorci în Anglia...

După douăzeci de minute, când se întoarse la serviciu, Sally îl avertiză că în birou îl aștepta un vizitator care se pretindea prieten bun cu el, deși ea nu-l văzuse niciodată.

Armstrong deschise ușa și-l văzu pe Max Sackville plimbându-se prin cameră. Primul lucru pe care-l auzi de la el fu:

— Pariul a căzut, bătrâne.

— Cum adică „a căzut”? întrebă Armstrong strecurând contractul într-un sertar al biroului și încuindu-l.

— Cum am spus. A căzut. Mi-au venit hârtiile și mă imbarc la sfârșitul lunii. Nu e grozav?

— Sigur că da, spuse Armstrong, fiindcă dacă pleci, Hahn va supraviețui și eu îmi voi primi mia de dolari.

Sackville îl privi cu atenție:

— Doar n-o să ții un camarad legat de un pariu, dacă situația s-a schimbat?

— Ba cu siguranță că da, camarade, spuse Armstrong. Și

mai mult, dacă vrei să renunți, tot sectorul american va afla asta în douăzeci și patru de ore.

Se așeză la birou, urmărind cum sudoarea îmbrobonează fruntea americanului. Așteaptă câteva momente, apoi spuse:

— Hai să-ți spun cum facem, Max. Mă mulțumesc doar cu 750 de dolari, dar numai dacă plătești azi.

Trecu aproape un minut până când Max își linse buzele:

— Nici gând, spuse el. Pot să-l sap pe Hahn până la sfârșitul lunii. Trebuie doar să grăbesc puțin lucrurile – camarade.

Ieși val-vârtej din cameră, fără ca Armstrong să obțină siguranța că-l putea învinge pe Hahn. Poate că era timpul să-i dea americanului o mână de ajutor. Ridică receptorul telefonului și-i spuse lui Sally că nu voia să fie deranjat timp de o oră.

După ce termină de bătut două articole cu un singur deget, le verifică atent pe amândouă și mai făcu mici retușuri la texte. Apoi îl puse pe primul într-un plic netimbrat și-l lipi. Pe celălalt îl împături și-l băgă în buzunarul hainei. Îi telefonă lui Sally să-l cheme pe șofer și când veni Benson, îi explică pe îndelete ce trebuia să facă. Apoi, ca să fie sigur, îl puse să repete fiecare instrucțiune, în special partea cu schimbatul în haine civile.

— Și să nu pomenesci nimănui de asta, Reg. Nimănui. E clar?

— Da, domnule căpitan, spuse Benson.

Luă plicul, salută și ieși din cameră.

Armstrong zâmbi, apăsă butonul de apel și-i ceru lui Sally corespondența. Știa că *Telegraful* nu va fi în chioșcurile de la gară decât până la miezul nopții. Iar exemplare noi nu puteau ajunge în sectoarele american și rusesc decât la o oră după aceea. Trebuia să calculeze timpul perfect.

Rămase la birou până seara, verificând cifrele de difuzare cu locotenentul Wakeham. Îl sună și pe colonelul Oakshott și-i citi articolul scris mai devreme. Colonelul găsi că niciun cuvânt nu trebuia înlocuit și fu de acord ca textul să apară în dimineața următoare pe prima pagină a *Telegrafului*.

La ora șase, soldatul Benson, din nou în uniformă, îl duse pe Armstrong acasă, unde acesta petrecu o seară relaxată în familie. Charlotte fu surprinsă și încântată că îl vedea acasă atât de devreme. După ce-l culcară pe David, mâncară și el ceru trei porții din garnitura lui favorită, așa că ea se hotărî să nu-i spună că i se părea că se îngrășase puțin.

După ora unsprezece, Charlotte sugera să se bage în pat. Dick fu de acord:

— Ies numai să iau ziarul și vin imediat, spuse el.

Se uită la ceas; era 11:50. Coborî în stradă și merse agale către gară, ajungând cu câteva minute înainte de a fi adusă ediția matinală a ziarului *Telegraf*.

Se uită din nou la ceas: era aproape douăsprezece. Probabil că întârziau. Sau poate asta era doar o consecință a faptului că Arno era plecat în sectorul rusesc, la fratele lui. Dar nu mai trecură decât câteva minute și zări familiara camionetă roșie dând colțul și oprindu-se la intrarea în gară. Se ascunse după o coloană și văzu cum un pachet mare de ziare aterizează pe pavaj cu un zgomot înfundat, apoi camioneta pornește spre sectorul rusesc.

Un bărbat ieși din clădirea gării și se apucă să desfacă sfoara, iar Armstrong se opri în spatele lui. Omul îl văzu și recunoscându-l, îi dădu ziarul de deasupra.

Reciti repede editorialul, ca să fie sigur că nu-i schimbaseră niciun cuvânt. Totul, inclusiv titlul, era exact așa cum fusese scris de el.

Un publicist distins ajuns la faliment

Julius Hahn, președintele
faimosului trust de presă
care-i poartă numele,
a fost supus aseară la
mari presiuni pentru a da
o declarație publică în legătură
cu viitorul companiei sale.
Ziarul său de căpătâi,

Der Berliner, n-a mai fost văzut de șase zile pe străzile capitalei și se știe că mai multe dintre revistele lui și-au întârziat data apariției cu câteva săptămâni. Unul dintre distribuitorii de bază a declarat ieri: „Nu ne mai putem baza în continuare pe publicațiile lui Hahn și trebuie să luăm în considerație alternativele”. Herr Hahn, care și-a petrecut toată ziua cu avocații și contabilii, nu a putut fi contactat, dar un purtător de cuvânt al companiei a recunoscut că nu-și vor atinge obiectivele fixate în anul viitor. Un reporter de-al nostru a luat legătura aseară cu domnul Hahn, dar el a refuzat să dea o declarație publică în legătură cu viitorul companiei.

Armstrong zâmbi și se uită la ceas. Cea de-a doua ediție ieșea chiar atunci de sub prese, dar nu putea fi gata încă pentru distribuire. Porni decis către redacția lui *Der Telegraf* și ajunse după șaptesprezece minute. Intră și strigă răsunător că voia să-l vadă imediat pe ocupantul biroului lui Herr Schultz. Un bărbat pe care nu l-ar fi recunoscut dacă-l

vedea pe stradă se grăbi să-l ajungă.

— Cine-i responsabil de asta? strigă Armstrong, aruncând pe birou ziarul.

— Dumneavoastră, domnule căpitan, spuse surprins redactorul.

— Cum adică eu? țipă Armstrong.

— Dar articolul a fost trimis la noi direct de la biroul dumneavoastră.

— Nu l-am trimis eu, eu nu știu nimic, spuse Armstrong.

— Dar omul ne-a spus ca l-ați trimis personal să ni-l aducă.

— Ce om? L-ați mai văzut înainte? întrebă Armstrong.

— Nu, domnule, dar m-a asigurat că venea direct de la biroul dumneavoastră.

— Cum era îmbrăcat?

Redactorul amuți pentru câteva clipe.

— Într-un costum gri dacă-mi aduc bine aminte, domnule căpitan, spuse el în cele din urmă.

— Dar angajații mei poartă uniformă, spuse Armstrong.

— Știu, domnule, dar...

— V-a dat numele lui? Și-a arătat vreun act de identitate, vreo autorizație, ceva?

— Nu, domnule căpitan, dar... Am presupus...

— Ai „presupus”? De ce n-ai pus mâna pe telefon să te asiguri că era trimis de mine?

— Nu mi-am dat seama...

— Ceruri sfinte, omule! Nici măcar nu ți-a dat de bănuț conținutul articolului?

— Nimeni nu citește textele dumneavoastră, domnule căpitan, spuse directorul adjunct. Când le primim, le dăm direct la tipărit.

— Nici măcar n-ai aruncat o privire?

— Nu, domnule căpitan, spuse redactorul adjunct, cu capul plecat.

— Deci numai dumneata ești vinovat.

— Da, domnule căpitan, spuse omul, tremurând.

— Ești concediat, strigă Armstrong, privindu-l fioros.

Vreau să părăsești imediat sediul. Imediat, ai înțeles?

Redactorul adjunct părea că vrea să protesteze, dar Armstrong mugii:

— Dacă nu-ți aduni toate lucrurile de pe birou și nu pleci în cinsprezece minute, chem poliția militară.

Redactorul se strecură pe ușă fără să mai rostească niciun cuvânt.

Armstrong zâmbi, își scoase haina și și-o puse pe spătarul scaunului lui Arno. Își controlează ceasul și știe că trecuse timp destul. Își suflecă mânecile, ieși din birou și apăsă un buton roșu de pe perete. Toate prezele se opriră scrâșnind.

Când fu sigur că se bucura de atenția tuturor, începu să răcnească ordine.

— Spuneți-le șoferilor să se ducă și să-mi aducă înapoi toate ziarele de azi pe care le găsesc.

Directorul sectorului de transport fugi în curte și Armstrong se întoarse spre șeful tipografilor.

— Vreau editorialul cu Hahn scos și înlocuit cu asta, spuse el, extrăgând o foaie de hârtie din buzunarul hainei și înmânându-i-o omului uluit.

Acesta începu imediat să schimbe matrițele primei pagini, lăsând un spațiu în colțul din dreapta de sus pentru cea mai recentă poză a ducelui de Gloucester pe care o aveau.

Armstrong se întoarse spre grupul de stivuitori care aștepta următoarea serie de ziare.

— Hei, le strigă el, vedeți dacă mai avem în sediu vreo copie a seriei dinainte. Vreau să le distrugeți pe toate.

Oamenii se împrăștiară și începură să adune toate ziarele pe care le găseau, indiferent din ce dată.

După patruzeci de minute, un șpalt al primei pagini fu trimis în viteză la biroul lui Schultz. Armstrong controlează celălalt text pe care-l scrisese de dimineață, despre apropiata vizită la Berlin a ducelui de Gloucester.

— Bun, spuse el, terminând de citit. Haideți să-i dăm bătaie cu ediția asta.

Când Arno veni în grabă la birou, cam peste o oră, fu surprins să-l vadă pe căpitanul Armstrong, cu mânecile

suflecate, ajutând la încărcarea ediției retipărite în camioane. Armstrong îi făcu semn să aștepte în birou. După ce veni și închise ușa, îi spuse ce făcuse din clipa în care văzuse editorialul acela.

— Am reușit să iau majoritatea exemplarelor înapoi și să le distrug, îi spuse el lui Schultz. Dar nu pot face nimic cu cele douăzeci de mii care au fost distribuite în sectoarele rusești și americane. După ce au trecut de punctul de control, se pierde orice speranță de a le recupera.

— Ce noroc am avut că ai luat ediția chiar când a ajuns pe stradă, spuse Arno. Mă simt vinovat că n-am venit mai devreme.

— Nu ai niciun fel de vină, spuse Armstrong. Dar adjunctul tău și-a depășit autoritatea dând articolul la tipar fără confirmarea mea.

— Sunt surprins. De obicei e om de încredere.

— N-am avut de ales, l-am dat afară pe loc, spuse Armstrong, privindu-l în ochi pe Schultz.

— Într-adevăr, spuse Schultz. N-aveați de ales.

Arăta abătut.

— Mă tem că răul făcut nu se mai poate îndrepta.

— Nu sunt sigur că înțeleg, spuse Armstrong. Am reușit să adun toate exemplarele, în afară de câteva.

— Da, îmi dau seama de asta. N-ai fi putut face mai mult. Dar chiar înainte de a trece de punctul de control, am luat ziarul din sectorul rusești. Abia ajunsese acasă, când Julius m-a sunat să-mi spună că telefonul lui sună continuu de o oră – apeluri de la distribuitorii neliniștiți. I-am promis că vin până aici să văd cum s-a putut întâmpla.

— Îi poți spune prietenului tău că voi iniția o anchetă completă de dimineață, promise Armstrong. Și mă voi ocupa personal.

Își lăsă jos mânecile și-și îmbrăcă haina.

— Tocmai ajutam la încărcarea noii ediții când ai venit, Arno. Poate că ai amabilitatea să preiei tu de aici. Soția mea...

— Bineînțeles, bineînțeles, spuse Arno.

Armstrong părăsi clădirea cu ultimele cuvinte ale lui Arno răsunându-i în minte: „Nu puteați face mai mult, domnule căpitan, ați făcut tot posibilul.”

Trebuia să fie de acord cu Schultz.

Armstrong nu fu surprins când Julius Hahn îi dădu un telefon devreme în dimineața următoare.

— Îmi pare foarte rău, spuse el, înainte ca Hahn să apuce să vorbească.

— N-a fost vina dumitale, spuse Hahn. Arno mi-a explicat cât de rău ar fi putut ieși totul dacă nu interveniai. Dar acum mi-e teamă că am nevoie de altă favoare.

— Aș face orice stă în puterea mea ca să te ajut, Julius.

— Foarte amabil din partea dumitale, domnule căpitan. Ai putea cumva să treci pe la mine?

— Ți-ar conveni o dată săptămâna viitoare? întrebă Armstrong, răsfoindu-și agenda.

— Mi-e teamă că e o chestiune mai urgentă, spuse Hahn. Credeți că e posibil să ne vedem chiar în cursul zilei de azi?

— Pentru moment, nu văd când, spuse Armstrong, uitându-se la pagina albă, dar azi am o întâlnire în sectorul american și cred că pot trece pe la dumneata în jur de cinci – dar numai un sfert de oră, te rog să mă înțelegi.

— Înțeleg, domnule căpitan. V-aș fi foarte recunoscător dacă mi-ați acorda un sfert de oră.

Armstrong zâmbi și puse jos receptorul. Deschise sertarul de sus al biroului și scoase contractul, verificându-i din nou clauzele, ca să se asigure că acopereau orice eventualitate. Singura întrerupere îi fu provocată de telefonul colonelului Oakshott, care-l felicită pentru articolul despre apropiata vizită a ducelui de Gloucester.

— De prima clasă, spuse el. De prima clasă.

După ce mâncă pe îndelete la popotă, Armstrong își făcu ordine pe birou, răspunzând la scrisori care așteptau de câteva săptămâni. La patru și jumătate îi spuse lui Benson să-l ducă în sectorul american; jeep-ul trase în fața redacției lui *Der Berliner* la câteva minute după ora cinci.

Hahn îl aștepta nervos pe scările instituției și-i făcu repede semn să intre în biroul lui.

— Îmi cer scuze pentru prima noastră ediție de aseară, începu Armstrong. Eu am luat masa cu un general din sectorul american, iar Arno își vizita fratele în sectorul rusesc, așa că niciunul dintre noi n-am prevăzut ce punea la cale adjunctul lui. L-am concediat imediat, desigur, și-am inițiat o anchetă. Dacă n-aș fi trecut pe la gară la miezul nopții...

— Nu, nu, nu purtați nicio vină, domnule căpitan, spuse Hahn, apoi, după o pauză, continuă: Totuși, puținele copii care au ajuns în sectoarele rusesc și american au fost suficiente pentru a provoca panică printre câțiva dintre cei mai vechi clienți ai mei.

— Îmi pare foarte rău să aflu asta, spuse Armstrong.

— Mi-e teamă că au căzut în mâinile cui nu trebuia. Câțiva dintre furnizorii mei de bază au sunat astăzi cerând ca pe viitor să fie plătiți în avans și lucrul nu se va dovedi ușor după toate cheltuielile suplimentare pe care le-am avut în ultimele două luni. Amândoi știm că în spatele acestor sabotaje stă căpitanul Sackville.

— Ți dau un sfat, Julius, spuse Armstrong. Nici să nu-i pomenesci numele când te referi la incidentul ăsta. Nu ai nicio dovadă, absolut niciuna și e genul de om care te-ar închide imediat dacă i-ai oferi cea mai mică scuză.

— Dar îmi îngenuchează sistematic întreprinderile, spuse Hahn. Și nu știu ce i-am făcut ca să se poarte așa sau cum să-l opresc.

— Nu fi așa abătut, prietene. De câtva timp am făcut niște cercetări pentru dumneata și s-ar putea să fi apărut o soluție.

Hahn se forță să zâmbescă, nu prea convins.

— Ce-ai zice, spuse Armstrong, dacă aș aranja ca domnul căpitan Sackville să fie expedit în America la sfârșitul lunii?

— Asta mi-ar rezolva toate problemele, suspină Hahn din greu, dar îndoiala nu-i părăsi expresia. Dacă s-ar putea să fie trimis acasă...

— Pe la sfârșitul lunii, repetă Armstrong. Să știi, Julius, că va trebui să forțez multe mâini, la cel mai înalt nivel, ca să nu mai spun de...

— Orice, fac orice. Spuneți-mi ce vreți.

Armstrong scoase contractul din buzunarul interior și-l împinse în fața celuiilalt.

— Semnează asta, Julius și o să mă ocup să-l trimit pe Sackville de aici.

Hahn citi cele patru pagini, întâi repede și apoi mai atent. Apoi puse documentul la loc pe masă, ridică privirea și spuse liniștit:

— Lăsați-mă să înțeleg consecințele acestui contract, în cazul în care l-aș semna.

Apoi tăcu și luă din nou foile în mână.

— Primiți dreptul de distribuție în străinătate al tuturor publicațiilor mele, spuse el într-un târziu.

— Da, spuse Armstrong liniștit.

— Presupun că asta înseamnă Marea Britanie. Și Commonwealth, adăugă el după o pauză.

— Nu, Julius. Toată lumea.

Hahn verifică din nou contractul, dând din cap când ajunse la clauza respectivă.

— Și în schimb, eu aș primi 50 la sută din profituri.

— Da, spuse Armstrong. La urma urmei, chiar dumneata mi-ai spus, Julius, că ești în căutarea unei companii britanice care să-ți reprezinte interesele după expirarea contractului actual.

— Adevărat, dar atunci nu-mi dădeam seama că sunteți în industria publicistică.

— Toată viața m-am ocupat cu asta, spuse Armstrong. Și după ce voi fi demobilizat, mă voi întoarce în Anglia să mă ocup mai departe de afacerile familiei.

Hahn părea intrigat.

— Și în schimbul acestor drepturi, spuse el, eu aș deveni proprietarul lui *Der Telegraf*. Habar n-aveam că ziarul e al dumneavoastră, adăugă el șovăitor.

— Nici Arno nu știe, așa că te rog să păstrezi informația

confidențială. A trebuit să plătesc mult peste prețul pieței pentru acțiunile lui.

Hahn dădu din cap, apoi se încruntă:

— Dar dacă semnez documentul ăsta, ați deveni milionar.

— Și dacă nu-l semnezi, spuse Armstrong s-ar putea să dai faliment până la sfârșitul lunii.

Cei doi bărbați se priviră în ochi.

— Este evident că ați acordat timp de gândire considerabil problemei mele, domnule căpitan, spuse Hahn în cele din urmă.

— Numai în interesul dumatăle, replică Armstrong.

Hahn nu comentă, așa că Armstrong continuă:

— Lasă-mă să-mi dovedesc buna credință, Julius. Nu semna documentul dacă Sackville mai e încă în țară în prima zi a lunii următoare. Dacă e înlocuit până atunci, mă voi aștepta să semnezi imediat. Pentru moment, Julius, îmi ajunge o strângere de mână.

Hahn mai tăcu un timp, apoi se hotărî:

— Nu am argumente împotriva acestei propuneri. Dacă omul acela părăsește țara la sfârșitul lunii, voi semna contractul în favoarea dumneavoastră.

Se ridicară amândoi și-și strânseră mâinile în mod solemn.

— Ar fi bine să plec, spuse Armstrong, deja am întârziat și am multe întâlniri astăzi și multe hârtii de rezolvat pentru a mă asigura că Sackville va pleca în America în săptămânile următoare.

Hahn dădu din cap și nu mai zise nimic.

Armstrong își trimise acasă șoferul și merse pe jos cele câteva sute de metri până la Max, unde se ținea, ca în fiecare vineri, seara lor de poker. Aerul rece îi limpezi capul și ajunsese pregătit să-și pună în aplicare partea a doua a planului.

Max amesteca nerăbdător cărțile.

— Toarnă-ți o bere, bătrâne, îi spuse el lui Armstrong, care se așezase. În seara asta, prietene, vei pierde la sigur.

După două ore, Armstrong avea un avans de 80 de dolari

și Max nu-și linsese buzele nici măcar o dată. Luă o înghițitură mare de bere în timp ce Dick amesteca pachetul.

— Nu mă prea ajută să știu că dacă Hahn mai e pe picioare la sfârșitul lunii îți mai datorez o mie de dolari. Cu asta, sunt aproape curățat, remarcă Max.

— Pentru moment, pariul e în favoarea mea, recunosc Armstrong, împărțindu-i o carte. Dar să știi că, în anumite condiții, aș putea fi de acord să-l anulez.

— Spune-mi ce trebuie să fac, spuse Max, lăsându-și cărțile să cadă cu fața în sus pe masă.

Armstrong se prefăcu atent la cărțile lui și nu spuse nimic.

— Orice, Dick. Fac orice. În afară de crimă. Nu-l omor pe afurisitul Fritz, spuse Max.

— Dar dacă l-ai readuce la viață?

— Nu sunt sigur că înțeleg.

Armstrong își puse cărțile pe masă și-l privi în ochi pe american:

— Vreau să te asiguri că Hahn va primi electricitate, hârtie și o mână de ajutor ori de câte ori ia legătura cu biroul tău.

— Dar de unde schimbarea asta bruscă de sentimente? întrebă Max suspicios.

— În realitate e simplu, Max. Am pus pariu și cu mai mulți fraieri din sectorul britanic: Eu am pariat că Hahn mai e în afaceri și peste o lună. Așa că dacă ai inversa roată, aș câștiga mult mai mult decât o mie de dolari.

— Ticălos viclean ce ești, spuse Max, lingându-și pentru prima oară buzele în seara aceea. S-a făcut, bătrâne.

Și întinse exuberant mâna peste masă. Armstrong pecetlui cu o strângere de mână cea de-a doua înțelegere încheiată în ziua aceea.

După trei săptămâni, căpitanul Max Sackville urcă la bordul avionului care avea să-l ducă în Carolina de Nord. Nu-i plătitese căpitanului Armstrong decât vreo câțiva dolari pierduți în ultimul joc de poker. La începutul lunii următoare fu înlocuit de un maior, Bernie Goodman.

În aceeași după amiază, Armstrong se duse în sectorul

american, unde Julius Hahn îi înmâna contractul semnat.

— Nu sunt prea sigur cum ați reușit, spuse Hahn, dar trebuie s-o recunosc, Dumnezeu e sus și judecă.

Apoi își strânseră mâinile.

— Mă aștept la o colaborare lungă și prosperă, fură cuvintele lui Armstrong la despărțire.

Hahn nu făcu niciun comentariu.

În seara aceea, Armstrong ajunse devreme acasă și-i spuse Charlottei că-i veniseră în sfârșit hârtiile de demobilizare și că urmau să plece din Berlin înainte de ultima zi a lunii. De asemenea, o înștiință că i se oferiseră drepturile de reprezentare în străinătate a publicațiilor lui Julius Hahn și asta însemna că avea de lucru din prima zi după ce ajungeau la Londra.

Începu s-o bombardeze cu planurile lui, gesticulând prin cameră, dar Charlotte nu-l întrerupse, fericită că plecau din Berlin. Când, în cele din urmă, el se opri din vorbit, ea-și înălță ochii spre el:

— Te rog, Dick, stai jos, pentru că am și eu ceva să-ți spun.

Armstrong le promise locotenentului Wakeham, soldatului Benson și lui Sally că-i va angaja imediat ce vor părăsi armata și toți îi spuseră că-l vor căuta după demobilizare.

— Ai făcut o treabă grozavă aici, la Berlin, Dick, îi spuse colonelul Oakshott. De fapt, nici nu știu cum o să te putem înlocui. Dar să știi că după ideea ta strălucită de a fuziona *Der Telegraf* cu *Der Berliner*, s-ar putea să nici nu mai fie nevoie de înlocuitor.

— Părea o soluție evidentă, spuse Armstrong. Dați-mi voie să vă spun că a fost o plăcere să fac parte din echipa dumneavoastră, domnule colonel.

— Drăguț din partea ta să spui asta, Dick, spuse colonelul, apoi își coborî vocea: în curând voi fi lăsat și eu la vatră. După ce vei fi în civilie, te rog să-mi spui dacă auzi de vreo slujbă care i s-ar potrivi unui bătrân soldat.

Armstrong nu se obosi să-l viziteze pe Arno Schultz, dar

Sally îi spuse că Hahn îi oferise postul de redactor-șef al noului ziar rezultat din fuziune.

Înainte de a-și preda uniforma la cartierul general, Armstrong dădu un ultim telefon, apoi se duse să-l viziteze pe maiorul Tulpanov în sectorul rusesc și, de data aceasta, omul KGB-ului îl invită la masă.

— A fost o plăcere să urmărim lovitura ta cu Hahn, Lubji, spuse Tulpanov, făcându-i semn să ia loc, chiar dacă numai de la distanță.

O ordonanță le turnă votcă și rusul își ridică sus paharul:

— În sănătatea ta.

— Mulțumesc, spuse Armstrong. Nici rolul jucat de dumneata n-a fost neînsemnat.

— Ba da, spuse Tulpanov, punându-și paharul pe masă. Dar s-ar putea să nu fie întotdeauna la fel, Lubji.

Armstrong deveni atent.

— Oricât ți-ai asigurat tu drepturile de distribuție în străinătate a rezultatelor cercetării germane, în curând acestea vor fi depășite și vei avea nevoie de cele mai recente materiale rusești. Asta, bineînțeles, dacă vrei să rămâi în joc.

— Și ce așteptați în schimb? întrebă Armstrong, luând o lingură de caviar.

— Hai să spunem, Lubji, că vom lua legătura din când în când.

18
Daily Mail
13 aprilie, 1961

Vocea din spațiu: „Cum am reușit”
– Gagarin îi vorbește lui
Hrușciiov despre planeta albastră –

Heather îi așeză în față o ceașcă de cafea neagră. Townsend regreta deja că acceptase interviul, mai ales cu un reporter angajat de probă. Regula lui de aur era să nu lase niciun ziarist să-i înregistreze vreo declarație. Unor proprietari le plăcea să citească despre ei înșiși în ziarele lor. Townsend nu făcea parte dintre ei, dar Bruce Kelly îl prinsese într-un moment fără gardă și insistase că ar fi fost bine pentru ziar și pentru imaginea lui, așa că acceptase, fără chef.

Fusese aproape de a anula interviul de două sau trei ori în dimineața aceea, dar, din cauza unor telefoane și întâlniri programate una după alta, nu reușise s-o facă. Apoi Heather intră și-i spuse că tânăra reporteră aștepta afară.

— S-o trimit? întrebă ea.

— Da, spuse el, uitându-se la ceas. Dar nu vreau să dureze prea mult. Mai sunt unele lucruri, pe care trebuie să le trecem în revistă înainte de consiliul de mâine.

— Mă întorc în cincisprezece minute și-ți spun că ai o convorbire internațională.

— Bună idee, spuse Townsend. Zi că-i de la New York. Nu știu de ce, dar asta-i face întotdeauna să se grăbească. Și dacă situația e disperată, folosește schema cu Andrew Blacker.

Heather dădu din cap și ieși din cameră, iar Townsend urmări cu degetul pe agendă punctele de discutat la consiliul de a doua zi. Se opri la punctul șapte. Avea nevoie să se informeze mai bine în legătură cu West Riding Group, dacă

voia să convingă consiliul să-l sprijine. Și chiar dacă-i dădeau acordul lor, tot trebuia să facă o călătorie în Anglia pentru a încheia târgul. Dacă i se părea că merita, trebuia să se ducă direct la Leeds.

— Bună dimineața, domnule Townsend.

Keith ridică ochii, dar nu spuse nimic.

— Secretara dumneavoastră m-a avertizat că sunteți ocupat, așa că voi încerca să nu vă răpesc mult timp, spuse ea repede.

El tăcu și acum.

— Sunt Kate Tulloh, reporter la *Chronicle*.

Keith se ridică de la birou, îi strânse mâna tinerei ziariste și-i făcu semn să se așeze pe un scaun comod, rezervat de obicei membrilor consiliului de administrație, redactorilor-șefi sau persoanelor cu care se aștepta să încheie afaceri importante. După ce stătu ea, se așeză și el pe scaunul din față.

— De când ești la ziar? o întrebă, în timp ce ea își scotea din geantă un creion și un carnet de stenografie.

Își încrucișa picioarele și răspunse:

— Numai de câteva luni, domnule Townsend. Am intrat de probă la *Chronicle* după ce am terminat colegiul. Acesta e primul meu interviu important.

Keith se simți bătrân pentru prima oară în viața lui, deși abia-și sărbătorise cea de-a treizeci și treia aniversare.

— Ce accent e ăsta? întrebă el. Nu prea pot să-l localizez.

— M-am născut în Ungaria, dar părinții mei au părăsit Budapesta în timpul revoluției. Nu ne-am putut urca decât pe vaporul spre Australia.

— Și bunicul meu a emigrat în Australia, spuse el.

— Din cauza unei revoluții? întrebă ea.

— Nu. Era scoțian și voia să fugă cât mai departe de englezi.

Kate râse.

— Ai câștigat de curând un premiu pentru tinerii scriitori, nu-i așa? întrebă el, încercând să-și amintească notița informativă pe care i-o pregătise Heather.

— Da. Anul trecut, Bruce a înmănat premiile și așa am ajuns să lucrez la *Chronicle*.

— Cu ce se ocupă tatăl tău?

— În Ungaria era arhitect, dar aici n-a reușit să prindă decât câteva slujbe de muncitor. Guvernul refuză să-i recunoască specializarea, iar sindicatele n-au fost prea înțeleghătoare.

— Nici cu mine n-au fost, spuse Keith. Dar mama ta?

— Îmi cer scuze dacă sunt nepoliticoasă, domnule Townsend, dar cred că eu sunt cea care vă ia un interviu.

— Da, sigur, spuse Keith. Dă-i drumul.

O privi în ochi, fără să-și dea seama câtă nervozitate îi provoca fetei atitudinea lui. Nu văzuse niciodată o apariție mai atrăgătoare. Părul lung și negru îi cădea pe umeri și ovalul perfect al feței nu fusese ruinat de soarele australian. Bănuia că taiorul albastru marin, simplu și bine croit, pe care-l purta era o îmbrăcăminte mai formală decât gustul ei. Probabil că-l alesese fiindcă-și interviewa patronul. Ea își puse din nou picior peste picior și fusta i se ridică puțin, iar el încercă să nu-și coboare ochii.

— Să repet întrebarea, domnule Townsend?

— Aăă... îmi pare rău.

Heather intră și fu surprinsă să-i vadă așezați în colțul rezervat directorilor.

— Ai o convorbire cu New York-ul pe linia unu, spuse ea. Domnul Lazar. Vrea să discutați o contraofertă pe care a primit-o pentru o emisiune de pe canalul șapte.

— Spune-i că sun eu mai târziu, spuse Keith, fără s-o privească. Kate, se aplecă el spre ea, vrei o cafea?

— Da, mulțumesc, domnule Townsend.

— Cu lapte?

— Da, dar fără zahăr. Mulțumesc, spuse ea, privind-o pe Heather.

Heather părăsi camera fără să-l întrebe pe Keith dacă nu mai voia și el o cafea.

— Iartă-mă, ce întrebai? zise Keith.

— Ați scris sau ați publicat ceva în timpul școlii?

— Da, am fost redactorul-șef al revistei școlii în ultima clasă, spuse el. Ca și tatăl meu.

Kate începu să scrie repede.

Când apărură Heather cu cafeaua, el tot îi mai povestea lui Kate ce succes avusese cu banii colectați pentru pavilion.

— Dar la Oxford de ce n-ați editat ziarul studentesc sau n-ați colaborat la *Isis*, revista universității?

— În anii aceia mă interesa mai mult politica – și oricum, știam că-mi voi petrece în lumea presei tot restul vieții.

— E adevărat că, întorcându-vă în Australia, ați fost distrus aflând că mama dvs. vânduse *Melbourne Courier*?

— Da, este, recunosc Keith. Și într-o zi, îl voi lua înapoi, adăugă el printre dinți, privind cum Heather intra în cameră. Ce e, Heather? întrebă el, când ea ajunsese mai aproape.

— Îmi pare rău că te întrerup din nou, dar Sir Kenneth Stirling încearcă să te contacteze de azi-dimineață. Vrea să discutați despre apropiata călătorie în Marea Britanie.

— Deci va trebui să-i dau și lui un telefon.

— M-a avertizat că va lipsi cea mai mare parte a după-amiezei.

— Spune-i că-l sun acasă diseară.

— Văd că sunteți ocupat, spuse Kate. Pot să aștept sau să mă întorc altădată.

Keith clătină din cap, deși Heather nu se urnea de acolo. Chiar începu să se întrebe dacă nu cumva Ken aștepta cu adevărat la telefon.

— Se zvonesc multe despre felul cum ați preluat *Adelaide Messenger*, încercă din nou Kate, și despre felul cum v-ați purtat cu regretatul Sir Colin Grant.

— Sir Colin a fost bun prieten cu tatăl meu, spuse Keith și fuziunea a urmărit interesul ambelor ziare.

Kate nu părea convinsă.

— Sunt sigur că ai citit în colecție că Sir Colin a fost primul președinte de după fuziune.

— Dar a prezidat un singur consiliu.

— Cred că vei descoperi că au fost două.

— N-a avut și Sir Somerset Kenwright de îndurat același

tratament când ați preluat *Chronicle*?

— Nu, nu e chiar așa. Te asigur că nimeni nu l-a admirat pe Sir Somerset mai mult decât mine.

Kate aruncă o privire pe notițele ei.

— Dar Sir Somerset v-a descris odată ca pe un „om care e fericit să zacă în mlaștină și să-i lase pe alții să urce munții.”

— Cred că vei afla că Sir Somerset, ca și Shakespeare, e adesea citat greșit.

— E greu de dovedit, spuse Kate, pentru că și el a murit.

— Așa este, spuse Keith, puțin defensiv. Dar îmi voi aminti întotdeauna aceste cuvinte ale lui Sir Somerset: „N-aș putea fi mai încântat decât sunt că ziarul *Chronicle* va trece în mâinile fiului lui Sir Graham.”

— Dar n-a spus Sir Somerset asta – își privi din nou Kate notițele – cu șase săptămâni înainte de a prelua dumneavoastră efectiv ziarul?

— Ce importanță are? încercă Keith să riposteze.

— În prima zi în care ați fost proprietarul *Cronicii* i-ați concediat pe redactorul-șef și pe directorul executiv. După o săptămână, au dat o declarație comună, spunând, voi cita direct...

— V-a sosit persoana următoare, domnule Townsend, spuse Heather, gata parcă să introducă pe cineva în birou.

— Cine e? întrebă Keith.

— Andrew Blacker.

— Aranjeaz-o altă dată.

— Nu, nu, vă rog, spuse Kate. Am destul material.

— Aranjeaz-o altă dată, spuse Keith ferm.

— Cum dorești, spuse Heather, la fel de ferm.

Ieși din birou lăsând ușa larg deschisă.

— Îmi pare rău că v-am răpit atât de mult timp, domnule Townsend, spuse Kate. O să încerc să scurtez, își privi ea lungă listă de întrebări. Ne putem întoarce la lansarea ziarului *Continent*?

— Dar nu ți-am spus totul despre Sir Somerset Kenwright și despre starea în care era *Chronicle* când am preluat-o.

— Îmi pare rău, spuse Kate, dar știu că aveți de dat

telefoane și mă simt cam vinovată pentru domnul Blacker.

Urmă o tăcere lungă, apoi Keith recunosc:

— Nu există domnul Blacker.

— Nu sunt sigură că înțeleg, spuse Kate.

— E un nume cifrat. Heather le folosește ca să-mi spună cu cât am depășit timpul la o întâlnire: New York înseamnă cincisprezece, Andrew Blacker înseamnă treizeci de minute. Într-un sfert de oră îmi va spune că am o teleconferință cu Londra și Los Angeles. Și dacă e chiar supărată pe mine, adaugă și Tokio.

Kate începu să râdă.

— Hai să vedem ce-o să inventeze dacă rezști aici o oră.

— Ca să fiu sinceră, domnule Townsend, nu mă așteptam să-mi acordați mai mult de cincisprezece minute, spuse Kate, privindu-și din nou întrebările.

— Începusei să mă întrebi despre *Continent*, o îndemnă Keith.

— O, da, spuse Kate. Se spune că ați fost devastat când Alan Rutledge a demisionat din funcția de redactor-șef.

— Da, am fost, recunosc Keith. Era un ziarist bun și devenisem prieteni. Dar tirajul scăzuse la sub cincizeci de mii de exemplare și pierdeam în jur de 100.000 de lire pe săptămână. Cu noul redactor-șef, vindem din nou 200.000 exemplare zilnic și la începutul anului viitor vom lansa un supliment duminical.

— Dar acceptați, desigur, că ziarul nu mai poate fi descris ca „*Times*”-ul Australiei?

— Da și îmi pare rău, spuse Keith, recunoscând faptul pentru prima oară de față cu altcineva decât mama lui.

— *Sunday Continent* va urma același tipar sau intenționați să produceți publicația de calitate de care Australia are atâta nevoie?

Keith începea să înțeleagă de ce d-ra Tulloh își câștigase premiul și de ce Bruce vorbise atât de laudativ despre ea. De data aceasta, își alese mai atent cuvintele:

— Voi face eforturi pentru ca australianul să-și dorească să citească ziarul acesta la micul dejun. Ți-am răspuns la

întrebare, Kate?

— Mi-e teamă că da, domnule Townsend, zâmbi ea.

Keith îi întoarse zâmbetul, dar acesta îi pieri iute când auzi noua întrebare:

— Mă pot întoarce acum la un incident din viața dvs. Care a făcut să curgă multă cerneală în ziarele de scandal?

Keith se îmbujora ușor. Instinctul îi spunea să sfârșească pe loc interviul, dar, în loc s-o facă, dădu din cap.

— E adevărat că în ziua nunții i-ați ordonat șoferului să nu oprească la biserică, abandonându-vă mireasa?

Keith fu ușurat când o văzu în clipa aceea pe Heather intrând în cameră și anunțând cu fermitate:

— Teleconferința dumneavoastră începe peste două minute, domnule Townsend.

— Teleconferința? se învioră el.

— Da, domnule, spuse Heather.

Îi spunea „domnule” pe tonul acela numai când era foarte supărată.

— Londra și Los Angeles, spuse ea și după o mică pauză, continuă: Și Tokio.

E foarte supărată, se gândi Keith. Dar cel puțin îi dăduse o șansă de scăpare. Kate își închisese carnetul de stenografie.

— Pune-o după masă, spuse el liniștit.

Nu fu sigur care dintre cele două femei arăta mai surprinsă. Heather plecă fără să mai spună nimic și de data aceasta închise și ușa. Niciunul dintre ei nu mai vorbi, până când Keith rupse tăcerea:

— Da, e adevărat. Dar ți-aș rămâne obligat dacă nu te-ai referi la asta în interviu.

Kate puse creionul pe masă, iar Keith întoarse capul spre fereastră.

— Îmi pare rău, domnule Townsend, spuse ea, a fost nedelicat din partea mea.

— „Îmi făceam meseria”, asta spun de obicei reporterii, o corectă el încet.

— Poate ar fi bine să trecem la un eveniment neobișnuit, chiar bizar, preluarea postului 2WW.

Keith se îndreptă și se relaxă puțin pentru prima oară.

— Când povestea a apărut pentru prima oară în *Chronicle* – în dimineața nunții dvs. – Sir Somerset v-a calificat „un pirat”.

— Sunt convins că intenția dumnealui a fost să-mi facă un compliment.

— Un compliment?

— Da. Presupun că voia să spună că acționam în spiritul marii tradiții piraterești.

— La cine vă gândiți? întrebă Kate cu nevinovăție.

— La Walter Raleigh și Francis Drake, răspunse Keith.

— Bănuiesc că Sir Somerset se gândea mai degrabă la Barbă Albastră sau la căpitanul Un Ochi, îi întoarse Kate zâmbetul.

— Poate. Dar dacă vei căuta, vei afla că ambele părți au fost satisfăcute de afacerea respectivă.

Kate își privi din nou notițele:

— Domnule Townsend, acum sunteți proprietar sau principal. Deținător de acțiuni la șaptesprezece publicații, unsprezece posturi de radio, o companie aviatică, un hotel și două mine de cărbuni. Ce planuri aveți în continuare? își ridică ea ochii spre el.

— Aș vrea să vând hotelul și minele, așa că, dacă se întâmplă să auzi de cineva interesat...

— Nu, întrebam serios, râse Kate, pe când Heather intra în cameră.

— Primul ministru e în lift, urcă la dumneavoastră, spuse ea, cu accentul ei scoțian mai pronunțat decât de obicei. Așa cum desigur vă amintiți, luați masa împreună în sala de consiliu.

Keith îi făcu lui Kate cu ochiul și ea izbucni în râs. Heather ținu ușa deschisă, permițându-i să intre unui domn distins, cu părul argintiu.

— Bună dimineața, domnule prim-ministru, spuse Keith, ridicându-se și înaintând să-l salute pe Robert Menzies.

Își strânseseră mâinile, apoi Keith se întoarse s-o prezinte pe Kate, care încerca să se ascundă într-un colț al camerei.

— Nu cred că ați întâlnit-o pe Kate Tulloh, domnule prim-ministru. Este unul dintre reporterii tineri și foarte promițători ai *Cronicii*. Știu că încerca să obțină un interviu cu dumneavoastră.

— Aș fi încântat, spuse Menzies. De ce nu-mi dați un telefon la birou să fixăm data, d-ră Tulloh?

În următoarele două zile, lui Keith îi fu imposibil să și-o scoată din minte pe Kate. De un lucru era sigur: ea nu încăpea în niciunul dintre planurile lui bine ordonate.

Când se așezară la masă, primul ministru nu înțelegea de ce gazda lui părea atât de preocupată. Townsend nu fu prea încântat de propunerile inovatoare de a slăbi puterea sindicatelor, cu toate că ziarele lui presau de mai mulți ani guvernul să se ocupe de problema respectivă.

Townsend nu fu mai concentrat nici în dimineața următoare, când prezida consiliul. Ba chiar, pentru un om care controla cel mai mare imperiu de comunicații din Australia, fu uimitor de necomunicativ. Unul sau doi dintre membrii consiliului se întrebară dacă nu cumva suferise vreo lovitură. Când expuse participanților punctul șapte, scopul călătoriei în Marea Britanie, nu reuși să convingă pe nimeni că ar putea rezulta ceva profitabil dintr-o asemenea acțiune.

După ce ședința se sfârși și directorii se împrăștiară, Townsend se-ntoarse la birou și rezolvă hârtii până seara, când Heather plecă. Se uită la ceas când secretara închise ușa. Trecuse puțin de ora șapte, lucru care-i aminti cât de târziu lucra ea de obicei. Când fu sigur că plecase de-a binelea, formă numărul direct de la biroul redactorului-șef.

— Bruce, în legătură cu plecarea la Londra. Am nevoie să iau un ziarist cu mine, pentru că, dacă povestea rezistă, tu trebuie să afli primul despre ea.

— Ce speri să cumperi de data asta? întrebă Bruce. *Times-ul*?

— Nu, de data asta nu, replică Townsend. Caut doar ceva care mi-ar putea aduce un profit.

— Ce-ar fi să-l sun pe Ned Brewer de-la biroul din Londra?

E omul cel mai potrivit.

— Nu sunt sigur că e o treabă pentru un șef de birou, spuse Townsend. O să mă învățesc mai multe zile prin nordul Angliei, uitându-mă la tipografii, vorbind cu ziariștii ca să mă hotărăsc pe care-i voi păstra. N-aș vrea ca Ned să stea așa de mult departe de birou.

— Presupun c-aș putea să mă lipsesc o săptămână de Ed Makins. Dar am nevoie de el la deschiderea sesiunii parlamentare – mai ales dacă mișcarea ta reușește și Menzies anunță într-adevăr o lege care să slăbească puterea sindicatelor.

— Nu, nu, n-am nevoie de o persoană atât de calificată. Și nici nu știu cât voi fi plecat.

Făcu o pauză, dar Bruce nu-l mai ajută cu nicio sugestie.

— Am fost impresionat de fata aia pe care ai trimis-o alaltăieri să-mi ia un interviu, continuă el. Cum o chema?

— Kate Tulloh, spuse Bruce. Dar e mult prea tânără și neexperimentată pentru așa ceva.

— Așa erai și tu când ne-am cunoscut, Bruce. Asta nu m-a oprit să-ți ofer postul de redactor-șef.

După un moment de tăcere, Bruce spuse:

— O să văd dacă e disponibilă.

Townsend zâmbi și puse jos receptorul. Nu putea pretinde că așteptase cu nerăbdare călătoria în Anglia, deși știa că venise timpul să-și extindă orizontul dincolo de Australia.

Își coborî ochii spre teancul de însemnări de pe birou. Cu toate că avea o echipă întreagă de consultanți manageriali care adunau informații despre fiecare grup de presă din Marea Britanie, nu reușiseră să scoată la iveală decât un singur prospect bun.

I se pregătise un dosar pentru weekend. Întoarse prima pagină și începu să citească despre specificul grupului West Riding. Avea sediul principal în orașul Leeds. Zâmbi. Fusese cel mai aproape de Leeds când vizitase pista de călărie Doncaster, când învăța la Oxford. Și dacă-și aducea bine aminte, atunci pariasă pe un câștigător.

19
News Chronicle
25 octombrie, 1951

Churchill conduce după votul final

— Și cum veți plăti, domnule Armstrong? întrebă agentul imobiliar.

— De fapt, domnule căpitan Armstrong.

— Scuzați-mă, domnule căpitan.

— Voi plăti printr-un cec.

Lui Armstrong îi trebuiseră zece zile ca să găsească o locuință potrivită și tocmai semnase pentru închirierea unui apartament în zona Stanhope Gardens, când agentul menționează că la etajul superior locuia un general în rezervă.

Căutarea unui sediu dură chiar și mai mult, pentru că adresa noului birou trebuia să-l convingă pe Julius Hahn că Armstrong lucra de o viață în presă.

Când John D. Wood întrebă ce ordin de plată intenționa să dea, i se repartiza un agent imobiliar tânăr și nou în meserie.

După două săptămâni, Armstrong se instalează într-un birou mai mic decât apartamentul din Stanhope Gardens. Deși nu putea fi cu totul de acord cu modul ideal al agentului de a prezenta camera de 20 de metri pătrați cu un spălător la etajul de deasupra, locul avea totuși două avantaje. Era situat pe strada presei, Fleet Street și avea o chirie pe care și-o putea permite – cel puțin pentru primele trei luni.

— Fiți amabil și semnați pe ultima linie, domnule căpitan.

Armstrong scoase capacul noului lui stilou Parker și semnă contractul.

— Bun. Deci s-a stabilit, spuse tânărul agent, așteptând să se usuce cerneala. Așa cum știți, domnule căpitan, chiria pentru această proprietate este de 10 lire pe săptămână și se plătește lunar în avans. Poate aveți amabilitatea să-mi lăsați un cec.

— O să trimit pe cineva din personalul meu cu un cec în după-amiaza asta, spuse Armstrong, potrivitându-și nodul la cravată.

Agentul ezită o clipă, apoi puse contractul în servietă.

— Sunt sigur că totul e în regulă, domnule căpitan, spuse el, întinzându-i cheile micului birou.

Armstrong avea încredere că Hahn, când avea să sune la FLE 6093 și avea să audă cuvintele „Armstrong Communications”, va fi departe de a bănuî că trustul lui de presă consta dintr-o cameră, două birouri, un dulap cu dosare și un telefon recent instalat. Cât despre „cineva din personalul meu”, „cineva” era o singură persoană. Sally Carr se întorsese la Londra de o săptămână și primise postul de secretară a lui în dimineața aceea.

Armstrong nu putea da banii pe loc pentru că tocmai își deschisese un cont la Barclays și banca nu-i elibera carnete de cecuri până când nu i se transferau fondurile lui de la Holt & Co din Berlin. Faptul că el era căpitanul Armstrong nu părea să impresioneze pe nimeni.

Când banii veniră în sfârșit, directorul îi mărturisi funcționarului de la conturi că se aștepta ca domnul căpitan Armstrong să aibă ceva mai mult decât 217 lire, 9 șilingi și 6 pence.

În timp ce aștepta transferul banilor, Armstrong luă legătura cu Stephen Hallet la biroul acestuia și-l rugă să înregistreze Armstrong Communications ca firmă particulară. Asta îl mai costă 10 lire.

Abia înființaseră compania când le mai fu adusă o chitanță. De data aceasta, Armstrong nu mai putea onora avocatul cu o ladă de sticle, așa că-l invită să facă parte din personalul lui.

După ce-și plăti toate datoriile, contul lui Armstrong rămase cu puțin sub 40 de lire. Îi spuse lui Sally că în viitor n-avea să mai plătească nicio notă de peste 10 lire decât dacă era somat de cel puțin trei ori.

Charlotte, gravidă în luna a șasea cu cel de-al doilea copil, veni la Dick în Londra la câteva zile după ce el închiriasse

apartamentul. Văzând cele patru camere, ea nu comentă că erau foarte mici în comparație cu apartamentul lor din Berlin. Era atât de fericită că scăpaseră de Germania!

Călătorind în fiecare zi cu autobuzul până la serviciu și înapoi, Armstrong se întreba când va avea în sfârșit mașină și șofer. După ce-și înregistrează firma, luă avionul până la Berlin și-l convinse cu greu pe Hahn să-i acorde un împrumut de 1.000 de lire. Se întoarse la Londra cu un cec și cu o duzină de manuscrise, promițând că vor fi traduse în câteva zile și banii îi vor fi înapoiați germanului imediat după semnarea primei tranzacții de distribuție. Dar avea o problemă pe care nu i-o putea împărtăși lui Hahn. Deși Sally stătea ore întregi la telefon, încercând să obțină audiențe la mai-marii editurilor științifice din Londra, descoperiră curând că ușile nu li se mai deschideau peste tot, așa cum se întâmpla la Berlin.

În serile când ajungea acasă înainte de miezul nopții, Charlotte îi întreba cum mergeau afacerile.

— Tot așa, răspundea el, înlocuind obișnuitul „secret de stat” cu o nouă expresie.

Dar nu putea să nu observe că notele de plată se îngrămădeau la ușa lor în plicuri cafenii și el le înghesuia într-un sertar, nedesfăcute. Când se duse la Lyon pentru nașterea celui de-al doilea copil, Dick o asigură că până la întoarcerea ei va semna primul mare contract.

După zece zile, când Armstrong îi dicta lui Sally răspunsul la o scrisoare, se auzi o bătaie în ușă. Sally se repezi la ușă și se pomeni în fața primului lor client. Geoffrey Bailey, un canadian care reprezenta o mică editură din Montreal, greșise de fapt etajul la care coborâse. Dar peste o oră plecă strângând în mână trei manuscrise științifice germane. După ce i se traduseră și-și dădu seama ce potențial aveau, se întoarse cu un cec și semnă contractul pentru drepturile canadiene de publicare a celor trei lucrări. Armstrong depuse cecul, dar nu se obosi să-l informeze pe Julius Hahn că încheiase o tranzacție.

Datorită domnului Bailey, Charlotte fu întâmpinată peste

șapte săptămâni, când coborî pe aeroportul Heathrow strângând-o pe mica Nicole în brațe, de un Dick radios, care mai semnase încă două contracte, cu editori din Spania și Belgia. Fu surprinsă și văzând că achiziționase un automobil Dodge mare, condus de soldatul Benson. Dar el nu-i spuse că nu-și putea permite întotdeauna să-i plătească lui Benson chenzina la timp.

— Impresionează clienții, spuse el, și o asigură că afacerile mergeau din ce în ce mai bine.

Ea încercă să ignore micile nepotriviri din povestirile lui și faptul că plicurile cu note de plată rămăseseră în sertar. Dar totuși fu impresionată aflând că până și colonelul Oakshott îl vizitase pe Dick la întoarcerea lui în țară și-l întrebese dacă nu putea angaja un bătrân soldat.

Armstrong fusese a cincea persoană pe care o vizitase colonelul. Cei dinainte nu-i putuseră oferi nimic potrivit cu vârsta și gradul lui. Dar Oakshott fu încadrat imediat la Armstrong Communications, cu un salariu de 1.000 de lire pe an, care însă nu-i era plătit întotdeauna la sfârșitul lunii, cu regularitate.

După ce primele trei manuscrise fură publicate în Canada, Belgia și Spania, tot mai multe persoane începură să coboare din lift la etajul lor și în curând întocmiră liste cu lucrările ale căror drepturi se puteau cumpăra.

Pe măsură ce numărul tranzacțiilor încheiate le creștea, Armstrong amâna să se ducă la Berlin, trimițându-l pe colonelul Oakshott în locul lui și dându-i însărcinarea ingrată de a-i explica lui Julius Hahn de ce încasările lui erau atât de slabe. Oakshott credea tot ce-i spunea Armstrong – la urma urmei, nu fuseseră ofițeri în același regiment? — și, pentru un timp, crezu și Hahn.

Cu toate loviturile ocazionale date la editurile străine, lui Armstrong îi era în continuare greu să convingă o editură britanică de prestigiu să lucreze cu el. După luni de răspunsuri tip „Vă vom suna noi, domnule Armstrong”, începu să se întrebe când va ajunge cu adevărat să deschidă ușa care-l despărțea de lumea presei britanice.

Era într-o dimineață de octombrie și Armstrong se uita la clădirile masive de peste drum, care adăposteau redacțiile ziarelor *Globe* și *Citizen*, când Sally îi spuse că-l căuta la telefon un ziarist de la *Times*.

— Vă fac legătura, anunță ea în receptor. Armstrong veni lângă ea și luă telefonul.

— Aici Dick Armstrong, președintele companiei Armstrong Communications. Cu ce vă pot ajuta?

— Mă numesc Neville Andrade și sunt corespondent științific al ziarului *Times*. Am pus mâna recent pe ediția franceză a cărții editate de Julius Hahn, *Germanii și bomba atomică* și eram curios să știu câte alte titluri mai aveți pentru tradus.

Armstrong îl ținu o oră la telefon pe Andrade, îi spuse povestea vieții lui și-i promise că-i va trimite la birou lista cu titluri până la ora douăsprezece.

A doua zi ajunse la serviciu mai târziu și Sally îi spuse că primiseră șapte telefoane în douăzeci de minute. Telefonul suna chiar în clipa aceea și ea îi făcu semn să se uite pe birou, unde era un *Times* deschis la pagina de știință. Armstrong se așeză și citi un articol lung al lui Andrade despre bomba atomică și despre faptul că, deși pierduseră războiul, oamenii de știință germani rămâneau avansați cu mult față de restul lumii în diverse domenii.

Telefonul sună din nou și înțelese de ce Sally era asaltată abia când ajunse la ultima frază a articolului: „Cheia tezaurului de informații e deținută de căpitanul Richard Armstrong, care controlează drepturile de distribuție în străinătate a tuturor publicațiilor prestigiosului imperiu Hahn”.

În câteva zile, fraza tip: „Vă mai sunăm noi, domnule căpitan” se transformă în „Sunt sigur că putem cădea de acord, Dick.” și începu să aleagă editurile care aveau să primească dreptul de a-i publica manuscrisele și de a-i vinde revistele. Oamenii cu care în trecut nu reușise nici măcar să stabilească o întâlnire îl invitau acum la clubul Garrick. E drept că luau doar masa acolo și nimeni nu-i sugerase încă

să devină membru.

Spre sfârșitul anului, Armstrong restitui în sfârșit împrumutul de 1.000 de lire și colonelului Oakshott îi fu imposibil să-l mai convingă pe Hahn că patronul lui avea dificultăți cu obținerea contractelor. Oakshott era bucuros că Hahn nu putea vedea că automobilul Dodge fusese înlocuit cu un Bentley și că Benson purta acum o frumoasă uniformă cenușie și cu șapcă. Acum, problema lui Armstrong era să găsească un sediu mai potrivit și să angajeze personal calificat, ca să poată ține pasul cu extinderea rapidă a companiei. Când se eliberară etajele de dedesubt și de deasupra, le închirie fără nicio șovăire.

La reuniunea anuală a regimentului North Staffordshire de la Cafe Royal, Armstrong dădu nas în nas cu maiorul Wakeham. Descoperi că Peter tocmai fusese demobilizat și era pe punctul de a accepta o slujbă la Compania de Căi Ferate. Armstrong își petrecu seara străduindu-se să-l convingă pe Peter că Armstrong Communications i-ar fi oferit o carieră mult mai promițătoare. În luna următoare, îl angaja pe Wakeham ca director general.

După ce Peter i se alătură, Armstrong începu să călătorească în toată lumea – de la Montreal și New York la Tokio și Christchurch – vânzând manuscrisele lui Hahn și pretinzând întotdeauna avansuri mari. Începu să plaseze banii în diverse conturi bancare, cu rezultatul că nici măcar Sally nu mai știa ce depuneri avea compania și unde se aflau acestea. De câte ori revenea în Anglia, își găsea modestul personal copleșit de cererea cărților. Iar Charlotte se săturase să-l tot audă mirându-se de cât crescuseră copiii.

Când imobilul din Fleet Street putu fi cumpărat, îl înhăță imediat. Acum până și cel mai sceptic potențial client care l-ar fi vizitat la sediu s-ar fi convins că putea face afaceri cu Armstrong în deplină siguranță. Zvonurile despre succesul lui Armstrong ajunseră și la Berlin, dar toate scrisorile lui Hahn care solicitau descrierea contractelor țară cu țară și cifrele de vânzare rămaseră fără răspuns.

Colonelul Oakshott, care avea misiunea de a-i raporta lui

Armstrong pierderea încrederii din partea lui Hahn, era tot mai mult tratat ca un biet comisionar, în ciuda faptului că fusese numit recent director adjunct al companiei. Dar chiar și după ce Oakshott amenință că demisionează și Stephen Hallet îl avertiză că primise o scrisoare de la avocații londonezi ai lui Hahn care aveau mandat să sfârșească parteneriatul, Armstrong rămase netulburat. Era încrezător în faptul că, atâta vreme cât legea îl împiedica pe Hahn să părăsească Germania, acesta nu avea cum să descopere cât de mult se lărgise imperiul său și, în consecință, ce însemna de fapt procentul de 50 la sută care i se cuvenea.

În 1951, când guvernul lui Winston Churchill reveni la putere, restricțiile de călătorie pentru cetățenii germani fură ridicate. Armstrong nu se miră când auzi de la colonel că prima destinație a lui Schultz și Hahn era Londra.

După o consultare îndelungă cu avocații, cei doi germani luară un taxi până în Fleet Street. Deși îmbătrânise, Hahn rămăsese la fel de punctual. Sally îi așteptă pe amândoi la intrare, îi conduse în biroul lui Dick și speră că erau destul de impresionați de agitația și acțiunea din jurul lor.

Intrând în biroul lui Armstrong, fură întâmpinați cu zâmbetul expansiv pe care amândoi și-l aminteau prea bine. Schultz fu șocat mai degrabă de kilogramele în plus ale căpitanului decât de cravata lui viu colorată.

— Fiți bineveniți, vechii și scumpii mei prieteni, începu Armstrong, desfăcându-și brațele ca un urs mare. A trecut prea mult timp de când nu ne-am văzut.

Păru surprins de răceala oaspeților, dar le arătă două fotolii confortabile, apoi se așeză și el pe scaunul înalt de la birou, care-i permitea să-i domine. În spatele lui, pe perete, era atârnată o fotografie mare, reprezentându-l pe căpitan tânăr, decorat cu Crucea Militară de către generalul Montgomery.

După ce Sally le turnă cafea braziliană în ceșcuțele chinezești de os, Hahn începu să-i prezinte deschis lui Armstrong – căci așa i se adresa acum – motivul pentru care veniseră. Dar abia rostise câteva cuvinte, când unul din cele

patru telefoane de pe birou începu să sune. Armstrong luă receptorul și Hahn presupuse că-i va spune secretarei să amâne celelalte convorbiri. Dar el începu să converseze pe îndelete în rusește. Abia o terminase, când sună alt telefon și discuția reîncepu în franțuzește. Hahn și Schultz își ascunseră amărăciunea și așteptară răbdători ca Armstrong să termine de vorbit.

— Îmi pare rău, spuse acesta, punând jos cel de-al treilea receptor, dar, după cum vedeți, afurisitele astea sună tot timpul. Și cincizeci la sută e al vostru, adăugă el cu un zâmbet larg.

Hahn era pe punctul de a-și reîncepe discursul, când Armstrong scoase dintr-un sertar al biroului o cutie de trabucuri cubaneze, de care oaspeții lui nu mai văzuseră de zece ani. Le împinse cutia pe birou, dar Hahn făcu un gest de refuz și Schultz fu nevoit să-și imite patronul.

Hahn încercă să vorbească a treia oară.

— Apropo, spuse Armstrong. Am rezervat pentru prânz o masă la Savoy Grill. Oricine se respectă mănâncă la Savoy Grill.

Și-i privi cu același zâmbet expansiv.

— Avem alt program la prânz, spuse Hahn scurt.

— Dar avem atâtea de discutat, spuse Armstrong și trebuie să mai vorbim și de timpurile de altădată.

— Avem foarte puține de discutat, spuse Hahn. Mai ales despre timpurile de altădată.

Armstrong fu redus un moment la tăcere.

— Regret că trebuie să te informez, domnule căpitan, spuse Hahn, dar ne-am decis să încheiem aranjamentul nostru cu dumneata.

— Dar nu este posibil, spuse Armstrong. Avem un contract legal.

— Este evident că n-ai mai citit de mult documentul, spuse Hahn. Dacă ai fi făcut-o, ai fi foarte conștient de penalizările impuse de nesocotirea obligațiilor financiare față de noi.

— Dar intenționez să îndeplinesc...

— „În cazul neplății, după douăsprezece luni, toate drepturile din străinătate se întorc automat la compania inițială”, recită Hahn clauza.

— Dar îmi pot onora obligațiile pe loc, spuse Armstrong, deși nu era deloc sigur că putea.

— Asta nu-mi va influența decizia, replică Hahn.

— Dar contractul stipulează că trebuie să-mi dați un avertisment scris cu nouăzeci de zile înainte, spuse Armstrong, amintindu-și una din clauzele menționate recent de Stephen Hallet.

— Am făcut-o de unsprezece ori, replică Hahn.

— Dar eu nu am cunoștință de nicio astfel de înștiințare, spuse Armstrong. Prin urmare...

— Ultimele trei, continuă Hahn, au fost trimise recomandat și avem recipisă de primire.

— Asta nu înseamnă că le-am primit.

— Toate au fost semnate de secretara dumatăle sau de colonelul Oakshott. Ultimul avertisment i-a fost înmănat personal avocatului dumatăle, Stephen Hallet, cel care a alcătuit contractul, din câte am înțeles.

Armstrong fu din nou redus la tăcere.

Hahn își deschise servieta uzată, pe care Armstrong și-o amintea foarte bine, și scoase de acolo trei documente, pe care le puse în fața fostului lui partener. Apoi scoase și al patrulea document.

— Acum te înștiințez că în decurs de o lună trebuie să ne returnezi toate publicațiile, manuscrisele și materialele furnizate de noi în ultimii doi ani, împreună cu un cec de 170.000 lire sterline, care acoperă drepturile care ni se cuvin. Contabilii noștri consideră aceasta o estimare echitabilă.

— Nu-mi mai dați încă o șansă, după tot ce-am făcut pentru voi? încercă Armstrong să pledeze.

— Deja ți-am dat prea multe șanse și niciunul dintre noi, arată el spre colegul lui, nu mai e la vârstă când poate să spere că-ți vei onora angajamentele.

— Dar cum poți spera că vei supraviețui fără mine? îl sfidă

Armstrong.

— Destul de simplu, spuse Hahn. De dimineată am semnat un contract pentru a fi reprezentați de distinsa editură Macmillan, cu care sunt sigur că ești familiarizat. Vom face un anunț și-l vom publica vinerea viitoare în *Bookseller*, așa că toți clienții noștri din lume vor afla că nu ne mai reprezentați.

Hahn se ridică de pe scaun și Armstrong îi privi pe el și pe Schultz îndreptându-se spre ușă.

— Vă vor căuta avocații mei! strigă el și, după ce ușa se închise, se îndreptă încet spre fereastra din spatele biroului.

Nu se mișcă din loc până nu-i văzu urcându-se într-un taxi. După ce mașina plecă, se așeză la birou și dădu un telefon.

— Cumpără timp de șapte zile toate acțiunile Macmillan pe care poți pune mâna, îi dictă el interlocutorului nevăzut.

Trânti telefonul și formă un alt număr.

Stephen Hallet ascultă cu atenție raportul făcut de clientul său asupra întâlnirii cu Hahn și Schultz. Hallet nu fu surprins de atitudinea lor, pentru că fusese informat recent de către avocați de încheierea parteneriatului, dorită de Hahn. După ce Armstrong îi relată întâlnirea, îi puse o singură întrebare:

— Cât crezi că pot să mai amân ruptura? În următoarele săptămâni trebuie să încasez sume mari.

— Un an, poate chiar optsprezece luni, dacă îi citezi la proces și urmezi calea tribunalului.

După doi ani, Armstrong îi epuizase pe toți, inclusiv pe Stephen Hallet. Abia atunci el și Hahn ajunseră la un acord. Hallet elaboră un document lung, care prevedea ca Armstrong să-i returneze lui Hahn toate materialele, publicații, lucrări și manuscrise, împreună cu suma de 75.000 lire sterline, ca parte din profitul dobândit în cei cinci ani anteriori.

— Slavă Domnului că am scăpat, în sfârșit, de omul ăsta, fură singurele cuvinte ale lui Hahn când ieși afară din sala

de judecată.

După semnarea acordului, colonelul Oakshott își dădu imediat demisia din conducerea firmei Armstrong Communications, fără nicio explicație. Muri trei săptămâni mai târziu, în urma unui atac de cord. Armstrong nu avu timp să meargă la înmormântare și-l trimise pe Peter Wakeham, în calitate de adjunct al lui.

În ziua funeraliilor lui Oakshott, Armstrong semna la Oxford concesionarea unei clădiri mari la marginea orașului.

În următorii doi ani, Armstrong stătu mai mult în avion decât pe pământ, călătorind prin toată lumea și încercând să convingă autorii cu care intrase în relații să rupă contractul cu Hahn și să lucreze cu Armstrong Communications. Foarte mulți oameni de știință germani refuzară să i se alăture, dar deficitul îi fu compensat de accesul în Rusia oferit de colonelul Tulpanov și de contactele americane pe care și le crease în vremea când Hahn nu putea trece granița Germaniei.

Mulți cercetători, dintre aceia care se aventurau rareori afară din laboratoare, fură flatați de abordarea personală a lui Armstrong și de promisiunea că munca lor va fi prezentată cititorilor din toată lumea. Adesea, habar n-aveau care era valoarea reală a rezultatelor atinse de ei și semnau bucuroși contractul oferit. Apoi își trimiteau lucrările pe adresa Headley Hall, Oxford, bănuind că are vreo legătură cu prestigioasa universitate Oxford.

După ce semnau înțelegerea, angajându-se să-i predea lui Armstrong toate lucrările lor viitoare în schimbul unui avans derizoriu, nu mai auzeau niciodată de el. Aceste tactici făcură posibil pentru Armstrong Communications să declare un profit de 90.000 lire după ce se separase de Hahn, iar în anul viitor, ziarul *Manchester Guardian* îl numi pe Richard Armstrong „Tânărul întreprinzător al Anului”. Charlotte îi aminti că se apropia mai degrabă de patruzeci decât de treizeci de ani.

— Așa e, răspunse ei, dar nu uita că toți rivalii mei au

început cu un avans de douăzeci de ani.

După ce se stabiliră la Oxford, la Headley Hall, Dick primi mai multe invitații de a participa la evenimente universitare. Pe cele mai multe le refuză, pentru că știa că era chemat ca să i se ceară bani. Dar apoi îi scrisese Allan Walker. Walker era președintele clubului laburist de la Oxford și voia să știe dacă domnul căpitan Armstrong voia să sponsorizeze o masă în onoarea lui Hugh Gaitskell, liderul opoziției.

— Acceptăm, spuse Dick. Dar cu o condiție: să stau lângă el.

După asta, sponsoriza toate vizitele parlamentarilor laburiști la universitate și, în doi ani, îi cunoștea pe toți membrii cabinetului de opoziție și pe câțiva demnitari străini, inclusiv pe primul ministru al Israelului, David Ben-Gurion. Acesta îl invită la Tel-Aviv și-i sugeră să se dedice cauzei evreilor care nu fuseseră la fel de norocoși ca el.

După ce Allan Walker absolvise, își depuse cererea de angajare la Armstrong Communications. Fu luat imediat pe lângă președinte, ca să-l sfătuiască în problema extinderii influenței politice. Prima sugestie a lui Walker fu să ia sub patronajul lor revista universității, *Isis*, care se confrunta, ca întotdeauna, cu probleme financiare. În schimbul unei mici investiții, Armstrong deveni eroul universitarilor de stânga și folosi fără rușine revista pentru a-și susține cauza personală. Chipul lui apărea pe copertă cel puțin o dată pe trimestru, dar, cum redactorii revistei se schimbau în fiecare an și nu știau cum ar fi putut găsi o altă sursă de venituri, niciunul dintre ei nu obiectă.

Când Harold Wilson deveni liderul Partidului Laburist, Armstrong începu să facă declarații publice în favoarea lui; cinicii spuneau că trecuse la laburiști doar pentru că partidul conservatorilor nu i-ar fi acordat niciodată vreun pic de atenție. Întotdeauna avea grijă să le amintească fruntașilor partidului că el suporta orice pierderi financiare pentru ca revista *Isis* să trezească în studenții de la Oxford avântul pentru cauza laburistă. Unii politicieni găseau

avansurile lui cam grosolane. Dar Armstrong începu să creadă că dacă Partidul Laburist avea să fie la cârma guvernului următor, el își putea îndeplini, folosindu-și influența dobândită, un nou ideal: acela de a deveni proprietarul unui ziar național.

Și chiar se întreba cine ar mai fi fost în stare să-l oprească.

20
THE TIMES
16 octombrie, 1964

**Hrușciov renunță – „bătrân și bolnav”
Brejnev și Kosâgin în fruntea Rusiei**

La câteva minute după decolarea avionului Comet, Keith Townsend își desprinse centura de siguranță, își deschise servieta și scoase din ea un teanc de hârtii. Aruncând o privire spre Kate, o văzu adâncită deja în lectura ultimului roman de succes.

Începu să citească dosarul grupului West Riding. Să fi fost oare acesta cel mai bun mijloc de a-și stabili o bază în Anglia? La urma urmei, și în Sydney începuse cu un grup de ziare mici, care-i permisese să achiziționeze *Sydney Chronicle*. Era convins că din momentul în care ar fi controlat un ziar regional în Marea Britanie, ar fi putut licita pentru o publicație națională de pe o poziție mult mai puternică.

Omul care înființase grupul la începutul secolului, citi el, se numea Harry Shuttleworth. Începuse cu o publicație de seară atașată pe lângă întreprinderea lui textilă din Huddersfield.

Townsend recunoscuse tiparul presei locale acaparate de cel mai mare patron din zonă – așa se alesese și el cu un hotel și două mine de cărbuni. De fiecare dată când deschidea o fabrică în alt oraș, Shuttleworth înființa și un ziar peste câțiva ani. Când se retrase din afaceri, avea patru fabrici și patru publicații în provincia West Riding.

Frank, fiul cel mai mare al lui Shuttleworth, preluă firma când se întoarse din primul război mondial și, deși era în principal interesat de textile...

— Doriți ceva de băut, domnule?

— Un whisky și puțină apă, vă rog.

...preluase și el ziare locale în Doncaster, Bradford și

Leeds. De mai multe ori, fusese abordat cu interes de nume mari din lumea presei, ca Beaverbrook, Northcliffe sau Rothermere. Se pare că Frank le dăduse la toți trei același răspuns, citat frecvent: „Aici nu-i nimic pentru voi, băieți.”

Dar se părea că cea de-a treia generație a familiei Shuttleworth nu era făcută din aceeași aliaj. Textilele importate ieftin din India de unicul fiu al lui Frank, a cărui dorință era de fapt să fie botanist, începuseră să scadă rapid profiturile companiei extinse la opt fabrici, șapte cotidiane, cinci săptămânale și un almanah local. În cele din urmă, fabricile fură vândute la sfârșitul anilor '40, iar grupul de publicații abia mai reușea să egaleze investițiile prin profituri. Acum se baza mai mult pe loialitatea cititorilor, dar ultimele cifre de afaceri arătau că nici asta nu va mai dura multă vreme.

Townsend își înălță privirea, văzând cum i se ridica măsuța pliantă și era acoperită cu un șervet de pânză. Când stewardesa îi aranjă măsuța și lui Kate, ea lăsă din mână cartea, dar rămase tăcută, ca să nu-i întrerupă gândurile patronului ei.

— Uită-te pe astea, îi întinse el primele pagini ale raportului. Ca să înțelegi de ce fac această călătorie în Anglia.

Townsend deschise al doilea dosar, pregătit de Henry Wolstenholme, fost coleg cu el la Oxford și apoi avocat la Leeds. Nu-și mai amintea despre Wolstenholme decât că devenea foarte elocvent după mai multe pahare băute la cantină. Nu s-ar fi gândit să facă afaceri cu o persoană ca el, dar firma lui reprezenta grupul West Riding de la fundare, așa că nu avea de ales. Wolstenholme fusese primul care-i atrăsese atenția asupra potențialului companiei: îi scrisese la Sydney, spunându-i că deși grupul nu era de vânzare – președintele curent ar fi negat vehement – știa că dacă John Shuttleworth s-ar gândi vreodată să vândă, ar căuta un ofertant cât mai departe de ținutul Yorkshire. Townsend zâmbi, privind castronul cu supă de broască țestoasă așezat în fața lui. Cum el era foarte departe de Yorkshire, era

candidatul ideal pentru a cumpăra.

După ce Townsend răspunsese la scrisoare exprimându-și interesul, Wolstenholme sugerase să se întâlnească și să discute termenii. La cererea lui Townsend de a vizita tipografiile, i se răspunse imediat că nu era posibil. „Shuttleworth nu vrea să apară în ziarele lui pe prima pagină decât după ce se încheie tranzacția.” Townsend știa că nicio negociere prin intermediar nu este ușoară, dar de data asta avea nevoie ca Wolstenholme să-i răspundă la foarte multe întrebări.

Cu furculița în mână, începu să se uite peste cifrele pe care i le pregătise Clive Jervis. Clive estimase că grupul valora între o sută și o sută cincizeci de mii de lire sterline, dar accentuase că nu văzuse decât balanța de investiții și de aceea nu era în poziția de a se angaja. Era clar că voia o clauză de scăpare, în caz că survenea ceva neplăcut în ultimul moment, se gândi Townsend.

— E mult mai palpitant decât romanul meu, spuse Kate, punând jos primul dosar. Eu ce rol va trebui să joc?

— Asta depinde de final, răspunse Keith. Dacă urnesc lucrurile, am nevoie de articole în toate ziarele noastre din Australia și vreau o informare separată – mai puțin ostentativă – pentru agențiile Reuter și Association Press. Cel mai important este ca presa mondială să fie înștiințată că am devenit un jucător serios pe tot terenul.

— Cât de bine îl cunoașteți pe Wolstenholme? întrebă Kate. Mi se pare că va trebui să ne bazăm foarte mult pe judecata lui.

— Nu-l știu prea bine, admise Keith. Era cu doi ani mai mare decât mine la facultate și era considerat cam inimos.

— Inimos? repetă Kate, părând nedumerită.

— Își petrecea vacanțele pe lângă echipa de rugby și semestrele încurajând cursele navale studentești. Cred că a fost ales să arbitreze echipa de vâslași pentru că avea o voce care se auzea până pe malul celălalt al Tamisei și-i plăcea să bea cu băieții o halbă de bere după asfințit. Dar asta era acum zece ani; după câte știu, s-a așezat în Yorkshire și a

devenit un avocat insipid, cu nevastă și mulți copii.

— Aveți idee de cât valorează în realitate grupul West Riding?

— Nu, dar dacă văd cele șase tipografii, îmi pot da seama. Trebuie să văd și cât de buni sunt ziariștii. În Anglia, cea mai mare problemă o constituie sindicatele. Dacă grupul e controlat de unul puternic, nu mă interesează, pentru că oricât de bună ar fi tranzacția, sindicatul mă poate falimenta în câteva luni.

— Și dacă nu e? întrebă Kate.

— Atunci aș putea urca până la o sută, o sută douăzeci de mii. Dar n-o să sugerez nicio cifră până când nu aflu la cât s-au gândit ei.

— E mai interesant decât să asisti la procesele minorilor, spuse Kate.

— De acolo am început și eu, spuse Keith. Dar redactorul n-a considerat eforturile mele demne de un premiu ca acela luat de tine și de obicei îmi tăia articolele după ce citea primul paragraf.

— Poate voia să dovedească doar că nu se temea de tatăl dumneavoastră.

Keith îi aruncă o privire și o văzu neliniștită că mersese prea departe.

— Poate, spuse el. Dar asta a fost înainte de a prelua eu *Chronicle* și de a-l da afară.

Kate tăcu în timp ce stewardesa lua tăvile de pe mese.

— Vom stinge lumina acum, spuse ea, dar aveți lumină deasupra scaunelor dacă vreți să mai citiți.

Keith dădu din cap și și-o aprinse pe a lui. Kate se întinse și-și lăsă spătarul scaunului pe spate, apoi se acoperi cu o pătură și închise ochii. Keith o privi câteva clipe înainte de a deschide cel de-al patrulea dosar și a continua să citească.

Când colonelul Tulpanov îl sună să se întâlnească într-o problemă de interes reciproc cu asociatul lui de afaceri, Iuri Valcek, Armstrong sugerează să se vadă la restaurantul Savoy.

În ultimul deceniu, Armstrong făcuse călătorii regulate la

Moscova și, în schimbul exclusivității drepturilor de distribuție în străinătate a lucrărilor savanților sovietici, continuase să îndeplinească micile însărcinări date de Tulpanov, convingându-se singur că nu-i făcea astfel niciun rău țării lui de adopțiune. Iluzia se întreținuse și pentru că-i raportase lui Forsdyke toate aceste călătorii și uneori îi adusesese mesaje, transmițând în schimb sovieticilor răspunsuri impenetrabile. Armstrong își dădea seama că ambele servicii secrete îl considerau omul lor și bănuia că Valcek nu era un simplu afacerist, ci era trimis să afle cât de departe putea el să meargă. Alegând restaurantul Savoy, Armstrong spera să-l convingă pe Forsdyke că nu-i ascundea nimic.

Ajunse la Savoy cu câteva minute mai devreme și fu condus la masa lui obișnuită din separeul din colț. Nu luă whisky cu sifon ca de obicei, ci vodcă, semn pentru agenți că nu se va vorbi în limba engleză. Privi către intrarea restaurantului, întrebându-se dacă-l va recunoaște pe Valcek. Acum zece ani ar fi fost ușor și-i avertizase mereu pe cei tineri că băteau la ochi în costumele lor ieftine și cu cravatele pătate de sos. De atunci, mulți dintre vizitatorii regulați ai capitalei se obișnuiseră cu moda londoneză și-i plăteau tributul cuvenit, deși Armstrong bănuia că se schimbau în avioanele Aeroflot care-i duceau înapoi la Moscova.

Doi oameni de afaceri intrară în sală adânciți într-o conversație. Armstrong îl recunoscuse pe unul dintre ei, dar nu-și amintea cum îl chema. Erau urmați de o tânără izbitor de frumoasă și de alți doi bărbați. O femeie la prânz în restaurantul acela constituia o apariție neobișnuită și o urmărire cu privirea până când dispăru în separeul alăturat.

— V-a sosit oaspetele, domnule, îl întrerupse șeful restaurantului.

Armstrong se ridică și strânse mâna unui om care ar fi putut trece cu ușurință drept directorul unei firme englezești și căruia nu era nevoie să i se spună cum să se îmbrace. Armstrong comandă două vodci.

— Cum a fost zborul? îl întreabă în rusește.

— Nu prea bun, tovarășe, răspunse Valcek. Spre deosebire de dumneata, eu n-am de ales, călătoresc doar cu Aeroflotul. Dacă vei fi nevoit s-o faci vreodată, ia un somnifer și nu te atinge de mâncare.

Armstrong râse.

— Ce mai face colonelul Tulpanov?

— *Generalul* Tulpanov e pe cale de a fi numit al doilea în ierarhie și vrea să-i spui lui Forsdyke că încă îi depășește în grad.

— Cu plăcere, spuse Armstrong. Mai sunt și alte schimbări la vârf de care ar trebui să aflu?

— Pentru moment, nu. Deși bănuiesc că tovarășul Hrușciiov nu va mai sta mult timp în fruntea mesei.

— Atunci s-ar putea ca și dumneavoastră să vă strângeți lucrurile și să plecați, îl privi Armstrong în ochi.

— Atâta vreme cât Tulpanov e șef, rămânem pe loc.

— Și cine va fi succesorul lui Hrușciiov? întreabă Armstrong.

— Eu aș pune banii pe Brejnev, spuse vizitatorul. Dar Tulpanov deține dosarele tuturor, așa că nimeni nu se va gândi să-l înlocuiască.

Armstrong zâmbi la gândul că Tulpanov nu-și pierduse abilitatea. Un chelner îi mai aduse lui Valcek o vodcă.

— Generalul vorbește elogios despre dumneata, spuse acesta după plecarea chelnerului, și fără îndoială că atunci când va fi numit oficial, va crește și influența dumitale.

Făcu o pauză și-și alege meniul, spunându-i-l în engleză chelnerului care aștepta.

— Spune-mi, întreabă el când fură din nou singuri, de ce generalul te numește întotdeauna Lubji?

— E un nume cifrat ca oricare altul, spuse Armstrong.

— Dar nu ești rus.

— Nu, nu sunt, spuse Armstrong ferm.

— Dar nici englez nu ești, tovarășe, nu-i așa?

— Sunt mai englez decât englezii, spuse Armstrong și oaspetele păru redus la tăcere.

În față i se așază un platou cu somon afumat.

După ce termină felul unu, Valcek începu să-și taie friptura și să-și dezvăluie scopul vizitei:

— Institutul Național de Știință vrea să publice un volum comemorativ al succeselor explorării spațiale, spuse el, alegându-și un muștar de Dijon. Președintelui i se pare că domnul Kennedy e ridicat prea mult în slăvi pentru programul lui NASA când, de fapt, Uniunea Sovietică e cea care a trimis primul om în spațiu. Am pregătit un document în care detaliem realizările noastre de la fondarea Academiei Spațiale până în prezent. Am un manuscris de 200.000 de cuvinte compilate de savanții noștri din domeniu, peste o sută de fotografii recente și diagrame și explicații detaliate pentru programele Luna IV și V.

Armstrong nu făcu nicio încercare de a opri debitul verbal al lui Valcek. Mesagerul era desigur conștient că o astfel de carte ar fi fost depășită chiar înainte de data apariției. În mod clar, avusese și alt motiv pentru a veni tocmai de la Moscova ca să ia masa cu el. Dar oaspetele pălăvrăgea înainte, adăugând tot felul de detalii nesemnificative. Într-un târziu, îl întrebă pe Armstrong ce credea despre proiect.

— Câte exemplare vrea generalul Tulpanov să se tipărească?

— Un milion, distribuite pe rețelele obișnuite.

Armstrong se îndoia că o astfel de carte ar fi avut pe tot cuprinsul lumii măcar o fracțiune dintr-un milion de cititori.

— Înțelegem foarte bine ce risc ți-ai asuma cu asemenea carte. Așa că-ți vom avansa, o sumă de cinci milioane dolari, pe care-i vei împărți în țările unde cartea se va traduce, tipări și vinde. Bineînțeles, cu un comision de zece la sută pentru agenți. Aș adăuga și faptul că n-ar fi o mare surpriză pentru generalul Tulpanov dacă această carte nu se va vinde foarte bine. Dacă poți arăta în raportul anual că s-au tipărit un milion de exemplare, el e mulțumit. Ceea ce contează cu adevărat e distribuirea profiturilor, adăugă Valcek, sorbind din vodcă.

— O singură ediție? întrebă Armstrong.

— Dacă vei avea succes cu – Valcek făcu o pauză pentru a

alege cuvântul potrivit – acest proiect, vom cere după un an o retipărire și vom acorda, desigur, un nou avans de cinci milioane. După asta ar mai putea fi alte ediții revizuite.

— Ca să se asigure sediilor voastre operative valuta necesară, spuse Armstrong.

— Iar ca reprezentant al nostru, îi ignoră Valcek comentariul, vei primi zece la sută din fiecare avans. La urma urmei, nu avem niciun motiv pentru a te trata altfel decât pe orice agent literar. Și am încredere că oamenii noștri de știință vor produce an de an manuscrise demne de publicare. Atâta vreme cât drepturile le sunt plătite la timp și în valuta cerută de noi, adăugă el după o pauză.

— Când capăt manuscrisul? întrebă Armstrong.

— Am o copie la mine, spuse Valcek, coborând ochii spre servieta pe care o lăsase lângă masă. Dacă ești de acord să fii editorul lucrării, ți se vor depune cinci milioane până la sfârșitul săptămânii, în contul din Liechtenstein. Am înțeles că în modul acesta s-a mai colaborat cu dumneata și în trecut.

Armstrong dădu din cap:

— Am nevoie de încă o copie pentru Forsdyke.

Valcek ridică o sprânceană.

— Are un agent plasat în colțul celălalt al încăperii, spuse Armstrong. Așa că dă-mi manuscrisul înainte de a pleca și eu voi ieși cu el sub braț. Nu-ți fă griji, spuse el, văzând că Valcek părea tulburat. Nu știe nimic despre edituri și cei din departamentul lui o să piardă luni întregi căutând mesaje cifrate prin Sputnikuri.

Valcek râse, dar nu se uită în colțul celălalt al restaurantului, așteptând ca un desert sofisticat să fie așezat pe masă.

În tăcerea care urmă, Armstrong prinse un singur cuvânt din separeul alăturat: „tipografii”. Începu să asculte conversația celor de acolo, dar Valcek îl întrerupse ca să-l întrebe ce părere avea despre un ceh tânăr numit Havel, care fusese închis recent.

— E politician?

— Nu, e...

Armstrong își puse degetul pe buze, pentru a arăta că interlocutorul lui trebuia să vorbească în continuare, fără să se aștepte la vreun răspuns. Rușii n-aveau nevoie de lecții în arta disimulării.

Armstrong se concentra asupra celor așezați în separeul din față. Bărbatul slab, cu vorba moale, nu putea fi decât australian după accent, dar nu reușea să deslușească niciun cuvânt din ce spunea. Lângă el stătea femeia care-i atrăsese atenția când intrase. După figură, părea central europeană, dintr-un loc nu prea îndepărtat de țara lui natală. La dreapta ei, cu fața la australian, stătea un bărbat cu accent din nordul Angliei și o voce sonoră, care l-ar fi încântat pe fostul lui sergent major. Era evident că nimeni nu-i explicase vreodată înțelesul cuvântului „confidențial”.

Valcek vorbea încet în rusește, iar Armstrong scosese un stilou din buzunar și-și nota cuvinte izolate pe dosul meniului. Nu era un exercițiu ușor decât dacă-l deprindeai de la un maestru. Armstrong îi era recunoscător lui Forsdyke pentru specializarea lui.

„John Shuttleworth, președinte GWR”, scrisese el, apoi *Ecoul din Huddersfield* și numele a încă șase publicații. Privindu-l în ochi pe Valcek, însemnă: „Leeds, mâine, ora 12”. Și în timp ce cafeaua i se răcea, urmă: „120.000 preț bun”. Și, în final, „fabrici închise de o vreme”.

După ce în separeul de alături subiectul conversației se mută la cricket, Armstrong simți că are în mână mai multe piese ale jocului, dar și că trebuie să se întoarcă imediat la birou dacă vrea să aibă informații complete până a doua zi la douăsprezece. Se uită la ceas și deși i se adusesese abia a doua porție de budincă, ceru nota. Când plăti, Valcek scoase din servietă un manuscris voluminos și i-l înmână ostentativ peste masă. Armstrong îl luă sub braț și trecu pe lângă separeul de alături vorbind cu Valcek în rusește. Îi aruncă o privire femeii și i se păru că citește pe figura ei o expresie de ușurare când îi auzi vorbind într-o limbă străină.

Ajungând la ușă, Armstrong îi dădu o bancnotă de o liră

ospătarului-șef:

— Un prânz excelent, Mario, spuse el. Și mulțumesc că ai așezat o femeie atât de frumoasă în separeul de alături.

— Cu plăcere, domnule, spuse Mario, băgând banii în buzunar..

— Să îndrăznesc să întreb pe ce nume a fost rezervată masa?

Mario își trecu degetul de-a lungul listei de rezervări:

— Un domn Keith Townsend, sir.

Informația meritase cu prisosință o liră, se gândi Armstrong, ieșind cu oaspetele lui din restaurant. Afară strânse mâna rusului și-l asigură că se va ocupa fără întârziere de editare.

— Îmi pare bine, tovarășe, spuse Valcek cu un subtil accent britanic. Acum mă grăbesc să nu întârzii la croitor.

Și se amestecă repede în șuvoiul de oameni de pe bulevard.

Pe când Benson îl ducea înapoi la birou, mintea lui Armstrong nu stătea la Tulpanov, Iuri Gagarin sau Forsdyke. Ajungând la ultimul etaj, se repezi în biroul lui Sally și o găsi vorbind la telefon. Se aplecă și-i întrerupse convorbirea.

— De ce ar fi interesat Keith Townsend de un grup GWR? întrebă ei fără să râsufle.

— Grupul Western Railway? sugeră Sally, ținând încă receptorul.

— Nu, nu cred, Townsend e interesat numai de ziare, nu și de drumuri.

— Vrei să încerc să aflu?

— Da, spuse Armstrong. Dacă Townsend a venit la Londra să cumpere ceva, vreau să aflu ce. Lasă numai echipa de la Berlin să lucreze la asta, ceilalți să nu știe nimic.

Sally, Peter Wakeham, Stephen Hallet și Reg Benson obținură piesele lipsă în două ore, timp în care Armstrong își sună contabilul și bancherul avertizându-i să-i stea la dispoziție în următoarele douăzeci și patru de ore.

La 4:15, Armstrong studia raportul pe care abia îl primise despre grupul West Riding. După ce trecu cifrele în revistă a

doua oară, fu de acord cu Townsend că 120.000 de lire era un preț bun. Dar asta, desigur, înainte ca John Shuttleworth să primească o contraoferta.

Toată echipa stătea la ora șase în jurul mesei din biroul lui Armstrong, gata să-și împărtășească ultimele descoperiri.

Stephen Hallet descoperise cine era celălalt om de la masă și cărei firme de avocați îi aparținea:

— Reprezintă familia Shuttleworth de peste cincizeci de ani, îi spuse el lui Armstrong. Townsend se întâlnește mâine la Leeds cu actualul președinte, John Shuttleworth, dar n-am descoperit nici locul, nici ora întâlnirii.

Sally zâmbi.

— Bravo Stephen. Peter, tu ce ai?

— Am numărul de la serviciu și de acasă al lui Wolstenholme, ora la care va lua trenul spre Leeds și numărul mașinii cu care o să-l la soția lui de la gară. Am reușit să-i conving secretara că-i sunt un vechi prieten din școală.

— Bun, am mai completat câteva pătrate albe, spuse Armstrong. Dar tu, Reg?

Îi trebuise ani de zile până se obișnuise să nu-i mai zică „soldat Benson”.

— Townsend și fata locuiesc la Ritz. Ea se numește Kate Tulloh. Douăzeci și doi de ani, lucrează la *Sunday Chronicle*.

— Cred că vorbești de *Sydney Chronicle*, îl întrerupse Sally.

— Din cauza afurisitului de accent australian, se scuză Reg cam neaoș. D-ra Tulloh are cameră separată de a șefului și cu două etaje mai jos.

— Deci nu e amanta lui, spuse Armstrong. Sally, tu ce ai găsit?

— Townsend și Wolstenholme se cunosc de la Oxford, unde secretara mi-a confirmat că au fost colegi. Partea proastă e că John Shuttleworth e singurul deținător al acțiunilor grupului West Riding și trăiește practic în recluziune. Nu pot să-i aflu nici adresa, nici telefonul. De fapt, nimeni din conducerea grupului nu l-a mai văzut de

câțiva ani buni. Așa că ideea de a-i face o contraofertă până mâine la ora douăsprezece nu pare realistă.

Noutățile lui Sally îi amuțiră pe toți și Armstrong fu cel care vorbi în cele din urmă:

— Bun. Atunci, singura noastră speranță e să-l împiedicăm pe Townsend să vină la întâlnirea din Leeds și să-i luăm locul.

— Nu va fi ușor dacă nu știm exact unde se întâlnesc, spuse Peter.

— La hotelul Queen, spuse Sally.

— De unde ai certitudinea asta? întrebă Armstrong.

— Am sunat la toate hotelurile mari din Leeds și i-am întrebat dacă au vreo rezervare pe numele Wolstenholme. De la Queen mi-au spus că au o cameră rezervată de la douăsprezece la trei și li se va servi un prânz de patru persoane la ora unu. Pot să-ți spun și care-i meniul.

— Nu știu ce m-aș face fără tine, Sally, oftă Armstrong.

— Haideți să profităm de ce am aflat. Unde e Wolst...

— Pe drumul de întoarcere la Leeds, o întrerupse Peter, în trenul care pleacă la 6:50 de la gara King's Cross. E așteptat la birou mâine dimineață la ora nouă.

— Dar Townsend și fata, Reg? întrebă Armstrong.

— Townsend a comandat o mașină să-i ducă mâine la King's Cross la trenul de 8:12, care ajunge în Leeds la 11:47, astfel că pot ajunge la prânz la hotelul Queen.

— Deci până mâine la 7:30, când vine mașina, trebuie să-l oprim cumva pe Townsend.

Armstrong îi privi pe rând, dar membrii echipei lui nu păreau prea optimiști.

— Trebuie să găsim ceva bun, adăugă el, pentru că Townsend e mult mai viclean decât Julius Hahn. Și am impresia că nici d-ra Tulloh nu e proastă.

Urmă o tăcere lungă, apoi Sally spuse:

— Nu-i o idee strălucită, dar am aflat că Townsend era în Anglia când i-a murit tatăl.

— Și ce dacă? spuse Armstrong.

21
Daily Mirror
17 octombrie, 1964

Primul deziderat al lui Wilson:
„E treaba noastră să guvernăm și o vom face”

Keith se înțelese cu Kate să se vadă la ora șapte la micul dejun. Se așeză la o masă din colț și deschise ziarul *Times*. Nu-l surprindea profitul mic al publicației și nu înțelegea de ce proprietarii nu-l lichidau. Sorbi din cafeaua neagră și gândurile îi alunecară spre Kate. Rămânea atât de distantă și oficială încât începea să se întrebe dacă nu exista alt bărbat în viața ei și dacă nu fusese un prost cerându-i să-l însoțească.

Veni la masă imediat după șapte, cu un exemplar din *Guardian*. Nu era chiar modul cel mai încântător de a-ți începe ziua, se gândi Keith, deși trebui să recunoască și de data aceasta că vederea ei îl entuziasma.

— Ce mai faceți? întrebă ea.

— Mai bine ca oricând, răspunse Keith.

— Pare o zi bună de preluat o companie? surâse ea.

— Da, spuse el. Am sentimentul că mâine la ora asta voi avea primul meu grup de publicații în Anglia.

Un chelner îi turnă lui Kate cafea cu lapte. O impresiona faptul că, după o singură zi, nu mai era nevoie să spună personalului că dorea și lapte.

— Henry Wolstenholme a telefonat aseară la mine, spuse Keith. Vorbise cu Shuttleworth și când ajungem la Leeds, contractele vor fi gata de semnat.

— Nu e cam riscant? Nici n-ați văzut presele.

— Nu, semnez sub o clauză de bună funcționare, așa că pregătește-te să petreci câteva zile în nordul Angliei. La data asta, cred că vremea e „brumăroasă”, cum zic ei.

— Domnul Townsend, domnul Townsend.

Un comisionar cu numele lui Keith scris pe o tăbliță veni direct spre ei.

— Un mesaj pentru dumneavoastră, domnule, îi întinse el un plic lui Townsend.

Keith îl deschise și găsi un bilet de la ambasada Australiei: „Sună urgent. Alexander Downer.”

I-l arată lui Kate și ea se încruntă:

— Îl cunoști pe Downer?

— L-am întâlnit o dată la cupa Australiei, cu mult înainte de a deveni ambasador. Nu cred că-și amintește de mine.

— Ce-ar putea dori atât de dimineață? întrebă Kate.

— N-am idee. Probabil vrea să știe de ce i-am refuzat invitația la cină diseară, răsese Keith. Putem să-l vizităm și când ne întoarcem din nord. Totuși, o să încerc să vorbesc cu el înainte de a pleca la Leeds, poate e important.

Se ridică de pe scaun:

— Urc ia mine și ne vedem în hol înainte de 7:30, spuse Kate.

— Bine, spuse Keith și ieși să caute un telefon.

În hol, portarul îi arată un aparat din fața recepției, așezat pe o măsută. Keith formă numărul de pe bilet și o voce de femeie îi răspunse aproape imediat:

— Bună dimineața, Înaltul Emisariat al Australiei.

— Pot vorbi cu înaltul emisar? întrebă Keith.

— Dl. Downer n-a venit încă, domnule, i se răspunse. Vreți să reveniți după 9:30?

— Sunt Keith Townsend. Am fost rugat să sun urgent.

— Da, domnule, mi s-a spus să vă fac legătura la domiciliu imediat cum telefonați. Așteptați vă rog.

Keith se uită la ceas în timp ce aștepta să i se facă legătura. Era 7:20.

— Aici Alexander Downer.

— Sunt Keith Townsend, domnule ambasador. M-ați rugat să sun urgent.

— Da, mulțumesc, Keith. Ne-am întâlnit o dată la Cupa Australiei, dar nu cred că-ți mai amintești.

Avea un accent mult mai pronunțat decât îl știa

Townsend.

— Ba îmi amintesc, spuse el.

— Îmi pare rău, Keith, n-am vești bune. Se pare că mama ta a suferit un atac de cord. E la spitalul Royal Melbourne. Starea ei e stabilă, dar e la terapie intensivă.

Townsend rămase fără grai. Nu era în țară când îi murise tatăl și n-avea de gând...

— Ești pe fir, Keith?

— Da, da, spuse el. Dar am luat masa la ea cu o seară înainte de a pleca și arăta mai bine ca oricând.

— Îmi pare rău, Keith. Ce ghinion să se întâmple când ești plecat din țară. Ți-am oprit două bilete de clasa întâi la zborul spre Melbourne care e fixat pentru ora nouă. Dacă pleci imediat, mai ajungi la aeroport. Sau poți să-l iei pe cel de mâine.

— Nu, plec imediat, spuse Townsend.

— Vrei să-ți trimit mașina mea la hotel să te ducă?

— Nu e nevoie. Am deja o mașină comandată.

— I-am înștiințat la aeroport să nu te întârzie, dar nu ezita să mă suni dacă mai e nevoie să intervin. Sper să ne reîntâlnim în împrejurări mai fericite.

— Mulțumesc, spuse Townsend.

Puse jos receptorul și alergă la recepție.

— Eliberez imediat camerele, îi spuse el receptionerului. Vă rog să-mi faceți nota până cobor.

— Desigur, domnule. Mai aveți nevoie de mașina care așteaptă afară?

— Da, spuse Townsend.

Urcă pe scări până la etajul unu și porni pe coridor, citind numerele camerelor. Ajungând la 124, bătu cu pumnul în ușă. Kate îi deschise peste câteva momente și-i ghici neliniștea din expresia feței.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Mama a avut un atac de cord. Adu-ți bagajul jos. Plecăm în cinci minute.

— Îmi pare foarte rău, spuse ea. Vreți să-l sun pe Henry Wolstenholme să-i spun ce s-a întâmplat?

— Nu, facem asta la aeroport, spuse Townsend, plecând în grabă.

După câteva minute, ieși din lift la parter. În timp ce i se ducea bagajul la mașină achită hotelul, îi dădu un bacșiș băiatului și se așeză lângă Kate pe bancheta din spate.

— Heathrow, îi spuse el șoferului.

— Heathrow? întrebă șoferul. Pe foaia mea de parcurs scrie că trebuie să vă duc la gara King's Cross, nu la aeroport.

— Nu-mi pasă ce scrie pe foaia aia blestemată, spuse Keith. Du-ne la Heathrow.

— Îmi pare rău, domnule, dar am și eu instrucțiuni. Gara e în oraș și Heathrow e în afara orașului, nu pot chiar să...

— Dacă nu te miști repede, te strâng de gât, spuse Townsend.

— Nu sunt obligat să suport asemenea insulte de la nimeni, spuse șoferul.

Se dădu jos din mașină, descuie portbagajul și începu să le așeze sacoșele pe trotuar.

Townsend era pe cale să sară după el, când Kate îl luă de mână:

— Stați liniștit și lăsați-mă pe mine să mă ocup de asta, spuse ea cu fermitate.

Townsend nu putu auzi discuția de afară, dar văzu că peste câteva momente, bagajul era pus din nou în spate.

— Mulțumesc, îi spuse el lui Kate când ea reveni lângă el.

— Nu mie, lui, îi șopti ea.

Șoferul scoase mașina din parcare, o luă la stânga și se înscrise în trafic. Era o ușurare că mașinile de pe banda aceea nu erau atât de numeroase ca șuvoiul de pe sensul opus, al vehiculelor care intrau în capitală.

— Trebuie să-l sun pe Downer imediat cum ajungem la aeroport, spuse Keith liniștit.

— De ce vreți să vorbiți din nou cu el? întrebă Kate.

— Mă gândeam să încerc să vorbesc cu doctorul mamei din Melbourne înainte de a decola și n-am numărul lui de telefon.

Kate dădu din cap. Degetele lui Townsend răpăiau cu nervozitate pe geamul mașinii. Încercă să-și aducă aminte ultima întâlnire cu mama lui. O informase că voia să preia grupul West Riding și ea îi pusese, ca de obicei, o mulțime de întrebări subtile. După cină plecase, promițându-i că o va suna din Leeds dacă încheia tranzacția.

— Și cine-i fata care merge cu tine? îl întrebuse.

Îi răspunsese evaziv, dar știa că n-o păcălise. Îi aruncă o privire lui Kate și vru s-o ia de mână, dar ea părea preocupată. Nu mai schimbară nicio vorbă până la aeroport. Când mașina trase la capătul terminalului, Keith sări să caute un căruț de bagaje. Le încărcară și la sfârșit îi dădu șoferului un bacșiș mare, îi mulțumi de mai multe ori și porni spre punctul de control, urmat de Kate.

— Am sosit la timp pentru zborul de Melbourne? întrebă el, întinzându-și pașaportul.

— Da, domnule Townsend, îi răspunse funcționarul. A sunat mai devreme înaltul emisar. Avem rezervate două bilete pentru dvs. și d-ra Tulloh.

— Eu sunt, spuse Kate, arătând și pașaportul ei.

— Sunteți la clasa întâi, locurile 3D și E. Duceți-vă, vă rog, la poarta șaptesprezece.

Când ajunseră în sala de așteptare, cei de la clasa economică se imbarcau deja și Townsend o lăsă pe Kate să prezinte tichetele și se duse să caute un telefon. Așteptă să vorbească două persoane înaintea lui, apoi formă numărul de acasă al lui Henry. Suna ocupat. Mai încercă, de trei ori, dar obținu același rezultat. Tocmai când începuse să formeze numărul de pe biletul ambasadorului, se anunță că pasagerii trebuiau să-și ocupe locurile, pentru că se închideau porțile. Telefonul suna și Townsend privi în jur și văzu că în sala de așteptare nu mai rămăseseră decât el și Kate. Îi făcu semn să pornească spre avion.

Lăsă telefonul să sune, dar nu răspunse nimeni. Renunță și puse receptorul în furcă, apoi alergă spre Kate, care-l aștepta la ușa avionului. După ce intrară, ușa se închise.

— Ați avut noroc? întrebă Kate, legându-și centura de

siguranță.

— Nu, spuse Townsend. La Henry era ocupat și la înaltul comisariat nu răspundea nimeni.

Kate tăcu, în timp ce avionul pornea pe pistă. Când se opri o clipă, spuse:

— În timp ce erați la telefon, m-am gândit și eu și mi se pare că nu se potrivește.

Avionul începu să accelereze și Townsend își prinse și el centura.

— Cum adică nu se potrivește?

— Ultima oră, spuse Kate.

— Nu înțeleg despre ce vorbești.

— Păi, de exemplu, biletul meu.

— Biletul tău? se miră Keith.

— Da. De unde au știut cei de la agenție pe ce nume să facă rezervarea?

— Presupun că le-a spus ambasadorul.

— Cum așa? spuse Kate. Când v-a trimis invitația la cină, eu n-am fost inclusă pentru că nu știa că sunt cu dumneavoastră.

— Putea să-l întrebe pe directorul hotelului.

— Posibil. Dar mă mai sâcâie ceva.

— Ce anume?

— Băiatul cu biletul a știut exact la ce masă să vină.

— Și ce dacă?

— Stăteați în fața mea la masa din colț și eu m-am uitat întâmplător și l-am văzut intrând în sală. Mi-aduc aminte că mi s-a părut ciudat că a știut imediat unde să vină, deși stăteați cu spatele la el.

— Putea să-l întrebe pe ospătarul-șef.

— Nu, spuse Kate. A trecut pe lângă ospătarul-șef fără să-i arunce nicio privire.

— Ce vrei să insinuezi?

— Și telefonul lui Henry, ocupat continuu, deși abia trecuse de ora 8 și jumătate.

Trenul de aterizare părăsi pământul.

— Și de ce la înaltul emisariat vi s-a răspuns la 7:20, dar

nu și la 8:30?

Keith o privi în ochi.

— Am fost duși, Keith, lăsa ea politețea la o parte. De către cineva care voia să fie sigur că nu vei fi în Leeds la 12 ca să semnezi contractul.

Keith își smulse centura și se repezi în cabina pilotului înainte ca stewardul să-l poată opri. Pilotul îi ascultă necazul cu simpatie, dar îi spuse că nu avea ce face, deoarece avionul era deja înscris pe ruta spre Bombay.

— Zborul 009 a decolat spre Melbourne cu amândouă coletele la bord, spuse Benson de la un telefon din turnul de observație.

Apoi privi cum aparatul dispărea în nori:

— Vor fi în aer în următoarele paisprezece ore.

— Bravo, Reg, spuse Armstrong. Acum întoarce-te la Ritz. Sally a rezervat camera în care a stat Townsend. Așteaptă acolo să sune Wolstenholme. Bănuiesc că se va întâmpla curând după douăsprezece. Până atunci ajung până la hotelul Queen și-ți dau numărul camerei.

Keith bătea în brațele scaunului cu palmele:

— Cine sunt și cum au reușit s-o facă?

Kate era aproape sigura că știa cine și în mare parte și cum.

După trei ore, la hotelul Ritz sună un telefon pentru domnul Townsend. Operatoarea respectă instrucțiunile pe care i le dăduse mai de dimineață un domn foarte generos și transferă convorbirea la camera 319, unde Benson stătea pe marginea patului.

— Keith e acolo? întrebă o voce neliniștită.

— Cine-l caută, vă rog?

— Henry Wolstenholme, bubui vocea.

— Bună dimineața, domnule Wolstenholme. Dl. Townsend a încercat să vă sune de dimineață, dar linia dvs. era în permanență ocupată.

— Știu. M-a sunat cineva la ora șapte, era greșeală. După

aceea, linia n-a mai funcționat. Dar unde e Keith?

— E în avionul de Melbourne. Mama lui a avut un atac de cord și înaltul emisar i-a găsit bilete.

— Îmi pare rău de mama lui Keith, dar mi-e teamă că dl. Shuttleworth nu va mai respecta contractul acum. Și-așa ne-a fost greu să-l convingem să se deplaseze la întâlnirea de azi.

Benson citi exact cuvintele pe care i le scrisese Armstrong:

— Dl. Townsend m-a însărcinat să vă transmit că a trimis un reprezentant la Leeds, împuternicit să semneze orice contract, dacă nu aveți nicio obiecție.

— N-am nicio obiecție, spuse Wolstenholme. Când e așteptat să vină?

— Trebuie să fie deja la hotelul Queen. A plecat la Leeds după ce dl. Townsend a luat mașina spre aeroport. Nu m-ar surprinde să fie deja în hotel și să vă caute.

— Ar fi bine să cobor în hol, spuse Wolstenholme.

— Apropo, spuse Benson, contabilul nostru m-a rugat să mai verific o dată cifra totală – 120.000 de lire.

— Plus cheltuielile legale, spuse Wolstenholme.

— Plus cheltuielile legale, repetă Benson. Nu vă mai rețin, domnule Wolstenholme.

Și puse jos receptorul.

Wolstenholme ieși din cameră și se duse la lift, convins că dacă avocatul lui Keith avea împuternicirea de a executa operațiunile financiare, se putea aranja totul înainte de sosirea domnului Shuttleworth. Dar exista un impediment: nu știa pe cine căuta.

Benson o rugă pe operatoare să-i dea un număr din Leeds. Când i se răspunse, ceru să i se dea legătura la camera 217.

— Bravo, Benson, spuse Armstrong după ce i se confirmă cifra de 120.000. Acum achită nota de la hotel cu bani gheață și ia-ți liber restul zilei.

Armstrong luă liftul până la parter. Ajungând în hol, îl văzu pe Hallet vorbind cu omul pe care-l spionase la Savoy. Se duse direct la ei:

— Bună dimineața. Mă numesc Richard Armstrong și

dânsul e avocatul companiei. Cred că ne așteptați.

Wolstenholme se uită la Armstrong. Putea să jure că-l mai văzuse undeva.

— Da. Am rezervat o cameră unde nu vom fi deranjați.

Cei doi îl urmară.

— Proastă veste cu mama lui Keith, spuse Wolstenholme când intrară în lift.

— Așa este, spuse Armstrong, grijuliu să nu adauge nimic care l-ar fi putut incrimina mai târziu.

Luând loc la masa mare din camera hotelului, Armstrong și Hallet trecură în revistă contractul punct cu punct, în timp ce Wolstenholme bău o cafea. Era surprins că studiau documentul atât de amănunțit, deși Keith deja îl văzuse și-l aprobase, dar recunoștea că și el ar fi procedat la fel în locul lor. Din când în când, Hallet punea câte o întrebare, urmată invariabil de un schimb de șoapte cu Armstrong. După o oră îi înapoiară contractul lui Wolstenholme, confirmând că totul era în ordine.

Wolstenholme se pregătea să pună și el niște întrebări, când în cameră se strecură un bărbat de vârstă mijlocie, îmbrăcat într-un costum antebelic, care încă nu revenise la modă. Wolstenholme li-l prezentă pe John Shuttleworth, care zâmbi timid. După ce-și strânseră mâinile, Armstrong spuse că nu le mai rămânea decât să semneze contractul.

John Shuttleworth dădu din cap în semn de încuviințare și Armstrong își scoase stiloul din buzunarul interior al hainei și se aplecă să semneze în locul unde-i arăta Stephen cu degetul tremurător. Îi dădu stiloul lui Shuttleworth, care semnă fără să spună nimic. Apoi Stephen îi înmâna lui Wolstenholme o poliță de 120.000 de lire. Avocatul dădu din cap când Armstrong îi reaminti că, fiind o poliță pentru bani lichizi, era bine s-o depună imediat la bancă.

— Trec peste drum în timp ce ni se aranjează masa, spuse Wolstenholme. Durează câteva minute.

Când se întoarse, îl găsi pe Shuttleworth singur la masă.

— Unde sunt ceilalți doi? întrebă el.

— S-au scuzat foarte mult că nu mai pot să rămână.

Trebuiau să se întoarcă la Londra.

Wolstenholme era perplex. Mai erau niște întrebări la care voia răspunsuri și nu știa cine-i va achita onorariul. Shuttleworth îi turnă un pahar cu șampanie:

— Felicitări, Henry. N-ai fi putut proceda cu mai mult profesionalism. Trebuie să recunosc că prietenul tău, Townsend, e un om de acțiune.

— Fără îndoială, aprobă Wolstenholme.

— Și pe deasupra și generos, adăugă Shuttleworth.

— Generos?

— Da, ar fi putut pleca fără să-și ia la revedere, dar au adus și două sticle de șampanie.

În seara aceea, când ajunse acasă, telefonul lui Wolstenholme tocmai sună. Ridică receptorul și-l auzi pe Townsend la celălalt capăt al firului.

— Îmi pare rău pentru mama ta, începu Henry.

— Mama mea n-are nimic, spuse tăios Townsend.

— Ce? se miră Henry. Dar...

— Mă întorc cu primul avion. Măine seară voi fi în Leeds.

— Nu-i nevoie, bătrâne, spuse Henry, cam buimăcit. Shuttleworth a semnat deja.

— Dar trebuie să semnez și eu, spuse Townsend.

— Nu. Reprezentantul tău a semnat peste tot pentru tine, spuse Henry, și te asigur că toate hârtiile sunt în ordine.

— Reprezentantul meu?

— Da, un domn Richard Armstrong. I-am încasat polița de 120.000 înainte de prânz. Chiar nu e nevoie să faci tot drumul înapoi. Grupul West Riding e al tău acum.

Townsend trânti receptorul și se întoarse spre Kate, care stătea în spatele lui.

— Eu mă întorc la Sydney, dar vreau ca tu să te întorci la Londra și să afli totul despre un om numit Richard Armstrong.

— Deci așa se numea omul care stătea la masa de lângă noi la Savoy.

— Așa s-ar părea, suieră Townsend.

— Și acum e proprietarul grupului?

— Da.

— Nu mai poți face nimic?

— L-aș putea da în judecată pentru falsă reprezentare sau fraudă, dar procesul va dura ani de zile. În orice caz, un om care îndrăznește atâta are grijă să rămână la marginea legii. Și un lucru e sigur. Shuttleworth n-o să fie de acord să apară vreodată în boxa martorilor.

Kate se încruntă.

— Păi atunci, nu e nicio grabă să mă întorc imediat la Londra. Bănuiesc că bătălia cu Richard Armstrong e abia la început. Am putea rămâne peste noapte la Bombay. N-am mai fost până acum în India.

Townsend o privi, dar nu spuse nimic până nu văzu un funcționar apropiindu-se de ei.

— Care e cel mai bun hotel din Bombay? întrebă el.

Omul se opri:

— Lumea spune că Grand Palace e cel mai select, dar eu n-am stat acolo niciodată.

— Mulțumesc, spuse Townsend și împinse căruciorul de bagaje spre ieșire.

Exact când ieșiră din aeroport, începu să plouă. Townsend urcă bagajele într-un taxi care, era sigur, în altă țară ar fi fost dat la fier vechi. Se urcă în spate lângă Kate și începură lunga călătorie prin Bombay. Deși unele străzi erau luminate, farurile taxiului nu mergeau, și nici ștergătoarele de parbriz. Și șoferul nu părea să știe să scoată mașina din viteza a doua. Dar repeta la fiecare câteva minute că hotelul Grand Palace era „select”.

Când intrară în sfârșit pe aleea hotelului, un tunet rupse norii de deasupra lor. Keith trebui să admită că arhitectura clădirii albe și ornamentate era demnă de un palat, deși un călător mai rutinat ar fi adăugat că era cam ponosit.

— Bine ați venit, le ură un bărbat îmbrăcat într-un elegant costum negru când intrară în foaier. Mă numesc domnul Baht și sunt directorul general, se înclină el adânc. Îmi puteți spune pe ce nume aveți rezervarea?

— N-avem rezervare. Avem nevoie de două camere, spuse Keith.

— Din nenorocire, spuse dl Baht, sunt aproape sigur că avem totul ocupat la noapte. Stați să verific.

Se duse la biroul de rezervări și vorbi cu funcționarul de acolo, care clătină de mai multe ori din cap. Dl Baht studie și el foaia de rezervări, apoi se întoarse la ei.

— Îmi pare foarte, foarte rău, dar avem o singură cameră liberă, spuse el, împreunându-și mâinile de parcă ar fi așteptat ca un miracol să transforme o cameră în două. Mi-e teamă...

— Vă e teamă...? îl îmboldi Keith.

— E apartamentul regal, sahib.

— Ce potrivit, spuse Kate, ținând seama de opinia ta despre monarhie.

Se străduia să nu râdă.

— Are canapea? întrebă ea.

— Mai multe, răspunse surprins directorul, căruia nu i se mai pusese până atunci întrebarea.

— Atunci îl luăm, spuse Kate.

După ce completară fișa de înregistrare, dl Baht bătu din palme și un hamal cu tunică, pantaloni și turban roșu se repezi către ei.

— Foarte frumos apartament, spuse hamalul, urcându-le bagajele pe scările largi.

De data asta, Kate râse de-a binelea.

— A dormit aici și un lord și mulți maharajahi, adăugă omul cu mândrie evidentă. Foarte frumos.

Le așeză bagajele la intrare, puse cheia mare în broască și împinse ușile duble, apoi aprinse lumina și se dădu la o parte, ca să-i lase să intre.

Pășiră amândoi într-o cameră imensă, cu un pat dublu, vast și opulent, în care ar fi putut dormi o jumătate de duzină de maharajahi. Și, spre dezamăgirea lui Keith, cu mai multe canapele, așa cum promisese dl Baht.

— Foarte frumos pat, spuse hamalul, punându-le bagajele în centrul camerei.

Keith îi dădu o liră. Hamalul se înclină adânc, apoi ieși din cameră, în vreme ce cerul era brăzdat de un fulger. Luminile se stinseră brusc.

— Cum ai reușit? întrebă Kate.

— Dacă te uiți pe geam, vei vedea că a acționat o autoritate mult mai mare decât a mea.

Kate se întoarse și văzu tot orașul în întuneric.

— Stăm așa și-așteptăm să vină lumina sau căutăm un loc unde să ne așezăm? spuse Keith.

Întinse mâna și atinse șoldul lui Kate.

— Tu conduci, spuse ea, luându-l de mână.

El se întoarse în direcția patului și începu să facă pași mici, fluturând brațul prin aer în fața lui până când întâlni un stâlp lateral. Se prăbușiră amândoi râzând pe salteaua lată.

— Foarte frumos pat, spuse Kate.

— Unde au dormit mulți maharajahi, spuse Keith.

— Și un lord, spuse Kate râzând. Apropo, Keith, nu trebuia să cumperi toată regia de electricitate a Bombayului doar ca să mă aduci în pat. În ultima săptămână, ajunseseam să cred că te interesează doar creierul meu.

Armstrong și Townsend se luptă pentru *Globe*

22

THE TIMES

1 aprilie, 1996

Laburiștii la putere: majoritatea de 100 asigurată

Armstrong îi aruncă o privire dactilografei pe care n-o mai văzuse și intră în biroul lui, unde o găsi pe Sally la telefon.

— Cu cine am prima întâlnire?

— Cu Derek Kirby, spuse ea, acoperind receptorul cu palma.

— Cine mai e și ăsta?

— Fost redactor-șef la *Daily Express*. Bietul om n-a rezistat acolo decât opt luni, dar pretinde că deține niște informații interesante. Să-i spun să intre?

— Nu, lasă-i să mai aștepte, spuse Armstrong. La telefon cine e?

— Phil Barker. Sună din Leeds.

Armstrong dădu din cap și luă receptorul să discute cu noul director executiv al grupului West Riding.

— Au fost de acord cu condițiile mele?

— S-au oprit la 1,3 milioane lire, de plătit în următorii șase ani în rate egale, atâta vreme cât vânzările rămân constante. Dacă vânzările scad, scad și plățile în consecință.

— N-au observat nimic la contract?

— Nu, spuse Barker. Au presupus că în primul an vei vrea să mărești tirajul.

— Bun. Atunci vezi să fixezi rata la cea mai scăzută cifră posibilă și o să începem să ne consolidăm din al doilea an. În felul ăsta o să economisesc o avere. Ce se aude de *Hull Echo*

și *Grinsby Times*?

— E încă prea devreme pentru o estimare, dar acum, când au aflat că tu ești cumpărătorul, Dick, n-o să am o sarcină prea ușoară.

— N-avem decât să oferim mai mult și să plătim mai puțin.

— Și cum propui să facem asta? întrebă Barker.

— Inserând clauze conținând promisiuni pe care n-avem absolut deloc intenția să le respectăm. Nu uita că vechile concerne familiale nu se angajează ușor într-un proces. Așa că profită întotdeauna de litera legii. N-o încălca, du-te până la limită și stai în locul unde nu poți fi înhățat. Dă-i drumul.

Și Armstrong închise telefonul.

— Derek Kirby așteaptă, îi reaminti Sally.

— De când stă afară? își privi Armstrong ceasul.

— Douăzeci, douăzeci și cinci de minute.

— Hai să vedem corespondența.

După douăzeci și unu de ani, Sally știa ce invitații accepta Armstrong, ce acțiuni filantropice nu sprijinea, la ce adunări voia să vorbească și la ale cui petreceri nu-i plăcea să fie văzut. Regula lui era să spună da la tot ce-i putea avansa cariera și nu la restul.

După patruzeci de minute, când își închise carnetul, îi spuse că Derek Kirby aștepta de peste o oră.

— În regulă, trimite-l la mine. Dar dacă primești vreun telefon interesant, fă-mi legătura.

Când intră Kirby, Armstrong nu făcu niciun gest de a se ridica, ci pur și simplu îi arătă cu degetul un scaun din fața biroului.

Kirby părea nervos. Armstrong descoperise că dacă țineai pe cineva așteptând mai mult timp, îl aduceai întotdeauna la marginea exasperării. Vizitatorul părea să aibă vreo patruzeci și cinci de ani, deși ridurile de pe frunte și începutul de chelie îl făceau să arate mai bătrân. Avea un costum elegant, dar nu croit după ultima modă și cămașa, deși curată și bine călcată, începuse să se roadă la guler și manșete. Armstrong bănuia că trăise din expediente de când plecase de la *Express* și ducea lipsa venitului substanțial dinainte. Orice

avea Kirby de vândut, îi putea cumpăra oferind jumătate de preț și plătind un sfert.

— Bună dimineața, domnule Armstrong, spuse Kirby înainte de a se așeza.

— Îmi pare rău că te-am făcut să aștepti, spuse Armstrong, dar a intervenit ceva urgent.

— Înțeleg, spuse Kirby.

— Deci, cu ce te pot ajuta?

— Nu, eu vă pot ajuta, spuse Kirby, părăd că repetă o replică bine învățată.

— Ascult, dădu Armstrong din cap.

— Am acces la niște informații confidențiale care v-ar putea ajuta să deveniți proprietarul unui ziar național.

— Nu *Express*, spuse Armstrong uitându-se pe geam, pentru că atâta vreme cât trăiește lordul Beaverbrook...

— Nu, e mai mult.

Armstrong rămase un moment tăcut, apoi spuse:

— Nu dorești o cafea, domnule Kirby?

— Aș prefera ceai, spuse fostul redactor-șef.

— Sally, ne aduci niște ceai? vorbi Armstrong la telefon, anunțând-o astfel pe secretară că întâlnirea putea să dureze mai mult decât se așteptase și că nu voia să fie întrerupt.

— Ai fost redactor-șef la *Express*, dacă-mi amintesc bine, spuse el.

— Da, unul din cei șapte care s-au schimbat în ultimii opt ani, răspunse Kirby.

— N-am înțeles niciodată de ce te-au dat afară.

Sally intră cu o tavă și puse ceștile de ceai, una în fața lui Armstrong și una în fața lui Kirby.

— Tipul care a venit după tine era un rinocer și nu ți s-a dat timp să dovedești de ce erai în stare.

Pe fața lui Kirby apărură un zâmbet și el își turnă lapte în ceai, își puse două bucăți de zahăr și se lăsă pe spătarul scaunului. Simțea că nu era momentul să-i spună lui Armstrong că „rinocerul” fusese angajat de el la unul din ziarele lui.

— Deci, dacă nu e *Express*, despre ce ziar vorbim?

— Înainte de a spune mai mult, e nevoie să-mi limpezesc poziția, spuse Kirby.

— Nu sunt sigur că înțeleg.

Armstrong își puse coatele pe masă și-l privi fix.

— Păi, după experiența de la *Express*, vreau să fiu sigur că am o acoperire.

Armstrong nu spuse nimic. Kirby își deschise servieta și scoase un document:

— Avocații mei au schițat asta ca să protejeze...

— Spune-mi ce vrei, Derek. Sunt cunoscut ca un om care-și respectă angajamentele.

— Documentul afirmă că dacă veți obține controlul ziarului, eu voi fi numit redactor-șef sau voi primi o despăgubire de 100.000 de lire.

Și-i dădu lui Armstrong foaia, pe care acesta o parcurse repede. De îndată ce-și dădu seama că nu se specifica salariul redactorului-șef, își puse semnătura în josul textului. Scăpase de un om din Bradford înțelegându-se să-l pună redactor-șef și apoi plătindu-i doar o liră pe an. L-ar fi avertizat pe Kirby că avocații ieftini obțin doar rezultate ieftine, dar se mulțumi să-i înapoieze documentul semnat.

— Mulțumesc, spuse Kirby, părând mai încrezător.

— Așa, acum spune-mi ce ziar vrei să conduci.

— *Globe*.

Armstrong fu luat prin surprindere a doua oară în dimineața aceea. *Globe* era un monstru sacru în lumea presei. Nimeni nu se gândea că ar fi putut fi de vânzare.

— Dar acțiunile sunt deținute de o singură familie, spuse Armstrong.

— Așa este, spuse Kirby. Doi frați și o cumnată. Sir Walter, Alexander și Margaret Sherwood. Și pentru că Sir Walter e președintele, toată lumea își imaginează că el controlează compania. Dar nu e așa: acțiunile sunt împărțite în mod egal între cei trei.

— Asta știam și eu, spuse Armstrong. Se scrie în orice caracterizare a lui Sir Walter.

— Da. Dar ceea ce nu se scrie e că a apărut o neînțelegere

între ei.

Armstrong ridică o sprânceană.

— S-au întâlnit vinerea trecută la cină, în apartamentul lui Alexander din Paris. Sir Walter a venit de la Londra și Margaret de la New York ca să sărbătorească cea de-a șaizeci și doua aniversare a lui Alexander. Dar n-a fost o atmosferă prea festivă, pentru că Alexander și Margaret i-au spus lui Walter că s-au săturat de neglijența lui față de ziar și l-au învinuit pentru scăderea cifrelor de vânzare. Au scăzut de la patru milioane la sub două milioane de când el e președinte – o circulație mai mică decât cea a lui *Daily Citizen*, care se laudă acum că e cel mai citit ziar din țară. L-au acuzat că-și petrece prea mult timp la masa verde și la curse. A urmat o ceartă în toată regula și Alexander și Margaret au evidențiat foarte clar că, deși au refuzat în trecut mai multe oferte de a-și vinde acțiunile, nu au de gând să-și sacrifice în continuare stilul de viață din cauza incompetenței lui.

— Cum de știi toate astea? întrebă Armstrong.

— Bucătăreasa lui, răspunse Kirby.

— Bucătăreasa lui? repetă Armstrong.

— O cheamă Lisa Milton. A mai lucrat pentru alți patroni din Fleet Street înainte de a-i oferi Alexander slujba de la Paris. Alexander n-a fost un stăpân prea ușor de mulțumit și Lisa s-ar întoarce în Anglia dacă...

— ...dacă și-ar permite? sugeră Armstrong.

Kirby dădu din cap.

— Lisa le-a auzit fiecare cuvânt în timp ce pregătea cina în bucătărie. De fapt, mi-a spus că nu s-ar mira dacă discuția ar fi fost auzită și la etajele de deasupra și de dedesubt.

— Bravo, Derek, zâmbi Armstrong. Mai ai și alte informații utile pentru mine?

Kirby scoase din servietă un dosar gros.

— Găsiți aici caracterizări amănunțite ale tuturor. Adrese, numere de telefon, numele amantei lui Alexander. Dacă mai aveți nevoie de ceva, sunați-mă.

Și-și puse pe masă cartea de vizită. Armstrong luă dosarul și-și băgă în portofel cartea de vizită.

— Mulțumesc, spuse el. Dacă bucătăreasa mai află ceva nou sau vrei să-mi comunici ceva, îți stau oricând la dispoziție. Folosește numărul direct.

Și-i dădu și el lui Kirby cartea de vizită.

— Dacă aflu ceva, vă sun, se ridică Kirby să plece.

Armstrong îl conduse până la ușă și, când intrară în biroul lui Sally, o luă de umeri. Își strânseră mâinile și Armstrong îl spuse secretarei:

— Derek trebuie să mă găsească întotdeauna, zi și noapte, oriunde m-aș afla.

După ce Kirby plecă, Sally veni în biroul lui și-l găsi studiind dosarul Sherwood.

— Ai vorbit serios când ai spus să ți-l dau pe Kirby oricând, zi sau noapte?

— Da, pentru viitorul apropiat. Dar acum vreau să-mi găsești loc în agendă pentru o excursie la Paris, la un domn Alexander Sherwood. Dacă am succes, va trebui să plec mai departe la New York, la cumnata lui.

Sally începu să răsfoiască paginile:

— Ai agenda plină de întâlniri, spuse ea.

— Ca un blestemat de dentist, se răsti Armstrong. Anulează-le pe toate până mă întorc de la masă. Și între timp, studiază și dosarul ăsta, filă cu filă. Așa o să-ți dai seama de ce e așa de important să-l văd pe domnul Sherwood – dar nu lăsa pe nimeni altcineva să vadă dosarul.

Se uită la ceas și ieși cu pași mari din birou. Parcurgând coridorul, ochii i se opriră asupra noii dactilografe, pe care o remarcase și de dimineață. De data asta, ea-și ridică ochii și zâmbi.

În mașină, pe când se ducea la Savoy, îi ceru lui Reg să afle cât mai multe date despre ea.

Lui Armstrong îi fu greu să se concentreze în timpul prânzului – cu toate că oaspetele lui era un ministru – pentru că-și imagina deja ce-ar fi însemnat să fie proprietarul ziarului *Globe*. În orice caz, auzise că acest ministru avea să se întoarcă pe băncile din spate ale Camerei Comunelor după următoarea remaniere. Nu-i păru deloc rău

când ministrul se scuză că trebuie să plece mai devreme. Armstrong ceru nota.

Îl urmări pe ministru dispărând în mașina condusă de un șofer stilat și speră că bietul om nu se obișnuise prea tare cu asta. Se urcă și el în mașina lui și gândurile i se întoarseră la *Globe*.

— Scuzați-mă, domnule, spuse Benson, aruncând o privire în oglinda retrovizoare.

— Ce e? se răsti Armstrong.

— M-ați rugat să aflu despre fata aceea.

— A, da, se împlânzi Armstrong.

— E temporară – Sharon Levitt, o înlocuiește pe secretara domnului Wakeham cât e în concediu. O să fie la noi doar două săptămâni.

Armstrong dădu din cap. Când ieși din lift și se îndreptă spre biroul lui, fu dezamăgit că n-o mai văzu așezată la biroul din colț.

Sally intră după el cu agenda și un teanc de hârtii.

— Dacă nu mai vorbești la întrunirea de sâmbătă seara și nu mai iei masa duminică în familie...

Armstrong flutură din mână nepăsător.

— ...e ziua soției, îi aminti Sally.

— Trimite-i un buchet de flori, alege-i un cadou de la Harrods și adu-mi aminte să-i telefonez de ziua ei.

— În cazul ăsta, ai agenda liberă în weekend.

— Dar Alexander Sherwood?

— I-am sunat secretara la Paris și, spre mirarea mea, peste câteva minute a sunat chiar Sherwood la noi.

— Și? întrebă Armstrong.

— Nici n-a întrebat de ce vrei să-l vezi, dar te-a invitat la masă la el sâmbătă la ora unu, în apartamentul din Montmartre.

— Bravo, Sally. Înainte de a mă întâlni cu el, trebuie s-o văd și pe bucătăreasă.

— Lisa Milton, spuse Sally. Vine la micul dejun la hotelul George V sâmbătă dimineața.

— Atunci, în după-amiaza asta, nu mai avem decât să

terminăm corespondența.

— Ai uitat că am la patru oră la dentist. Deja am amânat de două ori și durerea mea începe să...

Armstrong era pe punctul de a o amâna a treia oară, dar se controlă.

— Bineînțeles că trebuie să te duci, Sally. Pune-o pe secretara domnului Wakeham să-ți țină locul.

Sally nu-și putu masca surpriza; Dick nu-i dăduse voie niciodată să-și ia o înlocuitoare, din prima zi de când lucra pentru el.

— Cred că are o temporară săptămânile astea, spuse ea cam stânjenită.

— În regulă. E doar muncă de rutină.

— Mă duc s-o aduc, spuse Sally.

Telefonul personal de pe biroul lui Armstrong începu să sune. Era Stephen Hallet, care-i confirma că terminase o citație pentru calomnie pentru redactorul-șef de la *Daily Mail* și-l sfătuia să nu se afișeze prea mult în zilele următoare.

— Ai descoperit cine a scăpat vorbe? întrebă Armstrong.

— Nu, dar bănuiesc că cineva din Germania, spuse Hallet.

— Dar asta a fost cu ani în urmă, spuse Armstrong. Oricum, am asistat la înmormântarea lui Julius Hahn, așa că nu poate fi el. Cred că e tot Townsend.

— Nu știu cine e, dar cineva vrea să te discrediteze și cred că s-ar putea să emitem mai multe citații în zilele următoare. Cel puțin așa o să-i obligăm să se gândească de două ori înainte de a tipări ceva.

— Trimite-mi copii după orice articol sau publicație unde apare numele meu, spuse el. Dacă ai nevoie urgentă de mine, sunt la Paris în weekend.

— Norocul tău, spuse Hallet. Transmite-i Charlottei sărutări de mâini.

Sally se întoarse în birou urmată de o blondă înaltă și zveltă, într-o fustă mini care ar fi putut fi purtată doar de cineva cu picioare foarte suple.

— Sunt pe cale de a iniția o afacere foarte importantă, spuse Armstrong puțin mai tare.

— Înțeleg, spuse Stephen. Fii sigur că voi avea și eu ceva de făcut.

Armstrong trânti telefonul și-i zâmbi dulce fetei.

— Ea e Sharon. I-am spus că o să fie doar treburi de rutină și o să-i dai drumul pe la cinci, spuse Sally. Mă întorc mâine dimineață.

Ochii lui Armstrong se fixară pe gleznelor lui Sharon și apoi urcară încetîșor. Nici nu se uită la Sally când îi spuse:

— Pe mâine.

Townsend termină de citit articolul din *Daily Mail*, se răsuci pe scaun și se uită la portul Sydney. Articolul cuprindea un portret prea puțin măgulitor al ascensiunii lui Lubji Hoch și a dorinței lui de a fi acceptat ca baron al presei britanice. Se folosiseră diferite citate neconsemnabile de la camarazii de regiment ai lui Armstrong, de la germani cu care se întâlnise în Berlin și de la foști angajați.

Cea mai mare parte a articolului era reprodușă din caracterizarea scrisă de Kate cu câteva săptămâni mai devreme pentru *Sunday Continent*. Townsend știa că pe australieni nu-i interesa cătuși de puțin viața lui Richard Armstrong. Dar articolul urma să ajungă pe mesele redactorilor din Fleet Street, iar după aceea reproducerea lui în presa britanică devenea doar o chestiune de timp. Nu se întrebese decât ce ziar îl va prelua primul.

Știa că nu va trece mult și Armstrong va descoperi de unde provenea articolul original, lucru care-i făcea o deosebită plăcere. Ned Brewer, șeful biroului lui de presă din Londra, îi raportase că articolele despre viața particulară a lui Armstrong încetaseră să apară imediat după ce pe birourile ziariștilor începuse să plouă cu citații.

Townsend urmărise din ce în ce mai mînios cum Armstrong transformase GWR într-o puternică bază de putere în nordul Angliei. Dar nu se îndoia cu privire la adevăratele ambiții ale rivalului lui. Townsend își infiltrase deja doi oameni în cartierul general al lui Armstrong din Fleet Street și aceștia-i raportau absolut toate întîlnirile care

aveau loc acolo. Cel mai recent vizitator, Derek Kirby, fost redactor-șef la *Express*, ieșise ținut de umeri de Armstrong. Consilierii lui Townsend se gândeau că poate Kirby era angajat la vreunul dintre ziarele locale ale GWR. Townsend nu era chiar atât de sigur și lăsă instrucțiuni să i se raporteze imediat dacă Armstrong licitează pentru ceva. „Pentru orice”, repetase el.

— GWR e chiar atât de important pentru tine? îl întrebase Kate.

— Nu, dar un om care se coboară până la a-mi folosi mama ca să câștige un târg o să capete ceea ce merită.

Până atunci, Townsend fusese pus la curent cu toate achizițiile lui Armstrong, acesta controla acum nouăsprezece ziare locale și regionale și cinci reviste districtuale și dăduse lovitura obținând 25 la sută din televiziunea din Lancashire și 49 la sută din postul regional de radio în schimbul unor acțiuni preferențiale ale companiei lui. Ultima lui ispravă fusese să lanseze ziarul *London Evening Post*. Dar Townsend știa că, la fel ca el, Armstrong tânjea să fie proprietarul unui ziar național.

În ultimii patru ani, Townsend cumpăraseră și el încă trei cotidiene australiene și o revistă de știri cu supliment duminical. Controla acum ziare din toate statele Australiei și nu exista în țară niciun politician sau om de afaceri care să nu fie disponibil când îl căuta. În anul care trecuse, vizitase de multe ori America, alegând orașele cu mari patroni ai oțelului, cărbunilor sau automobilelor, pentru că descoperise că aproape întotdeauna industriașii din aceste domenii controlau și ziarele locale. De câte ori descoperea că vreuna din companii avea probleme cu fluxul de capital, acționa rapid și de obicei reușea să cumpere ziarul. Aproape de fiecare dată descoperea că publicația era condusă prost și avea prea mult personal, deoarece directorii nu aveau experiența necesară în domeniul presei. Dădea afară jumătate din angajați și pune manageri din oamenii lui și, de obicei, reușea să inverseze balanța de plăți în câteva luni.

Cu asemenea metode, reușise să achiziționeze nouă ziare

orășenești, din Seattle în Carolina de Nord, și își construise astfel o bază de unde putea licita pentru unul dintre ziarele emblematice ale Americii, oricând s-ar fi ivit ocazia.

Kate mersese cu el în mai multe călătorii și, deși nu se îndoia că voia s-o ia de nevastă, tot nu era sigur, după experiența cu Susan, că-i putea cere unei femei să-și petreacă restul vieții făcând și desfăcând geamantane.

Și nu-l invidia pe Armstrong decât pentru că avea un fiu căruia să-i lase imperiul.

23
THE TIMES
29 octombrie, 1966

Tunelul Canalului Mânecii pornit în 1975.
Construcția va dura 4 ani

— Domnișoara Levitt mă va însoți la Paris, spuse Armstrong. Ia-mi două bilete de clasa întâi și apartamentul meu obișnuit de la „George V”.

Sally îi îndeplini ordinul ca pe o datorie de serviciu obișnuită. Zâmbi gândindu-se la toate promisiunile nerespectate pe care șeful ei avea să le facă în weekend și la toate cadourile oferite doar din gură. Luni dimineața ea va trebui să rezolve cu fata, în bani gheață, ca și cu predecesoarele ei – dar la un preț mult mai ridicat decât orice angajată temporară.

Luni dimineața, când Armstrong veni de la Paris, nu spuse nimic de Sharon. Sally presupuse că avea să audă de ea mai târziu.

— Cum a decurs întâlnirea cu Alexander Sherwood? întrebă ea, punându-i corespondența pe birou.

— Ne-am înțeles la preț pentru treimea lui din *Globe*, spuse Armstrong triumfător.

Sally nu mai apucă să-l întrebe despre detalii, pentru că el continuă:

— Mai departe, fă-mi rost de catalogul unei licitații de la Sotheby's din Geneva, care are loc joi dimineața.

Ea nici nu clipi, dădu trei pagini din agendă și recită:

— Joi dimineața ai întâlniri la zece, unsprezece și unsprezece patruzeci și cinci și prânzul cu William Barnetson, președintele agenției Reuters, pe care l-ai amânat deja de două ori.

— O să-l mai amânăm o dată, spuse Armstrong, fără să ridice privirea.

— Și întâlnirea cu secretarul-șef de la finanțe?

— Și toate, spuse el. Ia-mi două bilete la avionul de Geneva de miercuri seara și camera mea de la Richemond, cu vedere la lac.

Deci Sharon și-cum-o-mai-chema se calificase pentru a doua deplasare.

Sally bară toate cele șapte întâlniri scrise în agendă pentru ziua de joi, conștientă că Dick avea un motiv foarte serios să amâne un secretar ministerial și pe președintele de la Reuters. Oare ce voia să cumpere? Singurul lucru pe care-l cumpărase până atunci fuseseră ziarele și astea nu se luau de la o casă de licitație precum Sotheby's.

Sally îl rugă pe Benson să se ducă la sediul din strada Bond și să cumpere de la Sotheby's o copie a catalogului lor pentru licitația din Geneva. Când șoferul i-o aduse după o oră, fu și mai surprinsă. Dick nu fusese interesat până atunci de ouăle din pietre prețioase. Să fi fost sângele lui rusesc? Pentru că desigur, Sharon nu putea pretinde un Faberge pentru două nopți de muncă.

Miercuri seara, Dick și Sharon luară avionul spre capitala Elveției și se cazară la Le Richemond. Înainte de cină făcură o plimbare până la sala de licitație din centrul orașului, de la hotelul Bergues.

Armstrong privi oamenii de serviciu așezând scaune pentru o sută de persoane. Dădu încet ocol camerei, alegând locul de unde, odată așezat, putea vedea tribuna și masa cu nouă telefoane, situată pe o platformă de pe o latură a încăperii. Înainte de a pleca, se mai opri să arunce o ultimă privire.

Ajunși înapoi la hotel, se pregătiră să cineze. Armstrong porni cu pași mari către o masă retrasă, dintr-un colț, cu vedere la lac, și se așeză înainte ca șeful sălii să-i poată spune că masa aceea era rezervată pentru alt oaspete. Comandă, apoi îi dădu meniul lui Sharon.

Așteptând primul fel, își unse cu unt chifla de pe farfurie, o mancă și o luă și pe a lui Sharon. Ea continua să întoarcă

paginile catalogului de la Sotheby's.

— Pagina patruș'nouă, spuse el printre îmbucături.

Sharon dădu repede mai multe pagini. Ochii i se opriră asupra unui obiect al cărui nume nu-l putea pronunța.

— Va fi adăugat unei colecții? întrebă ea, sperând că avea să-l primească în dar.

— Da, răspunse el cu gura plină, dar nu colecției mele. Eu nici nu auzisem de Faberge până săptămâna trecută, recunosc. Face parte dintr-o tranzacție mai mare de-a mea.

Ochii lui Sharon alunecară pe pagină, citind cum capodopera fusese scoasă din Rusia prin contrabandă în 1917 și o descriere amănunțită; apoi văzu prețul.

Armstrong întinse mâna pe sub masă și i-o puse pe coapsă.

— Cât o să urci? întrebă ea.

Un chelner apăru cu un castron cu caviar și-l puse pe masă. Armstrong își trase repede mâna și-și îndreptă atenția asupra mâncării.

De la weekendul din Paris își petrecuseră toate nopțile împreună și Dick nu mai ținea minte de când nu mai fusese obsedat în așa măsură de o femeie – dacă fusese vreodată. Spre marea mirare a lui Sally, începuse să plece de la birou seara devreme și să nu revină decât a doua zi la zece.

În fiecare dimineață, la micul dejun, se oferea să-i cumpere cadouri, dar ea îl refuza întotdeauna, făcându-l să se teamă că o va pierde. Știa că nu era dragoste, dar, orice ar fi fost, spera să țină multă vreme. Îi fusese mereu groază de divorț, deși în ultimul timp n-o mai vedea pe Charlotte decât la reuniuni sociale și nici nu mai ținea minte când se culcaseră împreună ultima oară. Dar, spre ușurarea lui, Sharon nu pomeni nimic de căsătorie. Ea îi sugera doar să încerce să creeze împreună o viață pastorală cât mai fericită și el începea, încetul cu încetul, să-i facă pe plac în toate privințele.

După ce terminară caviarul, Armstrong își atacă friptura care umplea farfuria, astfel încât garniturile de legume comandate fură puse pe alte platouri. Folosind două

furculițe, mânca în același timp din două farfurii, în timp ce Sharon ciugulea o frunză de lăptucă și se juca distrată cu o bucățiță de somon afumat. El ar fi comandat și a doua prăjitură dacă ea n-ar fi început să-i netezească interiorul coapsei cu vârful degetelor de la picioare.

Își azvârli șervetul și porni spre lift, lăsând-o pe Sharon să-l urmeze la distanță de un pas. Intră și apăsă butonul cu numărul șapte tocmai la timp pentru a împiedica un cuplu în vârstă să li se alăture.

Când ajunseră la etajul lor, fu ușurat că nu era nimeni pe coridor, pentru că oricine ar fi observat cu ușurință în ce stare era.

După ce închise ușa dormitorului cu călcâiul, ea-l trase spre podea și începu să-i scoată cămașa.

— Nu mai pot să aștept, îi șopti.

A doua zi dimineața, Armstrong se așeză la masa pusă în apartament. Mâncă ambele gustări în timp ce verifica într-un ziar rata conversiei francilor elvețieni în lire.

Sharon se admira într-o oglindă lungă din capătul celălalt al camerei, îmbrăcându-se pe îndelete. Îi plăcea ce vedea și zâmbi înainte de a se îndrepta spre masă. Își puse piciorul lung și suplu pe brațul fotoliului lui Armstrong. Când începu să-și tragă ciorapul negru, el scăpă cuțitul pe covor. Când își schimbă picioarele, el se ridică și oftă când ea-și strecură brațele înăuntrul halatului lui.

— Avem timp? întrebă el.

— Nu-ți fă griji cu timpul, dragule, licitația începe la zece, șopti ea, desprinzându-și sutienul și trăgându-l pe podea.

Părăsiră hotelul cu câteva minute înainte de ora zece, dar cum obiectul care-l interesa pe Armstrong urma la rând mult mai târziu, probabil pe la unsprezece, se plimbară la braț spre centrul orașului, bucurându-se de căldura soarelui de dimineață.

Când intrară în holul hotelului, Armstrong simți o neliniște ciudată. În ciuda faptului că se târguise pentru tot ce-și dorise în viață, acum era prima oară când participa la o

licitație. Dar fusese bine informat de procedură și începu imediat să aplice instrucțiunile. Intrând, își dădu numele uneia dintre femeile îmbrăcate festiv care stăteau la o masă lungă. Vorbiră în franceză și el îi explică repede că-i interesa doar obiectul patruzeci și trei. Armstrong fu surprins să constate că toate locurile din sală erau ocupate, inclusiv cel pe care-l alesese în seara precedentă. Sharon îi arată două scaune libere în spate, în partea stângă a sălii. Armstrong dădu din cap. Când se așezară, un tânăr fără cravată se strecură pe un scaun din spatele lor.

Armstrong se asigură că vedea bine tribuna de licitație și masa telefoanelor cu operatoare, supercalificate. Nu stătea chiar așa de bine cum prevăzuse, dar nu vedea de ce nu și-ar fi îndeplinit obiectivul.

— Numărul șaptesprezece, începe licitația de pe podium.

Armstrong dădu la pagina respectivă din catalog și privi un ou de Paști argintat, sprijinit pe patru cruci cu numele emailat albastru al țarului Nicolae al II-lea, comandat în 1904 la Peter Carl Faberge pentru țarină. Începu să fie atent la desfășurarea procesului.

— Aud 10.000? întrebă licitatorul, privind în sală și făcu semn cu capul cuiva din spate. Cincisprezece mii.

Armstrong încercă să urmărească ofertele, deși nu era sigur din ce colțuri ale sălii veneau. Când numărul șaptesprezece fu vândut pentru suma de 45.000 franci, nu-și dădu seama cine era cumpărătorul. Fu surprins că licitatorul își lăsă ciocănelul jos fără triplul avertisment obișnuit.

Când se ajunsese la douăzeci și cinci, Armstrong se simțea puțin mai sigur pe el și la treizeci crezu că-i observă pe ofertanți. La numărul treizeci și cinci se simțea expert, dar la patruzeci, Oul de Iarnă din 1913, îi încercă din nou nervozitatea.

— Începem de la 20.000 de franci, strigă licitatorul.

Armstrong urmări cum ofertele urcau repede spre 50.000, treceau de această sumă, apoi ciocănelul se lăsă jos la 120.000 de franci, iar anonimatul cumpărătorului fu garantat de faptul că acesta se afla la celălalt capăt al unei

linii telefonice.

Armstrong simți cum încep să-i transpire palmele când numărul patruzeci și unu, Oul Chanticleer din 1896, încrustat cu perle și rubine, fu vândut cu 280.000 de franci. Începu să-și frământa degetele în timpul vânzării Oului Galben Juberov, numărul patruzeci și doi, mutându-și permanent ochii de la licitator la catalog.

Când se ajunsese la patruzeci și trei, Sharon îl strânse de mână și el reuși să zâmbească nervos.

În sală se auzi un murmur.

— Numărul patruzeci și trei, repetă licitatorul, cel de-al paisprezecelea Ou Imperial Aniversar. Această piesă unică a fost comandată de țar în 1910. Picturile au fost executate de Vasily Zulev și este considerat una dintre cele mai măiestrite realizări ale lui Faberge. Obiectul a stârnit deja mult interes, așa că începem de la 100.000 franci.

În cameră tăcu toată lumea, cu excepția licitatorului. Acesta ținea strâns ciocânelul în mâna dreaptă, încercând să depisteze ofertanții.

Armstrong își aminti instrucțiunile în legătură cu prețul de la care trebuia să intre. Dar își simțea tâmpetele zvâcnind când licitatorul pronunță: „O sută cincizeci de mii”, apoi, întorcându-se spre stânga, „La telefon se licitează 150.000 franci, 150.000”. Privi cu atenție auditoriul, apoi zâmbi: „Două sute de mii în centrul sălii”. Făcu o pauză și privi spre asistenta de la telefon; aceasta șopti ceva în receptor, apoi dădu din cap și se auzi imediat: „Două sute cincizeci de mii”. Își mută din nou atenția asupra sălii și văzu o nouă ofertă: „Am 300.000 franci”.

Femeia își informă clientul de la telefon și, după câteva momente, dădu din nou din cap. Toate capetele se întorceau de la ea la licitator, de parcă ar fi urmărit un meci de tenis filmat cu încetinitorul. „Trei sute cincizeci de mii”, spuse omul, privind în centrul sălii.

Armstrong se uită la catalog. Știa că nu venise încă timpul să înceapă să liciteze, dar nu se putea opri să nu-și frământa degetele.

— Patru sute de mii, spuse licitatorul, privind-o pe femeia de la telefon. Patru sute cincizeci de mii în centrul sălii.

Femeia de la telefon reacționează imediat.

— Cinci sute de mii. Șase sute de mii, spuse licitatorul, privind printre rândurile de scaune, în gol.

Cu asta, Armstrong mai învâță unul dintre trucurile licitațiilor.

Armstrong își întinse gâtul până văzu în sfârșit cine licita din sală. Ochii îi reveniră la femeia de la telefon, care dădu din nou din cap.

— Șapte sute de mii, spuse calm licitatorul.

Un bărbat așezat chiar în fața lui își ridică puțin catalogul.

— Opt sute de mii, strigă licitatorul. Un nou ofertant în spate.

Se întoarse spre femeia de la telefon, care stătu destul de mult să discute cu clientul ei.

— Nouă sute de mii? sugeră el, de parcă ar fi încercat s-o curteze.

Deodată, ea încuviință.

— Am o ofertă de 900.000 la telefon, spuse el, privind spre fundul sălii. Nouă sute de mii, repetă.

Dar de data asta nu primi niciun răspuns.

— Mai sunt oferte? întrebă licitatorul. Las obiectul la 900.000 franci. Avertizez, își ridică el ciocănelul. Las...

Când Armstrong își ridică mâna cu catalogul, licitatorului i se păru că-l flutura. Dar de fapt îi tremura mâna.

— Am un ofertant nou în stalul din dreapta, în spate.

Omul își îndreaptă din nou atenția către femeia de la telefon.

— Un milion o sută de mii? întrebă el, arătând spre telefon cu coada ciocănelului.

Armstrong stătea tăcut și nesigur de ce trebuia să mai facă, pentru că se convenise să dea doar un milion de franci. Oamenii începură să se întoarcă să-l vadă. El rămase tăcut, știind că femeia de la telefon va clătina din cap.

Ea clătină din cap.

— Am o ofertă de un milion, spuse licitatorul, arătând spre

Armstrong. Mai sunt și alte oferte? Atunci las obiectul la un milion.

Ochii lui cercetară auditoriul plini de speranță, dar nu primi niciun răspuns. În cele din urmă, lăsă ciocănelul jos și privindu-l pe Armstrong, spuse:

— Vândut domnului din stal pentru un milion de franci.

Spectatorii îl răsplătiră cu un ropot de aplauze.

Sharon îi strânse din nou mâna. Dar înainte ca Dick să-și recapete suflul, o femeie ingenunche lângă el:

— Completați formularul acesta, domnule Armstrong, și cineva de la recepție vă va da obiectul cumpărat.

Armstrong dădu din cap. După ce completează formularul, nu se duse însă la recepție, ci la cel mai apropiat telefon din holul clădirii. Formă un număr internațional și când i se răspunse, ceru „cu directorul”. Dădu ordin să fie trimis un milion de franci la casa Sotheby's din Geneva prin mandat telegrafic, așa cum conveniseră.

— Fă-o repede, adăugă Armstrong, pentru că nu intenționez să rămân aici mai mult decât e necesar.

Lăsă telefonul și se duse la funcționara de la recepție, căreia-i explică în ce fel se va face plata. În timpul acesta, tânărul fără cravată începu să formeze un număr internațional, cu toate că știa că-și va trezi șeful din somn.

Townsend se ridică în capul oaselor și ascultă atent:

— De ce-ar plăti Armstrong un milion de franci pentru un ou Faberge? întrebă el.

— Nu-mi dau seama, spuse tânărul. Așteptați, acum urcă sus cu fata. Mai bine mă țin după el. Vă sun imediat cum aflu ce pune la cale.

La prânz Armstrong părea atât de preocupat, încât Sharon socoti de bun-simț să tacă din gură până începea el să vorbească. Era evident că oul nu fusese cumpărat pentru ea. După ce-și puse jos ceașca de cafea goală, el îi ceru să-și împacheteze lucrurile, pentru că plecau spre aeroport într-o oră.

— Mai am doar o întâlnire, spuse el, și n-o să dureze mult.

Când o sărută pe obraz la intrarea în hotel înainte de a se

despărți, tânărul fără cravată știi pe cine ar fi preferat să urmărească.

— Ne vedem într-o oră, îl auzi el pe bărbat.

Apoi Armstrong se întoarse și aproape că alergă până la sala unde avusese loc licitația. Se duse direct la femeia așezată la masa lungă, care verifica facturi de cumpărare.

— Ce plăcere să vă revedem, domnule Armstrong, îi zâmbi ea de un milion de franci. Fondurile dumneavoastră au fost depuse prin transfer telegrafic. Dacă sunteți amabil să-l urmați pe colegul meu în birou, îi arată ea o ușă din spatele ei, vă veți putea ridica obiectul.

— Mulțumesc, spuse Armstrong, luând chitanța pentru opera de artă.

Se întoarse, gata să se lovească de un tânăr care stătea foarte aproape de el și intră în cameră, unde-i întinse chitanța unui bărbat în frac, așezat în spatele unei mese înalte.

Funcționarul verifică atent hârtiuța, îl privi scrutător pe domnul Armstrong, zâmbi și-l instrui pe omul de pază să aducă numărul patruzeci și trei. Oul Imperial Aniversar din 1910. Când omul se întoarse, era însoțit de licitator, care admiră încă o dată minunatul obiect înainte de a i-l prezenta clientului:

— Magnific, nu-i așa?

— Magnific, repetă Armstrong, înhățând obiectul de parcă ar fi fost o minge de rugby rătăcită.

Se întoarse apoi și plecă repede, așa că nu-l mai auzi pe licitator șoptindu-i funcționarului:

— Ciudat că nu l-am mai întâlnit până acum pe domnul Armstrong.

Portarul hotelului Bergues își duse mâna la șapcă în timp ce Armstrong urca în taxi ținând bine oul cu amândouă mâinile. Îi ordonă șoferului să-l ducă la banca Genevei și nu observă că un tânăr se urcă în taxiul care trecu imediat după al lui.

Intrând în banca unde nu mai călcase până atunci, Armstrong fu salutat de un bărbat înalt și slab, îmbrăcat în

costum deschis, care n-ar fi fost deplasat propunând un toast pentru mireasă la o nuntă de societate din Hampshire. Omul se înclină, semn că-l așteptase. Nu se oferă să ducă obiectul pe care-l ținea domnul Armstrong.

— Vă rog să mă urmați, domnule, spuse el în engleză, conducându-l pe Armstrong pe dalele de marmură, la lift.

Armstrong se întrebă cum îl recunoscuse. Intrară în lift și ușile se închiseră. Nu scoaseră niciun cuvânt în timpul urcării lente până la ultimul etaj. Ușile se deschiseră și bărbatul îl însoți pe un coridor lung, acoperit cu un covor gros, până ajunseră la ultima ușă. Acolo ciocăni discret, deschise ușa și anunță:

— Domnul Armstrong.

Un om în costum pepit, cu guler scrobit și cravată argintie înaintă și se prezentă ca Pierre de Montiaque, directorul executiv al băncii. Se întoarse către alt bărbat, așezat mai departe, la masa mare de ședințe, și-i arătă vizitatorului să stea în fața acestuia. Armstrong ocupă scaunul, puse oul Faberge pe masă și Alexander Sherwood se ridică și, aplecându-se, îi strânse călduros mâna.

— Îmi pare bine că vă revăd, spuse el.

— Și mie, zâmbi Armstrong, privindu-l în ochi pe omul cu care făcuse o înțelegere la Paris.

Sherwood luă Oul Imperial Aniversar din 1910 și-l examinează îndeaproape. Pe chip îi apărură un zâmbet.

— Va fi mândria colecției mele și fratele sau cumnata mea nu vor avea niciun motiv să fie suspicioși.

Zâmbi din nou și făcu semn bancherului care deschise un sertar, scoase un document și i-l dădu lui Armstrong.

Dick studie contractul pe care-l întocmise Stephen Hallet în săptămâna premergătoare vizitei la Paris. După ce verifică să nu existe modificări, semnă la capătul celei de-a cincea pagini și întinse documentul peste masă. Sherwood nu arătă niciun interes pentru conținut, ci doar întoarse foile și își puse semnătura lângă cea a lui Richard Armstrong.

— Prin urmare, putem conveni că părțile s-au înțeles? întrebă bancherul. Am în depozit 20 de milioane de dolari și

aștept instrucțiunile domnului Armstrong pentru a transfera banii în contul domnului Sherwood.

Armstrong dădu din cap. Alexander și Margaret Sherwood fuseseră de acord că 20 de milioane era un preț corect pentru treimea lor din ziarul *Globe* și Margaret spusese că va vinde după cumnatul ei, pentru aceeași sumă.

Ceea ce nu știa Margaret era că Alexander ceruse o mică recompensă pentru că inițiasse tranzacția: un ou Faberge, care n-avea să fie menționat în contractul oficial.

Armstrong plătise cu un milion în plus, dar era acum în posesia a 33,3 procente dintr-un ziar național care se lăudase cândva cu cel mai mare tiraj din lume.

— Deci afacerea noastră e încheiată, spuse De Montiaque, ridicându-se de pe locul lui din capul mesei.

— Nu chiar, spuse Sherwood, care rămase pe scaun.

Directorul executiv se așeză din nou stânjenit și Armstrong se foi pe loc. Simțea cum ceafa i se acoperă de sudoare sub guler.

— Deoarece domnul Armstrong a fost atât de cooperant, spuse Sherwood, mi se pare cinstit să-l răsplătim la fel.

După expresiile lor, fu clar că nici Armstrong, nici De Montiaque nu se așteptau la o asemenea intervenție. Alexander Sherwood începu să dezvăluie o informație legată de testamentul tatălui lui. Buzele lui Richard Armstrong se destinseseră într-un zâmbet.

Peste câteva minute, când părăsi banca și porni spre hotelul Richemond, considera că nu cheltuisese degeaba un milion de franci.

Townsend nu mormăi când fu trezit din somn a doua oară în noaptea aceea. Ascultă concentrat și șopti răspunsurile, de teamă să n-o deranjeze pe Kate. Când puse jos telefonul, nu mai simțea nevoia să doarmă. De ce-ar plăti Armstrong un milion de franci pentru un ou Faberge pentru a-l depune apoi la o banca elvețiană, de unde plecase după o oră cu mâinile goale?

Ceasul de lângă pat îi aminti că nu era decât 3:30

noaptea. O privi pe Kate, care dormea adânc. Mintea îi zbură la Susan; apoi înapoi la Kate și la cât de diferită era de cealaltă; la mama lui și la faptul că nu-l înțelegea; și, inevitabil, gândurile i se întoarseră la Armstrong și la felul cum ar putea să descopere ce pune la cale.

Când se ridică din pat mai târziu, Townsend era încă în dilemă. Și n-ar fi aflat nimic dacă peste câteva zile n-ar fi acceptat o convorbire cu taxă inversă de la o femeie din Londra.

24

Daily Telegraph
6 februarie, 1967

**Astăzi, Kosâgin se întâlnește
cu Wilson la Londra**

Întorcându-se în apartament, Armstrong găsi biletul de la Sharon și se înfurie. Ea îi scria simplu că nu voia să-l mai vadă până nu se hotăra.

Se prăbuși pe o canapea și-i citi cuvintele încă o dată. Îi dădu telefon și-l lăsă să sune în gol un minut întreg înainte de a-l pune în furcă.

Nu-și amintea să mai fi fost vreodată atât de fericit în viață și biletul lui Sharon îi amintea cât de mult făcea ea parte din această viață. Începuse chiar să-și vopsească părul și să-și facă regulat manichiura, pentru ca ei să nu-i bată mereu la ochi diferența dintre vârstele lor. După mai multe nopți nedormite și buchete de flori returnate, după zeci de telefoane zadarnice, își dădu seama că n-o putea aduce înapoi decât dacă ceda rugăminții ei. Încercase să se convingă înainte că ea nu vorbea serios, dar acum era clar că aceștia erau termenii în care era de acord să ducă o viață de întreținută a lui. Se hotărî să se ocupe vineri de problema aceasta.

În dimineața aceea, sosi la birou neobișnuit de târziu și o puse imediat pe Sally să-i facă legătura cu soția lui. După ce i-o dădu pe Charlotte, secretara începu să pregătească hârtiile pentru călătoria la New York și întâlnirea cu Margaret Sherwood. Era conștientă că Dick fusese un pachet de nervi toată săptămâna – o dată măturase ceașca de cafea de pe birou cu palma, făcând-o țândări. Nimeni nu părea să știe ce-l nemulțumea. Benson se gândea că era o femeie la mijloc; Sally bănuia că după ce pusese mâna pe 33,3 la sută din *Globe*, se simțea frustrat că trebuia să aștepte ca

Margaret Sherwood să se întoarcă din croaziera anuală înainte de a folosi informația obținută de la Alexander Sherwood.

— Fiecare zi îi dă lui Townsend o șansă în plus de a-mi lua urma, bombănea el iritat.

Dispoziția lui o determinase pe Sally să amâne discuția lor anuală despre mărirea salariului ei, care-l făcea întotdeauna pe Armstrong să-și iasă din fire. Dar începuse deja să amâne plata unor facturi și știa că în curând avea să fie nevoită să-l înfrunte, indiferent de proasta lui dispoziție.

Armstrong termină convorbirea cu soția lui și îi ceru lui Sally să vină la el. Ea sortase deja corespondența de dimineață, rezolvase scrisorile de rutină, schițase răspunsuri la celelalte și le puse pe toate în ordinea importanței. La cele mai multe era nevoie doar de o semnătură. Dar încă înainte de a închide ușa, el începu să-i dicteze cu furie. Cuvintele se rostogoleau și ea le îndrepta automat gramatica și știa că avea să fie nevoită să le tempereze.

După ce termină dictarea, el ieși în trombă pe ușă ca să se ducă la o întâlnire și ea nu mai apucă să-i spună nimic. Se hotărî să ridice problema salariului ei imediat după ce se întorcea. La urma urmei, de ce să-și amâne ea vacanța doar pentru că șefului nu-i păsa de viețile altora?

Când Armstrong se întoarse, Sally bătuse la mașină dictarea și pusese scrisorile care trebuiau semnate pe biroul lui. Nu se putu împiedica să nu-și dea seama că, în mod neobișnuit, respirația lui mirosea a whisky. Dar știa că nu mai putea amâna.

Prima întrebare pe care o puse el, înainte de a se așeza, fu:

— Cine naiba mi-a aranjat masa cu ministrul telecomunicațiilor?

— A fost cererea ta expresă, spuse Sally.

— În mod sigur nu, spuse Dick. Dimpotrivă, îmi aduc aminte că ți-am spus că nu vreau să-l mai văd pe dobitocul ăla niciodată.

Tonul îi era din ce în ce mai răstit:

— E incompetent, ca jumătate din guvernul ăsta afurisit.

Sally își încleșta pumnii:

— Dick, simt că trebuie să...

— Ce mai avem despre Margaret Sherwood?

— Nicio schimbare, spuse Sally. Se întoarce din croaziera ei la sfârșitul lunii și era aranjat să vă întâlniți a doua zi la New York. Ți-am rezervat biletul de avion și apartamentul obișnuit de la Pierre, cu vedere la Central Park. Pregătesc un dosar cu ultimele informații de la Alexander Sherwood. Înțeleg că și-a înștiințat deja cumnata de prețul la care ți-a vândut acțiunile și a sfătuit-o să procedeze la fel ca el.

— Bun. Mai e și altceva?

— Da. Eu, spuse Sally.

— Tu? întrebă Armstrong. De ce? Ce ai?

— Creșterea mea anuală de salariu a întârziat deja cu două luni și devin...

— Nu mă gândeam să-ți indexez anul ăsta.

Sally era gata să râdă, dar se opri văzând expresia patronului ei.

— Zău, Dick, știi că nu pot trăi din cât mă plătești.

— De ce nu? Alții par să se descurce destul de bine și nu se plâng.

— Fii rezonabil, Dick. De când m-a lăsat Malcom...

— Bănuiesc că ai de gând să pretinzi că e vina mea că te-a lăsat!

— Foarte probabil.

— Ce sugerezi?

— Nimic, dar cu orele suplimentare...

— Atunci poate a venit timpul să-ți cauți o slujbă cu solicitări mai puține.

Lui Sally nu-i venea să-și creadă urechilor:

— După douăzeci și unu de ani de muncă pentru tine, spuse ea, nu cred că ar mai fi cineva amator să mă angajeze.

— Adică ce vrei să spui? țipă Armstrong.

Sally se dădu înapoi, întrebându-se ce-l apucase. Era beat și nu știa ce vorbea? Sau băuse tocmai pentru a spune toate astea? Îl privi în ochi:

— Ce-i cu tine, Dick? Ți cer doar o mărire în acord cu

inflația, nu un spor adevărat.

— O să-ți spun ce-i cu mine, răspunse el. Mi-e silă de ineficiența din locul ăsta și de faptul că te-ai obișnuit să-ți fixezi întâlniri particulare în orele de serviciu.

— Nu e 1 aprilie, nu-i așa, Dick? încercă ea să detensioneze atmosfera.

— Să nu fii sarcastică aici cu mine, că o să vezi că sunt mai degrabă Idele lui Marte. Atitudinea asta mă convinge că a venit timpul să aduc pe cineva care o să-și facă treaba fără să se plângă tot timpul. Cineva cu idei noi, care să aducă în biroul ăsta disciplina de care ducem lipsă.

Și lovi cu pumnul maldărul de scrisori nesemnate. Sally tremura în fața lui și-l privea uluită. Benson avusese dreptate tot timpul.

— E fata aia, nu-i așa? spuse ea. Cum o chema? Sharon?

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Deci de-asta n-a mai trecut pe la mine.

— Nu știu despre ce vorbești, ți-pă Armstrong. E doar că...

— Ba știi exact despre ce vorbesc, îl repezi Sally. Nu mă poți prosti după atâția ani, Dick. I-ai oferit slujba mea, nu-i așa? Pot să-ți spun și cu ce cuvinte: „Astfel ni se vor rezolva toate problemele, draga mea. Vom fi mereu împreună.”

— N-am zis nimic de felul ăsta.

— A, ai folosit o replică diferită, nu?

— Pur și simplu am nevoie de o schimbare, spuse el șovăitor. O să am grijă să primești compensațiile cuvenite.

— Compensații? se supără Sally. Știi al naibii de bine că la vârsta mea îmi e aproape imposibil să-mi mai găsesc o slujbă. Și în orice caz, cum propui să mă „compensezi” pentru toate sacrificiile făcute pentru tine de-a lungul anilor? Cu un weekend mizerabil la Paris, poate.

— Cum îndrăznești să vorbești așa cu mine?

— O să vorbesc cum vreau eu cu tine.

— Continuă tot așa și-ai să regreti, fetițo.

— Nu sunt fetița ta, spuse Sally. De fapt, sunt unica persoană din organizația asta pe care n-o poți nici seduce, nici brusca. Te cunosc prea bine și prea de multă vreme.

— Așa e, prea de multă vreme. Din cauza asta, a sosit timpul să pleci.

— Pentru a fi înlocuită de Sharon, fără îndoială.

— Nu e treaba ta.

— Sper că e bună la pat, spuse Sally.

— Ce vrei să spui?

— Numai că atunci când a lucrat aici două ore a trebuit să-i rebat șapte din nouă scrisori pentru că nu scria corect și i le-am schimbat și pe celelalte două, fiindcă aveau adresa greșită. Dacă nu cumva voiai ca primul-ministru să-ți afle măsurile de costum.

— Era prima ei zi. O să învețe.

— Nu și dacă o să stai tot timpul cu pantalonii desfăcuți.

— Ieși afară înainte să pun paza să te arunce în stradă.

— Va trebui s-o faci singur, Dick, pentru că nimeni din personalul tău n-o să vrea s-o facă, spuse ea calmă.

El se ridică de pe scaun roșu la față și se sprijini cu palmele de birou, fulgerând-o cu privirea. Ea îi zâmbi, se întoarse și ieși liniștită din cameră. Din fericire, el nu auzi ropotul de aplauze care o întâmpină când intră în biroul ei, pentru că altfel ar fi fost și alții dați afară.

Armstrong ridică telefonul și formă un interior:

— Poarta. Cu ce vă pot ajuta?

— Sunt Dick Armstrong. D-ra Carr va părăsi clădirea în minutele următoare. Nu cumva s-o lăsați să plece cu mașina de scris și asigurați-vă că nu va mai călca niciodată în incinta companiei. E clar?

— Da, domnule, răspunse vocea neîncrezătoare de la celălalt capăt al firului.

Armstrong trânti receptorul, apoi îl ridică din nou și formă alt număr.

— Contabilitatea, spuse o voce.

— Dați-mi-l pe Fred Preston.

— Vorbește la telefon.

— Luați-l de la telefon.

— Cine îl caută?

— Dick Armstrong, mârâi el și linia amuți un moment.

Apoi auzi vocea contabilului-șef:

— Aici Fred Preston, Dick. Îmi pare rău că...

— Fred, Sally tocmai și-a dat demisia. Anulează-i cecul lunar și trimite-i înștiințarea acasă imediat.

Nu i se răspunse nimic.

— Mă auzi? țipă Armstrong.

— Da, Dick. Presupun că va primi compensațiile la care are dreptul și salariul în avans corespunzător cu anii de muncă, nu?

— Nu. Nu va primi decât ce i se datorează prin lege și e specificat în contractul de muncă.

— Sunt sigur că știi, Dick, Sally n-a avut niciodată contract. De fapt, ea e cea mai veche angajată a companiei. Nu crezi că în asemenea condiții...

— Mai zi o vorbă, Fred și o să primești și tu o înștiințare.

Armstrong trânti din nou receptorul și îl ridică a treia oară. De data asta formă un număr pe care-l știa pe de rost. I se răspunse imediat, dar interlocutorul nu scoase nicio vorbă.

— Sunt Dick, începu el. Înainte de a închide, află că tocmai am concediat-o pe Sally. A părăsit deja clădirea.

— E o veste minunată, dragul meu, spuse Sharon. Când încep?

— Luni dimineață. Ca secretară a mea, adăugă el după o scurtă șovăire.

— Ca asistenta ta personală, îi reaminti ea.

— Da, desigur, ca asistentă personală. De ce n-am discuta detaliile în weekend? Am putea zbura la iaht...

— Dar soția ta?

— Am sunat-o de dimineață și i-am spus că n-o să fiu acasă în weekend.

După o pauză lungă, Sharon se învoi:

— Mi-ar plăcea să petrec weekendul pe iaht cu tine, Dick, dar dacă ne întâlnim cu cineva în Monte Carlo, să nu uiți să mă prezinți ca asistenta ta personală, da?

Sally așteptă zadarnic ultimul salariu și Dick nu făcu nicio

încercare să ia legătura cu ea. Prietenii de la birou îi spuseră că d-ra Levitt – cum insistă să fie numită – îi luase locul și peste tot se instaurase haosul. Armstrong nu mai știa unde trebuia să se ducă, scrisorile rămăneau fără răspunsuri și era în permanență mânios. Nimeni nu se încumeta să spună că stătea în puterea lui să rezolve problema. Trebuia doar să dea un telefon.

Un avocat prieten îi spuse lui Sally în fața unui pahar, într-un local public, că, după douăzeci și unu de ani de muncă fără întreruperi, îl putea da în judecată cu succes pe Armstrong, pentru concediere nejustificată. Ea îi aminti că nu avea contract de angajare și știa foarte bine ce tactici ar folosi Armstrong dacă i-ar servi o citație. Într-o lună ar fi fost silită să-și abandoneze cazul pentru că n-ar mai fi avut cu ce să plătească toate cheltuielile de judecată. Văzuse lucrul acesta întâmplându-se de prea multe ori în trecut cu cei care vruseseră să-și capete drepturile.

Într-o după-amiază, Sally tocmai se întorsese de la o slujbă temporară când sună telefonul. Ridică receptorul și fu rugată să aștepte o legătură cu orașul Sydney. Se întrebă de ce nu pusese jos receptorul și așteptase până auzise vocea:

— Bună seara, doamnă Carr; numele meu e Keith Townsend și sunt...

— Da, domnule Townsend, știu foarte bine cine ești.

— Am sunat să-ți spun cât de neplăcut am fost impresionat de felul cum te-a tratat fostul dumatăle patron.

Sally nu făcu niciun comentariu.

— S-ar putea să te surprindă că aș vrea să-ți ofer o slujbă.

— Ca să afli ce pune la cale Dick Armstrong și ce ziar încearcă să cumpere?

Urmă o tăcere lungă și numai pârâitul de pe fir o anunța că nu se întrerupsese convorbirea.

— Da, spuse Townsend în cele din urmă. Exact la asta mă gândeam. Dar cel puțin așa-ți vei putea permite vacanța în Italia pentru care economiseai.

Sally nu știa ce să răspundă.

— De asemenea, ți-aș oferi toate compensațiile la care ești

îndreptățită după douăzeci și unu de ani de muncă, urmă Townsend.

Sally tăcu puțin, dându-și seama dintr-o dată de ce Dick îl considerase pe omul acesta un adversar redutabil.

— Mulțumesc, domnule Townsend, dar nu mă interesează, spuse ea cu fermitate și închise telefonul.

Prima ei reacție fu să sune la contabilitatea firmei Armstrong și să întrebe de ce nu-și primise banii. Fu lăsată să aștepte înainte de a i se face legătura la contabilul-șef.

— Când primesc ultimul salariu, Fred? întrebă ea. A întârziat mai mult de două săptămâni.

— Știu, dar, din păcate, am primit instrucțiuni să nu-l trimit, Sally.

— De ce nu? întrebă ea. Am tot dreptul.

— Îmi dau seama, spuse Fred, dar...

— Dar ce?

— Se pare că în ultima săptămână ai avut un accident pentru care ai fost taxată. Mi s-a spus că era o ceașcă de porțelan fin chinezesc.

— Ticălosul, spuse Sally. Nici măcar nu eram în cameră când a făcut-o țândări.

— Și ți-a mai scăzut două zile fiindcă ți-ai luat liber din orele de serviciu.

— Dar știe foarte bine că el mi-a spus să nu-i stau în drum, ca să...

— Toți știm asta, Sally. Dar el nu mai vrea să asculte.

— Știu, Fred, spuse ea. Nu e vina ta. Apreciez că riști vorbind acum cu mine. Mulțumesc.

Închise și se așeză la masa din bucătărie, cu ochii în gol. După o oră, ridică din nou receptorul și ceru o comandă internațională.

În Sydney, Heather băgă capul pe ușă:

— Ai o convorbire cu taxă inversă de la Londra, spuse ea. O doamnă Sally Carr. Vorbești?

Peste două zile, avionul lui Sally ateriză la Sydney. După ce se odihni o noapte, începu golirea de informații. Townsend

plătise cu 5.000 de dolari un fost conducător al serviciului australian de informații ca să conducă interviul. La capătul unei săptămâni, Sally spusese tot și Townsend se întreba dacă mai exista ceva de aflat despre Richard Armstrong.

În ziua în care ea trebuia să se întoarcă în Anglia, el îi oferă o slujbă cu normă întreagă la biroul lui din Londra.

— Mulțumesc, domnule Townsend, spuse ea, luând cecul de 25.000 de dolari și adăugă cu un zâmbet dulce: Mi-am petrecut aproape o jumătate de viață slujind un monstru și, după o săptămână în apropierea dumatăle, nu cred că vreau să-mi petrec și cealaltă jumătate tot în slujba unul monstru.

După ce Sam o duse pe Sally la aeroport, Townsend și Kate ascultară înregistrările ore în șir. Și se învoiră amândoi că trebuia s-o contacteze pe Margaret Sherwood înaintea lui Armstrong dacă Townsend voia să pună mâna pe restul acțiunilor ziarului *Globe*. Margaret Sherwood era cheia cu care puteau obține controlul absolut asupra trustului.

După ce Sally le explicase de ce Armstrong licitase un milion de franci la Geneva pentru un ou prețios, Townsend trebuia doar să descopere care era echivalentul unui Faberge pentru doamna Margaret Sherwood.

Kate sări din pat în toiul nopții și dădu drumul la banda a treia. Keith își ridică adormit capul de pe pernă când auzi cuvintele „amanta senatorului”.

25
Ocean Times
6 iunie, 1967

Bun venit la bord!

Keith ateriză pe aeroportul Kingston cu patru ore înainte ca vasul să acosteze. Trecu de vamă și luă un taxi către biroul de rezervări de pe chei. Un bărbat îmbrăcat cu o elegantă uniformă albă și cu lanțuri de aur cam multe pentru un simplu funcționar îl întrebă cu ce-l putea servi.

— Aș vrea să rezerv o cabină de clasa întâi pe vasul de croazieră *Regina Elisabeth*, până la New York, spuse Townsend. Mătușa mea e deja la bord în călătoria ei anuală și mă gândeam să găsesc o cabină aproape de a ei.

— Cum se numește mătușa dvs.? întrebă funcționarul.

— Doamna Margaret Sherwood, răspunse Townsend.

Omul urmări cu degetul lista pasagerilor:

— A, da. Doamna Sherwood are apartamentul Trafalgar, ca de obicei. E la nivelul trei. Avem doar o singură cabină de clasa întâi acolo, dar e aproape de a doamnei.

Funcționarul desfășură o schemă mare a interiorului vasului și-i arată cele două cabine. A doua era mult mai mare decât prima.

— Cum nu se poate mai bine, spuse Townsend, întinzând una din cărțile lui de credit.

— S-o înștiințăm pe mătușa dumneavoastră că urcați la bord? întrebă îndatoritor funcționarul.

— Nu, spuse Townsend, fără să-și piardă cumpătul. Ar strica surpriza.

— Dacă doriți să vă lăsați bagajele la mine, vor fi urcate la bord imediat după ce vaporul acostează.

— Mulțumesc, spuse Townsend. Îmi puteți spune cum să ajung în centrul orașului?

Îndepărtându-se de chei, începu să se gândească la Kate și

se întrebă dacă reușise să plaseze articolul în publicația vaporului.

Intră în trei tutungerii pe drumul spre centrul Kingstonului și cumpără *Time*, *Newsweek* și toate ziarele locale. Apoi se opri la primul restaurant cu specific de american express, se așază la o masă din colț și mănă în liniște și pe îndelete.

Ziarele altor popoare îl fascinasera întotdeauna, dar știa că va părăsi insula fără cea mai mică dorință de a fi proprietarul *Times*-ului din Jamaica, un ziar care nu oferea mai mult de cincisprezece minute de lectură, chiar dacă-i acordai toată atenția. Printre articolele despre cum își petrecuse ziua nevasta ministrului agriculturii sau despre motivele pentru care echipa națională de cricket pierdea în mod constant, gândurile îi reveneau la informațiile înregistrate în Sydney de la Sally Carr. Îi era greu să creadă că Sharon era chiar atât de incompetentă cum pretindea secretara, dar, dacă se lua după ea, însemna că fata era într-adevăr remarcabilă în pat.

Plătind prânzul banal, Townsend ieși din restaurant și începu să se plimbe prin oraș. Era prima dată când privea un loc cu ochi de turist, de la vizita la Berlin, din studenție. Se uita la ceas la fiecare câteva minute, dar gestul nu făcea timpul să treacă mai repede. În cele din urmă, auzi în depărtare sunetul unei sirene de ceață: vasul intra în sfârșit în port. Porni imediat către chei. Când ajunse, echipajul așeză puntea mobilă. Pasagerii se revărsară pe țărm, părând recunoscători că se află din nou pe pământ. Townsend urcă la bord și rugă un steward să-i arate cabina lui.

După ce-și despachetă lucrurile, începu să inspecteze nivelul trei. Fu încântat să descopere că doamna Sherwood stătea la mai puțin de un minut depărtare de el, dar nu făcu nicio încercare de a o aborda. Își folosi ora următoare familiarizându-se cu vasul și-și încheie incursiunea în ospătăria Reginei.

Stewardul-șef îi zâmbi bărbatului nepotrivit îmbrăcat care intră în uriașa și pustia sală de mese, pregătită pentru cină.

— Vă pot ajuta, domnule? întrebă el, încercând să nu

sugereze prin ton că i se părea că pasagerul din fața lui greșise puntea.

— Așa sper, spuse Townsend. Tocmai am urcat pe vas și voiam să știu unde m-ați așezat pentru cină.

— Restaurantul acesta este numai pentru pasagerii de la clasa întâi, domnule.

— Atunci am nimerit bine, spuse Townsend.

— Numele dumneavoastră este...? întrebă fără convingere stewardul.

— Keith Townsend.

— Sunteți la masa opt, domnule Townsend, spuse omul după ce consultă lista pasagerilor.

— E și doamna Margaret Sherwood la masa aceea, din întâmplare?

Stewardul controla din nou:

— Nu, domnule, doamna e la masa trei.

— N-ați putea să-mi găsiți un loc la masa trei? întrebă Townsend.

— Mi-e teamă că nu, domnule. Niciunul dintre pasagerii de la masă nu a părăsit vasul la Kingston.

Townsend își scoase portofelul și extrase din el o bancnotă de o sută de dolari.

— Dar presupun că dacă-l mutăm pe arhiepiscop la masa căpitanului, problema se poate rezolva.

Townsend zâmbi și se întoarse să plece.

— Scuzați-mă, domnule, doriți să stați chiar lângă doamna Sherwood?

— Ar fi minunat, spuse Townsend.

— S-ar putea să fie cam dificil. Vedeți, a fost cu noi de la începutul croazierei și a trebuit s-o mutăm deja de două ori pentru că nu-i băga în seamă pe tovarășii de masă.

Townsend își scoase a doua oară portofelul și de data asta plecă sigur că va fi așezat lângă persoana care-l interesa.

Când se întoarse în cabină, ceilalți pasageri începeau să se întoarcă la bord. Făcu un duș, se schimbă și reciti caracterizarea doamnei Sherwood, întocmită de Kate. Cu câteva minute înainte de ora opt, se îndreptă spre sala de

mese.

Un cuplu era deja acolo. Bărbatul se ridică imediat și se prezentă:

— Doctorul Arnold Percival din Ohio, spuse el, scuturând mâna lui Townsend. Și ea e iubita mea soție, Jenny, tot din Ohio, râse el dogit.

— Keith Townsend, le spuse el. Sunt din...

— Australia, dacă nu greșesc, domnule Townsend, spuse doctorul. Ce bine că te-au pus la masa noastră. Tocmai m-am pensionat și eu și Jenny ne dorim să mergem într-o croazieră de ani de zile. Dumneata cu ce prilej ești la bord?

Înainte ca Townsend să poată răspunde, la masă veni un alt cuplu.

— Dânsul e Keith Townsend, din Australia, spuse doctorul Percival. Dă-mi voie să ți-i prezint pe doamna și domnul Osborne din Chicago, Illinois.

Tocmai dăduseră mâna, când doctorul spuse:

— Bună seara, doamnă Sherwood. Vi-l prezint pe Keith Townsend.

Keith știa din caracterizarea lui Kate că doamna Sherwood avea șaiszeci și șapte de ani, dar era clar că-și cheltuia mult timp și bani încercând să nege acest lucru. Se îndoia că fusese vreodată frumoasă, dar expresia „bine conservată” îi veni imediat în minte. Rochia ei de seară era modernă, deși poate puțin cam scurtă. Townsend îi zâmbi de parcă ar fi avut cu douăzeci și cinci de ani mai puțin.

Când auzi prima oară accentul australian al lui Keith Townsend, doamna Sherwood își ascunse cu greu dezaprobarea, dar, din fericire, sosirea celorlalți pasageri îi distrase atenția. Townsend nu reținu numele generalului, dar femeia se prezentă Claire Williams și se așeză lângă doctorul Percival la capătul îndepărtat al mesei. Townsend îi zâmbi, dar ea nu-i răspunse.

Înainte ca Townsend să se așeze, doamna Sherwood vru să știe de ce fusese mutat arhiepiscopul.

— Cred că-l văd la masa căpitanului, spuse Claire.

— Sper să revină mâine, spuse doamna Sherwood și

începu imediat o conversație cu domnul Osborne, care stătea la dreapta ei.

Nu vorbi deloc cu Townsend, așa că el fu obligat să pălăvrăgească cu doamna Percival, străduindu-se în același timp să asculte conversația doamnei Sherwood, o încercare destul de dificilă.

Abia dacă schimbase câteva cuvinte cu doamna Sherwood când terminară felul principal. La cafea, Claire îl întrebă din capătul celălalt al mesei dacă vizitase vreodată Anglia.

— Da, am fost la Oxford după război, recunosc Townsend, pentru prima dată după cincisprezece ani.

— La ce colegiu? întrebă doamna Sherwood, răsucindu-se spre el.

— Worcester, răspunse el încântător.

Dar aceasta se dovedi a fi singura întrebare pe care i-o adresă ea în cursul serii. Când o văzu plecând, Townsend se ridică de la masă, întrebându-se dacă trei zile aveau să fie suficiente. Terminându-și cafeaua, le spuse noapte bună lui Claire și generalului și se întoarse să studieze din nou dosarul. Caracterizarea nu cuprindea calificative ca „snoabă” sau „cu prejudecăți”, dar Sally n-o întâlnise niciodată pe Margaret Sherwood în carne și oase.

A doua zi la micul dejun, singurul loc liber era cel de la dreapta lui Townsend, dar, deși el plecă ultimul, doamna Sherwood nu apărui. Îi aruncă o privire lui Claire, întrebându-se dacă s-o urmeze sau nu, dar renunță, pentru că nu făcea parte din plan. Se plimbă o oră pe punte, sperând s-o întâlnească, dar n-o mai revăzu în dimineața aceea.

Când sosi la prânz cu câteva minute mai târziu, fu deconcertat văzând că doamna Sherwood se mutase pe cealaltă latură a mesei, între general și doctorul Percival. Nici nu ridică privirea la el când se așeză. Când sosi și Claire puțin mai târziu, nu-i rămase decât să se așeze lângă Townsend, dar începu imediat să discute cu domnul Osborne.

Townsend încercă să audă conversația doamnei Sherwood

cu generalul, sperând că va putea interveni și el, dar ea nu spunea decât că se afla la a nouăsprezecea croazieră în jurul lumii și că de acum cunoștea vasul aproape la fel de bine ca echipajul.

Lui Townsend îi era teamă că planul lui nu se desfășura deloc bine. Să atace direct? Kate îl sfătuisese cu tărie să n-o facă.

— Nu trebuie s-o credem proastă, îl prevenise ea când se despărțiseră la aeroport. Ai răbdare și o să se ivească și ocazia.

Se întoarse și el spre dreapta, când îl auzi pe doctorul Percival întrebând-o pe Claire dacă citise *Requiem pentru o călugăriță*.

— Nu, răspunse ea, n-am citit-o. E bună?

— A, eu am citit-o, spuse doamna Sherwood și-ți pot spune că e departe de marile opere ale autorului.

— Regret să aud asta, Doamnă Sherwood, spuse Townsend, puțin prea repede.

— Și de ce, domnule Townsend? întrebă ea, incapabilă să-și ascundă surpriza că el cunoștea chiar și numele autorului.

— Pentru că am privilegiul de a-l publica pe domnul Faulkner.

— Habar n-aveam că ești editor, spuse doctorul Percival. Ce interesant! Pariez că pe vasul ăsta sunt o mulțime de oameni care ți-ar putea spune povestiri bune.

— Poate chiar și la masa noastră, spuse Townsend, ocolind privirea doamnei Sherwood.

— Spitalele sunt surse inepuizabile de povestiri, continuă doctorul Percival. Dacă nu știu eu...

— Adevărat, spuse Townsend, care începuse să se distreze. Dar nu e de ajuns să ai o poveste bună. Trebuie să fii capabil s-o pui pe hârtie. Asta cere într-adevăr talent.

— Pentru ce companie lucrezi? întrebă, pe un ton voit neglijent, doamna Sherwood.

Townsend zvârlise momeala și ea se arunca s-o prindă.

— Schumann & Co., din New York, răspunse el, la fel de nepăsător.

Atunci generalul începu să-i spună lui Townsend câte persoane îl îndemnaseră să-și scrie memoriile. Apoi începu să le împărtășească tovarășilor de masă o mostră din primul capitol.

Townsend nu se miră când văzu că, la cină, doamna Sherwood stătea din nou lângă el. În timp ce savurau somonul afumat, îi explică amănunțit doamnei Percival cum ajungea o carte pe lista de *best-seller-uri*.

— Îmi dați voie să vă întrerup, domnule Townsend? întrebă repede doamna Sherwood, când se aducea mielul.

— Desigur, doamnă Sherwood, spuse Townsend, întorcându-se spre ea.

— M-ar interesa să știu în ce departament lucrați la Schumann.

— În niciun departament anume, spuse el.

— Nu sunt sigură că înțeleg, spuse doamna Sherwood.

— Păi, vedeți, eu sunt proprietarul companiei.

— Asta înseamnă că puteți trece peste hotărârea unui editor? întrebă doamna Sherwood.

— Pot trece peste hotărârea oricui, spuse Townsend.

— Știți... spuse ea, oprindu-se ca să fie sigură că nimeni altcineva nu le asculta conversația; oricum nu conta, pentru că Townsend știa ce-i va cere. Am trimis un manuscris la Schumann acum câțva timp. Peste trei luni n-am primit decât un bilet de respingere, fără nicio explicație.

— Regret, spuse Townsend, făcând o pauză înainte de a continua cu replica bine pregătită: Desigur, e adevărat că multe din manuscrisele pe care le primim nu sunt citite deloc.

— Dar de ce? întrebă ea neîncrezătoare.

— Păi, orice editură mare primește cam o sută până la două sute de manuscrise pe săptămână. Nu-și permite nimeni să angajeze personal suficient ca să le citească pe toate. Așa că nu trebuie să fiți prea deprimată.

— Atunci cum reușește un romancier debutant ca mine să atragă atenția asupra lucrării lui? șopti ea.

— Sfatul meu pentru cei care se confruntă cu problema

asta e să-și găsească un agent bun – cineva care să știe exact la ce editură să trimită și chiar ce redactor ar fi interesat de manuscrisul respectiv.

După asta, Townsend începu să-și mănânce friptura, așteptând ca doamna Sherwood să-și ia inima în dinți. „Las-o pe ea să conducă discuția”, îi avertizase Kate, „ca să nu aibă niciun motiv de suspiciune.” Mâncă fără să-și ridice ochii din farfurie.

— Presupun că nu veți avea amabilitatea să-mi citiți manuscrisul și să-mi oferiți o opinie profesională, începu ea sfidător.

— Aș fi încântat, spuse Townsend.

Doamna Sherwood zâmbi.

— Trimiteți-l la biroul meu de la Schumann când ne întoarcem la New York. O să am grijă ca unul din redactorii experimentați să-l citească și să-mi alcătuiască un referat detaliat.

Doamna Sherwood își strânse buzele, apoi spuse:

— Dar îl am cu mine la bord. Vedeți, croaziera mea anuală îmi oferă întotdeauna ocazia să fac unele mici revizuri.

Townsend ar fi vrut să-i spună că știa, datorită bucătăresei cumnatului ei. Dar se mulțumi cu:

— Atunci de ce nu treceți pe la mine să mi-l lăsați, ca să citesc măcar primele două capitole și să-mi dau seama ce stil aveți?

— Chiar vreți, domnule Townsend? Ce amabil din partea dumneavoastră! Știți, dragul meu soț obișnuia să spună că omul nu trebuie să-i creadă pe toți australienii niște ocnași.

Townsend râse și Claire se aplecă peste masă:

— Sunteți domnul Townsend menționat în articolul ziarului *Ocean Times* din dimineața aceasta? întrebă ea.

Townsend păru surprins:

— Habar n-am, spuse el. Nu l-am văzut.

— Scrie despre un anume Richard Armstrong, care lucrează tot în industria editorială.

Niciunul dintre ei nu băgă în seamă reacția doamnei Sherwood.

— Îl cunosc pe Richard Armstrong, admise Townsend, așa că e posibil să fiu menționat în articol.

— A câștigat o medalie de vitejie, îi întrerupse generalul, asta-i singurul lucru bun care se spune despre el în articol. Dar nu poți crede tot ce se scrie în ziare.

— Sunt de acord, spuse Townsend, în timp ce doamna Sherwood se ridica și părăsea masa fără ca măcar să le spună noapte-bună.

După plecarea ei, generalul începu să-i regaleze pe doctorul Percival și pe doamna Osborne cu cel de-al doilea capitol al autobiografiei lui. Claire se ridică și spuse:

— Nu vă opriți, domnule general, sunt obosită și mă duc la culcare.

Townsend nu-i aruncă nicio privire. Peste câteva minute, în timp ce bătrânul soldat era evacuat de pe plajă la Dunkirk, se scuză și el, plecă de la masă și se întoarse în cabină.

Tocmai ieșise de sub duș când auzi o bătaie în ușă. Zâmbi, își puse halatul de prosop din dotarea cabinei și traversă agale camera. Cel puțin, dacă doamna Sherwood îi dădea manuscrisul acum, avea un pretext s-o întâlnească între patru ochi a doua zi.

— Bună seara, doamnă Sherwood, era pe cale să spună, când o văzu pe Kate în fața lui, puțin neliniștită.

Ea intră repede și închise ușa.

— Ne-am înțeles să ne întâlnim numai în cazuri de urgență, spuse Keith.

— E o urgență, spuse Kate, dar nu puteam să risc să-ți spun la masă.

— Din cauza asta m-ai întrebat despre articol când trebuia să discutăm despre piesa care se joacă pe Broadway?

— Da, răspunse Kate. Nu uita că eu am avut două zile în plus ca s-o cunosc și tocmai m-a sunat în cabină să mă întrebe dacă eu cred că te ocupi într-adevăr de edituri.

— Și tu ce i-ai spus? întrebă Keith, dar tocmai atunci se auzi o bătaie în ușă.

El își duse un deget la buze și arătă spre duș. Așteptă să

se tragă perdeaua, apoi deschise ușa.

— Doamnă Sherwood, o întâmpină el, mă bucur că vă văd. Ce mai faceți?

— Bine, mulțumesc, domnule Townsend. M-am gândit să vă las asta acum, spuse ea, întinzându-i un manuscris gros. În caz că nu aveți altceva de făcut.

— Sunteți foarte atentă, spuse Keith, luând manuscrisul. Vreți să ne întâlnim mâine după micul dejun? V-aș comunica primele impresii.

— Într-adevăr, domnule Townsend? Abia aștept să aflu cum o să vi se pară, spuse ea, adăugând după o scurtă șovăire: Sper că nu vă deranjez.

— Să mă deranjați? repetă Keith nedumerit.

— Când veneam pe culoar mi s-a părut că aud voci.

— Probabil că m-ați auzit fredonând sub duș, improvizează Keith neconvingător.

— A, așa se explică, spuse doamna Sherwood. Bun, sper că veți găsi timp să citiți în seara asta câteva pagini din *Amanta senatorului*.

— În mod sigur, spuse Keith. Noapte bună, doamnă Sherwood.

— O, spune-mi Margaret.

— Eu sunt Keith, zâmbi el.

— Știu. Tocmai am citit articolul despre dumneata și domnul Armstrong. Deosebit de interesant. Cum poate fi cineva atât de rău?

Keith închise ușa fără niciun comentariu. Se întoarse și o văzu pe Kate ieșind de sub duș îmbrăcată în halatul geamăn cu al lui. Mergând spre el, cordonul i se desprinsese și reverele se desfăcură puțin:

— O, spune-mi Claire, zise ea, strecurându-i mâna pe după mijloc.

El o trase spre el.

— Cum poți fi atât de rău? râse ea.

— Uite că pot, spuse el și se prăbușiră amândoi pe pat.

— Keith, șopti ea, nu crezi că ar trebui să începi să citești manuscrisul?

La doar câteva ore după ce Sharon i se mută din dormitor în birou, Armstrong își dădu seama că Sally nu exagerase în legătură cu aptitudinile ei de secretară. Dar era prea mândru pentru a recunoaște deschis.

Pe la sfârșitul celei de-a doua săptămâni, avea biroul ticsit de grămezi de scrisori fără răspuns, sau, și mai rău, de răspunsuri pe care nu le putea semna. După atâția ani cu Sally, uitase că rareori cheltuia mai mult de câteva minute pe zi verificând-o, înainte de a semna tot ce-i pune ea în față. De fapt, singurul document semnat în perioada aceea fu contractul lui Sharon, pe care era limpede că nu și-l întocmise singură.

În marșea celei de-a treia săptămâni, Armstrong se prezentă la Camera Comunelor să ia prânzul cu ministrul sănătății, dar descoperi că era așteptat abia a doua zi. Se întoarse furios la birou după douăzeci de minute.

— Dar ți-am spus că azi iei masa cu președintele de la Nat West, insistă Sharon. Tocmai a sunat de la Savoy să întrebe unde ești.

— Unde m-ai trimis, latră el. La Camera Comunelor.

— Mi se cere să fac totul în locul tău?

— Sally reușea, spuse Armstrong, abia stăpânindu-și mânia.

— Dacă aud din nou numele femeii aceleia, jur că te părăsesc.

Armstrong nu mai comentă, ieși val-vârtej la mașină și-i ordonă lui Benson să-l ducă la Savoy cât mai repede posibil. Când ajunse la restaurant, Mario îi spuse că oaspetele lui tocmai plecase. Și când se întoarse la birou i se spuse că Sharon se dusese acasă, acuzând o migrenă ușoară.

Armstrong se așeză la birou și formă numărul lui Sally, dar nu-i răspunse nimeni. Continuă s-o sune cel puțin o dată pe zi, dar îi răspunse numai robotul. La sfârșitul săptămânii îi ceru lui Fred să-i achite cecul lunar.

— Dar i-am trimis deja înștiințarea, îi aminti contabilul-șef.

— Nu comenta, Fred, spuse Armstrong. Plătește-i.

În cea de-a cincea săptămână, temporarele începură să se perinde la intervale de câteva zile, unele rămânând doar câteva ore. Dar Sharon fu cea care se nimeri să deschidă plicul de la Sally. Înăuntru era cecul, rupt în două și un bilet: „Am fost deja plătită cum se cuvine pentru munca din ultima lună.”

Când Keith se trezi a doua zi dimineăta, fu surprins s-o vadă pe Kate deja îmbrăcată, citind manuscrisul doamnei Sherwood. Ea se aplecă și-l sărută înainte de a-i da primele șapte capitole. El se ridică în capul oaselor, clipi de câteva ori, întoarse prima filă și citi prima propoziție: „Când ea ieși din piscină, umflătura din slipul lui începu să crească”. Întoarse capul spre Kate.

— Citește mai departe, îl îndemnă ea. E și mai succulent.

Keith terminase vreo patruzeci de pagini când Kate sări din pat (purta halatul lui) și se îndreptă spre duș.

— Nu te mai obosi, îi spuse ea. Ți spun eu mai târziu cum se termină.

Când reapăru, Keith era la jumătatea capitolului al treilea. Lăsă restul paginilor să cadă pe podea.

— Ce crezi? o întrebă.

Ea trase cearceaful de pe el și-i privi lung trupul gol.

— Judecând după reacția ta, ori mă mai găsești încă atrăgătoare, ori am pus mâna pe un *best-seller*.

Cam peste o oră, când Keith se duse la micul dejun, la masă stăteau numai Kate și doamna Sherwood, adâncite în conversație. Când se așeză și el, tăcură amândouă.

— Presupun că nu... începu doamna Sherwood.

— Ce anume? întrebă Keith cu nevinovăție.

Kate întoarse capul pentru a-și ascunde expresia.

— Că ați răsfoit romanul meu.

— Răsfoit? se miră Townsend. L-am citit din scoarță în scoarță. Un lucru e clar, doamnă Sherwood: nimeni de la Schumann nu s-a uitat pe el. Dacă ar fi făcut-o, editura l-ar fi înhățat imediat.

— O, chiar credeți că e așa de bun? spuse doamna Sherwood.

— Cu siguranță, spuse Townsend. Și nu pot decât să sper că, în ciuda refuzului nostru inițial, pripit și de neiertat, îi veți permite totuși editurii Schumann să vă facă o ofertă.

— Bineînțeles, spuse doamna Sherwood cu entuziasm.

— Bun. Totuși, permiteți-mi să observ că acesta nu e locul cel mai bun pentru a discuta termenii unui contract.

— Desigur, înțeleg, Keith, spuse ea. De ce nu vii puțin mai târziu în cabina mea? Pe la zece și jumătate? sugeră ea, după ce se uită la ceas.

— Perfect, încuviință Townsend.

Ea-și împături șervetul și el se ridică în picioare politicos.

— Ai mai aflat ceva? o întrebă pe Kate când doamna Sherwood nu mai putea să-i audă.

— Nu cine știe ce, spuse ea, ciugulind dintr-o bucată de pâine prăjită cu stafide. Dar nu cred că a luat de bună afirmația ta că i-ai citit tot manuscrisul.

— De ce spui asta? întrebă Townsend.

— Pentru că tocmai mi-a spus că ți-ai petrecut noaptea trecută cu o femeie.

— Zău? spuse Townsend, iar după o pauză adăugă: Și ce ți-a mai spus?

— A comentat amănunțit articolul din *Ocean Times* și m-a întrebat dacă...

— Bună dimineața, Townsend. Bună dimineața, scumpă doamnă, spuse generalul ocupându-și locul.

Kate îi zâmbi fermecător și se ridică.

— Noroc, spuse ea liniștită.

— Mă bucur că am ocazia să schimb o vorbă între patru ochi cu dumneata, Townsend. Vezi, adevărul este că mi-am scris deja primul volum din memorii și cum se întâmplă să-l am chiar aici, cu mine, mă întrebam dacă n-ai vrea să-l citești și să-mi acorzi o opinie profesională.

Lui Townsend îi trebuiră douăzeci de minute ca să scape de o carte pe care nu voia nici s-o citească, nici s-o publice. Generalul îi răpi aproape tot timpul în care s-ar fi putut

pregăti pentru întâlnirea cu doamna Sherwood. Se întoarse în cabină și mai parcurse o dată în grabă notițele lui Kate înainte de a se îndrepta spre apartamentul doamnei Sherwood. Ciocăni la ușă imediat după 10:30 și i se răspunse prompt.

— Îmi plac persoanele punctuale, spuse ea.

Apartamentul Trafalgar se răsfăța pe două nivele și avea și balcon. Doamna Sherwood își conduse musafirul până la cele două fotolii confortabile din centrul salonului.

— Dorești o cafea, Keith? întrebă ea, așezându-se în fața lui.

— Nu, mulțumesc, Margaret, tocmai am băut una.

— Desigur, spuse ea. Trecem la afaceri?

— Bineînțeles. Așa cum ți-am spus mai devreme, reluă Townsend, editura Schumann va considera un privilegiu să-ți publice romanul.

— Ce palpitant, spuse doamna Sherwood. Ce mult aș vrea ca scumpul meu soț să mai fie în viață. El îmi spunea întotdeauna că într-o zi voi fi publicată.

— Ți-am oferit un avans de 100.000 de dolari, continuă Townsend și zece la sută din vânzări după ce ne acoperim avansul. După ediția cartonată, încă un tiraj pe hârtie simplă după douăsprezece luni și prime bănești în fiecare săptămână în care apari pe lista de *best-seller* din *New York Times*...

— O! chiar crezi că mica mea încercare poate apărea pe lista de *best-seller*?

— Pot să pun rămășag, spuse Townsend.

— Chiar așa? vru să se convingă doamna Sherwood.

Townsend o privi îngrijorat, întrebându-se dacă nu cumva mersese prea departe.

— Îți accept cu bucurie condițiile, domnule Townsend, spuse ea. Cred că se cuvine să sărbătorim.

Îi turnă un pahar de șampanie dintr-o sticlă pe jumătate goală aflată într-o frapieră de lângă ea.

— Acum, că ne-am înțeles în legătură cu cartea, spuse ea după câteva momente, poate că vei fi destul de amabil să mă

sfătuiești într-o altă problemă.

— Dacă pot, desigur, spuse Townsend, contemplând figura unui amiral cu un singur braț și un ochi, care zăcea muribund pe puntea vaporului din tabloul din fața lui.

— Am fost foarte tulburată de un articol din *Ocean Times*, care mi-a fost semnalat de... d-ra Williams, începu doamna Sherwood. E în legătură cu un domn Richard Armstrong.

— Nu sunt sigur că înțeleg, zise Townsend.

— Să-ți explic, se lansă ea într-o povestire pe care el o știa mult mai bine, apoi sfârși cu cuvintele: Claire spunea că dacă lucrezi în industria publicațiilor, mi-ai putea recomanda pe altcineva care să vrea să-mi cumpere acțiunile.

— Cât sperî să ți se ofere? întrebă Townsend.

— Douăzeci de milioane de dolari. Am căzut de acord asupra sumei cu fratele meu, Alexander, care i-a și dat pachetul lui de acțiuni lui Richard Armstrong.

— Când te întâlnești cu domnul Armstrong? puse Townsend o altă întrebare la care știa deja răspunsul.

— Mă va vizita la New York, în apartamentul meu, la ora unsprezece dimineața.

Townsend continuă să privească tabloul de pe perete, pretinzând că se gândește.

— Sunt sigur că voi putea egala oferta, spuse el. Mai ales că suma a fost deja stabilită.

Spera că ea nu-i putea auzi inima bătând nebunește.

Doamna Sherwood își coborî ochii asupra unui catalog de licitație al casei Sotheby, pe care i-l trimisese un prieten de la Geneva cu o săptămână înainte.

— Ce noroc să ne întâlnim așa, spuse ea. O asemenea coincidență nu i s-ar ierta unui romancier dacă ar scrie-o în cărțile lui.

Râzând, își ridică paharul:

— Noroc.

Townsend nu spuse nimic. După ce bău, ea adăugă:

— Mă voi gândi peste noapte la problema asta și te voi anunța care e decizia mea înainte de a coborî de la bord.

— Desigur, spuse Townsend, încercând să-și ascundă

dezamăgirea.

Se ridică și bătrâna lady îl însoți la ușă:

— Keith, îți mulțumesc pentru tot deranjul pe care ți l-ai asumat din cauza mea.

— Cu plăcere, spuse el și ea închise ușa.

Townsend se întoarse imediat în cabină și o găsi pe Kate așteptându-l...

— Cum a mers? întrebă ea.

— Nu s-a hotărât definitiv, dar cred că aproape am înșfăcat-o, mulțumită articolului pe care-i l-ai arătat.

— Și acțiunile?

— Cum prețul e deja stabilit, nu pare să-i pese cine le cumpără, atâta vreme cât i se publică romanul.

— Dar a cerut timp de gândire, spuse Kate, căzând și ea pe gânduri, apoi adăugă: De ce nu te-a întrebat amănunte, motivele pentru care vrei să cumperi acțiunile?

Townsend ridică din umeri.

— Încep să mă întreb dacă nu cumva doamna Sherwood era cea care ne aștepta pe noi aici și nu noi o căutam.

— Nu fi prostuță, spuse Townsend. Trebuie să hotărască ce e mai important, să-și vadă cartea publicată sau să se înțeleagă cu Alexander, care a sfătuit-o să-i vândă lui Armstrong. Și dacă are de ales, avem un avantaj.

— Care? întrebă Kate.

— Datorită lui Sally, știm exact câte scrisori de refuz a primit din partea editurilor în ultimii douăzeci de ani. Și după ce am citit cartea, nici nu-mi imaginez pe vreunul care ar putea să-i dea vreo speranță.

— Dar Armstrong trebuie să știe și el asta. Crezi că nu se va oferi să-i publice cartea?

— N-are cum să fie sigură, zise Townsend.

— Poate că are. Oricum, e mult mai deșteaptă decât scontam noi. Există vreun telefon la bord?

— Da, cel de pe puntea principală. Am încercat să-l sun pe Tom Spencer la New York să înceapă să amendeze contractul, dar mi s-a spus că nu pot folosi telefonul decât în cazuri de urgență.

— Și cine decide când e o urgență? întrebă Kate.

— Telefonistul spune că unicul arbitru e căpitanul.

— Atunci nu putem face nimic până nu ajungem la New York.

Doamna Sherwood întârzie la prânz și se așeză pe scaunul de lângă general. Păru mulțumită să asculte o dezvoltare amplă a capitolului trei din memoriile acestuia și nu mai aduse deloc vorba despre cartea ei. După masă dispăru în cabina ei.

Când se adunară pentru cină, văzură că doamna Sherwood fusese invitată să ia loc la masa căpitanului.

După o noapte nedormită, Keith și Kate veniră devreme la micul dejun, sperând să-i afle decizia. Dar cum minutele treceau și doamna Sherwood nu mai apărea, fu clar că rămânea să mănânce în apartament.

— Poate că n-a reușit să-și termine bagajele, sugeră veșnic îndatoritorul doctor Percival.

Kate nu părea prea convinsă.

Keith se duse în cabină și-și făcu valiza, apoi i se alătură lui Kate pe punte, pe când se îndreptau spre golful Hudson.

— Am sentimentul că de data asta am pierdut, zise Kate, pe când vaporul depășea Statuia Libertății.

— Cred că s-ar putea să ai dreptate. Nu m-ar deranja prea mult dacă n-ar fi la mijloc gheara lui Armstrong.

— A devenit atât de important să-l învingi?

— Da. Trebuie să înțelegi că...

— Bună dimineața, domnule Townsend, se auzi din spatele lor.

Keith se răsuci și o văzu pe doamna Sherwood apropiindu-se. Spera că n-o văzuse pe Kate, care se strecurase în mulțimea pasagerilor.

— Bună dimineața, doamnă Sherwood, răspunse el.

— După ce m-am gândit mult, spuse ea, am ajuns la o decizie.

Keith își țină respirația.

— Dacă ai amândouă contractele gata de semnat mâine dimineață la ora zece, atunci, ca să folosim expresia aceea

vulgară americană, „facem târgul”.

Keith îi surâse strălucitor.

— Totuși, continuă ea, dacă romanul meu nu e publicat până într-un an de la semnarea contractului, vei plăti o penalizare de un milion de dolari. Și dacă nu apare în *New York Times* pe lista de *best-seller*, mai ai de plătit încă un milion.

— Dar...

— N-ai spus, când te-am întrebat dacă voi ajunge pe lista de *best-seller*, că ești gata să pariezi pe asta, domnule Townsend? Am de gând să-ți dau ocazia de a ține rămășagul.

— Dar... repetă Keith.

— Te aștept acasă la mine mâine dimineață la zece, domnule Townsend. Avocatul meu mi-a confirmat că va fi acolo. Dacă nu apari, voi semna contractul cu domnul Armstrong la ora unsprezece.

După o pauză, ea îl privi deschis pe Keith și spuse:

— Am impresia că și el va fi dornic să-mi publice romanul.

Și fără alte vorbe, porni spre rampa pasagerilor. Kate i se alătură și priviră pe lângă balustradă coborârea ei. Când păși pe chei, două Rolls-Royce-uri negre înaintară și din primul sări un șofer ca să-i deschidă ușa din spate. Al doilea aștepta să-i ridice bagajul.

— Cum de a reușit să vorbească de aici cu avocatul? se întreabă Keith. Să-l întrebe despre romanul ei, asta nu poate fi considerată o urgență.

Chiar înainte de a urca în mașină, doamna Sherwood ridică privirea și-i făcu semn cu mâna cuiva. Amândoi se întoarseră spre punte.

Căpitanul saluta cu mâna la chipiu.

26
Daily Mail
10 iunie, 1967

**Sfârșitul războiului de șase zile:
Nasser abandonează**

Armstrong verifică de două ori orarul avioanelor de New York. Apoi caută adresa doamnei Sherwood în cartea de telefon a Manhattan-ului și dădu chiar și un telefon la hotelul Pierre, ca să se asigure că i se rezervase apartamentul prezidențial. La întâlnirea asta nu-și putea permite să întârzie, cu atât mai mult să ajungă în ziua sau la adresa nepotrivită.

Transferase deja cele 20 de milioane de dolari la banca Manhattan, schițase declarația pentru presă împreună cu consilierul lui pentru relații publice și-i spusese lui Peter Wakeham să pregătească membrii consiliului de administrație pentru un anunț special.

Alexander Sherwood îl sunase ieri să-i spună că-i telefonase cumnatei lui înainte ca aceasta să plece în croaziera ei anuală. Ea confirmase cifra de 20 de milioane și-l aștepta pe Armstrong în apartamentul ei la ora unsprezece, a doua zi după ce se întorcea. Când el și Sharon coborâră din avion, Armstrong era sigur că în douăzeci și patru de ore va deveni proprietarul unui ziar național al cărui tiraj era întrecut doar de *Daily Citizen*.

Aterizară la Idlewild cu câteva ore înainte ca vasul *Regina Elisabeth* să arunce ancora în preajma docului 90. După ce se înregistra la Pierre, Armstrong făcu o plimbare până pe strada 63, ca să se asigure din nou de adresa doamnei Sherwood. Pentru 10 dolari, portarul îi confirmă că stăpâna casei era așteptată după-amiază.

Seara, la cină, el și Sharon abia dacă schimbă câteva cuvinte. Începu să se întrebe de ce se mai obosise s-o aducă

acolo. Era în pat cu mult înainte ca el să intre în baie și când ieșise, ea dormea.

Urcându-se în pat, încercă să se gândească dacă mai este posibil să intervină ceva neplăcut între clipa de atunci și ora unsprezece de a doua zi.

— Cred că a știut tot timpul ce urmărim, spuse Kate privind cum Rolls-ul doamnei Sherwood ieșea din port.

— Nu se poate, zise Townsend. Dar chiar dacă a știut, tot a acceptat termenii mei.

— Nu cumva erau termenii ei? întrebă Kate liniștită.

— Ce vrei să spui?

— Doar că a mers cam prea ușor după gustul meu. Nu uita, ea nu e o Sherwood. A fost doar destul de deșteaptă să se mărite cu unul.

— Ai devenit prea suspicioasă, zise Townsend. Încearcă să nu uiți, ea nu e Richard Armstrong.

— O să mă conving numai după ce o să văd semnătura ei pe amândouă contractele.

— Pe amândouă?

— N-o să se despartă de treimea ei din *Globe* decât dacă e sigură că-i vei publica romanul.

— Nu cred c-o să am probleme s-o conving de asta, spuse Townsend. Să nu uităm că e disperată – a fost respinsă de cincisprezece ori înainte de a da peste mine.

— Sau înainte de a prevedea venirea ta?

Townsend privi cum o limuzină lungă și neagră trăgea lângă puntea de debarcare. Un bărbat înalt și îndesat, cu o claie de păr negru învălmășit pe cap, sări din spate și-și ridică ochii spre pasagerii de pe punte.

— Tocmai a sosit Tom Spencer, zise Townsend, apoi se întoarse spre Kate: nu-ți mai face griji. Până te-ntorci la Sydney, voi fi proprietarul a 33,3 la sută din ziarul *Globe*. Și fără tine n-aș fi reușit. Sună-mă când aterizezi și te voi pune la curent.

Apoi o luă în brațe și o sărută înainte de a se întoarce fiecare în cabina lui.

Își înșfăcă valiza și sacoșele și se grăbi spre chei. Avocatul lui new-yorkez făcea tururi în jurul mașinii – cu o viteză care amintea de tinerețea lui de maratonist, despre care îi povestise o dată lui Townsend.

— Avem douăzeci și patru de ore la dispoziție, îi spuse Townsend când își strânsesă mâinile.

— Deci doamna Sherwood a convenit cu planul nostru? întrebă avocatul, îndemnându-și clientul să ia loc în limuzină.

— Da, dar vrea două contracte, spuse Townsend urcându-se, și niciunul nu e ceea ce te-am rugat să întocmești când am plecat din Sydney.

Tom scoase din servietă o agendă galbenă și și-o puse pe genunchi. Își dăduse seama de mult că acest client nu se complăcea în conversații inutile. Începu să-și ia notițe după ceea ce-i spunea Townsend și, spre încheierea povestirii, în gânduri i se furișă o undă de admirație pentru bătrâna doamnă. Apoi puse și el mai multe întrebări și nici nu-și dădură seama când mașina se opri la intrarea hotelului Carlyle.

Townsend sări jos și trecu prin ușile batante în holul hotelului, unde-i așteptau asociații lui Tom.

— De ce nu te cazezi? îi sugeră Tom. Între timp, îi informez pe colegii mei și când ești gata vino în camera Versailles de la etajul trei.

După ce completează un formular, Townsend luă cheia de la camera care i se rezerva în mod obișnuit și urcă să-și despacheteze lucrurile înainte de a lua liftul din nou până la etajul trei. Când intră în camera Versailles, îl găsi pe Tom plimbându-se prin fața unei mese lungi și punându-și la curent cei doi colegi cu detaliile afacerii. Townsend ocupă și el un loc la capătul îndepărtat al mesei. Tom se opri și ceru să i se repete cererile doamnei Sherwood.

După ce avocatul se plimbă de sute de ori prin cameră și se consumară tăvi după tăvi de sandvișuri proaspete și litri de cafea, schițaseră amândouă contractele.

Când camerista veni după ora șase să lase draperiile, Tom

se așeză pentru prima oară la masă și citi cu atenție documentele. După ultima pagină, se ridică:

— Asta-i tot ce putem face deocamdată, Keith. Ar fi bine s-o luăm spre birou și să pregătim forma oficială. Ți sugerez să ne întâlnim mâine la opt să revedem contractul.

— Ar trebui să mă gândesc la ceva anume până atunci? întrebă Townsend.

— Da, răspunse Tom. Ești sigur că trebuie să lăsăm afară cele două clauze din contractul pentru carte care o nelinișteau atât de mult pe Kate?

— Absolut. După trei zile cu doamna Sherwood, te asigur că nu știe nimic despre activitatea editorială.

— Kate n-a gândit așa, ridică Tom din umeri.

— Kate era superprudentă, spuse Townsend. Nu mă poate împiedica nimeni să tipăresc 100.000 de exemplare din afurisita aia de carte și să le pun pe toate în depozitul din New Jersey.

— Nu, spuse Tom, dar dacă romanul nu ajunge pe lista de *best-seller* din *New York Times*?

— Citește clauza relevantă, domnule avocat. Nu se menționează nicio limită de timp. Altceva?

— Da. Va trebui să ai două ordine de plată separate pentru întâlnirea de mâine. Nu vreau să risc cecuri cu doamna Sherwood – asta i-ar da o scuză să nu semneze înțelegerea finală. De un lucru poți fi sigur: când Armstrong o să apară la unsprezece, o să aibă în mână polița de 20 de milioane.

Townsend încuviință din cap:

— Am transferat banii din Sydney la Banca Manhattan în ziua în care am întocmit contractul inițial. Luăm amândouă ordinele de plată mâine dimineață.

— Bun. Atunci noi plecăm.

Când se întoarse în cameră, Townsend se prăbuși epuizat pe pat și adormi imediat. Nu se sculă decât a doua zi la cinci dimineața și fu surprins să descopere că era complet îmbrăcat. Primul lui gând se îndreptă spre Kate și se întrebă pe unde era.

Se dezbracă și stătu un timp sub dușul cald înainte de a comanda micul dejun. Așteptând să i se aducă în cameră, se uită la știrile matinale. Știrea cea mai fierbinte era victoria zdrobitoare a Israelului în Războiul de șase zile, cu toate că nimeni nu părea să știe unde era Nasser. Programul *Astăzi* oferea un interviu cu un purtător de cuvânt al NASA despre șansele Americii de a trimite un om pe lună înaintea rușilor. Meteorologul promitea un aer rece în New York. La micul dejun citi *New York Times*, apoi *Star* și-și dădu seama exact ce schimbări ar face la ambele ziare dacă ar fi el proprietarul, încercă să uite că Fiscul îl sâcăia tot timpul cu întrebări despre imperiul lui american în continuă expansiune, amintindu-i regulamentul dur care li se aplica proprietarilor străini.

— Există o soluție simplă la problema asta, îi spusese Tom în diverse împrejurări.

— Niciodată, replicase el ferm.

Dar dacă acesta ar fi fost singurul mod în care putea prelua ziarul *New York Star*?

— Niciodată, repetase el, dar fără atâta convingere.

În ora următoare revăzu buletinele de știri și reciti ziarele. La șapte și jumătate știa tot ce se întâmpla în lume, de la Cairo la New York și chiar în spațiul cosmic. La opt fără zece luă liftul până la parter, unde-i găsi pe cei doi avocați mai tineri așteptându-l. Păreau că poartă aceleași costume, cămăși și cravate din ziua precedentă, dar reușiseră să găsească timp să se bărbierească. Nu întrebă unde era Tom: știa că făcea ture prin hol și avea să li se alăture după ce parcurgea câțiva kilometri.

— Bună dimineața, Keith, spuse Tom, strângându-i mâna. Am observat o masă retrasă în sala de cafea.

După trei cafele negre și o cafea cu lapte, Tom își deschise servieta, scoase afară două documente și le prezentă clientului lui.

— Dacă e de acord să le semneze, spuse el, vei avea 33,3 la sută din *Globe* – plus drepturi de publicare a *Amantei senatorului*.

Townsend fu familiarizat cu documentele, clauză cu clauză, și începu să realizeze de ce stătuseră cu toții la birou peste noapte.

— Trebuie să iei cele două ordine de plată de la banca Manhattan și apoi să fii la ușa doamnei Sherwood la zece fără cinci, fiindcă avem nevoie de fiecare minut din ora aia ca s-o facem să semneze înainte de a apărea Armstrong.

Și Armstrong începu să citească ziarele de dimineață imediat după ce-i fură lăsate la ușa camerei. Întorcând paginile din *New York Times*, văzu și el imediat ce schimbări ar fi făcut dacă ar fi fost proprietarul ziarului. Termină *Times* și se apucă de *Star*, dar atenția nu-i fu reținută prea mult. Aruncă ziarele, dădu drumul la televizor și începu să schimbe canalele. Alese un film vechi, alb-negru, cu Alan Ladd și renunță la un interviu cu un astronaut.

Când intră în baie, lăsă televizorul mergând, fără să se gândească nicio clipă că zgomotul ar putea-o trezi pe Sharon.

La șapte era îmbrăcat și tot mai agitat cu fiecare minut care trecea. Trecu la programul *Bună dimineața, America*, și-l văzu pe primar explicând cum avea de gând să împace sindicatul pompierilor, care cerea majorarea salariilor.

— Dă-le un șut unde-i doare! strigă el spre ecran.

Până la urmă stinse televizorul, după ce află ce vreme frumoasă avea să fie în Malibu. Luă puful de pudră al lui Sharon de pe toaletă și-și tampona fruntea, apoi îl băgă în buzunar. La 7:30 mâncă în cameră, fără să se obosească să comande și pentru Sharon. Ea dormea încă dusă când plecă, la opt și jumătate, la întâlnirea cu avocatul.

Russell Critchley îl aștepta în restaurant. Înainte de a se așeza, Armstrong începu să comande al doilea mic dejun. Avocatul extrase din servietă un document voluminos și începu să i-l explice. În timp ce Critchley sorbea din cafea, Armstrong devoră o omletă din trei ouă și patru napolitane îmbrăcate în zahăr ars.

— Nu prevăd nicio problemă importantă, spuse Critchley. Virtual, e același document pe care cumnatul ei l-a semnat la

Geneva – deși, bineînțeles, ea n-a cerut nicio altă plată suplimentară în afara înțelegerii.

— Și n-are de ales decât să accepte cele 20 de milioane dacă vrea să respecte testamentul lui Sir George Sherwood.

— Corect, spuse avocatul.

Mai discutară despre alt dosar, apoi Critchley spuse:

— Se pare că au semnat toți trei o înțelegere în care se specifică în legătură cu acțiunile moștenite că dacă le vor vinde vreodată, trebuie ca măcar două din părți să fie de acord cu prețul. După cum știi, Alexander și Margaret s-au fixat deja la 20 de milioane de dolari.

— De ce ar respecta înțelegerea?

— Pentru că altfel n-ar fi moștenit nimic, conform testamentului lui Sir George. E evident că el n-a vrut ca ei trei să înceapă o gâlceava pentru preț.

— Și se mai aplică și regula celor două treimi? întrebă Armstrong, luând încă o napolitană.

— Da, clauza în chestiune e limpede, spuse Critchley, dând paginile unui alt document. O am aici.

Și începu să citească:

„Dacă o persoană sau companie ajunge de drept să se înregistreze ca proprietar a cel puțin 66,66 la sută din acțiunile emise, acea persoană sau companie are opțiunea de a achiziționa restul acțiunilor emise la un preț pe acțiune egal cu prețul mediu pe acțiune plătit de acea persoana sau companie pentru acțiunile pe care le posedă deja”.

— Avocați afurisiți, mârâi Armstrong. Ce naiba înseamnă asta?

— Așa cum ți-am spus la telefon, dacă ești deja în posesia a două treimi din stoc, proprietarul treimii rămase – în cazul ăsta, Sir Walter Sherwood – n-are de ales decât să-ți vândă acțiunile lui la exact același preț.

— Deci aș putea avea 100 la sută înainte ca Townsend să știe măcar că *Globe* e pe piață.

Critchley zâmbi, își scoase ochelarii lui cu lentile semicirculare și remarcă:

— Foarte grijuliu Alexander Sherwood că ți-a atras atenția

asupra acestui fapt când v-ați întâlnit la Geneva.

— Nu uita că m-a costat un milion de franci, îi reaminti Armstrong.

— Cred că se vor dovedi cheltuiți cu folos, spuse Critchley. Atâta vreme cât poți emite un ordin de plată de 20 de milioane de dolari pentru doamna Sherwood...

— Am aranjat să-l iau de la banca New Amsterdam la ora zece.

— Atunci, din moment ce ai deja acțiunile lui Alexander, vei fi îndreptățit să cumperi la același preț treimea lui Sir Walter și el nu va putea face nimic ca să te împiedice.

Critchley se uită la ceas și în vreme ce Armstrong își mai comanda napolitane, îi permise chelnerului să-i toarne a doua cafea.

*

* *

La 9:55 punct, limuzina lui Townsend trase în fața unei clădiri frumoase, din piatră cafenie, de pe Strada 63. Cobori pe trotuar și se îndreptă spre ușă, cu cei trei avocați urmându-l la un pas. Portarul aștepta musafiri pentru doamna Sherwood. Când Townsend îi spuse numele, nu rosti decât:

— Ultimul etaj, și arată spre lift.

Când ușile liftului se deschisera, îi întâmpină o cameristă. Când doamna Sherwood apăru pe coridor, un ceas mare de perete anunță ora zece. Purta ceea ce mama lui Townsend ar fi descris ca o rochie de cocktail și păru puțin surprinsă văzând patru bărbați. Townsend îi prezentă pe avocați și doamna Sherwood îi conduse pe toți în sufragerie.

Trecând pe sub un candelabru magnific, de-a lungul unui coridor presărat cu mobilă stil Ludovic al XIV-lea și decorat cu picturi impresioniste, Townsend își dădu seama cum fuseseră cheltuite de-a lungul anilor profiturile aduse de *Globe*. În sufragerie fură întâmpinați de un distins domn în vârstă, cu păr bogat și cărunț, ochelari cu ramă de baga și

un costum negru la două rânduri.

Tom îl recunoscuse imediat pe cel mai vechi reprezentant al firmei Burlingham, Healy & Yablon și începu să bănuie că misiunea nu avea să-i fie prea ușoară. Își strânseseră călduros mâinile, apoi Tom li-l prezintă pe Yablon clientului și asociaților lui.

După ce se așezară și camerista aduse ceaiul, Tom scoase cele două contracte din servietă și i le înmâna lui Yablon. Conștient de scurgerea timpului, începu să-i detalieze celuilalt avocat documentul cu maximă repeziciune. Bătrânul îi puse o serie de întrebări. Lui Townsend i se păru că avocatul lui se descurcase satisfăcător, pentru că, după ce ajunseră la ultima pagină, domnul Yablon se întoarse spre clienta lui și spuse:

— Doamnă Sherwood, vă sfătuiesc să semnați cele două documente dacă ordinele de plată sunt emise.

Townsend se uită la ceas. Ora 10,43. Zâmbi când Tom deschise servieta și scoase ordinele de plată, înainte de a le putea arăta, doamna Sherwood se întoarse spre avocatul ei.

— Contractul pentru carte stipulează că dacă Schumann nu tipărește 100.000 de exemplare în termen de un an, vor avea de plătit o penalizare de 1 milion de dolari?

— Da, spuse Yablon.

— Și că dacă romanul nu ajunge pe lista de *bestseller* din *New York Times* vor mai da un milion?

Townsend zâmbi, știind că în contract nu era nicio clauză în legătură cu distribuția cărții și nicio mențiune a limitei de timp pentru apariția romanului pe lista de *best-seller*. Atâta vreme cât tipărea 100.000 de copii, ceea ce putea face la oricare dintre președintii lui americani, tot exercițiul nu urma să-l coste decât în jur de 40.000 de dolari.

— Este acoperită și condiția aceasta, spuse domnul Yablon.

Tom încercă să-și ascundă uluirea. Cum putuse un om cu experiența lui Yablon să nu observe două omisiuni atât de izbitoare? Townsend avusese dreptate – păreau că au înghițit gălușca.

— Și domnul Townsend e capabil să ne asigure ordine de plată pentru toate sumele? întrebă doamna Sherwood.

Tom îi împinse cele două foi lui Yablon, care i le trecu clienței lui fără ca măcar să le privească.

Townsend se aștepta ca doamna Sherwood să zâmbească. Ea se încruntă.

— Nu așa ne-am înțeles, spuse ea.

— Ba cred că da, spuse Townsend, care luase ordinele de la casierul principal al Băncii Manhattan și le controlase cu grijă în dimineața aceea.

— Asta, ridică ea polița de 20 de milioane, e bună. Dar asta nu e ceea ce am cerut.

Townsend păru încurcat:

— Dar ai fost de acord cu avansul de 100.000 de dolari pentru roman, spuse el, simțind că i se usucă gura.

— E corect, spuse doamna Sherwood cu fermitate. Dar eu am înțeles că voi primi un cec de două milioane o sută de mii de dolari.

— Dar cele 2 milioane urmau să fie plătite mai târziu și numai dacă nu reușeam să îndeplinesc condițiile stipulate în contractul de publicare, spuse Townsend.

— Nu sunt dispusă să-mi asum acest risc, domnule Townsend, spuse ea, privindu-l în ochi.

— Nu înțeleg, spuse el.

— Atunci hai să-ți explic. Mă aștept să-i verși 2 milioane domnului Yablon într-un cont temporar. El va fi singurul arbitru care va decide cui i se cuvin banii după douăsprezece luni.

După o pauză, adăugă:

— Vezi, cumnatul meu, Alexander, a obținut un profit de un milion de franci elvețieni sub forma unui ou Faberge și nu s-a obosit să mă informeze. Prin urmare, intenționez să obțin și eu cu romanul meu un profit de peste 2 milioane de dolari, fără să mă obosesc să-l informez.

Townsend rămase cu gura căscată. Domnul Yablon se lăsă pe spătarul scaunului și Tom își dădu seama că nu doar ei lucraseră toată noaptea.

— Dacă încrederea clientului dvs. că-și va putea respecta angajamentele se dovedește fondată, îi voi returna banii după douăsprezece luni, cu dobândă, spuse domnul Yablon.

— Pe de altă parte, spuse doamna Sherwood, fără să se uite la Townsend, în cazul în care clientul dvs. n-ar avea intenția reală de a promova romanul meu pentru a deveni un *best-seller*...

— Dar nu așa ne-am înțeles noi doi ieri, spuse Townsend, uitându-se direct la doamna Sherwood.

Ea îl privi dulce peste masă și obrajii nu i se colorară când zise:

— Îmi pare rău, domnule Townsend, am mințit.

— Dar mi-ați lăsat clientul să facă rost de 2 milioane de dolari în doar 11 minute spuse Tom, uitându-se la ceasul bătrânesc de pe perete.

— Vă dau douăsprezece minute, zise domnul Yablon. Am impresia că ceasul ăsta o ia puțin înainte. Dar să nu ne ciorovăim pentru un minut. Sunt sigur că doamna Sherwood vă va permite să folosiți unul din telefoanele ei.

— Sigur, spuse doamna Sherwood. Vedeți, răposatul meu soț obișnuia să spună: „Dacă nu poți plăti azi, de ce te-ar crede cineva că poți să plătești mâine?”

— Dar ai polița de 20 de milioane și încă una de 100.000 de dolari, spuse Townsend. Nu e o dovadă suficientă?

— Și peste zece minute voi avea și polița domnului Armstrong pentru aceeași sumă și bănuiesc că și el va fi bucuros să-mi publice cartea, în ciuda articolului atât de bine ticluit de Claire – sau ar trebui să-i spun Kate?

Townsend rămase tăcut preț de o jumătate de minut. Se gândi să-i spună că întrecuse măsura, dar uitându-se la ceas, se răzgândi. Se ridică de pe scaun și se îndreptă spre telefonul de pe o măsuță laterală, controlă numărul în agendă, formă șapte cifre și după ceea ce i se păru a fi o așteptare interminabilă, ceru să i se dea casierul-șef. Încă un tăcănit și la capătul liniei vorbi o secretară.

— Aici Keith Townsend. Doresc să vorbesc urgent cu casierul-șef.

— Mi-e teamă că acum e prins într-o ședință, domnule Townsend. A lăsat instrucțiuni să nu fie deranjat în ora următoare.

— Bun, atunci mă poți ajuta dumneata. Trebuie să transfer 2 milioane de dolari în contul unui client în opt minute; altfel, afacerea pe care domnul casier și cu mine am discutat-o de dimineață se anulează.

Urmă un moment de pauză, apoi secretara spuse:

— Îl scot din ședință, domnule Townsend.

— Așa mă gândeam și eu, zise Townsend, care auzea în ceafă bătăile ceasului bătrânesc.

Tom se aplecă peste masă și-i șopti ceva domnului Yablon, care dădu din cap: își luă stiloul și începu să scrie. În tăcerea care urmă, Townsend auzea scrâșnetul peniței avocatului pe hârtie.

— Aici Andy Harman, spuse o voce la celălalt capăt al firului.

Casierul-șef ascultă atent explicațiile lui Townsend, apoi protestă:

— Dar nu mai sunt decât șase minute, domnule Townsend. Totuși, unde ar trebui depuși banii?

Townsend se întoarse spre avocat. Domnul Yablon tocmai termina de scris, rupse foaia din carnet și i-o dădu lui Tom, care i-o întinse clientului lui.

Townsend citi instrucțiunile lui Yablon și-i dădu casierului-șef numărul contului.

— Nu vă pot promite nimic, domnule Townsend, dar vă sun imediat ce rezolv ceva. La ce număr vă găsesc?

Townsend citi numărul imprimat pe telefon și puse jos receptorul.

Se întoarse încet la masă și se prăbuși în scaun, simțindu-se sărac lipit. Spera că doamna Sherwood n-o să-i ceară să plătească și telefonul.

În jurul mesei nu vorbi nimeni în timp ce secunde se grăbeau spre ora fixă. Privirile lui Townsend se dezlipiau rareori de pe ceas. Începu să-i devină familiar clinchetul cu care mecanismul vechi anunța trecerea unui minut. Fiecare

clipă trecută îi zdruncina tot mai mult încrederea. Nu-i spusese lui Tom că în ziua precedentă transferase exact douăzeci de milioane o sută de mii de dolari din contul lui din Sydney la banca Manhattan din New York. Și cum acum la Sydney mai erau două minute până la ora două noaptea, casierul-șef nu avea cum să verifice dacă era solvabil pentru încă două milioane.

Încă un clinchet. Fiecare începuse să-i sune în urechi ca o bombă. Apoi apelul strident al telefonului îi făcu pe toți să tresară. Townsend se repezi să răspundă.

— Sunt portarul de jos, domnule. O puteți înștiința pe doamna Sherwood că domnul Armstrong a sosit împreună cu alt domn și au intrat în lift.

Fruntea lui Townsend se îmbrobonă de sudoare când își dădu seama că Armstrong îl bătuse din nou. Se întoarse încet la masă pe când camerista ieșea pe coridor să-l întâmpine pe invitatul de la ora unsprezece. Ceasul bătrânesc bătuse una, două, trei, apoi telefonul sună din nou. Townsend se grăbi să-l apuce știind că era ultima lui șansă.

Dar era pentru domnul Yablon. Townsend îi întinse receptorul avocatului doamnei Sherwood. Când Yablon începu să vorbească, Townsend începu să-și rotească ochii prin apartament. Oare nu mai era încă o ieșire? Doar n-aveau să-l pună față în față cu Armstrong.

Domnul Yablon puse jos receptorul și se întoarse spre doamna Sherwood.

— Era banca mea, spuse el. Îmi confirmă că cele 2 milioane de dolari au fost depuse în contul meu temporar. Așa cum ți-am mai spus, Margaret, cred că ceasul ăsta al tău o ia înainte.

Doamna Sherwood semna imediat cele două contracte, apoi le dezvălui lui Townsend și lui Tom o informație legată de testamentul lui Sir George Sherwood care-i luă pe amândoi prin surprindere. Tom adună hârtiile de pe masă și se ridică.

— După mine, domnilor, spuse doamna Sherwood și-i conduse pe toți prin bucătărie, spre scara de incendiu.

— La revedere, domnule Townsend, îi spuse ea pe când el încăleca pervazul.

— La revedere, doamnă Sherwood, se înclină el ușor.

— Apropo, adăugă ea.

— Da? se întoarse Townsend neliniștit.

— Să știi că chiar ar trebui să te însori cu fata aceea – oricum ar chema-o.

— Regret foarte mult, spunea domnul Yablon când doamna Sherwood se întoarse în sufragerie, dar clienta mea i-a vândut deja acțiunile ei din ziarul *Globe* domnului Keith Townsend, pe care am înțeles că-l cunoașteți.

Lui Armstrong nu-i venea să creadă că auzea așa ceva. Se întoarse furios spre avocatul lui.

— Pentru 20 de milioane de dolari? îl întrebă calm Russel Critchley pe avocatul mai bătrân.

— Da, replică Yablon, exact pentru suma cu care clientul dvs. a convenit cu cumnatul doamnei la începutul lunii.

— Dar Alexander m-a asigurat săptămâna trecută că doamna Sherwood fusese de acord să-mi vândă mie acțiunile din *Globe*, spuse Armstrong. Am venit special la New York...

— Nu zborul duminică la New York m-a influențat, domnule Armstrong, ci cel făcut până la Geneva, articulă ferm bătrâna doamnă.

Armstrong o privi țință, apoi se întoarse și intră în liftul din care tocmai ieșise. Pe când cobora cu avocatul, înjură de mai multe ori, apoi întrebă:

— Cum dracu' a reușit?

— Nu pot decât să presupun că s-a întâlnit cu doamna Sherwood în timpul croazierei ei.

— Dar cum de a aflat că eu încercam să preiau ziarul?

— Am sentimentul că n-o să găsiți răspunsul pe malul ăsta al Atlanticului, spuse Critchley. Dar nu e totul pierdut.

— Ce dracu' spui acolo?

— Aveți deja o treime din acțiuni.

— Și Townsend are, spuse Armstrong.

— Așa este. Dar dacă ați pune mâna pe stocul lui Sir

Walter Sherwood, ați fi în posesia a două treimi din companie și lui Townsend nu-i va mai rămâne decât să vă vândă partea lui – cu o pierdere considerabilă.

Armstrong îi aruncă o privire avocatului și pe chipul încruntat îi apărură o urmă de zâmbet.

— Și cum Alexander Sherwood ne sprijină, jocul de abia a început.

27
The Globe
1 iunie, 1967

Vrem decizia!

— Mă puteți înscrie pentru următorul zbor de Londra? mârâi Armstrong când i se făcu legătura cu agenția de voiaj a hotelului.

— Desigur, domnule, i se răspunse.

A doua convorbire o avu cu biroul lui din Londra, unde Pamela – ultima secretară – îi confirmă că Sir Walter Sherwood acceptase să se întâlnească cu el a doua zi la ora zece. Dar nu-i spuse de rezerva cu care fusese întâmpinată cererea ei.

— Trebuie să vorbesc și cu Alexander Sherwood la Paris. Și vezi ca Reg să fie la aeroport și Stephen Hallet în biroul meu când mă întorc. Totul trebuie aranjat înainte să ajungă Townsend la Londra.

Peste câteva minute, când Sharon intră în apartament cu o mulțime de sacoșe, fu surprinsă să vadă că Dick împacheta deja.

— Plecăm undeva? întrebă ea.

— Plecăm imediat, spuse el scurt. Fă-ți bagajul cât achit eu hotelul.

Un hamal duse sacoșele lui Armstrong la limuzina care aștepta, în timp ce el luă biletele de avion de la agenție și achită nota de la recepție. Se uită la ceas – avea exact atâta timp cât să prindă avionul care îl ducea la Londra. Atâta vreme cât Townsend nu știa de regula celor două treimi, tot ar fi putut sfârși ca unic proprietar al companiei. Și chiar dacă Townsend aflase, Alexander Sherwood îi va pleda cauza în fața lui Sir Walter.

Când Sharon se urcă și ea în limuzină, Armstrong îi comandă șoferului să-i ducă la aeroport.

— Dar sacoșele mele n-au fost aduse din cameră, spuse Sharon.

— O să le trimită mai târziu. Nu pot să-mi permit să pierd zborul ăsta.

Sharon nu mai spuse nicio vorbă tot timpul drumului până la aeroport. Armstrong pipăia biletele în buzunarul interior al hainei, ca să fie sigur că nu le uitase. Se dădură jos din mașină și Armstrong ceru să li se asigure transportul bagajelor la Londra, apoi intră cu Sharon la punctul de control. Li se făcu semn să se ducă repede la poarta de ieșire, unde o stewardesă conducea deja pasagerii la avion.

— Fiți liniștit, domnule, spuse ea. Mai sunt două minute până la decolare.

Armstrong scoase biletele din buzunar și-i dădu unul lui Sharon. După ce i se controlă biletul, se grăbi să se urce în avion.

Sharon întinse și biletul ei. Stewardesa îl controlă, apoi spuse:

— Biletul dvs. Nu e pentru zborul acesta, doamnă.

— Cum adică? spuse Sharon. Am rezervare la clasa întâi împreună cu dl Armstrong. Sunt asistenta lui personală.

— Sunt convinsă, doamnă, dar din păcate, biletul ăsta e la clasa economică, pentru zborul de seară cu Pan Am. Mi-e teamă că veți avea cam mult de așteptat.

— De unde suni? întrebă el.

— De pe aeroportul Kingsford-Smith, răspunse ea.

— Atunci poți să te întorci și să-ți iei bilet la același avion.

— De ce? A căzut afacerea?

— Nu, a semnat – dar la un preț mai mare. A apărut o problemă legată de romanul doamnei Sherwood și am impresia că ești singura persoană care o poate rezolva.

— N-aș putea dormi o noapte, Keith? Aș ajunge poimâine la New York.

— Nu se poate, replică el. Mai trebuie să facem ceva înainte de a ne apuca de lucru și n-am decât o după-amiază la dispoziție.

— Ce să facem? întrebă Kate.

— Să ne căsătorim, zise Keith.

La capătul celălalt al firului urmă o tăcere lungă, apoi Kate spuse:

— Keith Townsend, cred că ești cel mai lipsit de romantism bărbat lăsat de Dumnezeu pe fața pământului!

— Asta înseamnă „da”? întrebă el.

Dar telefonul se închisese deja. Puse jos receptorul și se uită la Tom Spencer.

— Ți-a acceptat condițiile? întrebă avocatul zâmbind larg.

— Nu pot fi absolut sigur, zise Townsend. Dar vreau să continuăm aranjamentele așa cum am stabilit.

— Bun, atunci să iau legătura cu primăria.

— Și asigură-te să fii liber mâine după-amiază.

— De ce? întrebă Tom.

— Păi, domnule avocat, avem nevoie de un martor.

Sir Walter Sherwood înjurase de multe ori în ziua aceea, cu mult peste media lui lunară.

Primul șir de invective îi izbucnise de pe buze după ce-i închisese telefonul fratelui lui. Alexander îl sunase de la Paris înainte de micul dejun să-i spună că-i vânduse acțiunile lui la *Globe* lui Richard Armstrong, pentru 20 de milioane de dolari, și-i recomanda lui Walter să facă același lucru.

Dar tot ce auzise Sir Walter despre Armstrong îl convinsese că acesta era ultimul om de pe pământ care s-ar fi cuvenit să controleze un ziar la fel de englezesc ca friptura de vițel sau budinca de Yorkshire.

După un prânz bun la clubul Turf se mai calmase, dar fusese cât pe aci să facă un atac de cord când cumnata lui îl sunase de la New York să spună că-și vânduse și ea acțiunile, dar nu lui Armstrong, ci lui Keith Townsend, un om despre care Sir Walter credea că le strică reputația celor din colonii. N-avea să uite niciodată că fusese nevoit să rămână o săptămână la Sydney și să îndure opiniile zilnice din *Sydney Chronicle* cu privire la „așa-zisa regină a

Australiei”. Se mutase cu cititul la *Continent*, doar ca să descopere că acolo se milita ca Australia să devină republică.

Ultima convorbire a zilei fu cea cu contabilul lui, chiar înainte de a se așeza la cină cu soția. Lui Sir Walter nu trebuia să i se reamintească scăderea continuă în ultimul an a vânzărilor ziarului *Globe* și nici că ar fi fost înțelept să accepte oferta de 20 de milioane de dolari de la oricare dintre tabere. Și nu în ultimul rând pentru că, așa cum i se spusese cu cruzime: „Amândoi v-au încolțit, astfel că e bine să puneți mâna pe bani cât mai repede.”

— Dar cu care ofertant ar trebui să închei afacerea? întrebă el patetic. Amândoi mi se par la fel de răi.

— Nu sunt calificat să vă sfătuiesc în această chestiune, spuse contabilul. Poate că ar trebui să vă opriți asupra celui care vă displace cel mai puțin.

A doua zi dimineața, Sir Walter sosi la birou neobișnuit de devreme și-și puse secretara să-i aducă dosarele celor doi interesați. Ea îi spuse că-i fuseseră aduse amândouă de câte un mesager, la distanță de o oră. Începu să le răsfoiască și-și dădu repede seama că fiecare dosar trebuia să fi fost întocmit de adversarul celui prezentat. Continuă să blesteme, dar, cu trecerea zilelor, contabilul, avocatul și soția lui îl presau să accepte soluția cea mai ușoară de rezolvare a situației proaste a ziarului.

În cele din urmă acceptă inevitabilul și decise că atâta vreme cât putea rămâne încă patru ani ca președinte al consiliului – adică până la a șaptezecea aniversare – se putea obișnui să trăiască alături de Armstrong sau Townsend. Simțea că pentru prietenii lui de la club ar fi fost important ca el să rămână președinte.

În dimineața următoare, își puse secretara să-i invite pe cei doi rivali să ia prânzul cu el la club în două zile separate și le promise amândurora că le va face cunoscută decizia lui într-o săptămână.

Totuși, după ce-i cunoscuse pe amândoi, încă nu se putea hotărî pe care-l place cel mai mult – sau cel mai puțin. Admira faptul că Armstrong câștigase o medalie de viteză

luptând pentru țara lui adoptivă, dar nu se putea împăca deloc cu faptul că acest posibil proprietar al ziarului nu știa să țină cuțitul și furculița la masă. Dimpotrivă, îi plăcea ideea să-i vândă acțiunile unui absolvent al Oxfordului, dar i se făcea rău când își amintea părerile lui Townsend despre monarhie. Cei puțin, amândoi îl asiguraseră că va rămâne președinte. Dar la capătul săptămânii nu reușise încă să ajungă la o decizie.

Începu să asculte sfaturi de la toți membrii clubului, inclusiv de la barman, dar tot nu reușea să se hotărască. Numai când bancherul lui îi spuse, că poziția lirei se întărea față de a dolarului din cauza tulburărilor din Vietnam ajunse în sfârșit să ia o decizie.

Ce caraghios e felul cum un singur cuvânt atrage după el un șuvoi, de gânduri disparate și le preface în acțiune, reflecta Sir Walter. Închizând telefonul după convorbirea cu bancherul, își dădu seama că trebuia să păstreze secretul până în ultima clipă, chiar și față de redactorul-șef al ziarului *Globe*.

Vineri după-amiaza, Armstrong plecă la Paris cu Julie, o fată din departamentul de publicitate și-i lăsă instrucțiuni Pamelei să nu ia legătura cu el decât în caz de urgență. Repetă de mai multe ori cuvântul „urgență”.

Townsend luase avionul spre New York cu o zi înainte, pentru că aflase că un deținător major de acțiuni la *New York Star* ar fi în sfârșit dispus să vândă. Îi spuse lui Heather că nu urma să revină în Anglia decât peste vreo două săptămâni.

Secretul lui Sir Walter răsuflă vineri seara. Prima persoană din tabăra lui Armstrong care află vestea sună la biroul patronului și i se dădu numărul de acasă al secretarei. Când Pamela află ce plănuia Sir Walter, nu avu nicio îndoială că era vorba de o urgență și telefonă imediat la hotelul George V. Directorul o informă că domnul Armstrong și „însoțitoarea” lui se mutaseră de la hotel după ce dăduseră la bar peste un grup de politicieni laburiști veniți să asiste la o conferința NATO. Pamela își petrecu restul serii telefonând

sistematic la toate hotelurile de lux din Paris, dar abia după miezul nopții reuși în sfârșit să-l depisteze pe Armstrong.

Portarul de noapte îi spuse emfatic că domnul Armstrong lăsase vorbă să nu fie deranjat sub niciun motiv. Amintindu-și vârsta fetei care era cu el, simțea că n-ar fi obținut niciun bacșiș dacă nesocotea ordinul. Pamela nu mai dormi în noaptea aceea și sună din nou la șapte dimineața. Dar cum directorul nu răspundea sâmbăta la telefon decât după ora nouă, primi aceeași replică înghețată.

Prima persoană care-i spuse lui Townsend ce se petrecea fu Chris Slater, adjunctul redactorului de rubrică de la *Globe*, care se gândi că merita să-și bată capul cu o convorbire peste ocean dacă acest lucru avea să-i asigure viitorul la ziar. Dar fu nevoit să telefoneze de mai multe ori până dădu peste Townsend, care juca squash la clubul Racquets din New York, cu Tom Spencer, pe 1.000 de dolari jocul.

Townsend tocmai servea, cu un avans de patru puncte în setul final, când un băiat bătu la ușă și întrebă dacă domnul Townsend accepta o convorbire telefonică urgentă. Încercând să nu-și piardă concentrarea, Townsend întrebă:

— Cu cine?

Cum numele Chris Slater nu-i spunea nimic, zise:

— Spune-i că-l sun eu mai târziu.

Dar înainte de a servi, adăugă:

— Nu ți-a spus de unde sună?

— Nu, domnule, spuse mesagerul. N-a spus decât că lucrează la *Globe*.

Townsend frământa mingea în mână, cântărind alternativele. Avea un avans de 2.000 de dolari asupra unui om pe care nu-l mai învinsese de luni de zile și știa că dacă părăsea terenul, Tom avea să pretindă să-i cedeze meciul.

Se mai uită zece secunde la zidul din față, până când Tom spuse ascutit:

— Servește!

— Asta mă sfătuiești, avocate?

— Da, spuse Tom. Joacă sau renunță. Alegerea îți

aparține.

Townsend aruncă, mingea și alergă după mesager. Îl ajunsese tocmai când acesta voia să închidă telefonul:

— Sper să ai ceva bun, domnule Slater, începu el, pentru că m-ai costat deja 2.000 de dolari.

Ascultă neîncrezător ce-i spunea Slater: Sir Walter Sherwood avea să scrie un articol în numărul viitor al ziarului, invitând cititorii să voteze cu cel pe care-i doreau proprietar al lui *Globe*.

— Vor fi publicate pe câte o pagină întreagă caracterizările celor doi candidați, continuă Slater să explice, și pe ultima pagină va fi un buletin de vot.

Apoi îi citi ultimele fraze din editorialul propus pentru a doua zi:

Cititorii loiali ai lui *Globe* nu
trebuie să se teamă pentru
viitorul celui mai iubit ziar
din regat. Amândoi candidații
au fost de acord ca Sir Walter
Sherwood să rămână în
fruntea consiliului de
administrație, garantând
continuitatea care a
reprezentat o marcă a
succesului timp de aproape un
secol. Așa că trimiteți-ne votul
dumneavoastră și rezultatul
va fi anunțat sâmbăta următoare.

Townsend îi mulțumi lui Slater și-l asigură că nu-l va uita dacă va prelua ziarul. Puse telefonul jos, întrebându-se unde era Armstrong.

Nu se mai întoarse la squash, ci-l sună imediat pe Ned Brewer, șeful biroului lui din Londra. Îl informă asupra situației și-i spuse ce dorea să facă în noaptea aceea, încheind cu promisiunea că-l va contacta după ce aterizează

la Londra.

— Între timp, Ned, spuse el, asigură-te să ai măcar 20.000 de lire bani lichizi când ajung eu la birou.

Închise telefonul, își luă portofelul de la poartă, apoi ieși pe bulevardul cinci și făcu semn unui taxi:

— La aeroport, spuse el. Ai 100 de dolari dacă ajungem la timp să prind primul avion de Londra.

Ar fi trebuit să spună: „dacă ajungem vii.” Pe când taxiul șerpuia prin trafic, Townsend își aminti deodată că Tom îl aștepta pe teren și că trebuia să cineze cu Kate în seara aceea pentru ca ea să-l pună la curent cu progresele distribuției la *Amanta senatorului*. În fiecare zi, Townsend îi mulțumea unui Dumnezeu în care nu credea pentru că ea acceptase să ia imediat înapoi avionul de la Sydney. Simțea că fusese norocos să găsească singura persoană care-i putea tolera stilul de viață și-l acceptase cu mult înainte de a se căsători. Kate nu-l făcuse nici măcar o dată să se simtă vinovat de orele petrecute la birou, de faptul că întârzia sau uneori nici nu mai venea la o întâlnire. Spera că Tom avea să-i telefoneze să-i spună că dispăruse.

— Nu, n-am idee unde, parcă-l auzea spunând.

A doua zi dimineața, când ateriză la Londra, șoferul taxiului nu găsi de cuviință să-l întrebe de ce era în trening și cu o rachetă de squash în mână.

Ajunse la biroul lui din Londra după patruzeci de minute și luă frâiele operațiunii din mâinile lui Ned Brewer. La ora zece, toți angajații fuseseră trimiși în oraș. La prânz, pe o rază de douăzeci de mile în jurul Hyde Park-ului nu mai puteai găsi niciun exemplar din *Globe*, orice preț ai fi oferit. Seara la nouă, Townsend era în posesia a 126.212 exemplare din ziar.

Armstrong se întoarse la Londra sâmbătă după-amiaza. De dimineață stătuse la Paris, lătrând ordine telefonice angajaților lui englezi. Duminică dimineața, la ora nouă, datorită unor eforturi remarcabile în zona West Riding, pusese mâna pe 79.107 exemplare din *Globe*.

Își petrecu duminica sunând în redacțiile ziarelor lui

regionale și ordonând să se scrie articole care să-i convingă pe cititori să cumpere *Globe* și să-l voteze pe Armstrong. Luni dimineața vorbi despre el la televiziune și-și făcu toată publicitatea posibilă. Dar producătorii îi acordară și lui Townsend același spațiu de emisie în ziua următoare.

Joi, angajații lui Townsend erau obosiți de atâtea semnături; ai lui Armstrong, bolnavi de atâta lipit la plicuri. Vineri după-masă, amândoi sunau din minut în minut la *Globe*, încercând să afle cum mergea numărătoarea. Dar cum Sir Walter chemase personal de la Societatea de Reformă Electorală să numere și aceștia erau interesați mai mult de corectitudine decât de viteză, nici redactorul-șef nu află rezultatul decât cu puțin înainte de miezul nopții.

„Cangurul învinge Cehul” anunța editorialul din ziarul de sâmbătă. Urma apoi informația că votarea îl desemnase câștigător pe Colonial, cu 232.712 voturi, în fața celor 229.847 voturi ale Emigrantului.

Luni dimineața, la ora nouă, avocatul lui Townsend sosi la birourile ziarului *Globe* cu o poliță de 20 de milioane de dolari. Oricât ar fi protestat Armstrong și oricâte citații trimise, nu-l putu opri pe Sir Walter să-i vândă acțiunile lui Townsend în aceeași după amiază.

La prima ședință a noului consiliu, Townsend propuse ca Sir Walter să rămână președinte, cu un salariu de 100.000 de lire pe an. Bătrânul zâmbi și ținu un discurs măgulitor, felicitând cititorii că făcuseră alegerea corectă.

Townsend nu mai vorbi decât la „Alte probleme”, când sugeră ca toți angajații ziarului să iasă automat la pensie la vârsta de șaizeci de ani. Sir Walter susținu moțiunea, căci era nerăbdător să ajungă la club, la masa festivă.

Abia când se urcă în pat în seara aceea, Sir Walter înțelese, din explicațiile soției lui, semnificația acestei ultime rezoluții.

CITIZEN contra GLOBE

28
The Citizen
15 aprilie, 1968

Ministrul demisionează

— O sută de mii de exemplare din *Amanta senatorului* au fost tipărite și așteaptă inspecția doamnei Sherwood în depozitul din New Jersey, spuse Kate, uitându-se la tavan.

— E un început bun, spuse Townsend. Dar n-o să-mi dea înapoi niciun cent până nu le văd în magazine.

— După ce avocatul ei o să verifice numerele și facturile, n-o să aibă de ales și va trebui să ne returneze un milion de dolari. Noi ne-am îndeplinit partea de contract în termen de douăsprezece luni.

— Și cât m-a costat până acum toată demonstrația asta?

— Cu tipărit și cu transport cu tot, în jur de 30.000 de dolari, spuse Kate. Tot restul e făcut din resursele noastre sau poate fi scutit de taxe.

— Ești o fată deșteaptă. Dar ce șanse am să-mi recuperez și cel de-al doilea milion? Cu tot timpul pe care l-ai cheltuit rescriind afurisita de carte, tot nu văd cum poate ajunge pe o listă de *best-seller*.

— Nu sunt sigură, zise Kate. Toată lumea știe că numai unsprezece librării își raportează săptămânal vânzările în *New York Times*. Dacă aș găsi lista magazinelor, aș avea o șansă reală să-ți recuperez milionul.

— Dar clienții n-or să cumpere cărțile.

— Ba cred că-i putem îndemna s-o facă.

— Și cum propui să facem asta?

— Întâi, vom lansa cartea într-o lună slabă – ianuarie sau

februarie – și o vom distribui numai librăriilor care raportează la *New York Times*.

— Totuși, oamenii n-or să cumpere.

— Dacă cerem magazinului numai cincizeci de cenți pe exemplar și punem pe copertă un preț de 3 dolari 50, librarii vor fi cointeresați să câștige 700 la sută.

— Da, dar dacă romanul e ilizibil...

— În prima săptămână n-o să conteze, zise Kate. Dacă magazinele au de profitat, o să pună cartea în vitrină, în standuri, chiar în rafturile de *best-seller*-uri. Cercetările mele arată că dacă vindem zece mii de exemplare în prima săptămână, atingem poziția a cincisprezecea de pe lista de *best-seller*-uri.

— Bănuiesc că asta ne oferă ceva șanse, spuse Townsend.

— Și pot să le sporesc. În săptămâna publicării, ne putem folosi rețeaua de publicații ca să ne asigurăm că romanul primește recenzii favorabile și putem încerca să retipărim articolul meu despre „Uimitoarea doamnă Sherwood” în toate ziarele care or să-l accepte.

— Dacă asta o să-mi aducă un milion de dolari, o să apară în toate, spuse Townsend. Dar șansele abia sunt cu o idee mai mari decât cincizeci la sută.

— Dacă mai facem un pas, câștigăm sigur.

— Cum? Să cumpăr *New York Times*?

— Nici chiar așa, zâmbi Kate. Recomand ca în prima săptămână de la publicare angajații noștri să cumpere 5.000 de exemplare din carte.

— Cinci mii? Aruncăm banii pe fereastră.

— Nu neapărat, spuse Kate. Le mai vindem o dată magazinelor cu 15 cenți bucata și contra sumei de 15.000 de dolari ai virtual garantată o săptămână pe lista de *best-seller*. Și domnul Yablon va trebui să-ți înapoieze cel de-al doilea milion.

— S-ar putea să reușim, o luă Townsend în brațe.

— Dar numai dacă tu faci rost de lista librăriilor care raportează la *New York Times*.

— Ești o fată deșteaptă, spuse el, trăgând-o mai aproape.

Kate zâmbi.

— Am aflat în sfârșit ce te excită.

— Stephen Hallet pe linia unu și Ray Atkins, ministrul industriilor, pe linia doi, spuse Pamela.

— Vorbesc întâi cu Atkins. Spune-i lui Stephen că-l sun eu.

Armstrong așteptă să audă tăcănitul ultimei lui jucării, care-l asigura că discuția avea să fie înregistrată.

— Bună dimineața, domnule ministru, spuse el. Cu ce vă pot ajuta?

— E o problemă personală, Dick. N-am putea să ne întâlnim?

— Desigur, replică Armstrong. Luăm masa la Savoy săptămâna viitoare?

Și-și răsfoi agenda să vadă ce putea anula.

— Mi-e teamă că e urgent, Dick. Și aş prefera să nu ne vedem într-un loc atât de frecventat.

Armstrong își verifică întâlnirile din ziua aceea.

— Bun, atunci veniți la mine azi să luăm prânzul într-o cameră retrasă. Trebuie să mă întâlnesc cu Don Sharpe, dar îl pot amâna dacă e ceva urgent.

— Ești foarte amabil, Dick. Pe la unu?

— E bine. Vă va aștepta cineva la intrare și vă va conduce la mine.

Armstrong închise telefonul și zâmbi. Știa exact motivul pentru care voia să-l vadă ministrul industriilor. La urma urmei, el era de ani de zile un suporter loial al partidului laburist – donase anual o mie de lire fiecărui membru cheie din Camera Comunelor. Această mică investiție îi asigura prieteni în parlament, dintre care mulți ajungeau miniștri și astfel avea intrarea liberă oricând în clădirea guvernului. Dacă ar fi vrut să exercite același tip de influență în America, l-ar fi costat un milion de dolari pe an.

Gândurile îi fură întrerupte de apelul telefonului. Era Stephen Hallet.

— Scuză-mă că te-am amânat, Stephen, dar era tânărul

Ray Atkins pe cealaltă linie. Zice că vrea să mă vadă urgent. Cred că ne putem închipui amândoi despre ce e vorba.

— Credeam că decizia pentru *Citizen* e așteptată abia luna viitoare, cel mai devreme.

— Poate vor să anunțe ceva public înainte să înceapă speculațiile. Nu uita că Atkins a fost ministrul care a făcut referate la oferta lui Townsend pentru *Citizen*. Nu cred că Partidul Laburist ar fi încântat să controleze Townsend *Citizen* așa cum controlează *Globe*.

— Comisia de Monopoluri și Fuziuni hotărăște, Dick, nu ministrul.

— Tot nu văd de ce l-ar lăsa pe Townsend să controleze jumătate din strada presei. În orice caz, *Citizen* e singurul ziar care a sprijinit constant Partidul Laburist de-a lungul anilor, în vreme ce celelalte au fost fițuici ale conservatorilor.

— Totuși, comisia trebuie să fie echitabilă.

— Așa cum a fost Townsend cu Wilson și Heath? *Globe* a devenit caietul de omagii pentru Teddy. Dacă Townsend pune mâna și pe *Citizen*, mișcarea laburistă n-o să mai aibă niciun cuvânt în țara asta.

— Noi o știm, spuse Stephen, dar comisia nu e făcută numai din socialiști.

— Cu atât mai rău, spuse Armstrong. Dacă obțin eu ziarul *Citizen*, Townsend o să afle pentru prima oară în viața lui ce înseamnă o competiție adevărată.

— Nu pe mine trebuie să mă convingi, Dick. Eu îți doresc succes cu ministrul. Dar nu de-asta te-am sunat.

— De câte ori telefonezi, Stephen, e o problemă. Care e de data asta?

— Tocmai am primit o scrisoare lungă de la avocatul lui Sharon Levitt, care te amenință cu o citație.

— Dar am semnat o înțelegere cu ea acum câteva luni. Nu mai e cazul să aștepte niciun penny de la mine.

— Știu, Dick. Dar de data asta îți fac un proces de paternitate. Se pare că Sharon a născut un fiu și pretinde că tu ești tatăl.

— Ar putea fi al oricui, după cum o știu eu pe târfa asta

ordinară... începu Armstrong.

— Posibil, spuse Stephen. Dar nu cu semnul acela pe piele, sub omoplat. Și nu uita că în comisia de monopol sunt patru femei și soția lui Townsend e însărcinată.

— Când s-a născut bastardul? întrebă Armstrong, dând înapoi paginile agendei.

— Pe 4 ianuarie.

— Stai așa, spuse Armstrong.

Rămase cu privirea ațintită asupra datei din agendă, aflate cu nouă luni înainte de data aceea.

— Blestemata asta a plănuit totul dinainte, tună el, căci în agendă scria „Alexander Sherwood: Paris”. Și pretindea că vrea să fie asistenta mea personală. Știa că o să se aleagă cu două plăți. Ce-mi recomanzi?

— Avocații ei știu ce bătaie dai pentru *Citizen* și că nu-i nevoie decât să dea un telefon la *Globe*...

— N-ar îndrăzni, ridică Armstrong vocea.

— Poate că nu, răspunse calm Stephen. Dar ar putea. Ți recomand să mă lași pe mine să rezolv cât de bine pot.

— Dacă zici tu, spuse calm Armstrong. Dar avertizează-i că dacă scapă o singură vorbă despre afacerea asta, nu le mai plătesc nimic.

— Voi face tot ce pot, spuse Stephen. Dar din păcate a învățat ceva de la tine.

— Ce anume? întrebă Dick.

— Că nu rentează să-ți iei un avocat ieftin. Te sun imediat după ce ne înțelegem asupra termenilor.

— Fă-o, spuse Armstrong și trânti telefonul. Pamela! mugi el spre ușă. Fă-mi legătura cu Don Sharpe.

Când redactorul de la postul *London Evening* fu pe firul lui, Armstrong îi explică:

— S-a întâmplat ceva. Sunt nevoit să anulez întâlnirea noastră de la prânz.

Și închise înainte ca Don Sharpe să-i poată răspunde ceva.

Armstrong decisese de mult că omul acesta trebuia înlocuit și luase chiar legătura cu cel pe care-l voia în locul lui, dar telefonul ministrului îi amânase cu câteva zile

punerea în practică a deciziei.

Nu-și făcea prea mari griji că Sharon ar fi putut pălăvrăgi. Avea dosarele tuturor redactorilor-șefi de pe strada presei și pe ale patronilor lor și un birou întreg care se documenta în legătură cu Townsend. Gândurile i se întoarseră la Ray Atkins.

După ce rezolvă cu Pamela corespondența de dimineață, o puse să-i aducă ghidul parlamentar. Voia să-și reamintească punctele importante din cariera lui Atkins, numele soției și copiilor lui, ministerele pe care le condusesese, chiar și hobby-urile lui.

Toată lumea accepta că Ray Atkins era unul dintre cei mai străluciți politicieni din generația lui. Faptul fusese confirmat și de poziția lui foarte apropiată de Harold Wilson. După alegerile generale din 1966, Atkins deveni ministru de stat la Departamentul de Comerț și Industrii. Se considera că dacă laburiștii aveau să câștige alegerile viitoare – improbabil, după opinia lui Armstrong – Atkins avea un loc asigurat în cabinet. Unul sau doi politicieni chiar vorbeau despre el ca despre viitorul lider al partidului.

Deoarece Atkins candidase ca reprezentant al unei provincii de nord acoperite de unul din ziarele locale ale lui Armstrong, cei doi deveniseră cu timpul mai mult decât cunoscuți și adesea luau masa împreună după conferințele partidului. Când Atkins devenise ministru al industriilor, cu responsabilități în domeniul preluărilor de companii, Armstrong îl cultivase și mai asiduu, sperând că va înclina balanța în favoarea lui când se va vorbi despre preluarea ziarului *Citizen*.

După ce Townsend cumpărase ziarul *Globe* de la Sir Walter Sherwood, cifra de vânzări continuase să scadă. Townsend intenționase să-l dea afară pe redactorul-șef, dar își amână planurile când, peste câteva luni, proprietarul lui *Citizen* muri și văduva lui anunță că va vinde ziarul.

Townsend își petrecu mai multe zile convingând consiliul de administrație că trebuia să înainteze o ofertă pentru *Citizen* – o ofertă despre care se scrisese în *Financial Times* că

era „un preț prea mare” – chiar dacă *Citizen* se lăuda cu cel mai bun tiraj din Marea Britanie.

După ce fură prezentate toate ofertele, a lui se dovedi de departe cea mai ridicată. Clasele conservatoare protestară imediat prin organul lor de presă, *Guardian*. Valuri de cerneală curseră pentru a dezaproba planul lui Townsend de a pune mâna pe cele mai citite cotidiane din țară. Într-un rar acces de solidaritate, ziarul *Times* tipări un editorial în care se tuna și se fulgera împotriva străinilor care vor să preia instituții naționale, exercitând astfel o influență puternică asupra modului britanic de viață. În dimineața următoare, pe biroul redactorului-șef poposiră mai multe scrisori, atrăgând atenția că și proprietarul lui *Times* era un canadian. Dar niciuna dintre ele nu fu publicată.

Când Armstrong anunță că egalează oferta lui Townsend și fu de acord să-l păstreze ca președinte al consiliului pe Sir Paul Maitland, fostul ambasador la Washington, guvernului nu-i mai rămase decât să lase chestiunea pe seama Comisiei de Monopoluri și Fuziuni. Townsend spumegă auzind acest „nimic mai mult decât un complot socialist”, dar nu fu compătimit prea tare de cei care urmăriseră timp de un an în *Globe* declinul standardelor jurnalistice. Nici pe Armstrong nu-l favorizau prea mulți. În ultima lună, apăru în multe ziare clișeul că „trebuie să alegi răul cel mai mic din două”.

Dar de data asta, Armstrong era convins că-l prinsese pe Townsend în cursă și că premiul cel mare de pe strada presei avea să-i revină lui. Abia aștepta ca Ray Atkins să vină la el la masă și să-i confirme vestea în mod oficial.

Atkins veni la compania Armstrong cu puțin timp înainte de ora unu. Proprietarul discuta la telefon în rusește când Pamela îl invită pe ministru înăuntru. Armstrong puse imediat telefonul jos și se ridică să-și întâmpine oaspetele. Și nu putu să nu remarce când îi strânse mâna lui Atkins că acesta avea palma umedă.

— Ce beți? întrebă el.

— Un whisky mic cu multă apă, răspunse Atkins.

Armstrong îi dădu ministrului paharul, apoi îl conduse în

camera alăturată. Aprinse o lumină inutilă, dând astfel drumul la un aparat de înregistrare. Atkins zâmbi ușurat când văzu că pe masa lungă erau așezate numai două tacâmuri. Armstrong îi făcu semn să ia loc.

— Mulțumesc, Dick, spuse el nervos. Foarte amabil din partea ta să mă primești atât de repede.

— Pentru puțin, Ray, spuse Armstrong, așezându-se în capul mesei. Plăcerea e a mea. Sunt încântat să întâlnesc un om care luptă neobosit pentru cauza noastră. Pentru viitorul senin, adăugă el ridicându-și paharul.

Observa că mâna ministrului tremura puțin pe pahar.

— Faci multe pentru partidul nostru, Dick, spuse el.

— Ești amabil, Ray.

În timpul primelor două feluri discutară șansele partidului laburist de a câștiga alegerile viitoare și recunoscuseră amândoi că nu erau prea mari.

— Deși sondajele de opinie ne arată ceva mai bine, spuse Atkins, n-ai decât să urmărești rezultatele alegerilor locale, ca să-ți dai seama ce se întâmplă cu adevărat.

— Sunt de acord, spuse Dick. Numai un prost se poate lua după sondaje. Deși mi se pare că Wilson răspunde întotdeauna mai bine decât Ted Heath la întrebările din Cameră.

— Așa e, dar numai o parte mică din parlamentari văd asta. Dacă s-ar transmite mai mult la televiziune, toți oamenii ar vedea că Harold are altă clasă.

— Nu cred să se întâmple asta cât trăim noi, spuse Dick.

Atkins dădu din cap, apoi căzu într-o tăcere adâncă. Când se strânseseră farfuriile mari, Dick îi spuse majordomului să-i lase singuri. Umplu paharul de vin al ministrului, dar Atkins abia-l atinse; părea că se întreabă cum să abordeze un subiect stânjenitor. Când majordomul închise ușa, Atkins trase aer în piept.

— E cam jenant pentru mine, începu el ezitant.

— Simte-te liber să spui orice dorești, Ray. Orice-ar fi, nu va trece de pereții acestei camere. Nu uita că suntem în aceeași echipă.

— Mulțumesc, Dick, răspunse ministrul. Am știut eu că la tine trebuia să vin cu mica mea problemă.

Continuă să se joace cu paharul și nu mai zise nimic un timp. Apoi izbucni.

— *Evening Post* s-a amestecat în viața mea particulară, Dick, și nu mai suport.

— Îmi pare rău, spuse Armstrong, care-și imaginase că vor discuta despre cu totul altceva. Ce ți-au făcut de te-au tulburat așa?

— Mă amenință.

— Te amenință? spuse Armstrong, părând supărat. În ce fel?

— Ei, poate că „amenință” e prea tare. Dar unul dintre reporterii tăi îmi dă tot timpul telefon la birou și acasă în week-end-uri, uneori de două-trei ori pe zi.

— Crede-mă, Ray, nu știam nimic despre asta, spuse Armstrong. Vorbesc cu Don Sharpe după ce pleci. Te asigur că n-o să te mai deranjeze.

— Mulțumesc, Dick, spuse ministrul, luând în sfârșit o înghițitură de vin. Dar nu convorbirile vreau eu să înceteze, ci povestea de care se leagă.

— N-ar ajuta să-mi spui despre ce e vorba, Ray?

Ministrul ținea capul plecat și trecu un timp destul de lung până și-l ridică:

— S-a întâmplat demult, începu el. Atât de demult, încât până acum câteva zile aproape că reușisem să uit totul.

Armstrong tăcu, umplând din nou paharul musafirului.

— S-a întâmplat după ce fusesem ales în consiliul orașenesc din Bradford. Am cunoscut-o pe secretara directorului administrativ.

— Erai însurat cu Jenny atunci? întrebă Armstrong.

— Nu, cu Jenny m-am cunoscut peste vreo doi ani, chiar după ce am fost desemnat candidat pentru Bradford West.

— Atunci care-i problema? zise Armstrong. Chiar și Partidul Laburist îți dă voie să ai prietene înainte de a te însura, adăugă el, încercând s-o ia în glumă.

— Nu și dacă rămân însărcinate, spuse ministrul. Iar

religia lor interzice avortul.

— Înțeleg, spuse Armstrong încet. Jenny știe ceva despre asta? întrebă el după o pauză.

— Nu, nimic. Nu i-am spus nici ei, nici nimănui altcuiva. E fata unui doctor – un afurisit de Tory, așa că familia ei nu m-a plăcut niciodată. Dacă povestea asta iese la suprafață va trebui să audă și reproșuri de genul: „Nu ți-am spus noi?”

— Atunci fata e cea care face presiuni?

— Nu, Dumnezeu s-o binecuvânteze. Rahila a fost extraordinară, deși părinții ei mă plac la fel de mult ca socrii. Îi plătesc întreținerea completă, bineînțeles.

— Bineînțeles. Dar dacă nici ea nu-ți face greutate, atunci ce probleme ai? Niciun ziar n-ar îndrăzni să tipărească ceva fără confirmarea ei.

— Știu. Dar, din nefericire, fratele ei a băut cam mult într-o seară și a început să dea din gură într-un local public. Nu și-a dat seama că la bar era un ziarist debutant de la *Evening Post*, care abia aștepta să-i pice o știre. Fratele a negat totul a doua zi, dar ziaristul s-a apucat să scormonească, ticălosul. Dacă istoria se află, va trebui să demisionez. Și Dumnezeu știe ce se va întâmpla cu mine și Jenny.

— Lasă, Ray, că nu s-a ajuns până acolo și de un lucru poți fi sigur: n-o să se scrie nimic în niciunul din ziarele mele. Îți dau cuvântul meu. Cum pleci, îl sun pe Sharpe și-l lămuresc. N-o să mai fii contactat pe subiectul ăsta.

— Mulțumesc, spuse Atkins. E o mare ușurare pentru mine. Acum trebuie să mă rog ca ziaristul acela să nu se ducă în altă parte.

— Cum îl cheamă? întrebă Armstrong.

— John Cummins.

Armstrong mângăli numele pe un carnet de lângă el:

— O să am grijă să i se ofere domnului Cummins o slujbă la un ziar din nord, destul de îndepărtat de Bradford. Asta o să-l mai răcorească puțin.

— Nu știu cum să-ți mulțumesc, spuse ministrul.

— Sunt sigur că vei găsi un mod, spuse Armstrong, ridicându-se de pe scaun fără să-i mai ofere cafea.

Îl conduse pe Atkins până la ieșire. Nervozitatea ministrului fusese înlocuită de o siguranță de sine volubilă, asociată adesea cu meseria de politician. Trecând prin biroul lui Armstrong, văzu colecția completă a publicației sportive *Wisden*.

— Nu te știam fan al cricketului, Dick, spuse el.

— Ba sunt, zise Armstrong. Am iubit jocul ăsta de la o vârstă fragedă.

— Cu cine ții? întrebă Atkins.

— Cu Oxford, răspunse Armstrong când ajunseră la lift.

Atkins îi strânse călduros mâna:

— Mulțumesc din nou, Dick. Mulțumesc foarte mult.

După ce ușile liftului se închiseră, Armstrong se întoarse în biroul lui.

— Vreau să-l văd imediat pe Don Sharpe, spuse el trecând pe lângă Pamela.

Redactorul-șef al lui *Evening Post* apăru în biroul patronului peste câteva minute, ținând în brațe un dosar gros și așteptă ca Armstrong să termine o conversație telefonică într-o limbă necunoscută.

— Ați cerut să mă vedeți, îi spuse lui Armstrong când acesta termină.

— Da. Tocmai am luat masa cu Ray Atkins. Mi-a spus că *Post* îl hărțuiește.

— Da, am pe cineva care a găsit o poveste. Încercăm de mai multe zile să luăm legătura cu Atkins. Credem că ministrul are un copil din flori, un băiat pe nume Vengi.

— Dar asta s-a întâmplat înainte de a se căsători.

— Adevărat, spuse redactorul. Dar...

— Nu văd cum poate fi descrisă ca o chestiune de interes public.

Don Sharpe păru oarecum surprins de sensibilitatea neobișnuită a patronului, dar știa că decizia cu privire la *Citizen* trebuia să se dea în următoarele săptămâni.

— Ești de acord sau nu? întrebă Armstrong.

— În condiții normale, aș fi, replică Sharpe. Dar în cazul ăsta, femeia și-a pierdut slujba, a fost abandonată de familie

și trăiește într-un apartament cu un singur dormitor, în circumscripția ministrului. Pe de altă parte, el e transportat cu un Jaguar și are o a doua casă în sudul Franței.

— Dar îi plătește întreținerea completă.

— Nu totdeauna la timp, spuse redactorul. Și poate fi privită ca o chestiune de interes public dacă ținem seama că atunci când era subsecretar de stat în departamentul de servicii sociale, Atkins a răspuns de alocațiile copiilor cu un părinte.

— E irelevant și o știi și tu.

— Mai e ceva care i-ar putea interesa pe cititorii noștri.

— Ce anume?

— Ea e musulmană. Născând un copil în afara căsătoriei, nu mai are nicio speranță să se mărite. La ei, chestiunile astea sunt mai strict reglementate decât la biserica anglicană.

Redactorul-șef scoase din dosarul lui o fotografie și o puse pe biroul lui Armstrong. Acesta aruncă o privire chipului atrăgător al mamei asiatice cu băiețelul în brațe. Asemănarea copilului cu tatăl lui era ușor de remarcat.

— De unde știai că despre asta voiam să discut cu tine? îl privi Armstrong pe Sharpe.

— Am bănuir că n-ați anulat întâlnirea noastră doar ca să discutați cu Atkins șansele de a fi reales.

— Nu fi sarcastic cu mine, îl repezi Armstrong. Lasă baltă imediat ancheta asta. Dacă văd vreodată orice aluzie la ea în oricare din ziarele mele, nu-i nevoie să te mai prezinți la birou a doua zi.

— Dar... spuse redactorul-șef.

— Și poți să lași dosarul la mine.

— Poftim?

Armstrong îl fulgeră cu privirea și celălalt așeză umil dosarul pe birou. Apoi se întoarse și plecă fără niciun cuvânt.

Armstrong înjură. Dacă-l dădea acum afară pe Sharpe, acesta avea să treacă strada la *Globe* cu toată povestea. Luase o decizie care-l costa oricum o grămadă de bani.

Ridică receptorul.

— Pamela, dă-mi-l pe domnul Atkins de la Departamentul de Comerț și Industrie.

Atkins veni la telefon puțin mai târziu.

— E o linie publică? întrebă Armstrong, știind că funcționarii ascultau adesea convorbirile ministrului, pentru a îndeplini eventualele angajamente verbale ale acestuia.

— Nu, e linia mea personală, îl asigură Atkins.

— Am vorbit cu redactorul în cauză, spuse Armstrong și te asigur că domnul Cummins nu te va mai deranja. De asemenea, l-am avertizat că dacă incidentul apare menționat în vreunul din ziarele mele, poate să înceapă să-și caute altă slujbă.

— Mulțumesc, spuse ministrul.

— Și dacă te interesează, Ray, am pe biroul meu dosarul lui Cummins cu privire la chestiune și o să-l dau la tăiat imediat. Crede-mă, n-o să mai auzi o vorbă despre asta.

— Ești un prieten bun, Dick. Și probabil mi-ai salvat cariera.

— A meritat, spuse Armstrong. Nu uita, dacă ai nevoie de mine, sunt aici.

Când puse jos receptorul, Pamela băgă capul pe ușă:

— Cât vorbeați cu ministrul, Stephen a sunat din nou. Vă fac legătura?

— Da. Și după aceea o să-ți dau ceva de făcut.

Pamela dădu din cap și ieși. După o clipă, unul din telefoanele de pe birou sună și Armstrong răspunse.

— Ce e, Stephen?

— Nu e nimic. Am avut o discuție lungă cu avocații lui Sharon Levitt și am ajuns la niște propuneri preliminare. Avem, bineînțeles, nevoie de acordul părților.

— Pune-mă în temă, zise Armstrong.

— Se pare că Sharon are un prieten în Italia și...

Armstrong ascultă concentrat cum decurseseră negocierile și începu să zâmbească înainte ca avocatul lui să termine.

— Pare foarte satisfăcător, spuse el.

— Da. Cum a mers întâlnirea cu ministrul?

— Bine. Are și el o problemă care seamănă cu a mea, dar nu te are și pe tine ca să i-o rezolve.

— Trebuie să înțeleg ceva?

— Nu, răspunse Armstrong.

Puse jos receptorul și-și chemă secretara.

— Pamela, când bați la mașină conversația care a avut loc azi în biroul ăsta vreau să pui o copie în dosarul de aici, spuse el, arătând foile lăsate de Don Sharpe pe birou.

— Și cu dosarul ce fac?

— Încuie-l în safeul mare. Te anunț eu dacă mai am nevoie de el.

Când redactorul-șef de la *London Evening Post* ceru o audiență între patru ochi, fu primit imediat de Keith Townsend. Pe strada presei se știa bine că orice membru al personalului lui Armstrong avea ușa deschisă la Townsend dacă aducea o informație interesantă despre șef. Totuși, nu treceau prea mulți strada pentru că știau că, odată prinși de Armstrong, erau dați afară și niciun ziar de-al lui nu-i mai angaja.

Trecuse ceva timp de când Townsend nu mai fusese contactat de un membru al ierarhiei superioare ca Don Sharpe. Bănuia că domnul Sharpe știa deja că zilele îi sunt numărate și nu mai avea nimic de pierdut. Dar, ca toți ceilalți, insistase ca întâlnirea să aibă loc pe teren neutru.

Townsend rezerva pentru asemenea ocazii apartamentul Fitzalan de la hotelul Howard, pentru că nu era departe de strada presei și era totuși ferit de iscodelile ziariștilor. Era suficient ca Heather să dea un telefon la recepție și toate aranjamentele se făceau cu multă discreție.

Sharpe îi povesti amănunțit lui Townsend conversația pe care o avusese în ziua precedentă cu Armstrong după masa acestuia cu Ray Atkins. Apoi așteptă o reacție.

— Ray Atkins, spuse Townsend.

— Da, ministrul industriilor.

— Omul care va lua decizia cu privire la acordarea titlului de proprietar al lui *Citizen*.

— Exact. De-asta m-am gândit că v-ar interesa să aflați imediat, spuse Sharpe.

— Armstrong a păstrat dosarul?

— Da, dar nu-mi vor trebui decât două zile ca să-l refac. Dacă începeți povestea în *Globe*, la prima pagină, sunt sigur că membrii Comisiei pentru Monopoluri și Fuziuni nu vor mai lua în considerație oferta lui Armstrong.

— Poate, spuse Townsend. După ce refaci documentația, trimite-mi-o direct. Scrie inițialele mele, K.R.T., în colțul de jos din stânga al ambalajului. Așa te asigur că nu-l voi deschide decât eu.

— Dați-mi o săptămână, cel mult două, îi ceru Sharpe.

— Dacă voi deveni proprietarul lui *Citizen*, promise Townsend, ai o slujbă garantată la ziar, dacă o vrei, bineînțeles.

Sharpe era pe punctul să-l întrebe la ce slujbă se gândea, când Townsend adăugă:

— Mai rămâi în hotel zece minute.

Ieși în stradă, salutat de portar cu mâna la pălărie. Se urcă în mașină pentru a se întoarce la birou, sigur că *Citizen* va fi al lui.

Un hamal tânăr, care-i văzuse pe cei doi intrând pe rând și ieșind pe rând, așteptă ca șeful lui să ia o pauză și se duse să dea un telefon.

După zece zile, în biroul lui Townsend ajunseră două plicuri cu literele „K.R.T.” imprimate apăsate pe colțurile din stânga jos. Heather i le lăsă nedesfăcute pe birou. Primul era de la un fost angajat la *New York Times*, care-i furniza lista completă a librăriilor care-și raportau vânzările pentru lista de *best-seller*. Meritase să plătească informația cu 2.000 de dolari. Townsend puse lista deoparte și deschise cel de-al doilea plic. Conținea o mulțime de date culese de Don Sharpe cu privire la activitățile extraprofesionale ale ministrului industriilor.

După o oră, Townsend era sigur nu numai de faptul că-și va recupera cel de-al doilea milion de la doamna Sherwood,

dar și de cel că Armstrong va regreta că păstrase secretul ministrului. Îi spuse lui Heather la telefon că trebuia să trimită un plic recomandat la New York. Ea luă unul dintre plicuri și Townsend îl chemă la el pe redactorul-șef de la *Globe*.

— După ce apuci să citești asta, îi împinse el plicul peste birou, o să știi care va fi editorialul de mâine.

— Am deja un editorial, spuse redactorul-șef. Avem dovezi că Marilyn Monroe trăiește.

— Poate să mai aștepte o zi, spuse Townsend. Mâine dăm încercarea ministrului industriilor de a înăbuși zvonurile întemeiate despre un copil nelegitim. Ai grijă să am macheta primei pagini până la ora cinci.

După câteva minute, Armstrong primi un telefon de la Ray Atkins.

— Cu ce te pot ajuta, Ray? întrebă el, apăsând butonul de înregistrare.

— De data asta e rândul meu să te ajut, Dick, spuse Atkins. Tocmai am primit de la Comisia de Monopoluri un raport cu recomandările lor pentru numirea la *Citizen*.

Era rândul lui Armstrong să-și simtă palmele umede.

— Mă sfătuiesc să te aleg pe tine. Te-am sunat ca să-ți spun că intenționez să le urmez sfatul.

— Ed veste minunată, spuse Armstrong, ridicându-se în picioare. Îți mulțumesc.

— Sunt încântat că te-am putut anunța chiar eu, spuse Atkins. Atâta vreme cât ai cecul de 78 de milioane de lire sterline, *Citizen* e al tău.

Armstrong râse.

— Când se face știrea oficială?

— Recomandarea comisiei va fi comunicată cabinetului ministerial azi la ora unsprezece și nu-mi imaginez cine i-ar putea aduce vreo obiecție, spuse ministrul. Eu voi face o declarație în Cameră azi la 3:30, așa că ți-aș fi obligat dacă nu pomenști nimic până atunci. Doar n-o să-i dăm comisiei motive să se răzgândească, nu?

— Nu scot niciun cuvânt, Ray, îți promit.

După o pauză, adăugă:

— Și vreau să știi că dacă pot face ceva pentru tine în viitor, nu trebuie decât să mi-o ceri.

Privind încă o dată titlul, Townsend zâmbi:

MISTERUL COPILULUI DIN FLORI MUSULMAN AL MINISTRULUI

Apoi citi primul paragraf propus, făcând câteva mici schimbări:

Aseară, Ray Atkins, ministrul industriilor, a refuzat să comenteze când a fost întrebat dacă este tatăl micuțului Vengi Patel (vezi foto), în vârstă de șapte ani, care trăiește cu mama lui într-o locuință sordidă din circumscripția ministrului. Mama lui Vengi, d-ra Rahila Patel, în vârstă de treizeci și trei de ani...

— Ce e, Heather? ridică el ochii spre secretara care intrase în cameră.

— Redactorul politic te caută din galeria presei de la Camera Comunelor. Se pare că s-a dat o declarație pentru *Citizen*.

— Dar mie mi s-a spus că nu se anunță nimic luna asta, apucă Townsend receptorul.

Pe măsură ce i se citea declarația lui Ray Atkins, chipul îi deveni tot mai posomorât.

— Acum nu mai merită să introducem editorialul acela, spuse redactorul politic.

— Hai să-l ținem, spuse Townsend. Mă mai gândesc până diseară.

Și-și aruncă privirea pe fereastră, mohorât. Declarația lui Atkins îi dădea lui Armstrong controlul asupra singurului

cotidian britanic cu tiraj mai mare decât *Globe*. Din clipa aceea, el și Armstrong se băteau pentru aceiași cititori și Townsend se întrebă dacă aveau să supraviețuiască amândoi.

În decurs de o oră de la audierea declarației în Camera Comunelor, Armstrong îl sunase pe Alistair McAlvoy, redactorul-șef de la *Citizen* și-l chemase la sediul lui. De asemenea, aranjase să cineze seara cu Sir Paul Maitland, președintele consiliului de administrație al ziarului.

Alistair McAlvoy era de zece ani redactor-șef al lui *Citizen*. Când i se comunică decizia ministrului își avertiză colegii că niciunul dintre ei, inclusiv el, nu mai putea fi sigur de slujba lui. Dar când Armstrong îl luă de după umeri și-i spuse că era cel mai bun redactor-șef din presa țării, începu să creadă că totuși, slujba lui era asigurată. După ce atmosfera se mai relaxă, Armstrong îl avertiză că erau pe punctul de a începe cu *Globe* o bătălie crâncenă, poate chiar de a doua zi dimineța.

— Știu, spuse McAlvoy, așa că ar fi bine să mă întorc la birou. Vă sun când aflu ce editorial are *Globe*, ca să vedem dacă-l putem contra cu ceva.

McAlvoy părăsi sediul lui Armstrong în timp ce Pamela intra la șeful ei cu o sticlă de șampanie.

— De unde e?

— De la Ray Atkins, spuse Pamela.

— Desfă-o, spuse Armstrong.

Tocmai când desfăcea sticla, sună telefonul. Pamela ridică receptorul și ascultă:

— E hamalul de la hotelul Howard, zice că nu poate să stea mult, ca să nu fie prins.

Și, acoperind cu mâna receptorul:

— V-a căutat și acum zece zile, dar l-am amânat. În legătură cu Keith Townsend.

Armstrong apucă telefonul. Când hamalul îi spuse cu cine se întâlnise Townsend în apartamentul Fitzalan, știu imediat ce avea să apară pe prima pagină a rivalului *Globe*. Iar

băiatul nu voia decât 50 de lire pentru informația lui.

Puse jos receptorul și începu să emită ordine înainte ca Pamela să-i umple paharul:

— Și după ce-l văd pe Sharpe, dă-mi-l la telefon pe McAlvoy.

Când Don Sharpe intră în clădire, i se spuse că era chemat la patron. Se duse în biroul lui Armstrong, unde nu auzi decât cuvintele „Ești concediat.” Se întoarse și văzu doi membri din corpul de pază, care așteptau să-l escorteze până la ieșire.

— Dă-mi-l pe McAlvoy.

Apoi, când i se făcu legătura, zise scurt:

— Alistair, știu ce apare în *Globe* pe prima pagină de mâine și pot să le pun capac.

Apoi închise și o puse pe Pamela să-i aducă dosarul Atkins. Sorbi din șampanie. Era de soi.

În dimineața următoare, editorialul din *Globe* anunța în exclusivitate despre „Secretul copilului din flori, musulman, al ministrului.” Urmau trei pagini bogat ilustrate cu un interviu cu fratele d-rei Patel, semnat „Don Sharpe, reporter principal.”

Townsend fu încântat până văzu prima pagină din *Citizen*:

MINISTRUL CU COPIL DIN FLORI DEZVĂLUIE TOT ZIARULUI CITIZEN

Urmau cinci pagini ilustrate și extrase din interviul acordat de ministru anonimului corespondent pentru afaceri politice al ziarului.

În seara aceea, *London Evening Post* relatează că primul ministru anunțase că accepta, cu un regret considerabil, demisia domnului Ray Atkins, membru al cabinetului.

29
The Citizen
21 august, 1978

Noul glob nu e prea populat¹²

După ce trecu de vamă, Townsend ieși din aeroport și-l găsi pe Sam așteptându-l. În călătoria de douăzeci și cinci de minute prin Sydney, Sam își puse șeful la curent cu ce se mai întâmplase prin Australia. Nu-i mai lăsă nicio îndoială cu privire la propria lui opinie despre primul ministru, Malcom Frazer – că era demodat și rupt de realitate – și despre Opera din Sydney – o risipă inutilă și deja demodată. Dar îi dădu și o informație nouă.

— De unde ai aflat asta, Sam?

— Mi-a zis șoferul președintelui.

— Și tu ce i-ai spus în schimb?

— Numai că vii de la Londra într-o scurtă vizită, răspunse Sam, parcând în fața cartierului general al corporației Global.

Townsend împinse ușa turnantă și intră în clădire urmărit de multe priviri. Liftul îl duse la ultimul etaj și-l chemă pe redactorul-șef înainte ca Heather să apuce să-i ureze bun venit.

Townsend străbătea biroul în lung și în lat, așteptându-l pe redactor. Din când în când privea pe geam clădirea operei pe care, la fel ca Sam, toate ziarele lui (cu excepția Continentului) se grăbiseră s-o condamne. La numai o jumătate de milă mai încolo se arcuia podul care fusese fala orașului până de curând. Deși i se dublase populația, Sydney-ul i se părea astăzi extrem de mic în comparație cu cel din ziua când preluase *Chronicle*. I se părea că se uită la

¹² Joc de cuvinte între numele ziarului *Globe* și cuvântul englezesc „globe” = glob pământesc.

un oraș de jucărie.

— Bine ai venit, Keith, spuse Bruce Kelly, intrând pe ușa deschisă.

Townsend se răsuci să-l întâmpine pe primul redactor-șef numit de el:

— Îmi pare bine că am venit, Bruce, spuse el, strângându-i mâna. A trecut prea mult.

Se întrebă dacă și el îmbătrânise tot atât de mult ca omul supraponderal și cu început de chelie din fața lui.

— Ce mai face Kate?

— Urăște Londra și stă mai mult prin New York, dar sper să vină la mine săptămâna viitoare. Pe aici ce se mai întâmplă?

— Păi, poate ai văzut din rapoartele noastre săptămânale că vânzările au urcat puțin anul ăsta, publicitatea e mai mare șt profiturile au un nivel record. Așa că poate a venit timpul să ies la pensie.

— Exact din cauza asta am venit, să stau de vorbă cu tine, spuse Townsend.

Lui Bruce îi pieri sângele din obraji:

— Vorbești serios, șefule?

— N-am fost niciodată mai serios, spuse Townsend, privindu-și prietenul. Am nevoie de tine la Londra.

— Pentru ce? întrebă Bruce. *Globe* nu e genul de ziar pentru care să fiu potrivit. E mult prea tradițional și englezesc.

— Exact de-asta pierd cititori în fiecare săptămână, întâi, pentru că are mulți cititori bătrâni care mor. Dacă trebuie să mă confrunt cu Armstrong, am nevoie de tine pe scaunul redactorului-șef. Tot ziarul trebuie refăcut. În primul rând, trebuie să scurtăm știrile.

Bruce își privi șeful neîncrezător:

— Sindicatele n-o să accepte.

— Am eu planuri pentru ele, zise Townsend.

„CEL MAI BINE VÂNDUT, COTIDIAN BRITANIC”

Armstrong era mândru de banda care însoțea titlul ziarului *Citizen*. Dar, deși vânzările se menținuseră, începea să simtă că Alistair McAlvoy, cel mai experimentat redactor-șef de pe strada presei, nu era chiar omul potrivit pentru a-i îndeplini strategia pe termen lung.

Îl nedumerea faptul că Townsend zburase la Sydney. Nu-i venea să creadă că lăsa tirajul lui *Globe* să scadă fără să accepte lupta. *Citizen* se vindea de două ori mai bine decât *Globe* și Armstrong nu ezita să le amintească foarte des cititorilor că era proprietarul celui mai bine cotate ziar. Firma Armstrong Communications declarase în anul precedent un profit de șaptesprezece milioane de lire și toată lumea știa că executivul își îndrepta acum atenția spre vest pentru următoarea achiziție mare.

I se spusese de zeci de ori de către oameni avizați că Townsend cumpăra acțiuni la *New York Times*. Dar acești cunoscători nu știau că și el făcea exact același lucru. Avocatul lui new-yorkez, Russel Critchley, îl avertizase că dacă intră în posesia a peste 5 la sută din acțiuni, trebuia, după regulile Comisiei de Schimburi și Asigurări, să declare public dacă avea intenția să preia publicația sau nu.

În prezent, deținea 4 1/2 la sută din stocul *Star* și bănuia că Townsend ocupa aproximativ aceeași poziție. Dar deocamdată fiecare se mulțumea să stea și să aștepte ca celălalt să facă o mișcare. Armstrong știa că Townsend controla mai multe publicații americane decât el, cu toate că și el achiziționase recent grupul Milwaukee, compus din unsprezece ziare. Amândoi știau că *New York Times* nu va fi niciodată de vânzare, așa că premiul cel mare ar fi fost să preia controlul tabloidului *Star*.

În timp ce Townsend plănuia la Sydney cum să lanseze noul *Globe*, Armstrong luă avionul spre Manhattan, ca să-și înceapă asaltul la *New York Star*.

— Dar Bruce Kelly nu știa nimic despre asta, spuse Townsend, în timp ce Sam îl ducea de la aeroportul Tullamarine în Melbourne.

— Cred și eu, spuse Sam. Doar nu l-a văzut niciodată pe șoferul președintelui.

— Și vrei să zici că un șofer știe ceva despre care nu s-a aflat nimic în lumea presei?

— Nu. Știe și adjunctul președintelui, fiindcă discută cu șeful lui în mașină.

— Și șoferul ți-a zis că se întrunesc în dimineața asta, la zece?

— Exact, șefu. Chiar acum îl duce pe președinte la întrunire.

— Și prețul e 12 dolari acțiunea?

— Așa au stabilit președintele și adjunctul lui în mașină, spuse Sam, intrând în centrul orașului.

Townsend nu știa ce putea să mai întrebe fără să se facă de râs.

— Bănuiesc că nu vrei să pariem? întrebă când mașina coti pe strada Flinders.

Sam chibzui puțin, apoi acceptă.

— Ba da, șefule. Pentru mine, o sută de dolari ar merge.

— Nu așa, spuse Townsend. Salariul tău pe o lună sau ne întoarcem imediat la aeroport.

Sam trecu pe roșu și evită la timp ciocnirea cu un tramvai.

— E-n regulă, spuse el după un timp. Dar numai dacă acceptă și Arthur.

— Da' cine dracu' mai e și Arthur?

— Șoferul președintelui.

— Tu și Arthur ați intrat în joc, spuse Townsend, în timp ce mașina parca în fața birourilor *Curierului*.

— Cât vreți să aștept? întrebă Sam.

— Cât să-ți pierzi leafa pe o lună, răspunse Townsend, trântind ușa mașinii.

Apoi își ridică ochii spre clădirea unde tatăl lui își începuse cariera de ziarist în anii '20, unde el însuși lucrase ca reporter în timpul școlii, la ziarul pe care mama lui i-l vânduse rivalului lor fără ca măcar să-i spună. Vedea fereastra biroului unde lucrase tatăl lui. Oare *Curierul* era într-adevăr de vânzare, fără ca niciunul dintre profesioniștii

lui s-o știe? Verificase prețul acțiunilor în dimineața aceea: 8,40 dolari. Putea să riște totul pe mâna șoferului? Îi părea rău că nu era Kate acolo, să-i ceară și ei părerea. Datorită ei, *Amanta senatorului* de Margaret Sherwood se aflase două săptămâni pe lista de *best-seller* din *New York Times* și cel de-al doilea milion îi fusese înapoiat în întregime. Spre surprinderea lor, cartea avusese câteva recenzii favorabile și în presa din afara imperiului lui Townsend. Keith citise amuzat o scrisoare în care doamna Sherwood îl întreba dacă nu voia să facă un contract pentru o trilogie scrisă de ea.

Intră pe ușa dublă, trecu pe sub ceas și pătrunse în hol. Se opri o clipă în fața unui bust din bronz al tatălui lui, amintindu-și cum se întindea să-i atingă părul când era copil. Se simțea din ce în ce mai nervos.

Se urcă în primul lift care veni. Ceilalți pasageri tăcură recunoscându-l. Apăsă pe buton; nu mai intrase în clădire de treizeci de ani, dar știa unde era sala de consiliu – la câțiva metri după biroul tatălui lui.

Ușile se deschiseră la diverse etaje, apoi se închiseră și rămase singur în lift. La etajul direcțiunii păși cu prudență în coridor, privind în amândouă părțile. Nu văzu pe nimeni. O luă la dreapta spre sala de consiliu, încetinindu-și pașii când trecu pe lângă fostul birou al tatălui său. Apoi se opri lângă ușa sălii.

Era pe cale de-a se întoarce și de a ieși afară să-i spună lui Sam vreo două despre el și prietenul lui Arthur, când își aduse aminte de pariu. Dacă n-ar fi fost atât de ahtiat să câștige orice rămășag n-ar fi bătut la ușă și n-ar fi intrat fără să aștepte vreun răspuns.

Șaisprezece perechi de ochi se ațintiră asupra lui. Așteptă ca președintele să-l întrebe ce naiba căuta acolo, dar nu vorbi nimeni. Parcă i-ar fi anticipat sosirea.

— Domnule președinte, începu el, sunt dornic să vă ofer 12 dolari pe acțiune pentru stocul dumneavoastră din *Courier*. Deoarece plec la Londra în seara asta, acceptați imediat sau îmi retrag oferta.

Sam stătea în mașină, așteptându-și șeful. După trei ore,

ii telefonă lui Arthur să-i spună să-și investească salariul în acțiuni la *Melbourne Courier* înainte ca membrii consiliului să facă un anunț oficial.

*
* *

În dimineața următoare, când ajunse la Londra, Townsend anunță în presă că Bruce Kelly avea să preia ziarul *Globe*, care urma să se transforme în tabloid. Numai o mână de cunoscători își dădură seama ce semnificație avea anunțul. În următoarele zile, în câteva ziare naționale apărură articole despre Bruce Kelly. În toate se scria că fusese timp de douăzeci și cinci de ani redactor-șef la *Sydney Chronicle*, că era divorțat și avea doi copii mari și deși se credea că Keith Townsend nu are niciun prieten apropiat, Bruce putea fi încadrat în definiție. *Citizen* jubilă pe ascuns când nu i se acordă permisul de muncă și sugeră că să conduci *Globe* nu putea fi numită „muncă”. În afară de cele de mai sus, nu se mai cunoșteau multe informații despre cel mai recent emigrant australian. *Citizen* își informa constant cititorii că, de fapt, Kelly era un antreprenor venit să îngroape un ziar mort de mult. Și continua să le amintească vânzările de 3 la 1 în favoarea lui *Citizen*. Cifra reală era 2,3 la 1, dar Townsend se obișnuise cu exagerările lui Armstrong în materie de statistici. Agăță tăblița cu numele pe ușa biroului lui Bruce, așteptându-i sosirea.

De cum ateriză la Londra, înainte să-și caute casă, Bruce începu să agate ziariști formați pentru știri scurte. Cei mai mulți nu păreau afectați de avertismentele din *Citizen* că *Globe* era pe ducă și Townsend avea să-și ridice în cap syndicatele dacă transforma ziarul în tabloid. Prima întâlnire a lui Bruce fu cu Kevin Rushcliffe, despre a cărui reputație în funcția de redactor-șef adjunct al ziarului *People* se auziseră multe.

În prima zi când Rushcliffe fu lăsat singur să conducă ziarul iar Bruce își luă liber, primiră o citație de la avocații

domnului Mick Jagger. Rushcliffe dădu din umeri:

— Era un subiect prea bun ca să-l mai verificăm.

După ce plătiră daune serioase și tipăriră scuzele, avocații fură instruiți să verifice mai bine munca domnului Rushcliffe pe viitor.

Câțiva ziariști experimentați se alăturară colectivului editorial. Când fură întrebați de ce-și părăsiseră slujbele sigure ca să vină la *Globe*, spuseră că nu-și făceau griji, pentru că li se oferiseră contracte pe trei ani.

În primele săptămâni de după venirea lui Kelly, vânzările continuară să alunece în jos.

Redactorului-șef i-ar fi plăcut să poată discuta situația cu șeful lui, dar Townsend părea prins în negocieri interminabile cu sindicatele tipografilor.

În ziua lansării sub formă de tabloid a lui *Globe*, Bruce dădu o petrecere la sediu pentru ca toți să asiste la ieșirea ziarului de sub tipar. Fu dezamăgit că mulți politicieni și celebrități invitate nu veniră. Mai târziu află că se duseseră la petrecerea dată de Armstrong pentru a șaptezeci și cincea aniversare a lui *Citizen*. Un fost angajat de la *Citizen* le spuse că de fapt ziarul apărea doar de șaptezeci și doi de ani.

— Păi, să-i aducem aminte lui Armstrong, peste trei ani, spuse Townsend.

La câteva minute după miezul nopții, când petrecerea se apropia de sfârșit, un curier intră în biroul redactorului-șef să-l anunțe că presele nu mai mergeau. Townsend și Bruce fugiră în tipografie și văzură că muncitorii plecaseră deja acasă. Își suflecară mânecile și se apucară să încerce cu disperare să pornească mașinile, până când văzură că, efectiv, o cheie din trusa de scule fusese aruncată în mecanism. A doua zi nu apărură decât 131.000 de exemplare și nu fură difuzate mai departe de Birmingham, pentru că mecanicii de locomotivă își sprijiniră colegii din sindicatul tipografilor.

„NOUL *GLOB* NU E PREA POPULAT” anunța a doua zi editorialul din *Citizen*. Ziarul își consacră în întregime pagina a cincea convingerii cititorilor că vechiul *Globe* trebuia

restaurat. Doar „emigrantul ilegal” – așa îl numeau ei pe Bruce – promisese cifre de vânzare record și acum le atinsese: *Citizen* îi întrecea acum pe *Globe* cu treizeci la unu. Da, treizeci la unu!

Pe pagina următoare, *Citizen* oferea cititorilor posibilitatea de a paria, cu o cotă de 100 la 1, că *Globe* nu va mai supraviețui nici șase luni. Townsend scrisese imediat un cec de 1.000 de lire sterline și i-l trimise lui Armstrong la birou, dar nu primi nicio confirmare. Oricum, cu un telefon dat de Bruce la Asociația Presei, se asigură că întâmplarea avea să fie relatată de toate ziarele.

A doua zi, Armstrong anunța pe prima pagină din *Citizen* că încasase cecul lui Townsend de 1.000 de lire și, deoarece *Globe* n-avea să mai supraviețuiască încă șase luni, avea să doneze 50.000 de lire fondului de binefacere al presei și restul de 50.000 pentru o acțiune de caritate, la alegerea domnului Townsend. Spre sfârșitul săptămânii, Townsend primise peste o sută de scrisori de la fundații de caritate care-i explicau de ce trebuia să le doneze lor suma.

În următoarele săptămâni, *Globe* depăși rareori un tiraj de 300.000 de exemplare și Armstrong nu pregetă să le reamintească mereu acest fapt cititorilor lui. Cu trecerea lunilor, Townsend începu să se împace cu gândul de a ceda la pretențiile sindicatelor. Dar știa că n-ar fi realizat prea mult atâta vreme cât laburiștii erau la putere.

30
The Globe
4 mai, 1979

Maggie victorioasă!

Townsend lăsa televizorul din birou deschis toată noaptea, ca să audă când se comunicau rezultatele alegerilor din toată țara. După ce fu sigur că Margaret Thatcher avea să se mute în locuința primului ministru, scrisese grăbit un editorial în care-i asigura pe cititori că pentru Marea Britanie începea o epocă măreață. Și-l termină cu cuvintele „Legați-vă centurile de siguranță.”

Pe când se împleticea cu Bruce afară din clădirea redacției, la ora patru dimineața, Townsend îi spuse în loc de la revedere:

— Știi ce-nseamnă asta, nu-i așa?

În după amiaza următoare, Townsend aranjă o întâlnire la hotelul Howard cu Eric Harrison, secretarul general al sindicatului tipografilor. După terminarea întâlnirii, recepționarul bătut la ușa și-i ceru să-i acorde o întrevedere particulară.

Îi spuse lui Townsend că-l auzise pe subordonatul lui vorbind la telefon când venea din pauză. Townsend nu mai avu nevoie să întrebe cu cine discutase omul.

— Îl dau afară imediat, spuse recepționarul. Puteți fi sigur că nu se va mai întâmpla.

— Nu, nu, spuse Townsend. Lasă-l acolo unde e. N-o să mă mai pot întâlni aici cu oameni despre care nu vreau ca Armstrong să știe, dar în schimb mă voi întâlni cu cei de care vreau să afle și el.

La ședința lunară a consiliului de administrație al firmei Armstrong Communications, directorul de finanțe raportă că

estima că *Globe* pierdea încă în jur de 100.000 de lire pe săptămână. Oricât de adânci ar fi fost buzunarele lui Townsend, o asemenea scurgere de capital avea să i le golească în curând.

Armstrong zâmbi, dar nu spuse nimic ascultând cererea lui Sir Paul Maitland de a informa consiliul despre ultima lui călătorie în America. Armstrong îi puse la curent cu progresele lui din New York și le spuse că intenționa în curând să treacă din nou Atlanticul, deoarece firma era în poziție de a licita pentru *New York Star*.

Sir Paul își exprimă îngrijorarea în legătură cu amploarea unei asemenea achiziții și-i ceru să nu întreprindă nimic fără aprobarea consiliului. Armstrong îl asigură că nici nu avusese intenția.

La „Alte probleme”, Peter Wakeham îi atrase atenția că un articol din *Financial Times* dezvăluia că Townsend cumpărase de curând un grup de depozite mari de pe Insula Căinilor și că, în fiecare noapte, un convoi de camioane fără însemnele firmei transporta acolo mărfuri.

— Are cineva idee ce duce acolo? întrebă Sir Paul, scrutându-i pe toți.

— Știm că Townsend și-a luat o companie de camioane după ce a preluat *Globe*, răspunse Armstrong. Poate că se diversifică pentru că ziarele îi merg prost.

Unii membri ai consiliului râseră, dar nu și Sir Paul:

— Asta nu explică de ce Townsend a pus o pază atât de numeroasă în jurul locului, spuse el. Gărzi, câini, porți cu curent electric, sârmă ghimpată pe ziduri; pune la cale ceva.

Armstrong dădu din umeri părând plictisit, așa că Sir Paul fu nevoit să declare ședința încheiată.

După trei zile, Armstrong află că Townsend se întâlnise la hotelul Howard cu trei conducători de sindicat tipografic, care refuzau să accepte ore suplimentare de lucru. Armstrong presupuse că negociau mărirea salariilor și îmbunătățirea condițiilor pentru ca oamenii să accepte să vină la lucru.

În luna următoare zbură spre America, încrezător în

oportunitatea unei oferte de preluare a ziarului *New York Star* acum, când Townsend se lupta cu greutățile la Londra.

Când Townsend organizează o întâlnire cu toți salariații de la *Globe*, aceștia crezură că proprietarul ajunsese în sfârșit la o înțelegere cu sindicatele tipografice și-i aduna doar ca să le spună că o scosese la capăt.

În după-amiaza aceea, la ora patru, în redacție se adunară peste șapte sute de ziaristi. Când îi văzură pe Keith Townsend și Bruce Kelly, tăcură cu toții și-i lăsară să înainteze până în centrul sălii, unde Townsend se urcă pe o masă. De acolo îi privi pe oamenii care urmau să-i hotărască soarta.

— În ultimele luni, începu el liniștit, eu și Bruce Kelly am construit un plan care ne poate, cred, schimba viețile tuturor și poate schimba fața presei din țara asta. Ziarele nu vor mai supraviețui în viitor dacă vor fi conduse ca până acum. Cineva trebuie s-o spună și acela sunt eu. E timpul să începem de acum. De duminică de la miezul nopții intenționez să-mi transfer tipografia și toate operațiunile pe Insula Căinilor.

Se auzi cum toți căscară gurile.

— Recent, am ajuns la o înțelegere cu Eric Harrison, secretarul general al Alianței Tipografilor, care ne va da șansa să scăpăm odată pentru totdeauna de teroarea grevelor.

Unii începură să aplaude, alții păreau șovăitori, iar câțiva arătau de-a dreptul supărați.

Proprietarul continuă să le explice logica unei schimbări atât de profunde:

— Difuzarea va fi asigurată de camioanele companiei mele, pentru ca în viitor să nu ne mai izbim de atitudinea mecanicilor de locomotivă. Nu pot să sper decât că mă veți sprijini cu toții în această aventură. Aveți întrebări?

Măinile țâșniră imediat în aer. Townsend arătă spre un om așezat chiar în fața lui.

— Vă așteptați ca sindicatele să organizeze pichete în fața

noii clădiri? Dacă da, ce măsuri ați luat?

— Răspunsul la prima întrebare este da, zise Townsend. În ce privește cea de-a doua întrebare, poliția m-a sfătuit să nu divulg niciuna din măsurile luate. Dar vă pot asigura că toată operațiunea este aprobată de primul ministru.

În cameră se auziră murmure. Townsend se întoarse spre o altă mână ridicată:

— Pentru cei dintre noi care nu doresc să se realizeze acest plan nebunesc acordați compensații?

Era o întrebare pe care Townsend o dorise.

— Vă sfătuim să vă citiți cu atenție contractele de muncă, răspunse el. O să vedeți acolo ce compensație primiți dacă voi fi nevoit să închid redacția.

Toți începură să discute cu aprindere.

— Ne amenințați? întrebă același ziarist.

Townsend se răsuci spre el și spuse tăios:

— Nu. Dar dacă nu mă sprijiniți, sunteți cei care amenință traiul tuturor salariaților de la *Globe*.

În aer țâșni o pădure de mâini. Townsend arătă spre o femeie din spate.

— Câte alte sindicate au fost de acord să vă sprijine?

— Niciunul, răspunse el. De fapt, mă aștept ca toate celelalte să intre în grevă imediat după această întâlnire.

Arătă spre altcineva și continuă încă o oră să răspundă la întrebări. Când coborî de pe masă, era limpede că ziaristii ezitau dacă să-i urmeze planul sau să se alăture celorlalte sindicate și să opteze pentru o grevă generală.

În aceeași seară, Bruce îi spuse că Sindicatul Național al Ziariștilor își anunțase public intenția de a-i reuni a doua zi la ora zece pe toți angajații lui Townsend, urmând apoi să decidă cum vor răspunde solicitării lui. După o oră, Townsend făcu și el o declarație de presă.

În noaptea aceea, Townsend nu dormi, știind că intrase într-un joc dur, care i-ar fi putut îngenunchea imperiul clădit de-a lungul anilor. Singura veste bună pe care o primise în luna aceea fusese că fiul lui cel mic, Graham, care era la New York cu Kate, spusese primul lui cuvânt și acesta nu fusese

„ziar”. Deși fusese de față la nașterea copilului, se urcase în avion după numai trei ore. Uneori se întreba ce rost avea să alerge atât.

În dimineața următoare se duse la birou și așteptă singur rezultatul întâlnirii ziariștilor. Dacă hotărau să declare grevă, era înfrânt.

După declarația de presă în care-și prezenta planurile, prețul acțiunilor la Global Corporation scăzuse peste noapte cu patru pence, în timp ce cel al acțiunilor de la Armstrong Communications, beneficiarul evident al situației, crescuseră cu două pence.

La câteva minute după ora unu, Bruce țâșni pe ușa lui fără să mai bată.

— Te-au susținut, spuse el.

Townsend ridică privirea, simțind că începe să-i vină inima la loc.

— Dar a fost pe muchie de cuțit. Au votat 343 la 301 să mutăm sediul. Cred că până la urmă amenințarea ta că vei închide redacția i-a convins pe cei mai mulți.

Peste câteva minute, Townsend formă un număr și o anunță pe doamna prim-ministru că avea să urmeze o confruntare sângeroasă, care putea dura câteva săptămâni. Doamna Thatcher îi promise tot sprijinul. Cu trecerea zilelor, se dovedi repede că nu exagerase: ziariștii și tipografi intrau și ieșeau din clădire însoțiți de polițiști înarmați; Townsend și Bruce Kelly erau păziți douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru după ce primiseră niște anonime care-i amenințau cu moartea.

Dar aceasta nu se dovedi a fi singura lor problemă. Deși sediul de pe Insula Căinilor era indiscutabil cel mai modern din lume, unii ziariști se plâneau de viața pe care erau siliți s-o îndure, cu înjurături și pietre aruncate în ferestrele lor de sute de sindicalişti care așteptau în afara fortăreței lui Townsend.

Și ziariștii mai aveau și alte plângeri. Odată intrați în incintă, nu prea le păsa de facilitățile tehnice și de computerele care le înlocuiseră vechile mașini de scris și nici

de faptul că accesul cu alcool la locul de muncă era interzis. Poate că le-ar fi fost mai ușor dacă n-ar fi fost atât de departe de cârciumioarele lor de pe strada presei.

În prima lună după mutarea pe Insula Căinilor, șaizeci și trei de ziaști demisionaseră și vânzările lui *Globe* continuă să scadă cu fiecare săptămână. Pichetele erau tot mai violente și directorul financiar îl avertiză pe Townsend că în curând vor rămâne fără resurse. Și continua să-l întrebe:

— Merită să dai faliment ca să-ți dovedești dreptatea?

Armstrong urmărea cu încântare totul de pe celălalt mal al Atlanticului. *Citizen* își urca vânzările și prețul acțiunilor lui creștea. Dar știa că dacă Townsend reușea să se împotrivescă valului, avea să fie nevoit să se întoarcă la Londra și să declanșeze la ziarul lui, o operațiune similară.

Nimeni nu putea anticipa întâmplările următoare.

31
The Sun
4 mai, 1982

Te-am prins!

Într-o noapte de vineri, în luna aprilie a anului 1982, în timp ce englezii dormeau liniștiți, insulele Falkland fură invadate de trupe argentinienne. Doamna Thatcher întruni parlamentul sâmbăta, pentru prima oară după patruzeci de ani, și Camera votă să fie trimisă o forță militară care să reintre fără întârziere în posesia insulelor.

Alistair McAlvoy îl sună pe Armstrong la New York și-l convinge că *Citizen* trebuia să susțină atitudinea Partidului Laburist – că un răspuns în forță nu era o soluție și problema trebuia rezolvată de Națiunile Unite. Armstrong nu se lăsă convins până când McAlvoy nu adăugă:

— Aventura asta iresponsabilă o s-o ducă pe Thatcher la prăbușire. Crede-mă, laburiștii vor reveni la putere în câteva săptămâni.

Pe de altă parte, Townsend n-avea niciun dubiu că trebuia s-o sprijine pe doamna Thatcher și să fluture steagul britanic în *Globe*. Titlul ediției de luni era „Argy Bargy” și editorialul era însoțit de o caricatură a generalului argentinian Galtieri, înfățișat ca un pirat. Când trupele se îndreptară din Portsmouth spre Atlanticul de Sud, vânzările lui *Globe* se ridicară la 300.000 de exemplare, în primele zile de hărțuială, până și prințul Andrew era lăudat pentru „bravura și eroismul” cu care își pilota avionul. Când submarinul britanic *HMS Cuceritorul* scufundă *General Belgrano* pe 2 mai, *Globe* publică „ȚINTIT!” și vânzările crescură din nou. În timp ce trupele britanice reîntrau în posesia portului Stanley, *Globe* avea un tiraj de 500.000, în timp ce vânzările lui *Citizen* scăzuseră ușor pentru prima dată de când Armstrong devenise proprietar. Când Peter Wakeham îl sună să-i spună

ultimele cifre, Armstrong sări în primul avion de Londra.

Pe când soldații victorioși se întorceau acasă, *Globe* se vindea în peste un milion de exemplare, în timp ce vânzările lui *Citizen* scăzuseră sub patru milioane, pentru prima dată după douăzeci și cinci de ani. Când flota intră în Portsmouth, *Globe* lansă o colectă de fonduri pentru văduvele ostașilor care se sacrificaseră cu eroism pentru țara lor. Zi după zi, Bruce Kelly publica fapte glorioase de pe câmpul de luptă și fotografiile ale văduvelor cu copiii lor – care citeau cu toții *Globe*.

După ce se ținut serviciul comemorativ pentru cei căzuți, la catedrala Sf. Paul, Armstrong convocă un consiliu de război la etajul nouă al clădirii. Directorul lui de difuzare îi reaminti inutil că cele mai multe progrese ale lui *Globe* fuseseră făcute în paguba lui *Citizen*. Alistair McAlvoy continua să-l sfătuiască să nu între în panică. *Globe* era doar o fițuică; *Citizen* rămânea un ziar serios și radical, cu o reputație colosală.

— Ar fi o prostie să ne coborâm stindardul ca să concurăm cu un parvenit al cărui ziar nu e demn nici să fie folosit ca hârtie de ambalaj la. O teigheă respectabilă, spunea el. Vi-l puteți imagina pe *Citizen* intrând într-o competiție ca la Bingo? Asta-i o altă idee vulgară de-a lui Kevin Rushcliffe.

Armstrong își notă numele lui Rushcliffe. Jocul Bingo urcase tirajul lui *Globe* cu încă 100.000 de exemplare pe zi și nu vedea de ce nu l-ar fi folosit și *Citizen*. Dar mai știa că echipa pe care McAlvoy și-o consolidase timp de zece ani era trup și suflet alături de redactorul-șef.

— Uitați-vă la primul editorial de azi al lui *Globe*, încercă Armstrong să le dovedească dreptatea lui. De ce nu obținem și noi subiecte din astea?

— Pentru că Freddie Vedeta n-ar intra în *Citizen* nici la pagina unsprezece, zise McAlvoy. Și oricum, cui îi pasă de obiceiurile lui alimentare? Ni se aduc povești din astea în fiecare zi, dar avem grijă să nu primim și un pumn de citații pentru calomnii o dată cu ele.

McAlvoy și echipa redacțională fură siguri după întâlnire că-l convinseseră pe patron să nu ducă ziarul pe panta lui *Globe*. Dar siguranța lor nu ținu decât până ajunseră ultimele cifre de la difuzare pe biroul lui Armstrong. Fără să consulte pe nimeni, patronul luă telefonul și-și fixă o întâlnire cu Kevin Rushcliffe, directorul adjunct al lui *Globe*.

Rushcliffe intră la *Armstrong Communications* în aceeași după-amiază. Între el și Alistair McAlvoy era o deosebire evidentă. I se adresă lui Dick de la prima întâlnire de parcă ar fi fost prieteni vechi și vorbea în rafale scurte de sunete, pe care proprietarul încă nu le înțelegea. Rushcliffe nu-i lăsă nicio îndoială cu privire la schimbările pe care le-ar aduce la *Citizen* dacă ar fi numit redactor-șef.

— Editorialele sunt prea lăbărțate, zise el. Arată-le ce simți în două propoziții. Fără cuvinte mai lungi de trei silabe și fără propoziții de peste zece cuvinte. Nu încerca niciodată să influențezi cititorii. Asigură-te că spui ceea ce ei vor să audă.

Armstrong, neobișnuit de docil, îi explică tânărului că avea să înceapă ca adjunct, „pentru că McAlvoy mai are încă șapte luni de contract”.

Auzind ce salariu solicita Rushcliffe, Armstrong fu cât pe aci să renunțe la angajarea lui. Și n-ar fi cedat atât de ușor dacă ar fi cunoscut termenii contractului de la *Globe* al lui Rushcliffe și faptul că Bruce Kelly nu intenționa să i-l reînnoiască la sfârșitul anului. După trei zile, îi trimise lui McAlvoy înștiințarea că-l numise pe Kevin Rushcliffe adjunctul lui.

McAlvoy se gândi să protesteze că i se băgase pe gât adjunctul de la *Globe*, dar soția lui îi aminti că mai avea doar șapte luni până la pensionarea cu toate drepturile și că nu era cazul să-și sacrifice slujba pe altarul principiilor. Ajungând a doua zi la birou, McAlvoy îl ignoră pur și simplu pe adjunctul lui și ideea acestuia pentru prima pagină.

Când *Globe* puse fotografia unui nud în pagina a treia și vându două milioane de exemplare, McAlvoy declară la ședința de dimineață: „Numai peste cadavrul meu”. Și nimeni nu îndrăzni să-i spună că doi sau trei dintre reporterii lui cei

mai buni părăsiseră *Citizen* pentru *Globe* și doar Kevin Rushcliffe schimbase tabăra în direcția opusă.

Armstrong își petrecea zilele pregătindu-se pentru marea preluare din New York și-și călca pe inimă acceptând opinia lui McAlvoy, în parte și pentru că nu voia să-și concedieze cel mai experimentat ziarist cu câteva săptămâni înaintea alegerilor generale.

Când Margaret Thatcher își relua locul în Camera Comunelor cu o majoritate de 144 voturi, *Globe* declară victoria a lui și proclamă căderea sigură a rivalului *Citizen*.

În săptămâna următoare, când Armstrong se întoarse la Londra pentru ședința lunară, Sir Paul puse problema scăderii tirajului ziarului.

— În timp ce la *Globe* crește în fiecare lună, exclamă Peter Wakeham de la capătul celălalt al mesei.

— Ce să facem? întrebă președintele.

— Am alcătuit deja niște planuri, spuse Armstrong.

— Și nouă nu ni se vor dezvălui aceste planuri? întrebă Sir Paul.

— Voi informa pe larg consiliul în ședința următoare, răspunse Armstrong.

Sir Paul nu păru satisfăcut, dar nu comentă.

A doua zi, Armstrong trimise după McAlvoy fără să se obosească să anunțe pe nimeni din consiliu. Când redactorul-șef al lui *Citizen* intra în biroul proprietarului, Armstrong nu se ridică să-l întâmpine și nici nu-i sugera să ia loc.

— Sunt sigur că ți-a dat prin minte de ce te-am chemat, spuse el.

— Nu, Dick, n-am nici cea mai mică idee, replică inocent McAlvoy.

— Tocmai am văzut cifrele contabilității pe luna trecută. Dacă mai continuăm tot așa, la sfârșitul anului *Globe* o să aibă tiraj mai mare ca noi.

— Și vei fi în continuare proprietarul unui adevărat ziar național, în timp ce Townsend o să tipărească tot o fițuică.

— S-ar putea să fie așa. Dar eu am un consiliu și acționari

de care trebuie să țin seama.

McAlvoy nu-și amintea ca Armstrong să mai fi pomenit în trecut de consiliu și acționari. Era pe cale să spună că acesta era ultimul refugiu al unui patron. Apoi își aminti de avocatul lui și de cele încă cinci luni de contract; ar fi fost lipsit de înțelepciune să-l provoace pe Armstrong.

— Bănuiesc că ai văzut titlul lui *Globe* de azi-dimineață, luă Armstrong în mână ziarul rival.

— Da, bineînțeles, spuse McAlvoy, aruncând o privire literelor îngroșate: „Vedetă pop într-un scandal cu droguri.”

— Și noi am dat „Beneficii pentru asistentele medicale”.

— Cititorii noștri le iubesc pe asistentele medicale, spuse McAlvoy .

— Le-or fi iubind ei, spuse Armstrong răsfoind ziarul, dar, în caz că n-ai observat, *Globe* dă aceeași poveste la pagina șapte. Pentru mine e clar, chiar dacă pentru tine nu e, că majoritatea cititorilor noștri sunt interesați mai mult de vedete pop și scandaluri cu droguri decât de asistentele medicale.

— Vedeta pop despre care e vorba, ripostă McAlvoy, n-a intrat niciodată în Topul 100 și fuma o țigară cu marijuana acasă la el. Dacă ar fi fost cunoscut, *Globe* i-ar fi menționat numele în titlu. Am și eu un dulap plin de mizerii de-astea, dar nu-i insult pe cititorii noștri publicându-le.

— Poate că ar fi timpul s-o faci, spuse Armstrong, ridicând tonul cu fiecare cuvânt. Hai să-l atacăm pe *Globe* pe terenul lui. Dacă am fi făcut-o mai demult, poate n-aș căuta acum alt redactor-șef!

Pentru moment, McAlvoy înlemni.

— Din izbucnirea asta trebuie să înțeleg că sunt concediat? întrebă el în cele din urmă.

— În sfârșit, ai priceput, zise Armstrong. Da, ești concediat. Numele noului redactor-șef va fi anunțat luni. Ai grijă să-ți eliberezi biroul în seara asta.

— Pot să presupun că după zece ani de muncă ia conducerea ziarului voi fi pensionat cu toate drepturile?

— Nu vei primi decât atât cât ți se cuvine, țipă Armstrong.

Și acum ieși afară.

Îl fulgeră pe McAlvoy cu privirea, așteptându-se să audă una din tiradele care-l făcuse faimos, dar redactorul concediat se întoarse pur și simplu și ieși, închizând încet ușa în urma lui.

Armstrong intră în camera alăturată, se șterse cu un prosop și-și schimbă cămașa. Își puse una de aceeași culoare, ca să nu se observe că transpirase.

Reîntorcându-se în biroul lui, McAlvoy îi adună pe câțiva colegi mai apropiați și le aduse la cunoștință decizia patronului și ce plănuia să facă. Apoi conduse pentru ultima oară ședința de redacție. Aruncă o privire pe lista de subiecte propuse pentru prima pagină.

— Pun un semn la reuniunea de mâine, Alistair, spuse o voce.

McAlvoy se uită la comentatorul lui politic:

— Ce-ai de gând, Campbell?

— Un consilier laburist din Lambeth a intrat în greva foamei ca să protesteze față de nedreptatea politicii interne a guvernului. E femeie, de culoare, și nu e angajată.

— Mi se pare bine, spuse McAlvoy. Mai are ceva propuneri pentru editorial?

Nu vorbi nimeni și el își roti ochii prin încăpere, până întâlni privirea lui Kevin Rushcliffe, căruia nu-i adresase niciun cuvânt de peste o lună.

— Tu ce crezi, Kevin?

Redactorul-șef adjunct clipi repede, nevenindu-i să creadă că șeful îl băga în seamă.

— Păi, am un fir cu viața secretarului de stat de la externe în particular, dar n-am destule elemente ca să susțin povestea.

— Ce-ar fi să arunci vreo trei sute de cuvinte pe subiect și apoi să-i lăsăm pe avocați să decidă dacă-l publicăm sau nu?

Ziariștii mai vechi începură să se foiască în scaune.

— Dar povestea aia cu arhitectul? îl întreabă McAlvoy.

— Mi-ați tăiat-o, spuse Rushcliffe, părând surprins.

— Mi s-a părut cam anostă. Nu poți s-o mai condimentezi

puțin?

— Dacă asta vreți, spuse Rushcliffe, din ce în ce mai mirat.

McAlvoy nu bea nimic până nu citea ziarul de la cap la coadă, așa că unii începură să se întrebe dacă nu cumva era bolnav.

— Bun, atunci e stabilit. Kevin ia primul titlu și Campbell pe-al doilea.

După o pauză, adăugă:

— În seara asta îmi duc nevasta să-l vadă pe Pavarotti, așa că las ziarul în mâinile lui Kevin. Te descurci? se întoarse el spre adjunctul lui.

— Bineînțeles, spuse Rushcliffe, încântat că era în sfârșit tratat ca un egal.

— Atunci am stabilit, spuse McAlvoy. Haideți să ne vedem fiecare de treburile noastre.

Ziariștii începură să iasă din birou șușotind, iar Rushcliffe veni la McAlvoy și-i mulțumi.

— N-ai pentru ce, spuse redactorul-șef. Știi, Kevin, asta ar putea fi șansa ta cea mare. Sunt sigur că ai aflat că m-am întâlnit azi cu patronul și mi-a spus că i-ar plăcea ca ziarul să-l provoace pe *Globe* pe terenul lui. Așa că atunci când va citi mâine *Citizen*, va vedea ce poți. Să știi că eu nu sunt bătut în cuie pe scaunul ăsta.

— O să mă străduiesc, promise Rushcliffe înainte de a pleca.

Dacă ar mai fi rămas o clipă, și-ar fi putut ajuta șeful să elibereze biroul.

Mai târziu, redactorul-șef ieși încet din clădire, oprindu-se să stea de vorbă cu fiecare membru al personalului cu care se întâlnea. Le spuse tuturor cât de mult își doreau el și soția lui să-l vadă pe Pavarotti și când îl întrebară cine avea să scoată ziarul în seara aceea, le spuse, chiar și portarului. Își verifică ceasul după al portarului înainte de a se îndrepta spre cea mai apropiată stație de metrou; renunțase la mașina companiei.

Kevin Rushcliffe încercă să se concentreze să-și scrie articolul, dar era permanent deranjat de oameni care voiau

să le aprobe articolele. Giră mai multe pagini pe care n-avea vreme să le citească atent. Când își dădu în sfârșit editorialul, tipografia se plângea că întârzie și se bucură că reușiră să scoată ziarul la ora unsprezece.

După două ore, Armstrong ridică receptorul telefonului de pe noptieră și auzi prima pagină de la Stephen Hallet.

— De ce dracu' n-ai oprit ziarul? strigă el.

— Nu l-am văzut decât după ce a ajuns pe străzi, răspunse Stephen. Când a ieșit și al doilea tiraj, aveam un editorial cu o consilieră din Lambeth care face greva foamei. E negresă și...

— Mă doare în cot ce culoare are, țipă Armstrong. Ce dracu'-și închipuie McAlvoy?

— Nu McAlvoy a scos ziarul aseară.

— Dar cine, pentru numele lui Dumnezeu?

— Kevin Rushcliffe, răspunse avocatul.

Armstrong nu mai dormi în noaptea aceea. Și nici pe strada presei nu se dormi, toți încercau cu frenezie să-l contacteze pe secretarul de la externe sau pe actrița despre care era vorba în articol. Și toți reușiră să se convingă de faptul că bietul om nici măcar n-o cunoscuse pe actrița în cauză.

A doua zi, subiectul îi acaparase pe toți într-atât, încât puțini observară un articolăș de la pagina șapte, intitulat „Cărămizi fără mortar”, care reclama că unul din renumiții arhitecți britanici proiecta case șubrede pentru primărie. Primiseră de la avocatul arhitectului o scrisoare elegantă, subliniind că Sir Angus nu proiectase în viața lui o primărie. Avocatul trimitea și textul de scuze care trebuia să apară a doua zi în ziar, la pagina întâi și sugera și suma care trebuia donată fundației de caritate preferate de arhitect.

Pe pagina de divertisment, un restaurant de frunte era acuzat că intoxică un client pe zi și era numită o companie de turism care-și dusesese clienții în Spania și nu le asigurase hotel. Pe pagina de sport se spunea că managerul echipei de fotbal ar fi zis...

McAlvoy le spuse tuturor care-i telefonaseră acasă că fusese concediat de Armstrong în ziua precedentă și-și eliberase biroul imediat. Părăsise sediul la 4:19, lăsându-l în locul lui pe redactorul-șef adjunct.

— Îl cheamă Rushcliffe, cu „e” la coadă, adăugă el cu sollicitudine.

Toți membrii personalului confirmară versiunea lui McAlvoy .

Stephen Hallet îl sună pe Armstrong de cinci ori în ziua aceea, recomandându-i să-l lase să rezolve repede citațiile care ajungeau una după alta.

Globe dădu la pagina a doua un articol despre regretabila îndepărtare a lui McAlvoy după zece ani de serviciu. Îl descrie ca pe decanul redactorilor-șefi de pe strada presei, un profesionist căruia i se va simți cu siguranță lipsa.

*

* *

Când *Globe* vându pentru prima oară trei milioane de exemplare, Townsend dădu o petrecere ca să sărbătorească evenimentul. De data asta, cei mai mulți politicieni și oameni celebri fură prezenți – cu toate că Armstrong celebră în același timp a optzecea aniversare a lui *Citizen*.

— Măcar de data asta n-a mai socotit greșit anii, spuse Townsend.

— Fiindcă veni vorba, zise Bruce, când pot să mă întorc și eu în Australia? Nu știu dacă ai observat, dar n-am mai fost acasă de cinci ani.

— Nu pleci acasă până când de pe *Citizen* nu dispăre banda cu „cel mai bine vândut cotidian britanic”, replică Townsend.

Bruce Kelly nu putu lua avionul de Sydney decât peste cincisprezece luni, când se raportă că vânzările lui *Globe* fuseseră în medie de 3.612.000, față de 3.610.000 la *Citizen*. A doua zi, *Globe* flutura un editorial cu titlul „DAȚI-L JOS”, ilustrat cu o fotografie a lui Armstrong, greoi ca un elefant, în

șort de boxer.

Când *Citizen* nu vru să renunțe la banda cu care se mândrea, *Globe* îi informă pe „cei mai chibzuiți cititori” că proprietarul lui *Citizen* nu-și onorase datoria de 100.000 de lire în urma pariului pierdut și că era „nu numai rău de pagubă, dar și lipsit de cuvânt”.

A doua zi, Armstrong îl dădu pe Townsend în judecată pentru calomnie. Până și în *Times* evenimentul fu comentat, cu concluzia că „Numai avocații vor beneficia”.

Cazul ajunse optsprezece luni mai târziu la înaltul tribunal și se judecă trei săptămâni, comentat frecvent pe primele pagini ale tuturor ziarelor, cu excepția lui *Independent*. Domnul Michael Beloff de la comisia de inspecție argumentă că cifrele îi dădeau câștig de cauză lui *Globe*. Domnul Anthony Grabinar din aceeași comisie sublinie că cifrele expuse nu includeau vânzările *Citizen*-ului scoțian, care ridicau confortabil ziarul numit deasupra lui *Globe*.

Juriul se retrase timp de cinci ore pentru a cântări verdictul și votă cu zece la doi în favoarea lui Armstrong. Când judecătorul întrebă ce daune să se plătească, vorbitorul se ridică și spuse fără ezitare:

— Douăsprezece pence, domnule, prețul unui exemplar din *Citizen*.

Judecătorul spuse că, în acest caz, ambele părți trebuiau să-și plătească cheltuielile de judecată, de câte un milion de lire fiecare. Avocații își plecară capetele și începură să-și strângă hârtiile.

A doua zi, *Financial Times* prezicea că lupta dintre cei doi baroni ai presei nu se va încheia decât cu prăbușirea definitivă a unuia dintre ei. Totuși, se amintea că procesul sporise tirajele ambelor ziare, *Globe* ajungând pentru prima oară să vândă patru milioane de exemplare.

A doua zi, acțiunile ambelor companii își crescuseră cota cu 1 penny.

În timp ce Armstrong citea relatările amănunțite ale procesului în diverse ziare, Townsend se concentra asupra

unui articol din *New York Times*, trimis prin fax de Tom Spencer.

Deși nu auzise niciodată de Lloyd Summers, sau de galeria de artă al cărei contract de închiriere expira, ajungând la ultimul rând al faxului înțelese de ce Tom scrisese sus, cu litere de tipar: ÎN ATENȚIA IMEDIATĂ.

După ce reciti textul, Townsend o puse pe Heather să-i facă legătura cu Tom, apoi să-i rezerve un bilet de avion pentru New York.

Tom nu fu surprins că clientul lui îl sună de cum primi faxul. Doar încerca de peste un deceniu să pună mâna pe un pachet mai substanțial de acțiuni la *New York Star*.

Townsend ascultă concentrat relatarea lui Tom despre domnul Lloyd Summers și motivele pentru care căuta un nou sediu pentru galeria de artă. După ce-și epuiză întrebările, își instrui avocatul să-i aranjeze cât mai curând posibil o întâlnire cu Summers.

— Măine vin la New York, adăugă el.

— Nu-i nevoie să faci tot drumul, Keith. Pot să te reprezint eu în fața domnului Summers.

— Nu, răspunse Townsend. Cu *Star* e o treabă personală. Vreau să finalizez chiar eu afacerea asta.

— Keith, îți dai seama că, dacă reușești, va trebui să devii cetățean american?

— Așa cum ți-am mai spus, Tom, n-o s-o fac niciodată.

Lăsă telefonul și-și însemnă ceva pe carnet. După ce chibzui cât putea să ofere, o întrebă pe Heather la ce oră avea avionul. Dacă Armstrong nu urca la bord odată cu el, putea încheia afacerea cu Summers înainte ca oricine altcineva să realizeze că închirierea unei galerii de artă din So Ho putea constitui cheia pentru obținerea ziarului *New York Star*.

— Pun pariu că Townsend ia primul avion de New York, spuse Armstrong, după ce Russell Critchley îi termină de citit articolul.

— Atunci poate că ar fi bine să-l iei și tu, spuse avocatul

lui new-yorkez.

— Nici gând, spuse Armstrong. De ce să-i dezvălui ticălosului că știu tot atât de mult ca el? Nu, șansa mea e să acționez înainte să aterizeze el. Aranjează cât mai repede o întâlnire cu Summers.

— Mă îndoiesc că galeria se deschide înainte de ora zece.

— Atunci să fii în fața ușii la zece fără cinci.

— Ce libertate am?

— Dă-i orice vrea, spuse Armstrong. Oferă-te chiar să-i cumperi o galerie nouă. Dar mai ales nu-l lăsa pe Townsend să ajungă la el. Dacă Summers ne sprijină, o să avem ușă deschisă la maică-sa.

— Bine, spuse Critchley căutându-și șosetele. Ar fi bine să mă pun în mișcare.

— Ai grijă să fii la galerie înainte să se deschidă, spuse Armstrong și, după o pauză, adăugă: Și dacă avocatul lui Townsend ajunge acolo înaintea ta, calcă-l cu mașina.

Critchley ar fi râs, dar nu era foarte sigur că clientul lui glumise.

Tom aștepta la vamă.

— N-am vești bune, Keith, spuse el, după ce-și strânseseră mâinile.

— Cum adică? întrebă Townsend pornind spre ieșire. Armstrong nu putea ajunge la New York înaintea mea, sunt sigur că era la biroul lui când a decolat avionul.

— Poate să fie și acum la birou, zise Tom, dar Russell Critchley, avocatul lui new-yorkez, s-a întâlnit cu Summers mai de dimineață.

Townsend se opri în mijlocul străzii, ignorând scrâșnetul frânelor și sunetul strident al claxoanelor.

— Au făcut un pact?

— Habar n-am, spuse Tom. Dar când am intrat în birou, am găsit un mesaj de la secretara lui Summers, în care ni se anula programarea.

— La naiba. Hai direct la galerie, spuse Townsend, trecând în sfârșit pe partea cealaltă a străzii. Nu se poate să fi

semnat deja un contract. La naiba, fir'ar să fie, repetă el. Trebuia să te las să-l vezi tu.

— A fost de acord să-ți vândă pachetul lui de 5 la sută din acțiunile *New York Star* dacă-i dai bani pentru o galerie nouă, spuse Critchley.

— Și cât o să mă coste? întrebă Armstrong, lăsând furculița din mână.

— N-a găsit încă locația potrivită, dar crede că în jur de trei milioane.

— Cât?

— O să ai, bineînțeles, concesiunea clădirii...

— Bineînțeles.

— ... și cum galeria e înregistrată ca fundație nonprofit, sunt câteva avantaje pentru impozite.

La capătul celălalt al firului se lăsă o tăcere lungă, apoi Armstrong întrebă:

— Și cum a rămas?

— Când mi-a amintit a treia oară că are întâlnire cu Townsend în dimineața asta, am spus da, urmând să facem contractul.

— Ai semnat ceva?

— Nu. I-am explicat că ești pe drum și nu am autoritatea s-o fac.

— Bun. Deci mai avem puțin timp să...

— Mă îndoiesc, spuse Russell. Summers știe prea bine că te are la mână.

— Exact pe ăștia care cred că mă au la mână îmi place cel mai mult să-i storc, răspunse Armstrong.

32

Wall Street Journal
12 septembrie, 1986

**Stocurile New York ajung la
nivel record: 86,61 puncte**

— Doamnelor și domnilor, începui Armstrong, am convocat această conferință de presă pentru a anunța că am informat Comisia de Schimburi și Asigurări în această dimineață că intenționez să fac o ofertă serioasă pentru preluarea ziarului *New York Star*. Sunt încântat să vă dezvălui că o acționară importantă a ziarului, doamna Nancy Summers, și-a vândut stocul firmei Armstrong Communications la prețul de 4,10 dolari acțiunea.

Deși unii ziariști își notau fiecare cuvânt al lui Armstrong, știrea era vehiculată în presă de o săptămână. Cei mai mulți nu scriau nimic, așteptând noutățile adevărate.

— Dar astăzi vă anunț cu deosebită mândrie, continuă Armstrong, că domnul Lloyd Summers, fiul doamnei Summers și directorul fundației care-i poartă numele, și-a încredințat și el cele cinci procente din companie cauzei mele. În concluzie, nu veți fi surprinși să aflați o doresc să investesc în continuare în remarcabila fundație Summers, care promovează artiști tineri, fără șanse de a expune într-o galerie importantă. Așa cum probabil mulți dintre dumneavoastră știți, m-am implicat în artă toată viața și i-am sprijinit îndeosebi pe tinerii artiști.

Niciunul din cei prezenți nu-și amintea ca Armstrong să fi participat vreodată la un eveniment artistic, darmite să-l mai fi și sprijinit! Așa că cele mai multe pixuri rămaseră în așteptare.

— Cu sprijinul doamnei Summers, dețin în prezent un procent de 19 la sută din acțiuni și sper ca în viitorul apropiat să devin principalul acționar și să preiau

președinția ziarului la viitoarea întrunire a consiliului.

Armstrong își luă privirea de la declarația de presă întocmită de Russell Critchley și le zâmbi tuturor:

— Acum vă voi răspunde bucuros la întrebări.

Lui Russell i se păru că Dick se descurcă bine la primele întrebări, dar apoi el arătă spre o femeie așezată în rândul trei.

— Janet Brewer, *Washington Post*. Domnule Armstrong, îmi puteți spune ce credeți despre comunicatul de presă dat în dimineața aceasta de Keith Townsend?

— Nu citesc niciodată comunicatele de presă ale domnului Townsend, spuse Armstrong. Sunt cam la fel de corecte ca și ziarele lui.

— Atunci lăsați-mă să vă lămuresc, spuse ea, uitându-se pe o foaie de hârtie. Se pare că dl. Townsend are susținerea bancherilor J.P. Grenville, care și-au dat 11 la sută din stocul lor pentru a-i sprijini oferta de a prelua *Star*. Cu acțiunile pe care le posedă deja, deține peste 15 la sută.

Armstrong o privi în ochi:

— Ca președinte al lui *Star*, îl voi întâmpina pe domnul Townsend la întrunirea generală de luna viitoare – ca pe un acționar minoritar.

De data asta, pixurile îi scriseră fiecare cuvânt.

Armstrong citi comunicatul de presă al lui Townsend în proaspăt achiziționatul lui apartament de la etajul treizeci și șapte al clădirii Trump Tower. Chicoti când dădu peste paragraful care lăuda fundația Summers.

— Prea târziu, vorbi el singur. Alea 5 la sută îmi aparțin.

Își instrui imediat agenții de bursă să cumpere toate acțiunile *Star* care ieșeau pe piață, indiferent la ce preț. Prețul urcă fulgerător, pentru că și Townsend dăduse aceleași instrucțiuni. Unii analiști specialiști în finanțe sugerară că amândoi plăteau cu mult peste valoarea reală, datorită „unei animozități personale puternice”.

În următoarele patru săptămâni, Armstrong și Townsend, însoțiți de câte o trupă de avocați și contabili, își petrecură

toate orele de veghe în avioane, trenuri și mașini, străbătând America și încercând să convingă bănci și instituții, trusturi și chiar câte o văduvă bogată să-i sprijine în bătaia de a prelua *Star*.

Președintele ziarului, Cornelius J. Adams IV, anunță că-i va ceda frânele puterii oricui poseda controlul asupra a 51 la sută din acțiuni. Cu numai două săptămâni înainte de marea întrunire de la *Star*, ziariștii finanțiști nu știau încă cine avea cea mai mare parte din acțiunile companiei. Townsend anunță că avea 46 la sută, în timp ce Armstrong pretindea că deține controlul asupra a 41 la sută. În concluzie, analiștii hotărâră că oricare din cei doi reușea să captureze cele 10 la sută deținute de corporația Applebaum devenea câștigător.

Vic Applebaum era decis să-și savureze din plin minutele de glorie și declară că voia să-i cunoască pe amândoi pretendenții înainte de a lua o hotărâre. Alese marțea dinaintea întâlnirii pentru a decide pe cine avea să sprijine.

Cei doi avocați rivali se întâlniră pe teren neutru și fură de acord ca Armstrong să fie lăsat să-l vadă primul pe Applebaum, ceea ce, își asigură Tom Spencer clientul, era o eroare tactică. Townsend fu de acord până când Armstrong ieși din clădire strângând titlul de proprietate asupra celor 10 la sută din acțiuni.

— Cum a reușit? întrebă Townsend neîncrezător.

Tom nu știu răspunsul până a doua zi dimineața, când citi *New York Times*. Corespondentul de presă îi informa pe cititori de la prima pagină că Armstrong nu stătuse prea mult să-i explice domnului Applebaum cum ar conduce el *Star*. În schimb, insistase să-i vorbească în idiș despre familia lui pierdută în Holocaust și despre faptul că nu-și putuse reveni complet după această tragedie. Își sfârși discursul spunând că cel mai mare moment din viața lui fusese acela când prim-ministrul Israelului îl numise ambasador neoficial al țării în U.R.S.S., cu misiunea specială de a-i ajuta pe evreii ruși care doreau să emigreze în Israel. Se părea că în momentul acela Applebaum izbucnise în lacrimi, îi dăduse pachetul de acțiuni și refuzase să-l mai

vadă pe Townsend.

Armstrong anunță că, deoarece controla 51 la sută din companie, era noul proprietar al *New York Star*. *Wall Street Journal* prezise că întrunirea generală nu va fi decât o ceremonie de încoronare. Dar, într-o notă, Keith Townsend era sfătuit să nu fie prea deprimat că pierduse ziarul în fața marelui lui rival. Din cauza creșterii excesive a prețului acțiunilor, se putea aștepta la un profit de peste 20 de milioane de dolari.

Rubrica de arte din *New York Times* își anunța cititorii despre vernisajul expoziției de artă de avangardă, care urma să aibă loc joi, la fundația Summers. În articol se adăuga că ar fi fost interesant dacă veneau și cei doi baroni ai presei care se arătaseră atât de preocupați de activitatea fundației.

Tom Spencer îl sfătui pe Townsend să treacă și ei pe acolo câteva minute, deoarece Armstrong avea să fie prezent în mod sigur și nu știi niciodată ce-ți mai pică în asemenea situații.

La câteva clipe după ce sosi, lui Townsend îi păru rău că acceptase să vină la expoziție. Dădu ocol sălii o dată și aruncă priviri scurte picturilor pe care le putea califica fără excepție, cu o expresie a lui Kate, „gunoi pretențios”. Se hotărî să plece cât mai repede. Tocmai depistase un traseu spre ieșire când Summers bătu în microfon și ceru liniște. Apoi directorul începu să spună „câteva cuvinte”. Townsend se uită la ceas. Când ridică privirea, îl văzu pe Armstrong lângă Summers, strângând în mână un catalog și zâmbind radios asistenței.

Summers începu să spună că-i părea rău că mama lui nu putea participa, din cauza unei boli vechi, și continuă laudând cu iscusință calitățile artiștilor care expuneau. După douăzeci de minute, declară cât de încântat era că noul președinte al companiei *New York Star* reușise să găsească timp să asiste la „una dintre micile noastre serate”.

Urmă un ropot de aplauze însoțit de clinchetul paharelor de vin și Armstrong zâmbi larg. Townsend presupuse că

Summers terminase discursul și se întoarse să plece, dar directorul adăugă: „Din păcate, aceasta e ultima expoziție organizată aici. Așa cum știți deja, contractul nostru expiră în decembrie.”

Audiența suspină în cor, dar Summers ridică mâna:

— Nu vă fie teamă, prieteni. După o lungă căutare, am convingerea că am găsit clădirea potrivită pentru a găzdui fundația. Sper să ne întâlnim cu toții acolo la viitoarea expoziție.

— Cu toate că vreo câteva persoane de aici știu de ce a fost aleasă tocmai acea clădire, murmură cineva în sotto voce în spatele lui Townsend.

Se întoarse și văzu o femeie zveltă, de vreo treizeci și ceva de ani, cu părul arămiu tuns scurt, îmbrăcată cu o bluză albă și o fustă cu model floral. Mica etichetă de pe bluza ei îi spunea că era directoarea adjunctă, Angela Humphries.

— Și ar fi un început minunat, continuă Summers, dacă prima expoziție din clădirea noastră nouă ar fi deschisă de viitorul președinte al companiei *Star*, care și-a declarat cu atâta generozitate sprijinul pentru fundația noastră.

Armstrong zâmbi radios și dădu din cap.

— Nu, dacă are bun-simț, n-o să vină, spuse femeia din spatele lui Townsend.

El făcu un pas în spate și ajunse lângă d-ra Angela Humphries, care sorbea dintr-un pahar de șampanie spaniolă.

— Vă mulțumesc, prieteni dragi, spunea Summers. Și acum, vă invit să vă bucurați de expoziție.

Urmă o nouă rundă de aplauze, apoi Armstrong strânse mâna directorului cu căldură. Summers începu să-l prezinte oaspeților mai importanți.

Townsend se întoarse spre Angela Humphries. Ea își terminase băutura și el luă o sticlă de șampanie spaniolă de pe o măsuță și-i umplu repede paharul.

— Mulțumesc, spuse ea, privindu-l pentru prima oară. După cum vezi, sunt Angela Humphries. Cine ești?

— Nu sunt din oraș, șovăi el. Mă aflu la New York într-o

călătorie de afaceri.

Angela sorbi din pahar și întrebă:

— Ce fel de călătorie?

— Mă ocup de transporturi. Mai ales avioane. Dar am și vreo două mine de cărbuni.

— Mulți din ăștia de aici ar trebui uitați într-o mină de cărbuni, spuse Angela, arătând cu mâna liberă spre tablouri.

— Sunt de acord, zise Townsend.

— Atunci de ce ai venit aici?

— Eram singur la New York și am citit în *Times* despre expoziție, spuse el.

— Și ce fel de artă îți place? întrebă ea.

Townsend evită să-i spună numele pictorilor care împodobeau pereții casei de la Darling Point și-i spuse în schimb autorii de tablouri pe care le colecționa Kate de mai mulți ani.

— Țștia chiar știi să picteze, spuse Angela. Dacă-i admiri, știi mai multe expoziții pentru care merită să sacrifici o seară.

— E bine când știi unde să te duci, dar când ești străin și pe cont propriu...

— Ești căsătorit? își ridică ea sprâncenele.

— Nu, răspunse el, sperând să fie crezut. Tu?

— Divorțată, spuse ea. M-am căsătorit cu un artist care era convins că numai Bellini îl întrecea în talent.

— Și de fapt, cât de bun era?

— A fost respins la expoziția asta, spuse ea. Cred că ți-am dat un indiciu.

Townsend râse. Oamenii începuseră să se scurgă spre ieșire și Armstrong și Summers erau acum foarte aproape. Townsend îi turnă Angelei un alt pahar de șampanie și deodată se găsi în fața lui Armstrong. Cei doi se priviră o clipă în ochi, apoi Summers îl luă pe Armstrong de braț și-l trase repede spre centrul încăperii.

— Vezi că n-a vrut să mă prezinte noului director, spuse Angela fără chef.

Townsend nu se obosi să-i explice că mai degrabă

Summers dorise să evite ciocnirea dintre el și Armstrong.

— Mă bucur că te-am cunoscut, domnule...

— Ai planuri pentru cină?

— Nu, spuse ea după o scurtă ezitare. N-am niciun plan, dar mâine trebuie să mă scol devreme.

— Și eu, spuse Townsend. Hai să luăm ceva în gură.

— O.K. Stai să-mi iau haina și vin imediat.

Pe când ea se îndrepta spre garderobă, Townsend aruncă o privire prin cameră. Armstrong, cu Summers în trenă, era înconjurat acum de o suită de admiratori. Nu era nevoie să se apropie ca să știe că Armstrong le vorbea despre planurile lui minunate pentru viitorul fundației.

După o clipă, Angela se întoarse purtând un palton care-i ajungea până aproape de glezne.

— Unde-ai vrea să mâncăm? o întrebă Townsend, urcând scările care dădeau în stradă.

— Joi seara, toate restaurantele decente de pe aici sunt ocupate, spuse Angela. Unde stai?

— La Carlyle.

— N-am mâncat niciodată acolo. Ar putea fi frumos, spuse ea, în timp ce el îi ținea deschisă ușa.

Trotuarul era-atât de alunecos, încât aproape că trebui s-o țină ca să nu cadă.

Șoferul BMW-ului care-l aștepta pe domnul Townsend fu surprins când îl văzu oprind un taxi și mai surprins văzându-l pe femeia cu care era. N-ar fi crezut că era genul domnului Townsend. Întoarse cheia în contact și urmări taxiul; cei doi coborâră pe Madison și dispărură pe ușa turnantă a hotelului.

Townsend o conduse pe Angela direct la restaurantul de la etajul unu, sperând că maître d'hotel nu-și va aminti numele lui.

— Bună seara, domnule, spuse el. Ați rezervat o masă?

— Nu, spuse Townsend, dar locuiesc în hotel.

Ospătarul-șef se încruntă:

— Îmi pare rău, domnule, dar nu vă pot așeza decât peste jumătate de oră. Desigur, dacă doriți, puteți comanda în

cameră.

— Nu, așteptăm la bar, spuse Townsend.

— Am o întâlnire mâine dimineață devreme, spuse Angela. Și nu-mi pot permite să întârzii.

— Să mergem să căutăm alt restaurant?

— Mă mulțumesc să mănânc în cameră la tine, dar pe la unsprezece trebuie să plec.

— Îmi convine, spuse Townsend. Mâncăm în camera mea, se întoarce el spre ospătarul-șef.

Acesta se înclină ușor:

— Trimit imediat pe cineva. Ce număr are camera, domnule?

— 712, spuse Townsend. O conduse pe Angela afară din restaurant și, trecând pe lângă o cameră, îl auziră cântând pe Bobby Schultz.

— Asta chiar că are talent, spuse Angela...

Townsend dădu din cap și zâmbi. Se urcară în lift cu un grup de persoane și se dădură jos la etajul șapte. Ea îi zâmbi cu nervozitate. El ar fi vrut să-i poată spune că nu trupul ei îl interesa.

Introduse cartela în ușă și o lăsă pe Angela să intre. Fu ușurat văzând că sticla de șampanie stătea nedesfăcută pe masă. Ea-și scoase paltonul și-l puse pe scaunul cel mai apropiat, iar el desfăcu poleiala aurie, apoi scoase dopul șampaniei și umplu două pahare până la buză.

— N-ar trebui să beau prea mult, spuse ea. Am băut destul la galerie.

Townsend își ridică paharul și chiar atunci se auzi o bătaie în ușă. Apăru un chelner, cu un meniu tipărit.

— Pentru mine, calcan de Dover cu salată verde ar fi minunat, spuse Angela, fără să se uite la meniu.

— Dezosat sau nu, doamnă?

— Dezosat, vă rog.

— Aduceți două porții, spuse Townsend.

Apoi alese două sticle de vin francezesc, ignorând preferatul lui, un chardonnay australian.

După ce se așezară, Angela începu să-i vorbească despre

artiștii care expuneau la New York și entuziasmul și competența ei aproape îl făcură pe Townsend să uite de ce o invitasese la cină.

Așteptând mâncarea, el îndreptă încet conversația spre munca ei de la galerie. Era de acord cu judecata ei despre expoziția din seara aceea și o întreabă de ce ea nu protestase, în calitatea ei de director adjunct.

— O funcție fără nicio putere, oftă ea, iar Townsend îi umplu din nou paharul.

— Deci Summers ia toate deciziile?

— Absolut. Eu n-aș risipi banii fundației pe frecțiile astea pseudo-intelectuale. Există atâtea talente, dar cineva trebuie să-și dea osteneala să le caute.

— Expoziția a fost bine aranjată, spuse Townsend, ca s-o zgândărească.

— Bine aranjată? repetă ea neîncrezătoare. Eu nu discut aranjamentul, ramele și lumina. Eu mă refeream la picturi. În orice caz, un singur lucru din galerie aia ar fi trebuit atârnat pe pereți.

Se auzi o bătaie la ușă și Townsend deschise, lăsându-l pe chelner să intre cu măsuta pe roțile. El așeză totul pe masa din centrul camerei și le spuse că peștele era cald într-un cuptor de sub tavă. Townsend semnă cecul și-i dădu un bacșiș de zece dolari.

— Să vin mai târziu să strâng, domnule? întreabă omul politicos, dar primi o ușoară și fermă clătinare din cap.

Când se așeză pe scaun, Angela se juca deja cu salata. Desfăcu vinul și umplu două pahare.

— Și crezi că Summers a cheltuit pentru expoziție mai mult decât era nevoie? întreabă el.

— Mai mult decât era nevoie? se minună Angela, gustând din vin. Aruncă aiurea peste un milion din banii fundației în fiecare an. Și noi nu avem cum să-i justificăm decât prin câteva petreceri la care el se laudă cât poate.

— Dar cum reușește să obțină un milion anual? întreabă Townsend, pretinzând că degustă salata.

— Păi, să luăm expoziția din seara asta. A costat fundația

un sfert de milion pentru început. Apoi e contul de cheltuieli, care e depășit numai de cel al milionarilor.

— Dar cum se descurcă? întrebă Townsend, umplându-i la loc paharul.

Spera să nu observe că el abia-l atinsese pe al lui.

— Fiindcă nu-l controlează nimeni, spuse Angela. Fundația e a mamei lui, care ține pușculița – cel puțin până la viitoarea întrunire anuală.

— Doamna Summers? o îndemnă Townsend.

— N-are niciun amestec, spuse Angela.

— Atunci de ce nu ia niște măsuri?

— Cum ar putea? Biata femeie e ținută la pat de doi ani și singura persoană care o vizitează zilnic e nimeni altul decât devotatul ei fiu.

— Am sentimentul că asta s-ar putea schimba dacă intervine Armstrong.

— De ce spui asta? Îl cunoști?

— Nu, spuse repede Townsend, încercând să-și repare greșeala. Dar din tot ce-am citit despre el, am impresia că nu-i agreează pe pierde-vară.

— Nu pot decât să sper că ai dreptate, spuse Angela, turnându-și încă un pahar de vin, pentru că astfel aş avea șansa să-i arăt câte lucruri pot face pentru fundație.

— Poate de aceea Summers nu l-a scăpat din ochi pe Armstrong toată seara.

— Nici măcar nu mi l-a prezentat, zise Angela, sunt sigură că ai observat. Lloyd n-o să renunțe la stilul lui de viață fără luptă, asta e clar.

Își înfipse furculița într-o bucată de pește și continuă:

— Și dacă reușește să-l convingă pe Armstrong să semneze actul de concesiune până la viitoarea întrunire generală, își va atinge scopul. Vinul ăsta e într-adevăr excepțional, spuse ea, punându-și jos paharul gol.

Townsend i-l umplu din nou și începu să desfacă și sticla a doua.

— Încerci să mă îmbeți? întreba ea râzând.

— Nici nu mi-a trecut prin minte, ripostă Townsend.

Se ridică, luă două farfurii din micul cuptor și le așeză pe masă.

— Spune-mi, legă el firul discuției, ai vrea să te muți?

— Să mă mut? întrebă ea, punându-și niște maioneză pe marginea farfuriei.

— În noul sediu, zise Townsend. Se pare că Lloyd a găsit clădirea perfectă.

— Perfectă? repetă ea. Ar trebui să fie perfectă, costă 3 milioane. Dar pentru cine?

— Totuși, insistă Townsend, el a explicat că trebuie să vă mutați, n-aveți de ales.

— Nu, consiliul n-a prea avut de ales pentru că el le-a spus că nu există alternativă.

— Dar concesionarea clădirii se apropia de sfârșit, nu-i așa, zise Townsend.

— În discursul lui a uitat să spună că proprietarul clădirii ar reînnoi bucuros contractul pe încă zece ani, fără să mărească chiria, spuse Angela, luându-și paharul. N-ar trebui să mai beau, dar după poșirca de la galerie, asta e o tratație adevărată.

— De ce n-a făcut-o? întrebă Townsend.

— Să facă ce?

— Să reînnoiască actul de concesionare.

— Fiindcă a găsit altă clădire care se întâmplă să aibă și un apartament mansardat, spuse ea, punând paharul pe masă și apucându-se din nou de pește.

— Dar are dreptul să locuiască la sediu, zise Townsend. La urma urmei, el e directorul.

— Da, dar n-are dreptul să închirieze apartamentul cu contract separat, ca să nu-l mai poată scoate de acolo decât plătinându-i compensație. A plănuit totul.

Începea să amestece cuvintele.

— De unde știi toate astea?

— Am avut odată un iubit comun, spuse ea cu tristețe.

Townsend îi umplu repede paharul.

— Și unde-i clădirea asta?

— De ce ești așa ahtiat să știi cât mai mult despre noul

sediu? întrebă ea, părând suspicioasă pentru prima dată.

— Aș vrea să te caut când mai vin la New York, răspunse el fără să clipească.

Angela își puse lângă farfurie cuțitul și furculița, își împinse scaunul în spate și zise:

— N-ai cumva niște coniac? Doar unul mic, să mă încălzesc înainte de a da piept cu viscolul de afară.

— Sigur am, spuse Townsend.

Se duse la frigider, scoase patru sticle miniaturale cu mostre de coniac și le turnă pe toate într-o cupă mare.

— Nu bei cu mine? întrebă ea.

— Nu, mulțumesc. Eu nu mi-am terminat vinul, spuse el, luându-și paharul aproape neatins. Și eu nu trebuie să dau piept cu viscolul. Spune-mi, cum ai ajuns director-adjunct?

— După ce cinci adjuncți și-au dat demisia în patru ani, cred că am fost singura care a solicitat postul.

— Sunt surprins că are nevoie de un adjunct.

— E obligat să aibă, sorbi ea din coniac. Scrie în statut.

— Dar trebuie să fii calificată dacă ai fost numită, continuă el.

— Am studiat istoria artei la Yale și mi-am dat diploma cu perioada renescentistă, la Academia din Veneția.

— După Caravaggio, Luini și Michelangelo, grupul din seara asta e o scădere, spuse Townsend.

— Nu m-ar deranja, dar sunt director adjunct de aproape doi ani și nu mi s-a permis să realizez nicio manifestare. Dacă mi s-ar da șansa, aș putea monta o expoziție cu care fundația s-ar mândri, la numai o zecime din costul ei.

Și mai sorbi din coniac.

— Dacă îți displace atât de mult, sunt surprins că mai stai, zise Townsend.

— N-o să mai stau mult. Dacă nu-l pot convinge pe Armstrong să schimbe politica galeriei, îmi voi da demisia. Însă după cum îl ducea Lloyd de lanț, cred că nici nu va mai fi prin preajmă la viitoarea expoziție.

Făcu o pauză, apoi mai luă o gură de coniac.

— Nu i-am spus de asta nici mamei, recunosc eu. Dar

uneori e mai ușor să stai de vorbă cu străinii. Nu ești din lumea artei, nu-i așa?

— Nu. Ți-am spus, mă ocup de transporturi și minerit.

— Și ce faci de fapt? Conduci mașina sau sapi? îl privi ea peste pahar. Adică vreau să spun...

— Da? o încuraja Townsend.

— Adică... ce transporti și unde?

Își luă paharul, șovăi, apoi alunecă ușor din scaun pe covor, bolborosind ceva despre combustibilele din Roma Renașterii. În câteva secunde se încolăcise și sforăia ca o pisică mulțumită. Townsend o ridică încet și o duse în dormitor. Trase pătura și o puse în pat, apoi o acoperi. Trebuia s-o admire pentru cât rezistase: probabil nu cântărea mai mult de cincizeci de kilograme.

Se întoarse în sufragerie, închizând ușa dormitorului și se apucă să caute statutul companiei *New York Star*. După ce găsi cărțulia cu coperti roșii pe fundul geamantanului, se așeză pe canapea și începu să citească. Ațipi abia la pagina patruzeci și șapte.

Armstrong nu găsi o scuză destul de bună pentru a refuza invitația lui Summers la cină, după expoziție. Era ușurat că avocatul lui nu plecase acasă.

— Vii cu noi, nu-i așa, Russell? îi spuse el imperios, mai mult comandând decât invitând.

Armstrong tocmai reușise să-i comunice în particular lui Russell impresia lui despre expoziție, pe care i-o ascunsese lui Summers. Încercase să evite o întâlnire din clipa în care Summers îi spusese că găsisese sediul ideal pentru fundație. Dar Russell îl avertizase că Summers devenea nerăbdător și chiar amenințător:

— Nu uitați că am o alternativă.

Armstrong trebui să recunoască de la început că Summers îi dusesese la un restaurant excepțional, dar se obișnuise deja cu gusturile lui extravagante de când îl frecventa. După ce se strânse felul principal, Summers începu să repete cât de important era să semneze cât mai repede luarea în

concesiune a noii clădiri, pentru ca fundația să aibă o casă.

— Doar a fost clar din prima zi, Dick, că te voi ajuta dându-ți acțiunile dacă achiziționezi un sediu nou pentru fundație.

— Asta și intenționez să fac, spuse Armstrong cu fermitate.

— Dar înainte de întrunirea generală anuală, își încrucișa Summers privirile cu ale lui peste masă. Îți sugerez să întocmim imediat contractul, pentru ca luni să fie gata de semnat.

Summers goli paharul de coniac și continuă:

— Pentru că știu pe cineva care ar fi fericit să semneze dacă n-o faci tu.

— Nu, îl întocmim imediat, spuse Armstrong.

— Bun. Atunci mâine dimineață îți arăt sediul.

— Mâine dimineață? spuse Armstrong. Cred c-o să reușesc să mă strecur.

— Atunci, la ora nouă? întrebă Summers când li se aducea cafeaua decofeinizată.

Armstrong își goli ceașca dintr-o înghițitură:

— Ora nouă, confirmă el, apoi ceru nota.

Achită extravaganța lui Summers, aruncă șervetul și se ridică de la masă. Directorul fundației și Russell îl urmară în liniște până la limuzină.

— Ne vedem mâine dimineață la nouă, îi spuse Summers când Armstrong se urcă în mașină.

— Bineînțeles, bombăni Armstrong fără să se mai uite înapoi.

Pe drumul spre hotel, îi ceru lui Russell să-i găsească răspuns la trei întrebări. Avocatul luă un mic carnet cu scoarțe de piele și-l deschise, scriind ce-i spunea Armstrong:

— Unu, cine controlează fundația? Doi, cât din profiturile lui *Star* i se alocă anual? Și trei, am vreo obligație legală să cheltuiesc trei milioane pe clădirea asta nouă cu care mă bate la cap? Vreau răspunsurile mâine dimineață.

Limuzina opri la o mică distanță de hotel și Armstrong se despărți de avocat și coborî să facă o plimbare. Își luă un

New York Star din colțul străzii 61 cu Madison și zâmbi când văzu pe prima pagină fotografia lui uriașă cu explicația „Președinte” dedesubt. Nu-i plăcu însă că și poza lui Townsend era pe aceeași pagină, deși mai mică și mai jos, cu explicația: „Un profit de 20 de milioane dolari?”

Armstrong își puse ziarul sub braț, intră în hotel și-i spuse liftierului:

— Cui îi pasă de 20 de milioane când poate fi proprietarul lui *Star*?

— Poftim, domnule? întrebă nedumerit băiatul.

— Ce-ai prefera să ai, îl întrebă Armstrong, ziarul *New York Star* sau 20 de milioane de dolari?

Liftierul își ridică privirea spre uriașul acela care nu părea deloc beat și spuse cu speranță:

— 20 de milioane, domnule.

*

* *

A doua zi dimineața, Townsend se sculă cu gâtul înțepenit. Se ridică de pe canapea și se întinse și văzu pe jos statutul lui *New York Star*. Și atunci își aminti.

Străbătu camera și deschise cu grijă ușa dormitorului. Angela dormea dusă. Închise încet ușa și sună la room service. Comandă micul dejun și cinci ziare și ceru să fie strânsă cina din seara precedentă.

Ușa dormitorului se deschise a doua oară în dimineața aceea și Angela se strecură pe ea și-l găsi pe Townsend sorbindu-și cafeaua și citind *Wall Street Journal*. Ea îi puse aceeași întrebare pe care i-o adresase la galerie:

— Cine ești?

El îi dădu același răspuns și ea zâmbi.

— Să-ți comand ceva la micul dejun?

— Nu, mulțumesc, dar poți să-mi torni o cafea neagră. Mă întorc imediat.

Ușa dormitorului se închise și nu se mai deschise douăzeci de minute. Când se așeză pe scaun în fața lui Townsend,

Angela părea foarte nervoasă. El îi turnă cafeaua și ea nu încercă să vorbească până nu luă mai multe înghițituri mari.

— Am făcut vreo prostie aseară? întrebă ea în cele din urmă.

— Nu, zâmbi Townsend.

— Să știi că niciodată...

— N-ai de ce să-ți faci griji, o asigură el. Ai adormit și te-am băgat în pat. Complet îmbrăcată, adăugă după o scurtă pauză.

— Ce ușurare, spuse ea, apoi își privi ceasul. Vai de mine, atât e sau mi l-am pus eu pe dos la mână?

— E opt și douăzeci, zise Townsend.

— Trebuie să iau imediat un taxi. Am întâlnire la nouă cu președintele, în So Ho și trebuie să-i fac o impresie bună. Dacă refuză să cumpere clădirea, înseamnă că am o șansă.

— Nu te obosi să chemi taxiul, spuse Townsend. Șoferul meu o să te ducă unde vrei. Îl găsești parcat în față, e un BMW alb.

— Mulțumesc, spuse ea. Ești foarte generos.

Apoi își goli repede ceașca:

— Aseară a fost o cină grozavă și ai fost foarte atent, spuse ea, ridicându-se de pe scaun. Acum trebuie să plec, dacă vreau să ajung înaintea domnului Armstrong.

— Bineînțeles.

Townsend se ridică și o ajută să-și pună haina. La ușă, ea se întoarce din nou spre el:

— Nu cumva, dacă n-am făcut altă prostie, am spus ceva ce-aș putea regreta?

— Nu, nu cred. Ai vorbit doar despre munca ta la fundație, spuse el, deschizându-i ușa.

— Ai fost amabil că m-ai ascultat. Sper să ne mai întâlnim.

— Am sentimentul că sigur ne vom mai întâlni.

Ea se întinse și-l sărută pe obraz.

— Apropo, îi spuse, nu mi-ai zis cum te cheamă.

— Keith Townsend.

— Of, la naiba, exclamă ea, și ușa i se închise în față.

Ajungând în dimineața aceea în fața clădirii de la numărul 147 de pe Broadway, Armstrong fu întâmpinat de Lloyd Summers care stătea pe trepte lângă o femeie slabă, cu aspect intelectual, care era ori foarte obosită, ori doar plictisită.

— Bună dimineața, domnule Armstrong, îi spuse Summers.

— Bună dimineața, îi dădu el mâna, străduindu-se să zâmbească.

— Doamna Angela Humphries, adjuncta mea. Poate v-ați întâlnit aseară, la expoziție.

Armstrong își amintea chipul ei, dar nu credea că-i fusese prezentată. Dădu scurt din cap.

— Specialitatea Angelei e Renașterea, spuse Summers, deschizând ușa.

— Ce interesant, spuse Armstrong sec.

— Hai să vă arăt, spuse directorul când intrară într-o sală mare.

Armstrong băgă mâna în buzunar și apăsă pe un buton.

— Ce pereți minunați pentru expus, se entuziasmă directorul.

Armstrong încerca să pară fascinat de o clădire pe care nu avea absolut nicio intenție s-o cumpere. Dar știa că nu-și putea declara dezinteresul până luni, când avea nevoie de procentul de acțiuni al lui Summers pentru a fi numit președinte la *Star*. Așa că reușea să puncteze discursul directorului cu câte un „Minunat”, „Perfect” și „Ideal”, „Sunt de acord” și chiar „Ce noroc să găsești clădirea asta”.

Când Summers îl luă de braț și vru să coboare înapoi la parter, Armstrong arătă niște scări pe care nu urcaseră.

— Acolo ce e? întrebă el suspicios.

— Doar un pod, răspunse Summers repede. Ar putea fi util pentru depozitare, dar nu mai mult.

Angela nu spuse nimic; încerca să-și amintească dacă-i pomenise lui Townsend de mansardă.

Când ajunseră înapoi la parter, Armstrong de abia aștepta să scape. Ieșind pe trotuar, Summers concluziona:

— Acum înțelegi, domnule președinte, de ce consider locul acesta ideal pentru desfășurarea activității fundației în secolul următor.

— Este foarte limpede, spuse Armstrong. Cu totul ideal.

Când văzu cine-l aștepta în spatele limuzinei, zâmbi ușurat:

— O să mă ocup de hârtii imediat ce ajung la birou.

— Eu sunt la galerie toată ziua, spuse Summers.

— Atunci îți trimit documentele la semnat după amiază.

— Astăzi, oricând, spuse Summers, întinzându-i mâna.

Armstrong dădu mâna cu el și, fără să se mai obosească s-o salute pe Angela, se urcă în mașină. Acolo îl aștepta Russell, cu pixul și carnetul în mână.

— Ai răspunsurile? întrebă el, înainte ca șoferul să pornească mașina.

Și se întoarse să-i facă semn cu mâna lui Summers.

— Da, răspunse Russell, consultându-și carnetul. În primul rând, fundația e condusă de doamna Summers, care l-a numit pe fiul ei director acum șase ani. În al doilea rând, anul trecut au cheltuit puțin peste un milion de dolari din profiturile lui *Star*.

Armstrong se ținu de brațul banchetei:

— Cum, lua-i-ar naiba, au reușit să ia atât?

— Păi, pentru început, Summers are un salariu de 150.000 de dolari pe an. Dar și mai interesant, a reușit să întocmească note de cheltuieli în jur de 240.000 dolari anual – în ultimii patru ani, spuse Russell, uitându-se pe notițe.

Armstrong simți că-i crește pulsul.

— Cum face, domnule? întrebă el, pe când treceau de un BMW alb pe care ar fi jurat că-l mai văzuse. Se întoarse să se uite înapoi.

— Bănuiesc că mama lui nu-i pune prea multe întrebări.

— Ce?

— Bănuiesc că mama lui nu-i pune prea multe întrebări, repetă Russell.

— Dar consiliul? Doar au datoria să fie vigilenți. Ca să nu mai vorbesc de acționari.

— Cineva a ridicat problema la întrunirea generală de anul trecut, dar președintele i-a asigurat – citez – „cititorii lui *Star* aprobă cu tot sufletul ca ziarul să fie implicat în promovarea culturii din marele nostru oraș”, zise Russell.

— Promovarea a ce?

— A culturii, repetă Russell.

— Și clădirea? arată Armstrong cu mâna în spate.

— Nicio direcțiune viitoare nu are obligația de a achiziționa o altă clădire când expiră concesiunea celei vechi – asta se întâmplă pe cincisprezece decembrie.

Armstrong zâmbi pentru prima oară nesilit în dimineața aceea.

— Deși trebuie să te avertizez, spuse Russell, că Summers va încerca în mod sigur să se convingă înainte de întrunirea de luni că ai cumpărat clădirea. Altfel își poate retrage cele 5 la sută în orice moment.

— Trimite-i două copii ale unui contract pregătite de semnat. Asta o să-l țină liniștit până luni.

Russell nu părea prea convins.

Când BMW-ul se întoarse la Carlyle, Townsend aștepta afară. Se urcă lângă șofer și întreabă:

— Unde-ai lăsat-o pe fată?

— So Ho, Broadway, răspunse șoferul.

— Acolo merg și eu, spuse Townsend.

Alăturându-se traficului de pe Bulevardul cinci, șoferul era în continuare mirat de ce putuse găsi domnul Townsend la fata aceea. Probabil că era un aspect pe care nu-l dezlegase. Poate era o moștenitoare.

Când BMW-ul înainta pe Broadway, lui Townsend nu-i scăpă o limuzină lungă, parcată în fața unei clădiri pe al cărei parter era agățată inscripția „De vânzare”.

— Parchează pe partea asta, la vreo cincizeci de metri de locul unde ai lăsat-o pe doamna azi dimineață.

Șoferul trase frâna de mână, iar Townsend aruncă o privire peste umăr:

— Poți să citești numerele de telefon de pe pancartă?

— Sunt două numere diferite, domnule.

— Am nevoie de amândouă, zise Townsend.

Șoferul îi citi numerele și Townsend le scrise pe dosul unei bancnote de cinci dolari. Apoi formă primul număr la telefonul din mașină.

— Bună dimineața, se auzi, suntem Wood, Knight & Levy. Cu ce vă putem ajuta?

Townsend spuse că-l interesa clădirea de la numărul 147 de pe Broadway.

— Vă fac legătura la birouri, domnule.

Se auzi un clic, apoi a doua voce repetă:

— Cu ce vă putem ajuta?

Townsend își spuse din nou dorința și i se făcu legătura cu a treia persoană.

— Numărul 147 de pe Broadway? Da, mi-e teamă că deja avem în vedere un cumpărător, domnule. Am fost instruiți să redactăm o concesiune care se va semna luni. Totuși, mai avem și alte proprietăți, în aceeași arie.

Townsend apăsă butonul „FINAL” fără să mai spună nimic. New York-ul era un oraș unde dovezile de bătărbărie nu surprindeau pe nimeni. Formă imediat cel de-al doilea număr. În timp ce aștepta să i se facă legătura, atenția îi fu atrasă de un taxi care parca în afara clădirii. Un bărbat de vârstă mijlocie, înalt și îmbrăcat elegant, sări din taxi și se îndreptă spre limuzina cea lungă. Schimbă câteva cuvinte cu șoferul, apoi se urcă în spate. Pe fir se auzi vocea agentului imobiliar:

— Dacă vă interesează numărul 147, trebuie să vă mișcați repede, pentru că cealaltă firmă are deja o persoană aproape de a încheia târgul și totul e cât se poate de adevărat. De fapt, chiar acum inspectează clădirea, așa că nu vă pot duce s-o vedeți înainte de ora zece.

— La zece e foarte bine, spuse Townsend. Ne vedem în fața clădirii.

Și închise telefonul. Nu mai avu de așteptat decât câteva minute până când Armstrong, Summers și Angela ieșiră în stradă. După o discuție scurtă și o strângere de mână,

Armstrong urcă în limuzină și nu păru deloc surprins că cineva îl aștepta pe bancheta din spate. Summers făcu entuziast cu mâna până când mașina se pierdu din vedere. Angela stătea fără chef puțin mai în spate. Townsend se aplecă în timp ce limuzina îi depășea, apoi îl văzu pe Summers făcând semn unui taxi. Se urcă împreună cu Angela și o luară în direcția opusă celei a limuzinei.

După ce taxiul dădu colțul, Townsend coborî din mașină și trecu strada, pentru a examina exteriorul clădirii. După ce mai merse puțin în josul străzii, observă că mai exista o clădire similară de vânzare, la mică distanță de prima. Scrise și numărul acesteia pe dosul bancnotei de cinci dolari, apoi se întoarse la mașină.

După încă un telefon, descoperi că numărul 171 costa 2,5 milioane de dolari. Summers nu numai că obținea un apartament, dar mai scotea pe deasupra și un profit frumușel.

Șoferul bătu în geamul interior, arătându-i numărul 147. Townsend ridică ochii și văzu un tânăr urcând treptele. Lăsă telefonul și se duse la el.

După ce inspectă în amănunt cele cinci etaje îi dădu dreptate Angelei că 3 milioane erau un preț perfect – pentru o singură persoană. Când ieșiră pe trotuar, îl întreabă pe agent ce depunere minimă ar fi acceptat în contul clădirii.

— Zece la sută, nereturnabil, răspunse el.

— Cu obișnuitele treizeci de zile pentru completare?

— Da, domnule, spuse agentul.

— Bun. Atunci întocmește contractul imediat, îi zise Townsend, întinzându-i cartea de vizită. Și trimite-mi-l la Carlyle.

— Da, domnule, repetă agentul. O să mă asigur să-l aveți după amiază.

Townsend extrase din portofel o bancnotă de o sută de dolari și o țină astfel ca tânărul să vadă ce președinte era imprimat pe ea:

— Și vreau ca celălalt agent care încearcă să vândă proprietatea să știe că eu voi depune banii luni dimineața, la

prima oră.

Tânărul băgă suta de dolari în buzunar și dădu din cap.

Ajungând în camera de hotel, Townsend îl sună imediat pe Tom la birou:

— Ce planuri ai pentru weekend?

— O rundă de golf, puțin grădinărit, zise Tom. Și speram să-l petrec și pe ăla micu' la liceu. Dar după tonul întrebării tale, Keith, am sentimentul că n-o să mai iau trenul de Greenwich.

— Ai dreptate, Tom. Dacă vreau să fiu proprietarul lui *New York Star*, avem de muncit până luni dimineața.

— Eu ce voi face?

— Verifici un contract de concesiune înainte de a-l semna eu. Pe urmă vreau să închei o afacere cu singura persoană care ne poate îndeplini planurile.

Când puse în sfârșit telefonul jos, Townsend se lăsă pe spătarul scaunului și contemplă cărticica roșie care-l ținuse treaz noaptea trecută. După un timp, o luă și o deschise la pagina 47.

Și pentru prima oară în viață, fu recunoscător pentru educația de la Oxford.

33
New York Times
11 octombrie, 1986

Războiul stelelor¹³

Armstrong semnă contractul de concesiune, apoi i-l dădu lui Russell, ca să semneze ca martor.

Lloyd Summers strălucea de fericire de când sosise acolo și fu cât pe ce să sară de pe scaun când îl văzu pe Russell semnând pe contractul clădirii nr. 147 de pe Broadway. Îi întinse mâna lui Armstrong:

— Îți mulțumesc, domnule președinte. Aștept cu nerăbdare să mai colaborăm și în viitor.

— Și eu, spuse Armstrong, strângându-i mâna.

Summers se înclină adânc în fața lui Armstrong și-i făcu și lui Russell o plecăciune ușoară. Înainte de a ieși din cameră, luă contractul și polița de 300.000 de dolari.

— Nu veți regreta, zise el de la ușă.

— Mi-e teamă că s-ar putea să regreti, Dick, comentă Russell după ce se închise ușa. Ce te-a făcut să te răzgândești?

— N-am prea avut de ales după ce am descoperit ce punea la cale Townsend.

— Așa că s-au dus pe copcă trei milioane, spuse avocatul.

— Trei sute de mii, îl corectă Armstrong.

— Nu înțeleg.

— Oi fi făcut eu depunerea inițială, dar n-am nici cea mai mică intenție să cumpăr blestemata de clădire.

— Dar dacă nu completezi suma în treizeci de zile, o să te citeze la tribunal.

— Mă îndoiesc, spuse Armstrong.

¹³ În limba engleză, titlul capitolului conține cuvântul „star” = „stea”, care apare și în numele ziarului *New York Star*.

— Cum de poți fi sigur?

— Deoarece peste vreo două săptămâni o să-i suni pe avocatul lui și o să-i spui cu câtă revoltă am reacționat aflând că Summers și-a semnat contract separat pentru un apartament mansardat, spunându-mi mie că e doar un pod.

— Dar o să fie aproape imposibil de dovedit.

Armstrong scoase o casetă mică din buzunarul interior și i-o întinse lui Russell:

— O să fie mai ușor decât îți închipui.

— Dar asta poate n-o să fie admisă ca probă, zise Russell, luând caseta.

— Atunci ai putea doar să întrebi ce s-ar fi întâmplat cu cei 600.000 de dolari pe care agenții i-ar fi plătit lui Summers pe lângă prețul cerut inițial.

— O să nege pur și simplu, mai ales că n-ai îndeplinit contractul.

După o scurtă pauză, Armstrong se relansa:

— În cazuri din astea, poți apela întotdeauna la ultimele resurse.

Deschise un sertar al biroului și scoase un model de pagină pentru *Star*, cu primul titlu: „Lloyd Summers condamnat pentru fraudă”.

— O să-ți mai trimită o citație.

— Nu după ce citește și paginile din interior.

— Dar până o să ajungă cazul pe rol, fraudă o să fie poveste veche.

— Atâta vreme cât voi fi proprietarul lui *Star*, n-o s-o las să se învechească.

— Cât o să dureze? întrebă Townsend.

— Bănuiesc că în jur de douăzeci de minute, răspunse Tom.

— Și de la câți ai adunat semnături?

— Peste două sute.

— O să ajungă?

— Atâta am reușit așa de repede, așa că să sperăm.

— Oamenii știu ce așteptăm de la ei?

— Sigur că da. I-am pus să repete aseară de mai multe ori. Dar totuși vreau să le vorbești și tu înainte de întrunire.

— Dar protagonista și-a repetat rolul? întrebă Townsend.

— Nu era nevoie, zise Tom. O bătea gândul să-l joace mai demult.

— A fost de acord cu condițiile mele?

— Nici măcar nu s-a târguit.

— Dar concesiunea? Ceva surprize?

— Nu, a fost exact așa cum ai spus.

Townsend se ridică și privi pe fereastră copacii din Central Park.

— Propui tu moțiunea?

— Nu, l-am rugat pe Andrew Fraser s-o facă. Eu voi sta pe lângă tine.

— De ce l-ai ales pe Fraser?

— E partenerul cel mai vârstnic, așa că președintele va înțelege cât suntem de serioși.

Townsend se răsuci spre avocat, căutându-i privirea:

— Ce se mai poate întâmpla?

Când Armstrong ieși din birourile firmei Keating, Gould & Critchley, însoțit de partenerul principal, se trezi în fața unei armate de operatori, fotografi și ziariști, care sperau cu toții să li se răspundă la aceeași întrebare.

— Domnule Armstrong, când veți fi președinte al *Star*, ce schimbări intenționați să faceți?

— De ce să schimb o instituție valoroasă? răspunse el. Oricum, adăugă străbătând coridorul lung, eu nu sunt genul de proprietar care se amestecă în rutina organizatorică a ziarului. Întrebați-i pe redactorii mei.

Unul sau doi dintre ziariștii care-l vânau întrebaseră deja, dar, până să deschidă ei gura, Armstrong era la adăpost în limuzină.

— Hiene blestemate, spuse el, în timp ce mașina pornea spre hotelul Plaza, unde se ținea întrunirea anuală generală a proprietarilor de la *Star*. Nu-i poți controla nici măcar pe ziariștii care-ți aparțin.

Russell nu comentă. Când intrară pe Bulevardul Cinci, Armstrong începu să-și privească tot mai des ceasul. Semafoarele păreau că se înroșesc numai în fața lor. Sau nu observi astfel de lucruri decât când te grăbești? Armstrong se uită cum locuitorii Manhattanului străbăteau trotuarul aglomerat. Stopul se făcu verde și-și atinse buzunarul de la piept, unde avea textul cuvântării.

Citise undeva că Margaret Thatcher nu dădea voie nimănui să-i ducă textele, pentru că ideea de a se trezi în fața unei săli pline fără o cuvântare scrisă îi producea groază. Era prima oară când o înțelegea.

Armstrong și avocatul mai schimbau din când în când replici nervoase, în timp ce mașina înainta prin Manhattan. Armstrong își tampona fruntea cu un puf de pudră. Russell privea absent pe geam.

— Ce s-ar mai putea întâmpla? întrebă Armstrong pentru a zecea oară.

— Nimic, repetă Russell, bătând cu palma în servieta de pe genunchi. Am acțiuni și adeziuni pentru 51 la sută din stoc și știm că Townsend nu are decât 46 la sută. Nu se mai poate întâmpla nimic. Relaxează-te.

Pe treptele hotelului Plaza, limuzina fu întâmpinată de o mare de ziariști, operatori și fotografi! Russell îi aruncă o privire clientului lui, care, în ciuda protestelor sale, părea că se bucură de fiecare moment de celebritate. Când Armstrong se dădu jos din mașină, directorul de la Plaza se dădu cu un pas înapoi, salutându-l ca pe un șef de stat. Apoi, el îi luă pe cei doi bărbați cu el, conducându-i în Sala Lincoln. Armstrong nu reuși să-i observe pe Keith Townsend și pe avocatul lui prestigios ieșind din lift în clipa când grupul lor intra.

Townsend sosise la Plaza de o oră și neobservat de director, cercetase sala de întruniri apoi intrase în apartamentul unde Tom adunase o echipă de actori șomeri. El le expuse rolul pe care trebuia să-l joace și motivele pentru care trebuia să semneze atâtea formulare de transfer.

Townsend și Tom Spencer coborâră în hol după patruzeci

de minute și porniră agale spre sala de întruniri. După modestia cu care mergeau, puteau fi luați drept doi funcționari din suita lui Armstrong.

— Dacă nu vine? întrebă Townsend.

— Atunci, mulți oameni și-au cheltuit degeaba banii și timpul, răspunse Tom.

Townsend fu surprins să vadă cât de aglomerată era sala; crezuse că cele cinci sute de scaune aduse de organizatori se vor dovedi mai mult decât suficiente. Greșise – erau deja persoane care stăteau în picioare. O panglică roșie întinsă cam la o treime din sală îi împiedica pe spectatori să se așeze în primele douăzeci de rânduri. Presa, angajații ziarului și curioșii se îngrămădeau în spate.

Townsend și avocatul lui merseră încet pe culoarul dintre rânduri, în blitz-urile aparatelor de fotografiat, până ajunseră la panglica roșie. Acolo fură rugați să facă dovada că erau acționari ai companiei. O doamnă eficientă urmări cu degetul o listă lungă de nume, așternută pe mai multe pagini. Făcu două „v”-uri mici cu creionul, le zâmbi și desfăcu panglica.

Primul lucru pe care-l observă Townsend fu atenția de care se bucura Armstrong. El și anturajul lui păreau că ocupă primele două rânduri. Tom îi zări primul și-l atinse pe Townsend pe cot:

— Departe la stânga, cam pe rândul zece.

Townsend scoase un oftat sonor când ochii i se fixară pe Lloyd Summers și adjuncta lui, așezați unul lângă altul.

Tom îl conduse pe Townsend în direcția opusă și ocupară locuri mai în spate. În timp ce Townsend privea nervos în jur, Tom îi făcu semn unui bărbat care venea printre rânduri. Andrew Fraser, numărul unu al firmei de avocați unde lucra Tom, se strecură pe un scaun, la două rânduri în spatele lui Armstrong.

Townsend își îndreptă atenția spre scenă, unde-i recunoscuse pe unii directori cu care se întâlnise în ultimele șase săptămâni, strânși în jurul unei mese lungi, acoperită cu o față de masă din postav verde cu literele „*New York Stai*” tipărite cu roșu pe ea. Armstrong le promisese multora

dintre ei că vor rămâne în consiliu dacă el devine președinte. Dar nu-l crezuse niciunul.

Ceasul de pe peretele din spate indica ora douăsprezece fără cinci. Townsend aruncă o privire peste umăr și observă că sala era ticsită. Îi șopti ceva lui Tom, care se uită și el în spate, se încruntă și zise:

— Dacă nu vor fi lăsați să intre din cauza aglomerației, o să rezolv eu personal.

Townsend se întoarse din nou spre scenă și-i văzu pe membrii consiliului luând loc la masa cea lungă. Ultimul se așează președintele, Cornelius J. Adams IV. În clipa când fu și el pe scaun, camerele de filmat se întoarseră de la primele rânduri ale auditoriului la scenă. Zumzetul glasurilor scăzu în intensitate și când ceasul anunță ora fixă, președintele bătu cu ciocănelul de mai multe ori, cerând liniște.

— Bună ziua, doamnelor și domnilor, încep eu. Mă numesc Cornelius Adams și sunt președintele consiliului de administrație al companiei *New York Star*. Cel puțin pentru încă niște minute de acum încolo, adăugă el după o scurtă pauză.

Privi în direcția lui Armstrong și râse discret după această frază, pe care Townsend o bănuia bine repetată.

— Aceasta, declară el, este întrunirea anuală generală a celui mai mare ziar din America.

Afirmația fu primită cu aplauze entuziaste de majoritatea celor așezați în fața panglicii roșii și cu tăcere indiferentă de cei din spate.

— Principalul nostru scop de astăzi, continuă discursul, este să numim noul președinte, care va duce ziarul spre secolul viitor. Așa cum sunt sigur că știți cu toții, o ofertă de preluare a ziarului vine din partea domnului Richard Armstrong de la *Armstrong Communications* și o contraoferta a fost lansată de domnul Keith Townsend, de la *Global Corp*. Prima mea îndatorire din această după-amiază e să vă explic procedura prin care se asigură un transfer ușor al puterii. Sunt împuternicit să confirm că amândouă companiile interesate mi-au prezentat dovezi că sunt îndreptățite să

preia controlul asupra *Star*. Inspectorii noștri au verificat temeinic cele două oferte și au găsit totul în ordine. Rapoartele arată, spuse el, privind însemnările de pe masă, că domnul Richard Armstrong deține 51 la sută din stocul de acțiuni al companiei, în timp ce domnul Keith Townsend controlează 46 la sută. Trei la sută din acționari nu și-au făcut preferința cunoscută. Ca acționar majoritar, domnul Armstrong este prin urmare îndreptățit să fie președinte, deci nu-mi mai rămâne decât să-i cedez locul meu – dacă nu cumva, ca în ceremonia maritală, are cineva motive serioase să se opună acestei numiri.

Zâmbi auditoriului, ca un preot oficiant la o nuntă, și rămase tăcut câteva clipe.

O femeie din rândul trei se ridică imediat:

— Amândoi ofertanții sunt străini, spuse ea. Ce pot întreprinde dacă nu-l doresc pe niciunul dintre ei președinte?

Era o întrebare pe care secretara lui Adams o anticipase și avea un răspuns pregătit.

— Nu puteți face nimic, doamnă, replică imediat președintele. Deoarece nici acționarii britanici sau australieni nu au puterea de a-i înlătura pe președinții americani ai consiliilor lor, încheie el, satisfăcut că răspunsese eficient și politicos.

Acționara însă era evident nemulțumită. Se întoarse cu spatele și părăsi sala, urmată de un fotograf și de un operator de la CNN.

Urmară mai multe întrebări de același tip, pe care le prevăzuse și Russell:

— Sunt acționarii care-și exercită drepturile, îi explicase el Iul Armstrong.

Pe măsură ce întrebările primeau răspunsuri, Townsend se uita tot mai neliniștit spre ușă. Acolo se înghesuiau tot mai mulți spectatori și, văzându-și clientul atât de nervos, Tom se ridică și se duse să schimbe o vorbă cu portarul. Pe când președintele era satisfăcut că răspunsese la toate întrebările din public, Tom se întorsese la loc:

— Nu-ți face griji, Keith, spuse el. Totul e sub control.

— Dar Andrew când...

— Ai răbdare, zise Tom, când președintele anunța: „Dacă nu mai sunt întrebări, îmi revine plăcuta îndatorire de a-l invita pe domnul Richard...”

Și-ar fi completat fraza dacă Andrew Fraser nu s-ar fi ridicat în picioare, făcând semn că vrea să vorbească.

Cornelius J. Adams se încruntă, dar dădu din cap când văzu cine era.

— Domnule președinte, începu Fraser, în timp ce în sală se auziră murmure.

— Da? zise Adams, incapabil să-și ascundă iritarea.

Townsend se uită din nou spre intrare și văzu un șir de oameni făcându-și drum spre rândurile acționarilor.

Când ajunseră la panglica roșie, doamna cea eficientă le căută numele pe listă și-i lăsă să treacă, unul câte unul.

— Doresc să vă aduc în atenție regula 7B din statutul companiei, continuă colegul lui Tom.

În cameră începu să se discute. Niciunul sau aproape niciunul dintre cei prezenți nu citiseră statutul companiei și cu atât mai mult nu știau la ce se referă regula 7B. Președintele se aplecă pentru ca secretara să-i șoptească la ureche cuvintele pe care le citise la pagina patruzeci și șapte a cărții cu coperti roșii, rareori consultată. Avea să urmeze o întrebare pe care n-o anticipase.

Townsend își dădea seama după agitația din primul rând că omul pe care-l văzuse urcându-se să aștepte în limuzină, în fața clădirii de la nr. 147 de pe Broadway, încerca să-i explice lui Armstrong semnificația regulii 7B.

Andrew Fraser așteptă ca frenezia din jur să se mai potolească, îngăduindu-le astfel și celor care intrau să-și ocupe locurile pe rândurile acționarilor.

Președintele bătu cu ciocănelul de mai multe ori până se făcu liniște și apoi informă publicul că „Regula 7B îi dă dreptul oricărui acționar participant la întrunirea anuală generală – citea direct din cărticica roșie – să propună un candidat pentru orice post din cadrul companiei.”

— La regula asta vă referiți, domnule? întrebă el, privindu-

l pe Andrew Fraser.

— Da, răspunse ferm vârstnicul avocat.

Secretara îl trase de mânecă pe președinte. Adams se aplecă din nou și ascultă. Andrew Fraser rămase în picioare. După câteva clipe, președintele se îndreptă și-l privi:

— Desigur, domnule, sunteți conștient că nu puteți propune un candidat pentru postul de președinte decât cu un preaviz de treizeci de zile. Regula 7B, subpunctul a, adăugă el cu un soi de satisfacție.

— Sunt conștient de asta, domnule, spuse Fraser. Nu pentru postul de președinte doresc să propun un candidat.

Vacarmul izbucni în sală. Adams trebui să bată cu ciocănelul pentru ca Fraser să poată continua.

— Doresc să propun un candidat pentru postul de director al fundației Summers.

Townsend nu-și lua ochii de la Lloyd Summers, care se albi la față. Îl privea pe Andrew Fraser, tamponându-și fruntea cu o batistă de mătase roșie.

— Dar avem deja un director excelent în persoana domnului Summers, spuse președintele. Sau doriți să vi se confirme poziția dumnealui? Dacă e așa, vă asigur că domnul Armstrong intenționează să...

— Nu, domnule. Propun ca dl. Summers să fie înlocuit de doamna Angela Humphries, actualul director adjunct.

Președintele se aplecă și încercă să afle de la secretară dacă moțiunea era corectă. Tom Spencer se ridică în picioare ca să se asigure că toți recruții lui erau în siguranță în fața panglicii roșii. Townsend văzu că toate locurile erau ocupate și câțiva mai stăteau în picioare și pe margini.

După ce i se spuse că totul era în ordine, președintele întrebă:

— Mai sprijină cineva moțiunea?

Spre mirarea lui, se ridicară mai multe mâini. Alese o femeie din rândul cinci:

— Îmi puteți spune, vă rog, numele, pentru procesul verbal?

— Doamna Roscoe, spuse ea.

Secretara companiei întoarse altă pagină din cărticica roșie și i-o întinse președintelui.

— Am datoria de a vă informa că va avea loc o votare, conform regulii 7B, citi acesta. Veți primi buletine de vot și veți marca o cruce în căsuțele însemnate, exprimându-vă în favoarea sau împotriva moțiunii de a-l înlocui pe dl. Lloyd Summers, directorul fundației Summers, cu doamna Angela Humphries.

Făcu o pauză și-și ridică ochii:

— Vreau să vă spun că dorința consiliului este să se voteze împotriva acestei moțiuni, deoarece credem că trustul a fost slujit cum se cuvine de actualul director, dl. Summers, și că el ar trebui să-și păstreze funcția.

Summers se uită nervos la Adams, dar păru să se liniștească văzându-i pe ceilalți membri ai consiliului încuviințând cuvintele președintelui.

Asistenții începură să împartă buletinele de vot. Armstrong însemnă caseta pe care scria: CONTRA. Townsend puse PENTRU și vârî hârtiuța în cutia care li se aduse.

Votarea continuă și unii începuseră să se plictisească. Lloyd Summers se afundase în scaunul lui, ștergându-și din când în când fruntea cu batista de mătase roșie. Angela Humphries nu se uită nici măcar o dată la el.

Russell își sfătui clientul să fie calm și să folosească timpul pentru a-și repeta discursul de acceptare. Era convins că moțiunea va fi respinsă, după exprimarea atât de tranșantă a poziției consiliului.

— Dar n-ar trebui să discuți puțin cu doamna Humphries, pentru orice eventualitate? șopti Armstrong.

— Cred că n-ar fi deloc înțelept în condițiile actuale, zise Russell, mai ales că lângă ea stă cine stă.

Armstrong se uită în direcția aceea și se încruntă. Doar Townsend n-a reușit...

În timp ce numărătoarea continua în culise, Lloyd Summers se întoarse supărat spre adjuncta lui și-i puse o întrebare. Ea îl privi și-i zâmbi drăgălaș.

— Doamnelor și domnilor, spuse Cornelius Adams,

ridicându-se din nou de pe scaun. Vă rog să vă reluați locurile, pentru că numărătoarea s-a încheiat.

Cei care pălăvrăgiseră în picioare se așezară, așteptând rezultatul votului. Secretara îi aduse președintelui o foaie de hârtie împăturită. El o deschise și, imparțial, nu exprimă nicio reacție la vederea rezultatului.

— În favoarea moțiunii, 317, declară el cu importanță.

Townsend trase aer în piept:

— E destul? îl întrebă el pe Tom, încercând să calculeze câți oameni se aflau în fața panglicii roșii.

— Aflăm imediat, spuse calm Tom.

— Împotrivă, 286 voturi. Prin urmare, moțiunea se acceptă cu o majoritate de treizeci și unu de voturi. Și doamna Angela Humphries urmează să fie noul director al fundației, adăugă el după o mică pauză.

Publicul murmură cu mirare și apoi urmă gălăgia, de parcă fiecare ar fi vrut să-și exprime părerea.

— Mai aproape decât mă așteptam, strigă Townsend.

— Dar ai câștigat, asta contează, răspunse Tom.

— Încă nu, spuse Townsend, privind-o fix pe Angela.

Spectatorii se întorceau în toate părțile încercând s-o descopere pe doamna Humphries; cei mai mulți nici nu auziseră de ea.

Pe scenă, președintele își consulta din nou secretara, care-i citea din cărticica roșie. În cele din urmă, el dădu din cap, se întoarse spre public și bătu cu ciocănelul. Așteptând ca adunarea să se potolească, îl întrebă pe Fraser:

— Aveți intenția să propuneți încă o moțiune, domnule Fraser?

Nu încerca să-și ascundă sarcasmul din voce.

— Nu, domnule, dar doresc să știu pe cine va sprijini noua directoare cu stocul de 5 la sută din acțiunile companiei, deoarece asta va afecta identitatea noului președinte.

Pentru a doua oară, lumea începu să vorbească și să se foiască, încercând s-o descopere pe noua directoare. Domnul Fraser se așeză și Angela se ridică de parcă s-ar fi aflat la celălalt capăt al unui balansoar.

Președintele i se adresă:

— Doamnă Humphries, spuse el, deoarece acum controlați 5 la sută din acțiunile companiei, e de datoria mea să vă întreb pe cine veți sprijini ca președinte.

Lloyd Summers continuă să-și ștergă fruntea, dar nu se putu uita la Angela. Ea părea remarcabil de calmă. Așteptă să se facă liniște deplină.

— Domnule președinte, nu veți fi surprins să aflați că doresc să-l sprijin pe cel care va reprezenta cel mai bine interesele fundației.

Armstrong se ridică și-i făcu semn cu mâna, dar reflectoarele o împiedicau să-l vadă. Președintele păru că se relaxează.

— Procentele noastre sunt în favoarea – făcu o mică pauză, savurând momentul – domnului Keith Townsend.

Cei din sală rămaseră cu gura căscată. Președintele rămase fără grai pentru prima dată. Lăsă ciocănelul să-i scape, holbându-se la Angela. După o clipă, își reveni și începu să cheme sala la ordine. Când putu fi auzit zise:

— Doamnă Humphries, sunteți conștientă de consecințele schimbării poziției fundației în ultimul moment?

— Absolut, domnule președinte, replică ea cu fermitate.

Avocații lui Armstrong erau deja în picioare, protestând. Președintele bătea cu ciocănelul în talger. Apoi anunță că, deoarece în momentul acela domnul Keith Townsend deținea 51 la sută din acțiuni față de 46 la sută ale domnului Armstrong, nu-i rămânea decât să-l declare pe domnul Keith Townsend noul președinte al companiei *New York Star*.

Cele două sute de acționari veniți în ultimul moment se ridicară în picioare conform scenariului și-l ovaționară pe Townsend, care-și făcea loc spre scenă. Armstrong ieși val-vârtej din sală, lăsându-i pe avocați să continue protestele.

Townsend începu prin a da mâna cu toți membrii consiliului, în frunte cu Cornelius Adams, cu toate că ei nu păreau prea bucuroși să-l vadă.

Apoi își ocupă locul de vorbitor și își coborî ochii spre mulțimea gălăgioasă.

— Domnule președinte, spuse el, doamnelor și domnilor, și bătu în microfon, dați-mi voie să încep prin a mulțumi domnului Adams și consiliului lui *Star* pentru serviciile și conducerea inspirată a companiei timp de atâția ani și să le doresc tuturor succese în activitatea pe care vor alege s-o desfășoare în viitor.

Tom fu bucuros că Townsend nu putea vedea expresiile celor așezați în spatele lui.

— Dați-mi voie să asigur acționarii lui *Star* că voi face tot ce-mi stă în putere pentru a menține tradiția glorioasă a ziarului. Aveți cuvântul meu că nu mă voi amesteca niciodată în integritatea redacțională, decât reamintind fiecărui ziarist cuvintele marelui redactor-șef de la *Manchester Guardian*, CP. Scott, care mi-au marcat viața profesională: „Comentariul e liber, dar faptul e sfânt.”

Actorii se ridicară din nou și începură să aplaude. Când zgomotul se diminuează, Townsend încheie:

— Aștept să ne revedem peste un an.

Bătu cu ciocănelul și declară întrunirea închisă.

Mai multe persoane din primul rând se ridicară să protesteze, dar cei două sute își continuară rolul, îndreptându-se spre ieșire și vorbind tare între ei. În câteva minute, sala era goală, cu excepția unui mănunchi de protestatari aflați în fața unei scene părăsite.

Townsend ieși și primul lucru fu să-l întrebe pe Tom:

— Ai refăcut contractul pentru vechea clădire a fundației?

— Da, e la birou. Nu trebuie decât să-l semnezi.

— Și nu crește chiria?

— Nu, e fixă pentru următorii zece ani, spuse Tom. Așa cum m-a asigurat doamna Humphries.

— Și contractul ei?

— Tot pentru zece ani, cu o treime din salariul lui Lloyd Summers.

Când ieșeau din clădire, Townsend se întoarse spre avocat:

— Așadar, nu-mi rămâne decât să hotărâsc dacă semnez sau nu.

— Dar am făcut deja o înțelegere verbală cu ea, spuse

Tom.

Townsend îi surâse avocatului și se îndreptară spre mașină, asaltați de ziariști.

— E rândul meu să te întreb ceva, spuse Tom când se strecurară în BMW.

— Dă-i drumul.

— Acum, că s-a terminat, aș vrea să știu cum de ți-a venit în minte lovitura asta de maestru.

— E o idee de acum patruzeci de ani.

— Nu prea înțeleg, spuse nedumerit avocatul.

— Nici n-ai cum, tovarășe Tom, doar nu erai membru al clubului laburiștilor de la Oxford când am ratat să devin președinte doar pentru că nu citisem statutul.

34
The Sun
12 iunie, 1987

Maggie a treia: partidul Tory
învinge cu 110 locuri

Când Armstrong năvăli pe coridor, nesuportând umilința de a asista la discursul de acceptare al lui Townsend, prea puțini ziariști se gândiră să-l urmeze. Dar doi domni care veniseră tocmai de la Chicago o făcură. Instrucțiunile clienților le fuseseră clare:

— Faceți-i oferta oricăruia dintre ei care nu este ales președinte.

Armstrong aștepta singur pe trotuar; își trimisese unul dintre avocații lui scump plătiți să-i găsească limuzina. Directorul hotelului nu mai apărură.

— Unde-i blestemata de mașină? strigă Armstrong, cu ochii la un BMW alb parcat vis-a-vis.

— Vine acum, răspunse Russell, ajungând lângă el.

— Cum a aranjat voturile? întrebă Armstrong.

— Probabil că în ultimele douăzeci și patru de ore a împărțit acțiuni la cât mai multe persoane.

— Dar cum de li s-a permis să asiste la întrunire?

— N-au avut decât să-i prezinte persoanei care controla actul de identitate și certificatul de acționar. Câte o sută de acțiuni la, să zicem, două sute de persoane, ar fi fost suficient. Puteau să cumpere de la orice agent din Wall Street sau să le primească de la Townsend chiar de dimineață.

— E legal?

— Să spunem că încapă în litera legii, spuse Russell. I-am putea contesta legalitatea de procedură la tribunal. Ar dura vreo doi ani și nu se știe în ce parte ar înclina judecătorul. Dar sfatul meu este să-ți vinzi acțiunile și să te mulțumești

cu profitul.

— Exact sfatul la care mă așteptam, spuse Armstrong. Nu-l voi urma. O să cer trei locuri în consiliul de administrație și o să-l hărțuiesc pe afurisitul ăsta câte zile mai are.

Doi bărbați înalți, îmbrăcați în haine negre, lungi, așteptau la o distanță de câțiva metri. Armstrong presupuse că făceau parte din echipa lui Critchley.

— Ția doi cât mă mai costă? vru el să afle.

Russell le aruncă o privire:

— E prima oară când îi văd, spuse.

Odată cu vorbele lui, unul din cei doi înainta și întrebă:

— Domnul Armstrong?

Armstrong era pe cale să răspundă, dar Russell înaintă:

— Sunt Russell Critchley, avocatul din New York al domnului Armstrong. Vă pot fi de folos cu ceva?

Cel mai înalt zâmbi:

— Bună ziua, domnule Critchley. Sunt Earl Withers de la Spender, Dickson & Withers din Chicago. Cred că am avut plăcerea să colaborăm în trecut cu firma dumitale.

— De multe ori, zâmbi și Russell, mai destins.

— Dați-i drumul, zise Armstrong.

Cel mai scund dădu ușor din cap:

— Firma noastră are onoarea de a reprezenta grupul Chicago News și eu și colegul meu dorim să discutăm o propunere de afaceri.

— De ce nu mă căutați mâine la birou? spuse Russell, fiindcă limuzina tocmai parcase lângă ei.

— Ce propunere de afaceri? întrebă Armstrong, când șoferul sări să-i deschidă ușa din spate.

— Am fost investiți cu autoritatea de a-ți oferi ocazia să achiziționezi *New York Tribune*.

— Așa cum vă spuneam... încercă din nou Russell.

— Ne vedem peste un sfert de oră în apartamentul meu din blocul Trump Tower, zise Armstrong urcându-se în mașină.

Withers încuviință și Russell se grăbi să-și ocupe locul lângă clientul lui. Închise ușa, apăsă un buton și nu spuse

nimic până când nu se ridică geamul între ei și șofer.

— Dick, sub nicio formă nu-ți recomand... începu el.

— De ce nu? întrebă Armstrong.

— E simplu, zise Russell. Toată lumea știe că *Tribune* are o datorie de 200 de milioane și pierde peste un milion pe săptămână. Fără să mai menționez că e implicată într-o dispută intratabilă cu sindicatele. Îți jur, Dick, nimeni nu-i capabil să întoarcă roata la ziarul ăla.

— Townsend a reușit cu *Globe*, zise Armstrong. Și pe cheltuiala mea.

— Aceea era o situație complet diferită, spuse Russell, începând să sune disperat.

— Și pariez c-o va face și cu *Star*.

— De pe o poziție mult mai solidă. Din cauza asta ți-am recomandat să lansezi o ofertă de preluare.

— Și am dat greș, spuse Armstrong. Așa că nu văd de ce nu le-am acorda măcar o audiență.

Limuzina trase în fața blocului Trump Tower. Cei doi avocați din Chicago îi așteptau acolo.

— Cum au reușit? întrebă Armstrong, deschizând portiera.

— Bănuiesc că au venit pe jos, zise Russell.

— Urmați-mă, le spuse Armstrong și porni spre lift.

Nu mai rostiră niciun cuvânt până când nu ajunseră în apartamentul de la ultimul etaj. Armstrong nu le spuse să-și scoată hainele, nu le oferi scaune și nici cafea.

— Avocatul meu îmi spune că ziarul vostru e falimentar și că e lipsit de înțelepciune să stau de vorbă cu voi.

— S-ar putea ca ceea ce v-a spus domnul Critchley să fie corect. Cu toate acestea, *Tribune* rămâne singurul concurent al lui *New York Star*, spuse Withers, care acționa ca un purtător de cuvânt. Și, cu toate problemele curente, are încă o circulație pe scară mai largă decât *Star*.

— Când ajunge pe străzi, zise Russell.

Withers dădu din cap, dar nu spuse nimic, sperând că i se vor pune și alte întrebări.

— E adevărat că aveți o datorie de 200 de milioane de dolari? atacă din nou Armstrong.

— Două sute șapte milioane, mai precis, spuse Withers.

— Și că pierdeți peste un milion pe săptămână?

— Un milion trei sute de mii, cu aproximație.

— Și syndicatele vă au la mână.

— În Chicago s-ar spune că ne-au înghesuit în colț, domnule Armstrong. Dar exact de aceea clienții mei s-au gândit să vă abordeze, deoarece noi nu avem prea multă experiență cu syndicatele.

Russell spera că Armstrong își dădea seama că dacă votul s-ar fi sfârșit altfel, avocații aceștia i-ar fi făcut exact aceeași ofertă lui Townsend. Îl privi cu atenție și începu să-i fie teamă că se lăsa sedus de cei doi călători de la Chicago.

— Dar de ce-aș fi eu capabil să fac ceva ce voi ați ratat în mod lamentabil? întrebă Armstrong, privind pe fereastră priveliștea din Manhattan.

— Din păcate, relația pe termen lung a clientului meu cu syndicatele a fost subminată și faptul că are o publicație la Chicago și și-a stabilit cartierul general acolo nu ne e de mare ajutor. Trebuie să adaug că numai o personalitate poate rezolva lucrurile. Cineva care va sta în fața syndicatelor cu tăria cu care a stat domnul Townsend în Anglia.

Russell pândea reacția lui Armstrong. Nu-i venea să creadă că clientul lui va fi prostit de asemenea lingușeli. Probabil că avea să-i arunce afară.

— Și dacă nu cumpăr, ce alternativă aveți? întrebă Armstrong.

Russell se aplecă, își luă capul în mâini și oftă audibil.

— Nu ne rămâne decât să închidem redacția și să-l lăsăm pe Townsend să dețină supremația în orașul ăsta.

Armstrong nu zise nimic, dar continuă să se uite la cei doi străini, care nu-și scosese încă hainele.

— Cât sperați să luați?

— Așteptăm oferte, spuse Withers.

— Cred și eu, zise Armstrong.

Russell își dori să le facă o ofertă pe care s-o poată refuza.

— Bun, spuse Armstrong, evitând privirea neîncrezătoare a avocatului lui. Uite oferta mea: vă iau ziarul de pe cap

pentru douăzeci și cinci de cenți, prețul unui exemplar.

Râse tare și avocații din Chicago zâmbiră pentru prima oară, iar capul lui Russell se plecă și mai jos.

— Dar o să vă luați și datoria de 207 de milioane de dolari. Și o perioadă veți suporta și costurile zilnice, până fac organizarea.

Se întoarse spre Russell:

— Oferă-le prietenilor mei ceva de băut cât timp cântăresc oferta mea.

Armstrong se întreba doar dacă vor avea tupeul să se târguiască. Dar nu știa că domnul Withers primise instrucțiuni să vândă ziarul pe un dolar. Acesta avea să-i raporteze clientului că pierduse șaptezeci și cinci de cenți la afacere.

— Ne vom întoarce la Chicago pentru discutarea ofertei, spuse Withers.

După ce avocații plecară, Russell își petrecu restul după-amiezii încercând să-l convingă pe Armstrong ce greșeală ar fi fost să ia *Tribune*, indiferent în ce condiții.

Plecă de la Trump Tower după ora șase, dar rămase stabilit că dacă Withers îi va telefona de la Chicago, Armstrong va spune că nu mai e interesat.

A doua zi dimineata, când Withers sună să anunțe că clienții lui acceptau oferta, Armstrong spuse că se mai gândea.

— De ce nu vizitați sediul înainte de a vă angaja? sugeră Withers.

Armstrong nu vedea nimic rău într-o vizită și i se părea chiar că după aceea va putea refuza mai ușor. Russell îi sugeră să vină cu el și după ce vor vedea clădirea, să telefoneze la Chicago și să spună că clientul lui se retrăgea.

Când ajunseră după amiaza la *New York Tribune*, Armstrong rămase pe trotuar, fascinat de zgârie-nori-ul în stil art deco. Fu o dragoste la prima vedere. Când intră în hol și văzu globul uriaș, cu distanțele marcate până la toate capitalele lumii, inclusiv Londra, Moscova și Ierusalim, își

întări oferta. Uniunea se consumă în ovațiile sutelor de membri ai personalului care-l așteptau. Oricât încercă mâna lui dreaptă să-l împiedice de la pasul fatal, se izbi de o hotărâre neclintită.

După șase săptămâni, Armstrong deveni proprietarul lui *New York Tribune*. Editorialul din aceeași după-amiază îi anunța pe cititori că „DICK IA HĂȚURILE!”

Townsend află prima oară că Armstrong oferise 25 de cenți pentru *Tribune* de la televizor, tocmai când voia să intre în baie să facă un duș. Se opri să-l privească pe rivalul lui la emisiunea „Azi”, stând într-un fotoliu cu o șapcă roșie de baseball cu sigla „*N.Y Tribune*” pe ea.

— Intenționez să mențin pe străzi cel mai mare ziar al New Yorkului, îi spunea el realizatorului Barbara Walters, oricât m-ar costa pe mine personal.

— *Star* e deja pe străzi, spuse Townsend, de parcă Armstrong ar fi fost în cameră.

— Și să-i mențin activi pe cei mai buni ziariști din America.

— Lucrează deja la *Star*.

— Și poate, dacă am noroc, să obțin și un mic profit, chicoti Armstrong.

— Va trebui să ai foarte mult noroc, zise Townsend. Întrebă-l cum intenționează să trateze cu sindicatele, o privi el pe Barbara Walters.

— Dar problema suprasaturării cu personal nu ține pe loc *Tribune* de mai mulți ani?

Townsend lăsă dușul să curgă degeaba, așteptând răspunsul.

— Așa au stat lucrurile în trecut, Barbara, spuse Armstrong. Dar am fost extrem de clar față de toate sindicatele implicate: dacă nu-mi acceptă propunerile de reducere a forței de muncă, n-o să-mi rămână decât să închid ziarul definitiv.

— Cât timp le dai? întrebă Townsend.

— Și cât de mult mai doriți să pierdeți peste un milion de

dolari pe lună până vă veți pune în practică amenințarea?

Ochii lui Townsend nu se dezlipeau de ecran.

— Le-am spus-o cât se poate de clar liderilor de sindicat, spuse Armstrong cu fermitate. Cel mult șase săptămâni.

— Atunci, noroc, domnule Armstrong, zise Barbara Walters. Aștept să vă iau un nou interviu peste șase săptămâni.

— Accept cu bucurie invitația, Barbara, spuse Armstrong, atingându-și cozorocul șepcii de baseball.

Townsend stinse televizorul, își aruncă halatul și intră sub duș.

Din clipa aceea, nu mai trebuia să angajeze pe nimeni ca să afle ce pune la cale Armstrong. Investind zilnic un sfert de dolar, avea să fie informat citind pagina întâi din *Tribune*. Woody Allen sugerase că Armstrong n-ar fi renunțat la prima pagină decât dacă s-ar fi prăbușit un avion în cartierul Queens – și avionul ar fi trebuit să fie Concorde.

Townsend avea și el problemele lui cu sindicatele. Când cele de la *Star* intrară în grevă, *Tribune* își dublă circulația peste noapte. Armstrong începu să apară pe toate canalele de televiziune care-l primeau, spunându-le New-Yorkeșilor că „dacă știi să negociezi cu sindicatele, grevele nu mai sunt necesare”. Liderii sindicatelor simțiră imediat că lui Armstrong îi plăcea să se vadă pe prima pagină a ziarului și să apară regulat la televiziune și că ar fi detestat să fie nevoit să renunțe la *Tribune* și să admită că a pierdut.

Când rezolvă conflictul cu sindicatele, *Star* nu mai apăruse timp de peste două luni și pierduse mai multe milioane de dolari. Townsend cheltui o mare parte din timpul lui ca să readucă circulația la cifrele anterioare. Pe de altă parte, cifrele de la *Tribune* nu erau săltate de editorialele pompoase care-l preamăreau pe Armstrong: „Dick dă lovitura”, „Dick ține cu yankeii” și altele asemănătoare. În curând, soldații se întoarseră din Golf și municipalitatea organizează parada eroilor pe Bulevardul Cincinnati. Pe prima pagină a lui *Tribune* apărură o poză a lui Armstrong între generalul Schwarzkopf și maiorul Dinkins; întâlnirea era comentată în detaliu în articol și

medalia de vitejie a lui Armstrong era menționată pe patru pagini diferite ale ziarului.

Odată cu trecerea săptămânilor, Townsend căută zadarnic în paginile *Tribunei* vreun semn că Armstrong ar fi rezolvat conflictul cu sindicatul tipografilor. Când Barbara Walters îl invită după șase săptămâni la emisiunea *Azi*, secretara pentru presă a lui Armstrong îi spuse că i-ar fi făcut plăcere să participe, dar trebuia să asiste la ședința de consiliu din Londra.

Motivul era adevărat – dar numai pentru că Peter Wakeham îl sunase să-l avertizeze că Sir Paul era pe picior de război și ceruse să știe cât mai intenționa Armstrong să păstreze *New York Tribune* în condițiile în care pierdeau în continuare peste un milion pe săptămână.

— Dar cine-și imaginează el că l-a lăsat să fie președinte de consiliu? întrebă Armstrong.

— Sunt de acord că-ți datorează totul, zise Peter. Dar am vrut să auzi și tu ce le spune tuturor.

— În cazul acesta ar fi cazul să vin acasă și să-i explic lui Sir Paul câteva adevăruri domestice, nu-i așa?

Limuzina parcă în dimineața aceea în fața tribunalului din Manhattan, cu câteva minute înainte de ora 10:30. Townsend, însoțit de avocatul lui, coborî din mașină și urcă repede treptele tribunalului.

Tom Spencer fusese în clădire cu o zi înainte ca să rezolve toate formalitățile legale, așa că își conduse cu siguranță clientul prin labirintul de coridoare. După ce intrară în sală, se înghesuiră pe una din băncile aglomerate și așteptară cu răbdare. Camera era ticsită de oameni care discutau în diferite limbi. Ei stăteau tăcuți între doi cubanezi și Townsend se întreba dacă nu se pripise. Tom îi repetase că era singura posibilitate de a-și extinde imperiul, dar știa că toți compatrioții lui i-ar fi disprețuit motivele. Și nu le putea spune că nicio formalitate juridică nu l-ar fi învățat să se simtă altfel decât australian.

După douăzeci de minute, un judecător cu robă neagră

intră în sală și toată lumea se ridică în picioare. După ce se așează, un ofițer pentru emigrări înainta și spuse:

— Domnule judecător, vă cer permisiunea de a vă prezenta o sută șaptezeci și doi de emigranți care vor să devină cetățeni americani.

— Au îndeplinit cu toții procedurile așa cum sunt cerute de lege? întrebă judecătorul.

— Da, domnule judecător, răspunse ofițerul.

— Atunci puteți rosti jurământul de credință.

Townsend repetă la unison cu ceilalți 171 de aspiranți americani cuvintele jurământului, pe care le citise prima dată în mașină, în drum spre tribunal.

„Declar sub jurământ că renunț complet și definitiv la orice formă de credință și fidelitate față de orice prinț, conducător, suveran sau stat străin, al cărui supus sau cetățean am fost până astăzi; declar că voi sprijini și apăra Constituția și legile Statelor Unite ale Americii împotriva oricărui dușman, din afară sau dinăuntru; că voi purta credință și voi fi devotat țării; că voi îndeplini serviciul militar în armata Statelor Unite, așa cum prevede legea; că voi îndeplini sarcini de importanță națională sub conducerea civilă, dacă o vor cere interesele statului; și că îmi asum liber aceste obligații, fără nicio rezervă mentală sau tendință de evaziune. Așa să-mi ajute Dumnezeu.”

Judecătorul le zâmbi chipurilor luminate:

— Dați-mi voie să vă felicit în calitatea dumneavoastră de cetățeni americani cu drepturi depline, zise el.

Când bătaile ceasului anunțară unsprezece, Sir Paul Maitland tuși ușor și sugeră că poate venise timpul să se facă ordine în ședință.

— Aș vrea să încep urându-i directorului nostru executiv bun venit la Londra, spuse el, aruncând o privire la dreapta.

În jurul mesei se auziră murmure de întâmpinare.

— Dar ar fi o scăpare din partea mea să nu recunosc că încerc o mică neliniște cauzată de rapoartele care ne vin de la New York.

Murmurele se repetară, puțin mai tare.

— Când, fără să ceri aprobarea, ai achiziționat *New York Tribune* cu douăzeci și cinci de cenți, consiliul te-a susținut, Dick, continuă Sir Paul. Totuși, am vrea să ne spui cât mai ești dispus să tolerezi pierderi apropiate de un milion și jumătate de dolari pe săptămână. Pentru că, în prezent, privi el cifrele din fața lui, profiturile grupului din Londra acoperă exact pierderile din New York. Peste câteva săptămâni ne vom afla în fața acționarilor la întrunirea anuală generală și nu sunt sigur că vor mai aproba să-i îndrumăm în aceste condiții, tot mai grave. După cum știți cu toții, prețul acțiunilor noastre a scăzut în ultima lună de la 3,10 la 2,70 lire.

Sir Paul se lăsă pe spătarul scaunului și întoarse capul spre Armstrong, arătând că era dornic să-i audă explicațiile.

Armstrong își roti ochii în jurul mesei de consiliu, conștient că aproape toți îi datorau poziția lor acolo.

— Domnule președinte, începu el, sunt în măsură să aduc la cunoștința consiliului faptul că negocierile cu sindicatele din New York, care, ca să recunosc, m-au ținut treaz multe nopți, se apropie de deznodământ.

Se opri. Pe fețele câtorva membri ai consiliului apăruse un zâmbet palid.

Șapte sute douăzeci de membri ai sindicatului tipografilor au acceptat deja pensionarea mai devreme sau micșorarea salariului. Voi anunța asta oficial după întoarcerea la New York.

— Dar, spuse Sir Paul, referindu-se la un articol pe care-l scosese din servietă, *Wall Street Journal* estimează că trebuie să reducem forța de muncă în jur de o mie cinci sute, două mii de oameni.

— Ce știi ăia, care stau bine mersi în birouașele lor cu aer condiționat? zise Armstrong. Am convingerea că voi fi încheiat negocierile la următoarea ședință de consiliu.

Tranșa a doua de concedieri și reduceri va urma peste câteva săptămâni.

— Și câte săptămâni crezi că vor mai trece până vom vedea

beneficiile acestor negocieri?

Armstrong șovăi:

— Șase, cel mult opt săptămâni, domnule președinte. Dar, evident, voi face tot ce pot ca să urgentez procesul.

— Și cât o să mai coste compania toată această perioadă? întrebă sir Paul, privind o foaie dactilografiată.

Armstrong văzuse cum își însemna întrebările puse, una câte una.

— N-am o cifră exactă la îndemână, domnule președinte, răspunse Armstrong.

— Pentru satisfacerea acestei adunări, își ridică sir Paul ochii de la notițe, m-aș mulțumi cu o cifră „panoramică.”

Atmosfera din încăpere se detensionă prin câteva zâmbete.

— Două sute, spre două sute treizeci de milioane, spuse Armstrong, conștient că avocații din New York prevăzuseră o cifră mai apropiată de trei sute de milioane.

Participanții la ședință nu exprimă nicio opinie, unii doar își însemnă cifrele.

— Poate v-a scăpat din vedere, domnule președinte, adăugă Armstrong, că *New York Tribune* își are sediul într-o clădire evaluată la 150 de milioane dolari.

— Atâta vreme cât înăuntru se produce ziarul, spuse Sir Paul, întorcând paginile unui dosar furnizat de o firmă de avocați din Chicago, numită Spender, Dickson & Withers. Dar dacă se încheie, sunt informat că nu valorează mai mult de cincizeci de milioane.

— Nu suntem în situația de a încheie, spuse Armstrong, așa cum veți constata în curând.

— Sper să ai dreptate, zise liniștit Sir Paul.

Armstrong tăcu în timp ce consiliul discuta restul problemelor de pe agendă. Se întreba de ce era tratat atât de rău în țara lui, în timp ce în Statele Unite era aclamat ca un erou. Gândurile îi reveniră în prezent și-l auzi pe secretarul Eric Chapman spunând: „... și în contul acesta avem un surplus satisfăcător, domnule președinte.”

— Așa e și firesc, spuse Sir Paul. Poate ești atât de amabil să ne prezinți cifrele, domnule Chapman.

Secretarul se aplecă și începu să întoarcă încet paginile unui registru de modă veche, legat în piele.

— Fondul de pensii, începu el, e finanțat, după cum se știe, din contribuțiile societăților pe acțiuni. Angajații plătesc 4 la sută din salariile lor pentru fond și conducerea depune o contribuție egală. An de an, le plătim pensionarilor noștri aproximativ 34 de milioane de lire și primim de la actualii angajați 51 de milioane. Grație în parte unui bun program de investiții al bancherilor noștri, balanța contului arată un plus de peste 631 de milioane de lire, în vreme ce cererea de acoperire a pensiilor este în jur de 400 de milioane.

— Foarte satisfăcător, toarse Sir Paul.

Armstrong asculta atent.

— Totuși, trebuie să informez consiliul, adăugă Chapman, că am consultat specialiști și deși acest surplus ar putea părea mare, el este o rezervă mai mult decât necesară în condițiile creșterii duratei medii de viață.

— Am reținut, spuse Sir Paul. Alte probleme?

Nu vorbi nimeni și directorii începură să-și bage pixurile în buzunare, să-și închidă carnetele și să-și desfacă servietele.

— Bun, spuse Sir Paul. Atunci declar ședința încheiată și ne putem duce cu toții la masă.

În clipa în care intrară în sala de mese, Armstrong le-o luă înainte la toți, atacând primul fel înainte ca toți să se așeze. Când Eric Chapman intră în cameră, îi făcu semn să vină lângă el, în dreapta. Peter Wakeham stătea în stânga lui. Sir Paul găsi un loc liber pe partea dreaptă, cam pe la jumătatea mesei.

Armstrong îl lăsă pe secretarul companiei să sporovăie despre handicapul lui la golf, starea guvernului și economie. Nu-i prea păsa de opiniile lui, dar când Chapman începu să vorbească despre fondul de pensii, îl ascultă cu toată atenția.

— Ca să fim drepți, admise Chapman, ție trebuie să-ți mulțumim, Dick. Tu ai descoperit mina asta de aur. Desigur, în realitate, nu chiar a noastră, dar un surplus cade totdeauna bine în balanța de conturi, ca să nu mai vorbim de inspecțiile care trebuie făcute înainte de întrunirea generală.

După ce i se puseră pe farfurie cinci felii de friptură de vițel, Armstrong și le stropi cu sos și se întoarse spre Peter Wakeham, care-i rămăsese același slujitor devotat din zilele de la Berlin.

— De ce nu vii cu mine la New York să stai câteva zile, Peter? sugerează el, în timp ce chelnerița îi umplea farfuria de cartofi. Vei putea să vezi cum mă lupt cu sindicatele – și mai ales ce am reușit deja să fac. Așa, dacă nu reușesc să ajung la următoarea ședință de consiliu, ai putea să mă reprezinți.

— Dacă așa dorești, spuse Peter, căruia-i surâdea ideea unei călătorii la New York, dar ar fi preferat totuși ca Dick să fie prezent la următoarea ședință.

— Ia zborul Concorde de luni, zise Armstrong. Am o întâlnire cu Sean O'Reilly, unul din cei mai importanți lideri sindicali de la ziar și mi-ar plăcea să fii de față.

După prânz, Armstrong reveni la birou, unde găsi un munte de corespondență. Nici măcar nu încercă să-l clinească. Puse mâna pe telefon și ceru contabilitatea. Când i se răspunse, zise:

— Fred, îmi dai un carnet de cecuri? Stau în Anglia doar câteva ore și...

— Nu e Fred, domnule, i se răspunse. Sunt Mark Tenby.

— Mi-l dai, te rog, pe Fred?

— Fred s-a pensionat acum trei luni, răspunse contabilul-șef. Sir Paul m-a numit în locul lui..

Armstrong era gata să întrebe: „Cu ce autoritate?”, dar se răzgândi:

— Bine, zise. Ai putea să-mi trimiți imediat un carnet de cecuri? Plec peste două ore în State.

— Desigur, domnule Armstrong. Personal sau al companiei?

— Din contul de pensii, spuse el fără inflexiuni în voce. Voi face vreo două investiții pentru companie în America.

Urmă o tăcere mai lungă decât se așteptase Armstrong.

— Da, domnule, spuse într-un târziu contabilul-șef. Desigur, veți avea nevoie de semnătura unui al doilea director pentru fondul acesta, așa cum presupun că știți,

domnule Armstrong. Și am datoria să vă anunț că e împotriva regulilor companiei să investim bani din fondul de pensii în altă companie ai cărei acționari majoritari suntem.

— N-am nevoie de lecții despre regulile companiei de la tine, tinere, țipă Armstrong și trânti telefonul. Paștele mă-sii, adăugă el cu glas tare. Cine crede el că-i plătește leafa?

După ce-i sosi cecul, Armstrong abandonează orice pretenție de a vedea corespondența și se strecură afară din cameră, fără ca măcar să-și ia la revedere de la Pamela. Luă liftul spre acoperiș și-i ceru pilotului elicopterului personal să-l ducă la Heathrow. În drum spre aeroport, privi Londra fără niciun pic din afecțiunea pe care o simțea acum pentru New York.

Ajunse la Heathrow după douăzeci de minute și porni repede spre sala de protocol. În timp ce aștepta să urce la bord, câțiva americani veniră să-i strângă mâna și să-i mulțumească pentru tot ce făcea pentru cetățenii din New York. Zâmbi, imaginându-și unde ar fi ajuns dacă vasul pe care emigrase ar fi acostat la Ellis Island în loc de Liverpool.

Poate că azi ar fi fost la Casa Albă.

Se anunță zborul și-și ocupă locul în rândurile din față. După ce li se servi pasagerilor o gustare proastă, Armstrong dormi cu pauze timp de două ore. Cu cât se apropiau mai mult de coasta de est a Statelor Unite, cu atât devenea mai încrezător în succesul viitor. De acum într-un an, *Tribune* nu numai că va întrece vânzările lui *Star*, dar va scoate și un profit pe care chiar și Sir Paul Maitland va trebui să admită că-l obținuse de unul singur. Și cum se prevedea că laburiștii vor reveni la putere, ascensiunea lui era nestăvilită. Mâzgăli pe meniu „Sir Richard Armstrong” și apoi tăie cu o linie și scrise dedesubt „preaonoratul Lord Armstrong de Headley”.

Când roțile atinseră pista de la Kennedy se simțea din nou tânăr și abia aștepta să ajungă la birou. Trecând cu pași mari de vamă, vedea oameni arătându-l și auzea șoapte: „Uite, e Dick Armstrong”. Unii chiar îi făcură cu mâna. Se prefăcu distrat, dar zâmbetul îi rămăsese întipărit pe față. Limuzina îl aștepta în sectorul VIP și fu dus repede spre

Manhattan. Se lăsă pe spate și deschise televizorul, schimbând canalele până când o figură familiară îi captă deodată atenția.

— Pentru mine a sosit timpul să mă retrag și să mă concentrez asupra fundației, spunea Henry Sinclair, președintele imperiului Multi Media, cel mai mare din lume în domeniul presei.

Armstrong se întreba la ce preț ar fi fost dispus Sinclair să vândă, când mașina se opri în fața sediului *Tribunei*.

Armstrong se ridică de pe banchetă și reuși să coboare pe trotuar. După ce împinse ușile batante, toți cei de pe hol începură să-l aplaude până ajunse la lift. Le zâmbi de parcă ar fi fost obișnuit cu asemenea tratament. Un activist sindical privi cum se închid ușile ascensorului, întrebându-se dacă proprietarul avea să afle vreodată că oamenii lui au fost instruiți să-l aplaude oricând și oriunde apărea.

— Tratați-l ca pe președinte și o să înceapă să se creadă președinte, spusese O'Reilly la adunare. Și aplaudați-l până i se termină banii.

La fiecare etaj la care se oprea liftul, aplauzele reîncepeau. Când ajunse la etajul douăzeci și unu, își găsi secretara așteptându-l.

— Bine ați venit, îl întâmpină ea.

— Să știi că da, zise el, pășind afară. Asta e casa mea. Îmi pare rău că nu m-am născut în America. Astăzi aș fi fost președintele ei.

— Domnul Critchley a sosit de câteva minute și vă așteaptă, spuse secretara.

— Bine, zise Armstrong, intrând cu pași mari în biroul lui, cea mai mare încăpere din clădire. Mă bucur să te văd, Russell, îi spuse avocatului, care se ridicase să-l întâmpine. Mi-ai rezolvat problema cu syndicatele?

— Mi-e teamă că nu, Dick, spuse Russell în timp ce-și strângeau mâinile. Din partea asta n-am nicio veste bună. Va trebui s-o luăm de la capăt.

— Ce vrei să spui? întrebă Armstrong.

— Cât ai fost plecat, syndicatele au respins reducerea cu

230 de milioane pe care ai propus-o. Acum cer 370 de milioane de dolari.

Armstrong se prăbuși pe scaun:

— Nu pot să plec nicio zi și tu lași totul să-ți scape din mână! zbieră el.

Se uită la ușă și o văzu pe secretară intrând și punându-i pe birou ultimul număr din *Tribune*. Pe prima pagină, editorialul îi ura cu majuscule: „BINE AI VENIT ACASĂ, DICK!”

35

New York Tribune

4 februarie, 1991

Sub comanda căpitanului Dick

— Armstrong a făcut o ofertă de 2 miliarde de dolari pentru Multi Media, spuse Townsend.

— Ce? Asta-mi aduce aminte de politicienii care declară război ca să-și rezolve problemele de politică internă, spuse Tom.

— Posibil. Dar s-ar putea ca, la fel ca politicienii, să reușească să-și rezolve problemele cu adevărat.

— Mă îndoiesc. După bilanțul pe care-l are, o să ajungă la dezastru dacă mai dă încă 2 miliarde.

— Multi Media valorează mult mai mult de 2 miliarde, zise Townsend. Are paisprezece ziare, din statul Maine până în Mexic, nouă canale de televiziune și TV News, cea mai bine vândută revistă din lume. Numai asta a avut anul trecut un plus de peste un miliard și profiturile companiei au depășit 100 de milioane de dolari. E un munte de bani gheață.

— Pentru care Sinclair speră să i se dea Everestul, spuse Tom. Nu văd cum speră Armstrong să obțină un profit, mai ales că trebuie să se împrumute serios ca să facă rost de 2 miliarde.

— Păi, e simplu: va avea la dispoziție bani gheață, spuse Townsend. Multi Media și-a dezvoltat autonomia ani de zile. Pentru început, eu aș vinde niște sucursale care nu mai aduc profit și le-aș întări pe cele care ar trebui să producă mai mult. Dar eforturile mi le-aș concentra pe construirea departamentului de presă, care n-a fost exploatat cum trebuie până acum, cu toate profiturile obținute de la ziare și reviste.

— Dar acum ai destule griji, nu te mai poți implica în altă preluare, spuse Tom. Tocmai ai rezolvat greva de la *New York*

Star, și nu uita că banca a recomandat o perioadă de consolidare.

— Știi ce cred eu despre bancheri, zise Townsend. *Globe*, *Star* și toate companiile mele australiene lucrează în profit și s-ar putea să nu mai am a doua oară o ocazie ca asta. Tu poți să înțelegi asta, Tom, mai bine decât banca.

Tom tăcu o vreme; îi admira lui Townsend spiritul întreprinzător, dar Multi Media depășea tot ce înfăptuiseră ei până atunci. Și oricât ar fi încercat să potrivească cifrele, socotelile erau prea încărcate.

— Nu văd decât un singur mod de acțiune, spuse el în cele din urmă.

— Care? întrebă Townsend.

— Să-i oferim acțiuni preferențiale – stocul nostru pentru al lui.

— Dar asta ar fi o preluare inversă. N-ar accepta niciodată, mai ales că Armstrong i-a oferit deja 2 miliarde în bani gheață.

— Dacă a făcut-o, Dumnezeu știe de unde o să ia atâția bani, spuse Tom. Ce-ar fi să vorbesc cu avocații lor și să aflu dacă într-adevăr Armstrong le-a oferit bani gheață?

— Nu, nu e abordarea potrivită. Nu uita că Sinclair e singurul proprietar al companiei, așa că e mai de bun simț să vorbim direct cu el. Armstrong așa ar proceda.

— Dar nu e deloc stilul tău.

— Îmi dau seama de asta. Dar în ultima vreme n-am mai avut ocazia să discut cu persoane care au proprietatea asupra unei întregi companii.

— Ce știi despre Sinclair? ridică Tom din umeri.

— Are șaptezeci de ani, zise Townsend, și de aceea se retrage din afaceri. În timpul vieții a pus bazele celei mai profitabile companii particulare de mijloace de informare din lume. Când prietenul lui, Nixon, era președinte, a fost ambasador în Anglia și posedă una dintre cele mai valoroase colecții de pictură impresionistă. Mai e și președintele unei fundații caritabile profilate pe educație și găsește cumva timp să joace și golf.

— Bun. Și Sinclair ce-ți imaginezi că știe despre tine?

— Că sunt de origine australiană, am cea de-a doua companie de presă din lume, îmi place Nolan mai mult decât Renoir și nu joc golf.

— Și cum intenționezi să-l abordezi?

— Fără aiureli, îl sun și-i fac o ofertă. Cel puțin, așa n-o să mă frământ ani de zile întrebându-mă dacă n-am ratat ocazia.

Îl privi pe Tom, dar avocatul nu comentă. Townsend ridică receptorul telefonului.

— Heather, fă-mi legătura cu sediul Multi Media din Colorado.

— Chiar crezi că Armstrong a oferit 2 miliarde de dolari? întrebă Tom.

— Da, răspunse Townsend după ce reflectă puțin.

— Dar unde o să găsească atâția bani?

— Acolo unde a găsit ca să astupe gura sindicatelor, bănuiesc.

— Și tu cât intenționezi să oferi?

Telefonul sună și Townsend nu mai apucă să răspundă.

— Sunteți Multi Media? întrebă el.

— Da, domnule, răspunse o voce cu accent din sud.

— Numele meu e Keith Townsend. Aș dori să vorbesc cu domnul Sinclair.

— Ambasadorul vă cunoaște, domnule?

— Sper că da, zise Townsend. Altfel am sunat degeaba.

— Vă fac legătura cu biroul.

Townsend îi făcu semn avocatului să asculte la celălalt receptor. Tom îl ridică.

— Biroul ambasadorului Sinclair, se auzi o voce.

— Sunt Keith Townsend. Speram să pot vorbi direct cu domnul Sinclair.

— Ambasadorul e la ferma lui, domnule Townsend și știu că urmează să ajungă la club peste douăzeci de minute pentru exercițiul de golf. O să încerc să-l prind înainte de a pleca.

Tom acoperi receptorul cu mâna:

— Spune-i „domnule ambasador”, zise el liniștit. E clar că toți i se adresează așa.

Townsend dădu din cap, tocmai când o nouă voce se auzi pe fir:

— Bună dimineața, domnule Townsend. Aici Henry Sinclair. Cu ce vă pot ajuta?

— Bună dimineața, domnule ambasador, spuse Townsend, încercând să rămână calm. Doream să schimb două vorbe cu dumneavoastră personal, ca să nu mai pierdem vremea cu avocații.

— Vremea și cheltuielile inutile, completă Sinclair. Și despre ce doreați să vorbim, domnule Townsend?

Lui Townsend îi păru rău că nu se sfătuisese mai mult cu Tom asupra tacticii.

— Doresc să fac o ofertă pentru Multi Media, spuse el și mi s-a părut potrivit să vorbesc direct cu dumneavoastră.

— Apreciez asta, domnule Townsend, spuse Sinclair. Dar amintiți-vă că domnul Armstrong, pe care cred că-l cunoașteți, mi-a făcut deja o ofertă pe care am refuzat-o.

— Sunt înștiințat de ea, domnule-ambasador, spuse Townsend, întrebându-se cât oferise Armstrong în realitate.

Făcu o scurtă pauză, evitând privirea lui Tom.

— Ar fi prea mult dacă v-aș întreba la ce sumă vă gândeați? continuă discuția Sinclair.

Când Townsend răspunse, Tom fu cât pe ce să scape jos receptorul.

— Și cum puteți obține atât? întrebă Sinclair.

— În bani gheață, răspunse Townsend, fără să aibă habar cum îi va obține.

— Dacă reușiți să strângeți atâția bani în treizeci de zile, batem palma, domnule Townsend, spuse Sinclair. În cazul acesta, poate ar fi bine ca avocații dvs. să ia legătura cu ai mei.

— Cum se numesc avocații...?

— Iertați-mă dacă scurtez conversația, domnule Townsend, dar peste zece minute am o lecție și profesorul mă taxează cu ora.

— Desigur, domnule ambasador, spuse Townsend, ușurat că Sinclair nu-i putea vedea uluiala de pe chip.

Lăsa jos receptorul și se uită la Tom.

— Știi ce-ai făcut, Keith?

— Cea mai mare afacere din viața mea, replică Townsend.

— Cu trei miliarde de dolari, s-ar putea să fie și ultima, spuse Tom.

— O să închid afurisitul ăsta de ziar, strigă Armstrong, bătând cu pumnul în birou.

Russell Critchley, care stătea la un pas în spatele clientului lui, simți că vorbele ar fi avut mai multă greutate dacă Sean O'Reilly nu le-ar fi auzit în fiecare zi a ultimelor trei luni.

— V-ar costa și mai mult dacă ați face-o, răspunse cu blândețe O'Reilly.

— Ce vrei să spui cu asta? bubui Armstrong.

— Doar că atunci când veți scoate ziarul la vânzare, s-ar putea să nu mai rămână nimic de vândut.

— Mă ameninți?

— Cred că ați putea interpreta și așa.

Armstrong se ridică de pe scaun, își propti palmele de birou și se aplecă până când ajunse la un centimetru în fața liderului sindical; dar O'Reilly nu clipi.

— Te aștepti să mai plătesc 320 de milioane de dolari când numai aseară am găsit pe listele de pontaj optsprezece persoane care s-au retras din companie de peste zece ani?

— Știu, spuse O'Reilly. S-au atașat atât de mult de serviciu, încât mai vin pe aici.

Se străduia să-și păstreze o expresie serioasă.

— Cred și eu, strigă Armstrong, doar iau 500 de dolari pe noapte.

— De aceea vă ofer un mod de ieșire, spuse O'Reilly.

Armstrong se uită la foile cu situația forței de muncă și se strâmbă.

— Dar ce-i cu Bugs Bunny, Jimmy Carter și celelalte patruzeci și opt de personalități care au semnat ieri pentru

schimbul de noapte? Și pun pariu că n-au muncit decât ca să-și mestece în cafea între două mâini la poker. Vrei să-i includ pe toți, cu George Bush și cu cine o mai fi, pe lista de suplimentări?

— Da. Pe George Bush îl ajutam în felul acesta pentru campanie.

Armstrong se uită disperat la Russell și la Peter, dar, din diverse motive, niciunul din ei nu vorbi. Se întoarse din nou spre O'Reilly.

— Te anunț mai târziu ce decizie iau, țipă el. Acum ieși afară.

— Sperați ca ziarul să mai ajungă pe străzi în seara asta? întrebă cu nevinovăție O'Reilly.

— Asta-i altă amenințare? întrebă Armstrong.

— Sigur, zise O'Reilly. Pentru că dacă sperați, trebuie să vă hotărâți înainte să vină schimbul de ora cinci. Pentru oamenii mei nu e o problemă să fie plătiți pentru lucru sau pentru stat degeaba.

— Ieși afară! zbieră din nou Armstrong.

— Cum spuneți, domnule Armstrong. Sunteți șeful.

Liderul îl salută pe Russell și plecă. După ce ușa se închise în urma lui, Armstrong se răsuci spre Peter:

— Acum vezi cu ce mă lupt. Ce mai vor de la mine?

Vorbea încă pe un ton ridicat.

— Vor să închizi ziarul, spuse calm Russell, așa cum ar fi trebuit să faci din prima zi a celei de-a șaptea săptămâni. Atunci ar fi făcut târgul la un preț mult mai mic.

— Dacă mă luam după sfatul tău, nu mai aveam ziar.

— Și dormeam cu toții liniștiți.

— Dacă vrei să dormi liniștit, zise Armstrong, n-ai decât. O să le dau ce vor. Pe termen scurt, e singura ieșire. Până la urmă îi dovedim noi pe ei, e sigur. O'Reilly e pe punctul să cedeze. Peter, sunt sigur că-mi dai dreptate.

Peter Wakeham nu spuse nimic decât când Armstrong se întoarse spre el și atunci dădu din cap cu putere.

— Dar de unde o să mai găsești încă 320 de milioane de dolari? întrebă Russell.

— Asta-i treaba mea, zise Armstrong.

— E și a mea. Am nevoie de bani imediat cum semnează O'Reilly înțelegerea, altfel o să pornească greva tocmai când trebuie să tipărim numărul următor.

— O să ai banii, zise Armstrong.

— Dick, încă nu e prea târziu... încercă Russell.

— Aranjăm acum, strigă Armstrong.

Russell dădu din cap șovăitor și ieși din încăpere, iar Armstrong luă telefonul și formă numărul direct cu biroul redactorului-șef.

— Barney, am vești bune, tună el. Am convins syndicatele să-mi accepte termenii. Vreau la prima pagină un editorial despre victoria bunului simț și un titlu despre cum am reușit ceva ce n-a mai izbândit nimeni până acum.

— Sigur, dacă asta vrei, șefule. Vrei să tipărim detalii despre acordul cu syndicatele?

— Nu, nu te preocupa de asta. Sunt termeni complicați, nu i-ar înțelege nici cititorii lui *Wall Street Journal*. Oricum, nu trebuie să punem syndicatele într-o lumină proastă, adăugă înainte de a închide telefonul.

— Bravo, Dick, spuse Peter. Nu mă îndoiam că până la urmă vei câștiga.

— Cu un preț, spuse Armstrong, deschizând sertarul de sus al biroului.

— Nu chiar, Dick. O'Reilly a căzut când l-ai amenințat că vei închide ziarul. Ai fost strălucit.

— Peter, am nevoie să-mi semnezi vreo două cecuri, spuse Armstrong, deoarece ești singurul director aflat în acest moment la New York.

— Desigur, spuse Peter. Încântat să te servesc.

Armstrong puse pe birou carnetul de cecuri pentru fondul de pensii și deschise la prima pagină.

— Când te întorci la Londra? întrebă, făcându-i semn lui Peter să se așeze pe scaunul lui.

— Măine, cu zborul Concorde, răspunse Peter zâmbind.

— Atunci va trebui să-i explici lui Sir Paul de ce nu pot participa la ședința de consiliu de miercuri, cu tot regretul.

Spune-i doar că am reglementat problemele cu sindicatele în termeni excelenți și că în raportul de luna viitoare vom fi deja în măsură să, arătăm creșteri de capital.

Și-și puse mâna pe umărul lui Peter.

— Cu plăcere, Dick, spuse acesta. Câte cecuri din astea trebuie semnate?

— Dacă tot ești aici, fă-le pe toate.

— Tot carnetul? spuse Peter, foindu-se stânenit în scaun.

— Da, spuse Armstrong, dându-i stiloul lui. O să fie în siguranță la mine. Doar nu pot fi încasate decât dacă le contrasemnez.

Peter desfăcu nervos capacul stiloului și șovăi până simți degetele lui Armstrong strângându-i-se în jurul umărului.

— Postul de președinte adjunct expiră peste câteva săptămâni, nu-i așa? spuse Armstrong.

Peter semnă primele trei cecuri.

— Și Paul Maitland n-o să stea acolo la nesfârșit. O să-i ia cineva locul și lui.

Peter continuă să semneze.

Dublu sau chit

36

Daily Express
8 februarie, 1991

Cabinetul scapă de bomba IRA explodată în grădina primului-ministru

„Au mușcat mai mult decât pot mesteca” era titlul articolului din *Financial Times*. Sir Paul Maitland, așezat lângă foc în casa lui din Epsom și Tom Spencer, în trenul de New York, citiră amândoi articolul a doua oară, deși îi interesa numai o parte din el.

Baronii presei, Keith Townsend și Richard Armstrong par să fi făcut greșeala clasică de a împrumuta cu mult peste limita veniturilor lor. Amândoi ar putea deveni în viitor două cazuri demne de studiat de către studenții de la Colegiul de Afaceri de la Harvard.

Analistii au fost de acord că inițial se părea că Armstrong a dat lovitura achiziționând *New York Tribune* la prețul de numai 25 de cenți. Lovitura s-ar fi transformat în triumf dacă Armstrong își punea în practică amenințarea de a închide ziarul după șase săptămâni, în absența unei înțelegeri cu syndicatele. Dar n-a făcut-o și și-a plătit greșeala semnând un contract atât de avantajos pentru sindicaliști, încât aceștia nu-i mai spun „căpitanul Dick”, ci „moș Crăciun”.

În ciuda acestei reglementări, ziarul continuă

să piardă peste un milion de dolari pe săptămână, deși se crede că o nouă etapă de reduceri și pensionări premature este iminentă.

Deoarece ratele dobânzilor continuă să crească și moda reducerii prețului ziarelor persistă, nu mai poate trece mult până când profiturile obținute din afacerile britanice ale lui Armstrong nu vor mai putea acoperi pierderile achiziției lui americane.

Domnul Armstrong nu i-a informat încă pe acționarii săi cum intenționează să finanțeze cel de-al doilea acord cu sindicatul tipografilor din New York, soldat cu-suma de 320 de milioane de dolari. Singura lui declarație pe acest subiect apare în coloanele *Tribunei*: „Acum, după ce s-a rezolvat și a doua etapă de reduceri, nu văd niciun motiv pentru care fluxul de capital la *Tribune* să rămână negativ.”

Cartierul afacerilor se arată sceptic față de această afirmație; ieri acțiunile companiei Armstrong Communications au mai scăzut cu încă nouă pence, până la 2,42 lire sterline. Greșeala lui Keith Townsend...

În clipa aceea sună telefonul și Sir Paul lăsă ziarul din mână, se ridică de pe scaun și se duse la birou să răspundă. Auzind vocea lui Eric Chapman, îl rugă să aștepte până închidea ușa. Lucrul nu era tocmai necesar, deoarece la ora aceea nu mai era nimeni în casă. Dar când ai fost patru ani ambasador la Beijing nu te mai poți dezbăra de anumite obiceiuri.

— Cred că ar trebui să ne vedem imediat, spuse Chapman.

— E vorba de articolul din *Financial Times*? întrebă Sir Paul.

— Nu, potențial e vorba de ceva mult mai periculos. N-aș vrea să spun prea multe la telefon.

— Cred că înțeleg, spuse Sir Paul. Să-l chem și pe Peter

Wakeham?

— Dacă vreți ca întâlnirea să rămână confidențială, nu.

— Ai dreptate, spuse Sir Paul. Unde ne întâlnim?

— Aș putea să conduc până la Epson chiar acum. Ne vedem într-o oră.

Tom Spencer trecu repede peste prima parte a articolului, în timp ce trenul gonia spre New York. Nu se concentra decât când ajunsese la noul paragraf:

Greșeala lui Keith Townsend a fost să-și dorească ceva atât de tare, încât a uitat să respecte niște reguli elementare.

Orice băiat de școală știe că dacă vrei să schimbi niște nasturi vechi pe un pachet de gumă de mestecat nedesfăcut trebuie să stai fără să clipești și să-l aștepti pe celălalt să facă prima ofertă. Dar se pare că Townsend era atât de hotărât să aibă Multi Media, încât nu numai că a clipit, dar a și făcut o ofertă de 3 miliarde de dolari, fără să-l întrebe pe Henry Sinclair ce preț aștepta să primească pentru companie. Apoi și-a complicat problemele, angajându-se să plătească întreaga sumă în bani gheață.

Așa cum sindicatul tipografilor din New York îl numește pe domnul Armstrong „Moș Crăciun”, și domnul Sinclair poate crede că anul acesta, Crăciunul a venit mai devreme, mai ales că fusese pe cale să încheie târgul cu Armstrong la un preț de 2 miliarde de dolari, socotit și acesta prea ridicat, după ultimele analize.

După ce a căzut de acord asupra termenilor, domnului Townsend i-a fost greu să facă rost de atâția bani în cele treizeci de zile stipulate în contractul verbal cu domnul Sinclair. Și după ce a reușit să împrumute suma necesară, a contractat împrumuturile cu niște dobânzi atât

de mari, încât returnarea banilor ar putea da lovitura finală companiei Global International. Toată viața, domnul Townsend a fost un jucător. Cu această afacere, a dovedit că e capabil să riște totul pe un singur zar.

Ieri, așa cum arată rapoartele, acțiunile Global au mai scăzut cu opt pence, ajungând la 3,19 lire sterline.

Dincolo de celelalte probleme pe care le vor avea de înfruntat cei doi baroni ai presei, amândoi vor fi puternic afectați de creșterea prețului hârtiei și de slăbiciunea dolarului în raport cu lira. Dacă toate aceste tendințe se vor accentua, chiar și ei vor rămâne cu visteriile goale.

Acum, viitorul ambelor companii e în mâna bancherilor, care se pot întreba – precum creditorii unei țări din lumea a treia – dacă-și vor mai obține dobânzile, ca să nu mai vorbim de returnările pe termen lung ale datoriilor. Alternativa lor este să-și micșoreze pierderile inițiind cea mai mare vânzare cu toba din istorie. Ironia este că dacă o singură bancă rupe veriga din lanțul de împrumuturi, tot edificiul se prăbușește.

Așa cum am fost informați ieri de un om din interior, dacă vreunul din cei doi magnați ar dori să i se onoreze acum un cec personal, băncile ar sări în sus.

Tom fu prima persoană care coborî din tren la gara Grand Central. Intră în prima cabină telefonică și formă numărul lui Townsend. Heather îi dădu imediat legătura și, de data aceasta, Townsend ascultă cu atenție sfaturile avocatului lui.

După ce termină de citit articolul, Armstrong luă telefonul și-i dădu instrucțiuni secretarei să spună că e plecat dacă-l

va căuta Sir Paul Maitland din Londra. Nici nu puse receptorul când telefonul sună.

— Domnule Armstrong, vă caută operatorul-șef de la Banca New Amsterdam. Spune că are nevoie să vorbească urgent cu dumneavoastră.

— Atunci dă-mi-l, zise Armstrong.

— Piața e inundată de cereri de vânzare a acțiunilor la Armstrong Communications, spuse operatorul. Prețul unei acțiuni a scăzut la 2,31 dolari și mă întrebam dacă aveți instrucțiuni.

— Cumpărați, spuse Armstrong fără nicio ezitare.

Omul șovăi:

— Trebuie să vă aduc în atenție că de câte ori prețul acțiunilor scade cu un cent, pierdeți încă 700.000 de dolari, spuse el, controlând numărul acțiunilor rulate în dimineața aceea.

— Nu-mi pasă cât costă, zise Armstrong. E o necesitate pe termen scurt. După ce piața se restabilește, poți relansa acțiunile și recuperezi treptat pierderile.

— Dar dacă totuși cad...

— Cumpărați înainte, spuse Armstrong. La un moment dat, piața trebuie să se întoarcă.

Trânti telefonul și dădu cu ochii de fotografia lui pe pagină din *Financial Times*. Nu era deloc măgulitoare.

În clipa în care termină de citit articolul, Townsend urmă sfatul lui Tom și-și sună bancherii înainte de a-l suna ei pe el. David Grenville, directorul executiv, îi confirmă că prețul acțiunilor Global scăzuse din nou în dimineața aceea. I se părea că ar fi fost o idee bună să se vadă în ziua aceea și Townsend își introduse în program o întâlnire la ora două.

— Ar fi bine să-ți aduci și avocatul, adăugă Grenville amenințător.

Townsend o puse pe Heather să-i anuleze programul de după-amiază. Își petrecu restul dimineții informându-se asupra unui seminar pe care compania urma să-l țină peste o lună. Henry Kissinger și Sir James Goldsmith fuseseră deja

de acord să susțină câte o prelegere. Ideea lui Townsend fusese ca toți directorii din toată lumea ai companiei să se întâlnească în Honolulu și să discute dezvoltarea corporației în ultimii zece ani, locul pe care urma să-l ocupe Multi Media în structura de ansamblu și modul cum puteau beneficia de pe urma acestei achiziții. Oare și seminarul acesta avea să fie anulat? se întreba el. Sau se va dovedi a fi o slujbă funerară?

Fuseseră douăzeci și șapte de zile frenetice în care strânsese banii necesari pentru a achiziționa Multi Media și mai ales fuseseră nopțile nedormite, când se întreba dacă nu făcuse o greșală dezastruoasă. Acum, se părea că cele mai mari temeri îi fuseseră confirmate de articolul din *Financial Times*. Ar fi trebuit să prelungească termenul sau să-l asculte de la început pe Tom.

Șoferul conduse mașina pe Wall Street și opri la ora două în fața birourilor lui J.P. Grenville. Coborând pe trotuar, Townsend își aminti cât de nervos fusese când fusese convocat în biroul directorului școlii, în urmă cu aproape cincizeci de ani. Ușa masivă din sticlă fu deschisă de un portar cu o haină lungă, albastră. Văzându-l, omul își atinse marginea caschetei. Dar câtă vreme îl va mai saluta? se întreabă Townsend.

Dădu și el din cap și se îndreptă spre recepție, unde David Grenville era adâncit într-o conversație cu Tom Spencer. Când îl văzură, amândoi se întoarseră și-i zâmbiră. Era evident că nu se așteptaseră să întârzie la această întâlnire.

— Mă bucur să te văd, Keith, spuse Grenville în timp ce-și dădeau mâna. Mulțumesc pentru promptitudine.

Townsend zâmbi. Nu-și amintea ca directorul școlii să-i fi vorbit vreodată așa. Tom își puse brațul pe după umerii clientului lui când se îndreptară spre lift.

— Ce face Kate? întreabă Grenville. Ultima oară când am văzut-o, tipărea un roman.

— A avut succes și acum vrea să tipărească unul scris chiar de ea, spuse Townsend. Dacă nu-mi ies afacerile, s-ar putea să ajung să trăiesc din drepturile ei de autor.

Însoțitorii lui nu-i comentară în niciun fel umorul de

condamnat.

Ușile liftului glisară în lături la etajul cincisprezece și intrară cu toții în biroul directorului executiv. Grenville îi așeză pe niște scaune confortabile și deschise un dosar burdușit.

— Dați-mi voie să încep mulțumindu-vă că ați venit atât de repede, spuse el.

Townsend și avocatul lui dădură din cap, deși știau că nu prea avuseseră de ales. Grenville se întoarse spre Townsend.

— Am avut privilegiul să-ți reprezentăm compania de peste un sfert de secol și mi-ar părea rău ca relația noastră să se încheie.

Lui Townsend i se uscă gura, dar nu încercă să-l întrerupă.

— Dar ar fi o prostie din partea noastră să subestimăm gravitatea situației în care ne aflăm. După un studiu de suprafață, ni se pare că împrumuturile tale ar depăși bunurile, existând posibilitatea de a fi insolvabil. Dacă ne dorești în continuare investitorii tăi, Keith, vom rămâne, cu condiția să ne garantezi o cooperare deplină pentru rezolvarea situației curente.

— Ce înseamnă „cooperare deplină”? întrebă Tom.

— Vom începe prin a atașa companiei o echipă financiară condusă de unul dintre cei mai respectabili inspecori ai noștri, căruia i se va da autoritatea completă – și subliniez, completă – de a investiga orice aspect al afacerilor voastre care ar putea, în opinia noastră, să afecteze supraviețuirea companiei.

— Și după ce se termină investigațiile? ridică Townsend din sprâncene.

— Inspectorul vă va face câteva recomandări pe care ne așteptăm să le urmați întocmai.

— Când îl pot cunoaște? întrebă Townsend.

— E o doamnă, răspunse directorul executiv. Imediat, deoarece d-ra Beresford e în biroul ei de jos, așteptând să vă întâlnească.

— Atunci hai să-i dăm drumul, spuse Townsend.

— Mai întâi, trebuie să știu dacă sunteți de acord cu termenii noștri.

— Cred că poți presupune că deja clientul meu s-a hotărât, spuse Tom.

— Bun, atunci vă voi duce jos s-o cunoașteți pe E.B., care vă va informa cu privire la etapa următoare.

Grenville se ridică de la birou și-i conduse pe cei doi pe scări până la etajul paisprezece și, ajungând la ușa biroului d-rei Beresford, se opri și bătu aproape respectuos.

— Intră, se auzi o voce de femeie.

Directorul executiv deschise ușa și-i conduse într-o încăpere mare, cu mobile comode și cu vedere la strada bursei. Atmosfera din birou sugera o persoană eficientă, ordonată și tranșantă.

Din spatele biroului se ridică să-i întâmpine o femeie căreia Townsend i-ar fi dat patruzeci, poate patruzeci și cinci de ani. Era aproape la fel de înaltă ca Townsend, cu părul negru, tuns îngrijit și o față austeră, aproape ascunsă de o pereche de ochelari destul de mari. Purta un compleu bleumarin, croit elegant și o bluză crem.

— Bună ziua, îi întinse ea mâna. Sunt Elisabeth Beresford.

— Keith Townsend, îi scutură el mâna. Și consilierul meu juridic, Tom Spencer.

— Vă las să stabiliți, spuse David Grenville. Dar să treci pe la mine înainte de a pleca, Keith. Dacă mai ai chef, adăugă după o pauză.

— Mulțumesc, spuse Townsend. Grenville ieși, închizând ușa fără zgomot.

— Vă rog să luați loc, le indică d-ra Beresford două fotolii din fața biroului ei.

Townsend dădu cu ochii de teancul de peste zece dosare așezate pe biroul ei.

— Dorește cineva cafea? întrebă ea.

— Nu, mulțumesc, spuse Townsend, disperat că nu mai începea odată. Tom clătină și el din cap.

— Eu sunt doctor de firme, spuse d-ra Beresford, și

datoria mea, domnule Townsend, e să scap compania Global Corp de la o moarte prematură.

Se lăsă pe spate și-și atinse vârfurile degetelor de la cele două mâini, continuând:

— Ca orice doctor care diagnostichează o tumoare, trebuie să-mi dau seama mai întâi dacă e benignă sau malignă. Trebuie să vă spun de la început că asemenea operațiuni mi-au reușit cu succes în unu din patru cazuri. De asemenea, trebuie să adaug că aceasta e cea mai dificilă însărcinare din cariera mea.

— Vă mulțumesc, d-ră Beresford, spuse Townsend. Mă simt foarte reconfortat.

Ea nu reacționează în niciun fel, se aplecă doar și deschise unul din dosarele de pe biroul ei.

— Deși de dimineață v-am studiat câteva ore bilanțurile și echipa mea excelentă de finanțiști a făcut cercetări suplimentare, încă nu sunt în poziția de a judeca dacă evaluarea din *Financial Times* a companiei dumneavoastră este corectă, domnule Townsend. Ziarul acesta s-a mulțumit cu presupunerea dictată de experiență că obligațiile dumneavoastră vă depășesc proprietățile. Treaba mea e să specific mult mai mult lucrurile. Problemele mele s-au complicat prin mai multe influențe exterioare. În primul rând, parcurgându-vă dosarul, oricine vede cu claritate că suferiți de o maladie comună oamenilor îmbogățiți prin forțe proprii – când încheiați o afacere, sunteți fascinat de perspectivele ei îndepărtate și nu rareori îi lăsați pe alții să se frământa pentru a le transforma în realitate.

Tom încercă să nu zâmbescă.

— În al doilea rând, se pare că ați comis eroarea clasică numită atât de năstrușnic de japonezi „principiul lui Arhimede” – și anume, ultima afacere pe care o încheiați depășește adesea suma tuturor afacerilor anterioare luate împreună. Mai exact, ați împrumutat 3 miliarde de dolari de la un număr de bănci și instituții, cu scopul de a prelua Multi Media, fără să analizați dacă restul grupului poate produce capitalul care să susțină un asemenea împrumut.

Făcu o pauză și-și împreună din nou vârfurile degetelor:

— Îmi vine greu să cred că ați beneficiat de un sfat profesionist în această afacere.

— Sfatul l-am primit, spuse Townsend. Domnul Spencer a încercat să mă convingă să renunț.

Îi aruncă o privire avocatului, care stătea impasibil.

— Înțeleg, spuse d-ra Beresford. Dacă dau greș, jucătorul fără scrupule din dvs. va fi cauza prăbușirii. Citind azi-noapte și azi-dimineață aceste dosare, am ajuns la concluzia că singurul motiv datorită căruia ați supraviețuit până acum a fost că, de-a lungul anilor, ați câștigat puțin mai mult decât ați pierdut, iar bancherii dvs. – deși nu sunt distrați sau nepricepuți – nu și-au pierdut încrederea în dvs.

— O să-mi dați și vești bune? interveni Townsend.

Ignorând întreruperea, ea continuă:

— Prima mea responsabilitate va fi să vă pieptăn cu multă atenție registrele, să vă studiez toate companiile și angajamentele – indiferent de amploare, țara unde se află sau moneda în care se tratează – și să încerc să înțeleg ceva din ansamblu. Dacă după această operațiune ajung la concluzia că Global Corp este încă solvabilă în termeni juridici, voi trece la etapa a doua, care va implica desigur vânzarea unora dintre cele mai solide proprietăți ale companiei, de care probabil că sunteți atașat și sentimental.

Townsend nici nu voia să se gândească mai departe. Stătea acolo, ascultând diagnosticul pus la rece.

— Chiar dacă și acest proces e îndeplinit satisfăcător, vom avea un plan de contingență: eliberarea unui comunicat de presă în care să explicăm de ce Global Corp se autolichidează. Dacă se va dovedi necesar, voi transmite imediat acest comunicat agenției Reuters.

Townsend înghiți în sec.

— Dar dacă nu se va dovedi necesar și vom coopera în continuare, va urma etapa a treia. Aceasta îmi impune să vizitez toate băncile și instituțiile financiare față de care aveți obligații și să încerc să-i conving să vă mai acorde puțin timp pentru a plăti împrumuturile. Deși trebuie să spun că, dacă

aș fi în poziția lor, nu vi l-aș acorda.

Se opri o clipă, apoi se aplecă și deschise alt dosar.

— Se pare, spuse ea, citind de pe un bilet scris de mână, că va trebui să vizitez treizeci și șapte de bănci și unsprezece alte instituții financiare cu baze în patru continente. Cu cele mai multe am luat legătura de dimineață. Sper că am fost în stare să-i conving să ne dea destul timp ca s-o scoatem la capăt.

Măinile ei tăiară aerul de deasupra dosarelor:

— Dacă, printr-un miracol, vom duce la capăt primele trei etape, îndatorirea mea – cea mai dificilă dintre toate – va fi să conving aceleași bănci și instituții să acorde sprijin financiar pentru asigurarea supraviețuirii companiei pe termen lung. Nu voi putea îndeplini acest punct dacă nu le dovedesc, cu cifre rezistente la orice inspecție, că împrumuturile lor sunt garantate de proprietăți solide și de un flux pozitiv de capital. Nu cred că veți fi surprinși că eu însămi am nevoie să mă conving de acest lucru. Și să nu vă imaginați nicio clipă că, dacă veți avea norocul de a atinge etapa a patra, vă puteți relaxa. Dimpotrivă, atunci veți fi informat în detaliu de desfășurarea etapei a cincea.

Townsend simți că un pâraiaș de sudoare i se scurgea pe lângă nas.

— *Financial Times* a fost corect într-o singură privință, continuă ea. Dacă una din bănci se încumetă să fie afurisită, atunci, citez, „tot edificiul se prăbușește”. Dacă se va întâmpla asta, voi transfera cazul unui coleg de-al meu de la etajul de dedesubt, specializat în lichidări. În concluzie, domnule Townsend, dacă doriți să evitați falimentul, vă sfătuiesc nu numai să cooperați total cu mine, dar și să-mi dați asigurarea că, din clipa în care părăsiți acest birou, nu veți semna niciun cec și nu veți transfera bani dintr-un cont în altul, decât dacă aceștia vă sunt necesari pentru cheltuieli zilnice. Și nici în acest caz nu pot depăși 2.000 de dolari fără să mi se raporteze.

Își ridică ochii, așteptând reacția.

— Două mii de dolari? repetă Townsend.

— Da, spuse ea. Mă veți găsi oricând, la orice oră, și nu va trebui să așteptați deciziile mele mai mult de o oră. Dacă totuși nu puteți subscrie la aceste condiții, atunci nu doresc să vă mai reprezint și asta include banca, a cărei reputație, nu mai e nevoie s-o spun, e de asemenea pusă în joc. Sper că m-am exprimat limpede, domnule Townsend.

— Cu totul, spuse Townsend, care se simțea de parcă ar fi boxat zece runde cu un boxer de categorie grea.

Elizabeth Beresford se lăsă pe spătarul scaunului:

— Desigur, puteți consulta avocatul, spuse ea. Sau puteți apela la unul dintre consilierii noștri.

— Nu va fi necesar, spuse Townsend. Dacă avocatul meu n-ar fi fost de acord cu evaluarea, ar fi spus-o de mult până acum.

Tom își îngădui un zâmbet.

— Voi respecta întrutotul recomandările dumitale.

Îi aruncă o privire lui Tom, care dădu din cap.

— Bine, spuse d-ra Beresford. Poate ați fi bun să începeți prin a-mi da cărțile de credit.

După trei ore, Townsend se ridică de pe scaun, dădu mâna cu Elizabeth Beresford și o lăsă la dosarele ei, complet epuizat. Tom se duse la el la birou și Townsend își găsi drumul până la directorul executiv. Tocmai voia să bată, când ușa se deschise și David Grenville apăru în fața lui cu un pahar mare de whisky în mână.

— Am sentimentul că aveai nevoie de ăsta, spuse el, întinzându-i-l. Dar mai întâi, spune-mi, ai supraviețuit la prima repriză cu E.B.?

— Nu sunt sigur, zise el. Dar am ore în fiecare după-amiază de la trei la șase în următoarele două săptămâni, cu tot cu weekend-uri. Și mi-a luat cărțile de credit, spuse și luă un gât de whisky.

— E semn bun, spuse Grenville. Înseamnă că n-a renunțat. Uneori, E.B. trimite dosarele mai jos cu un etaj imediat după sfârșitul întrevederii.

— Și eu trebuie să mă simt recunoscător? întrebă Townsend, golindu-și whisky-ul.

— Nu, doar ușurat temporar, îi turnă Grenville al doilea pahar. Te mai simți în stare să participi diseară la serata bancherilor?

— Speram să pot veni, zise Townsend. Dar ea – și arată spre podea – mi-a dat atâtea teme pentru acasă, încât...

— Cred că ar fi înțelept să-ți faci apariția în seara asta, Keith. În circumstanțele astea, absența ta ar fi sigur interpretată greșit.

— Poate că-i adevărat. Dar ea n-o să mă trimită acasă înainte de aperitive?

— Mă îndoiesc, fiindcă te-am așezat în dreapta ei. Face parte din strategia mea de a convinge lumea bancară că te sprijinim sută la sută.

— La naiba! Cum e ea în societate?

După ce se gândi puțin, directorul admise:

— Trebuie să recunosc că E.B. nu prea se pricepe grozav la conversația de salon.

37
Daily Mail
2 iulie, 1991

Charles și Diana: „Cauză de îngrijorare”

— Vă caută din Elveția pe linia unu, domnule Armstrong, spuse secretara temporară, al cărei nume nu-l mai ținea minte. Un domn Jacques Lacroix. Mai am și o convorbire cu Londra pe linia doi.

— Cine sună de la Londra? întrebă Armstrong.

— Un domn Peter Wakeham.

— Roagă-l să aștepte și dă-mi Elveția.

— Tu ești, Dick?

— Da, Jacques. Ce mai faci, bătrâne? bubui Armstrong.

— Sunt puțin îngrijorat, Dick, se auzi răspunsul de la Geneva.

— De ce? întrebă Armstrong. Am depus săptămâna trecută un cec de 50 de milioane de dolari la sucursala voastră new-yorkeză. Am și chitanță.

— Nu contest că ai depus un cec, spuse Lacroix. Te-am sunat să-ți spun că ni s-a returnat azi la bancă, însoțit de ștampila „Referiți-vă la depunător.”

— Trebuie să fie o greșeală, zise Armstrong. Știu că în contul respectiv există o depunere mai mult decât necesară pentru a acoperi suma.

— S-ar putea ca acesta să fie cazul, dar, cu toate astea, cineva refuză să ne elibereze din fondurile acelea și ne-a specificat limpede că în viitor nu vor mai fi onorate niciun fel de cecuri din contul acela.

— Îi sun imediat, spuse Armstrong, și te chem după aceea.

— Ți-aș fi recunoscător, spuse Lacroix.

Armstrong încheie convorbirea și observă clipirea beculețului de pe telefon. Își aminti că Wakeham aștepta încă pe linia doi, luă receptorul și zise:

— Peter, ce dracu' se-ntâmplă acolo?

— Nici eu nu prea știu, recunosc Peter. Nu-ți pot spune decât că Paul Maitland și Eric Chapman mi-au făcut o vizită aseară târziu și m-au întrebat dacă am semnat vreun cec pentru contul de pensii. Le-am spus exact ce mi-ai spus tu, dar am impresia că Maitland a dat ordin să se oprească toate cecurile semnate de mine.

— Cine dracu' se cred? se rățoi Armstrong. E compania mea și procedez cum cred de cuviință.

— Sir Paul spune că a încercat să te contacteze săptămâna trecută, dar n-ai răspuns la niciun apel. La întrunirea de săptămâna trecută a comitetului financiar a spus că dacă nu apari nici la ședința de consiliu de luna viitoare, nu-i mai rămâne decât să-și dea demisia.

— Să și-o dea – cui îi pasă? După ce pleacă, pot numi președinte pe cine vreau eu.

— Sigur că da, zise Peter. Dar cred că te-ar interesa să știi că am aflat de la secretara lui că pregătește cu atenție un comunicat de presă care să-i însoțească demisia.

— Și ce dacă? spuse Armstrong. N-o să-l ia nimeni în seamă.

— Nu sunt așa de sigur, zise Peter.

— De ce spui asta?

— După ce secretara a plecat, m-am învârtit pe acolo și am reușit să arunc o privire pe declarație.

— Și ce zice?

— Printre altele, că va cere Bursei să ne suspende acțiunile până la terminarea unei anchete serioase.

— N-are autoritatea să facă asta! strigă Armstrong. Ar fi sancționat de consiliu.

— Cred că plănuiește să solicite această autoritate la viitoarea ședință de consiliu, spuse Peter.

— Atunci spune-i să nu se îndoiască de prezența mea la ședința aia, tună Armstrong, și singurul comunicat de presă o să fie dat de mine și o să explice de ce Sir Paul Maitland trebuie înlocuit din funcția de președinte al consiliului.

— Poate că ar fi bine să-i spui tu asta, spuse încet Peter.

Eu o să-l înștiințez doar că vei veni la ședință.

— Spune-i cum îți place, dar să nu cumva să dea vreo declarație de presă înainte de întoarcerea mea, la sfârșitul lunii.

— Voi face tot ce pot, Dick, dar...

Peter nu mai continuă, pentru că auzi tonul la celălalt capăt al firului.

Armstrong încercă să-și adune gândurile. Sir Paul putea să mai aștepte. Prima lui prioritate era să facă rost de 50 de milioane de undeva, înainte ca Jacques Lacroix să-l dea de gol la toată lumea. În ciuda eforturilor lui, *Tribune* lucra în continuare în pierdere. Scurgerea de capital a companiei era dezastruoasă chiar și după al doilea contract cu sindicatele. Scosese deja 300 de milioane de lire din fondul de pensii, fără știrea consiliului, pentru a-și da jos din spinare sindicatele și a menține cât de cât prețul la bursă, cumpărând acțiuni la propria lui companie. Dar dacă nu reușea să-i plătească pe elvețieni în zilele următoare, stocul avea să se reverse din nou pe piață cu o forță pe care nu mai găsea resurse s-o stăvilească.

Aruncă o privire la ceasul internațional de pe perete, ca să vadă ce oră era la Moscova. Puțin trecut de ora șase. Dar bănuia că omul cu care voia să vorbească era încă la birou. O puse pe secretară să-i dea legătura cu Moscova.

Nimeni nu fusese mai încântat decât Armstrong când mareșalul Tulpanov fusese numit la conducerea KGB-ului. De atunci, fusese de mai multe ori la Moscova și primise câteva contracte mari cu Europa de Est. Dar, de curând, descoperise că Tulpanov nu mai era chiar atât de disponibil.

Așteptând convorbirea, Armstrong simți cum transpiră. Se întâlnise de mai multe ori cu Mihail Gorbaciov, care păruse receptiv la ideile lui. Dar, apoi, Boris Elțin preluase puterea. Tulpanov i-l prezentase pe Elțin, dar Armstrong avusese impresia, după întâlnire, că nu i se acordase destulă importanță.

Așteptând, răsfoi paginile Filofaxului, căutând nume care l-ar fi putut ajuta în dilema prezentă. Tocmai ajunsese la C. –

Sally Carr – când sună telefonul. Îl ridică și o voce îl întreabă în rusește cine dorea să discute cu mareșalul Tulpanov.

— Lubji, sectorul Londra, răspunse el.

Urmă un clinchet și apoi auzi vocea familiară a șefului KGB-ului:

— Cu ce te pot ajuta Lubji?

— Am nevoie de puțin ajutor, Serghei, începu. Armstrong.

— În ce formă te aștepti să-l primești? întreabă Tulpanov rezervat, după o pauză calculată.

— Am nevoie de un împrumut de 50 de milioane de dolari pe termen scurt. Îți garantez că-i vei primi înapoi într-o lună.

— Dar, tovarășe, zise rusul, deții deja 7 milioane de dolari din banii noștri. Mai mulți comanditari mi-au spus că n-au primit încă drepturile de autor pentru publicarea celei mai recente cărți.

Armstrong simți că i se usucă gura:

— Știu, Serghei, știu, pledă el. Dar am nevoie de puțin timp și-ți voi înapoia toți banii odată.

— Nu sunt sigur că pot să risc, spuse Tulpanov, după o altă tăcere lungă. Cred că britanicii au un proverb despre aruncatul banilor buni după cei răi. Și ar fi înțelept să-ți amintești, Lubji, că *Financial Times* se citește și la Moscova, nu numai la Londra sau New York. Cred că voi aștepta ca cele șapte milioane să mi se depună în conturile respective înainte de a-ți mai împrumuta altele. M-ai înțeles?

— Da, răspunse încet Armstrong.

— Bun. Îți dau termen până la sfârșitul lunii să-ți îndeplinești obligațiile. Apoi mi-e teamă că va trebui să recurgem la o abordare mai puțin subtilă. Cred că ți-am subliniat, Lubji, cu mulți ani în urmă, că într-un anumit moment va trebui să decizi de partea cui ești. Ți-am reamintit asta pentru că acum, ca să folosesc o altă expresie englezească, mi se pare că joci cu extremele contra mijlocului.

— Nu ești drept, protestă Armstrong. Sunt de partea, voastră, Serghei, așa cum am fost întotdeauna.

— Te ascult, Lubji, dar dacă banii noștri nu sunt plătiți

până la sfârșitul lunii, nu-mi va mai sta în putere să te ajut. Și după o prietenie atât de lungă, ar fi mare păcat. Sunt sigur că-ți dai seama în ce situație mă pui.

Armstrong auzi receptorul celui alt închizându-se. Fruntea i se acoperi de sudoare; se simțea îngrețoșat. Lăsă telefonul, scoase un puf de pudră din buzunar și începu să-și tamponeze fruntea și obrații. Încercă să se concentreze și peste câteva clipe luă din nou telefonul:

— Dă-mi-l pe primul ministru al Israelului.

— E în Manhattan? întrebă secretara.

— La naiba, sunt singura persoană din clădirea asta care poate duce la capăt o însărcinare simplă?

— Îmi pare rău, se bâlbâi ea.

— Lasă, sun eu, țipă Armstrong.

Căută în agendă și formă numărul. Așteptând legătura, răsfoi paginile în continuare. Ajunsese la H. – Julius Hahn – când vocea de la capătul firului zise „Biroul primului-ministru”.

— Aici Dick Armstrong. Trebuie să vorbesc urgent cu primul-ministru.

— Să văd dacă-l pot deranja, domnule.

Alt tăcănit, altă așteptare, câteva pagini întoarse, până la litera L. – Sharon Levitt.

— Tu ești, Dick? întrebă primul-ministru, Shamir.

— Da, Yitzhak.

— Ce mai faci, prietene?

— Bine, zise Armstrong, dar tu?

— Și eu bine, mulțumesc. Problemele obișnuite, bineînțeles, dar mă bucur cel puțin de sănătate. Charlotte ce mai face?

— Bine, spuse Armstrong, care nici nu-și mai amintea când o văzuse ultima dată. E la Oxford, are grijă de nepoți.

— Câți ai? întrebă Shamir.

Armstrong stătu puțin pe gânduri:

— Trei, răspunse și fu cât pe aci să adauge „sau patru?”.

— Norocosule. Și tot le mai porți de grijă evreilor din New York?

— Ca întotdeauna; te poți baza pe mine, răspunse Armstrong.

— Știu, prietene, spuse primul-ministru. Acum spune-mi, ce pot face pentru tine?

— E o chestiune personală, Yitzhak și speram că mă vei putea sfătui.

— Voi face tot ce pot pentru tine; Israelul îți e dator pentru ce-ai făcut pentru poporul nostru. Spune-mi cu ce te pot ajuta, prietene.

— E o cerere simplă, începu Armstrong. Am nevoie de un împrumut de 50 de milioane de dolari pe termen scurt, cel mult o lună. M-ai putea ajuta?

La capătul celălalt al firului se lăsă o tăcere lungă, apoi prim-ministrul spuse:

— Guvernul nu se implică în împrumuturi, dar, desigur, aş putea vorbi cu președintele băncii Leumi, dacă te-ar ajuta.

Armstrong nu-i spuse primului-ministru că avea deja un împrumut de 20 de milioane de dolari la Leumi și că, după prelungirea termenelor, banca îi comunicase că nu-l va mai credita.

— E o idee bună, Yitzhak. Dar nu te deranja, iau eu legătura cu ei, încercă el să pară optimist.

— Apropo, Dick, spuse primul-ministru, fiindcă tot am vorbit, în legătură cu cealaltă cerere a ta...

— Da? simți el că-i revin speranțele.

— Fără să fim morbizi, Knesset-ul a fost de acord săptămâna trecută să ți se acorde loc de îngropăciune pe Muntele Măslinilor, un privilegiu dat numai evreilor care au adus mari servicii statului Israel. Felicitările mele. Să știi că nici primul-ministru nu poate fi sigur de o asemenea onoare, râse el. Să ajungi acolo cât mai târziu.

— Să sperăm că ai dreptate, spuse Armstrong.

— Te voi vedea cu Charlotte la Londra la banchetul Guildhall, luna viitoare?

— Abia aștept să ne revedem, spuse Armstrong. Ne vedem atunci. Dar să nu te mai rețin, domnule prim-ministru.

Armstrong puse jos receptorul, cu cămașa udă de sudoare

pe el. Se ridică greu din scaun, își scoase haina și începu să-și descheie nasturii cămășii, pornind spre baie. Închise ușa, se șterse cu prosopul și-și puse a treia cămașă curată din ziua aceea.

Se întoarse la birou și continuă să răsfoiască agenda de telefon până ajunse la litera S. – Arno Schultz. Luă telefonul și o puse pe secretară să-i facă legătura cu avocatul lui.

— Ce număr are? întrebă ea.

După o izbucnire de furie, trânti receptorul și apoi îi telefonă singur lui Russell. Fără să se gândească, întoarse mai multe pagini ale agendei până auzi vocea avocatului.

— Am 50 de milioane de dolari ascunse pe undeva prin lume? întrebă el.

— De ce ai nevoie de ele? întrebă Russell.

— Mă amenință elvețienii.

— Credeam că ai aranjat cu ei săptămâna trecută.

— Și eu.

— Ce s-a întâmplat cu sursa inepuizabilă de fonduri?

— A secat.

— Înțeleg. Cât spuneai?

— Cincizeci de milioane.

— Păi, există un mod sigur de a căpăta suma asta.

— Cum? întrebă Armstrong, încercând să nu pară disperat.

Russell șovăi:

— Îți poți vinde procentul de acțiuni la *New York Star*.

— Dar cine mi-ar da atâția bani în timp atât de scurt?

— Keith Townsend.

Russell își depărtă receptorul de ureche, așteptând cuvântul „Niciodată” bubuind la capătul firului. Dar nu se întâmplă nimic, așa că îndrăzni să continue:

— Bănuiala mea e că va fi de acord să plătească peste prețul pieței, pentru că ar avea controlul garantat asupra companiei.

Russell își depărta din nou receptorul, așteptând o tiradă. Dar Armstrong nu zise decât:

— De ce nu discuți cu avocații lui?

— Nu sunt sigur că ar fi abordarea cea mai bună, spuse Russell. Dacă le-aș telefona din senin, Townsend ar ști că ești în criză de bani.

— Nu-i adevărat! țipă Armstrong.

— Nici nu sugeram așa ceva, spuse Russell. Vii diseară la cină bancherilor de la Four Seasons?

— Cina bancherilor? Ce-i asta?

— Reuniunea anuală a jucătorilor principali din lumea finanțelor și a invitaților lor. Știu că ai fost invitat, pentru că am citit în *Tribune* că vei sta între guvernator și primar.

Armstrong controlează pe foaia bătută la mașină cu programul din ziua aceea.

— Ai dreptate, ar trebui să merg. Și ce dacă?

— Am impresia că va veni și Townsend, doar ca să-și anunțe intenția de a rămâne pe poziții, chiar și după articolul nefericit din *Financial Times*.

— Presupun că se aplică și la mine, spuse Armstrong, neobișnuit de docil.

— Ar fi ocazia ideală de a aduce subiectul în discuție ca să-i vezi reacția.

— Stai un pic, Russell, spuse Armstrong, pentru că începuse să sune celălalt telefon.

— Ce vrei? mugi el la secretară atât de tare, încât Russell se întrebă dacă nu i se adresase lui.

— Îmi pare rău că vă întrerup, domnule Armstrong, dar a sunat din nou domnul din Elveția.

— Spune-i că-l sun când termin.

— Insistă să aștepte, domnule. Vă fac legătura?

— Te sun eu imediat, Russell, spuse Armstrong, schimbând telefoanele.

Își privi agenda care era acum deschisă la litera T.:

— Jacques, cred că am găsit o rezolvare la mica noastră problemă.

38
New York Star
20 august, 1991

**Primarul îi declară șefului
poliției: „Dulapul e gol”**

Lui Townsend îi era odioasă ideea de a-și vinde acțiunile de la *Star*, și pe deasupra și lui Armstrong, dintre toți oamenii. Își controlă în oglindă nodul cravatei și înjură cu glas tare. Știa că probabil calea asupra căreia insistase Elizabeth Beresford în dimineața aceea era singura lui șansă de supraviețuire.

Poate că Armstrong nu venea la cină; așa ar mai fi putut-o păcăli câteva zile. Cum ar fi putut înțelege E.B. că *Star* era în sufletul lui pe locul doi după *Melbourne Courier*? Se cutremură la gândul că ea nu-i spusese încă ce posesiuni australiene trebuia să vândă.

Townsend răscoli pe fundul unui sertar și reuși să găsească o cămașă nouă. O îmbrăcă. Fir'ar să fie! Nasturele de la gât i se rupseseră când îl încheiase și Kate venea de la Sydney abia peste o săptămână. Își strânse nodul cravatei, sperând să rezolve problema. Se uită în oglindă. Se vedea și mai rău, gulerul hainei lui de seară lucea puternic, făcându-l să semene cu un șef de orchestră de restaurant din anii '50. Kate îi spunea de ani de zile să-și ia una nouă și ar fi fost bine s-o asculte. Apoi își aminti că nu mai avea cărți de credit.

În seara aceea, când coborî la mașină, Townsend observă pentru prima dată că șoferul lui purta un costum mai elegant decât oricare din garderoba lui. Limuzina porni încet spre Four Seasons, iar Townsend, așezat pe bancheta din spate, începu să se gândească în ce fel să aducă vorba de vânzarea acțiunilor de îndată ce va fi între patru ochi cu Dick Armstrong.

Un lucru bun la haina de seară la două rânduri, bine croită – se gândi Armstrong – era că ascundea cât se îngrășase în ultima vreme. În seara aceea își petrecuse mai mult de două ore cu vopsitul părului și manichiura. Privindu-se în oglindă, fu sigur că puțini din bancherii din seara aceea ar fi ghicit că se apropia de șaptezeci de ani.

Russell îi telefonase înainte de a pleca de la birou ca să-i spună că valoarea acțiunilor lui la *Star* depășea șaiszeci de milioane de dolari și că era sigur că Townsend va plăti și un supliment dacă putea cumpăra tot stocul deodată.

Pentru moment, avea nevoie doar de cincizeci și șapte de milioane. Asta avea să aranjeze cu elvețienii, cu rușii și chiar cu sir Paul.

Când limuzina opri în fața lui Four Seasons, un tânăr în sacou roșu sări să-i deschidă ușa. Văzând cine cobora din mașină, își atinse șapca:

— Bună seara, domnule Armstrong.

— Bună seara, răspunse Armstrong, întinzându-i o hârtie de zece dolari. Cel puțin, un om avea să-l mai creadă multi-milionar și în seara aceea.

Urcă scara impunătoare până în sala de mese, urmând șirul celorlalți oaspeți. Unii îi zâmbiră, alții îl arătară cu degetul. Se întreba ce-și șopteau unii altora, îi preziceau prăbușirea sau vorbeau despre geniul lui? Le întoarse zâmbetele la toți.

Russell îl aștepta în capul scărilor. Mergând unul lângă altul, avocatul îi șopti:

— Townsend e deja aici. E la masa paisprezece, invitat de J.P. Grenville.

Armstrong dădu din cap, știind că J.P. Grenville fusese timp de douăzeci și cinci de ani bancherul de investiții al lui Townsend. Intrând în sala de mese, Armstrong își aprinse un trabuc Havana și începu să-și croiască drum printre mesele rotunde, oprindu-se să strângă câte o mână și, din când în când, să discute cu persoane în poziția de a împrumuta sume mari de bani.

Townsend stătea în picioare lângă masa paisprezece și-l urmărea pe Armstrong înaintând încet către masa principală. Apoi îl văzu așezându-se între guvernatorul Cuomo și primarul Dinkins. Le zâmbea tuturor celor care priveau în direcția lui, de parcă privirea i s-ar fi adresat numai lui.

— În seara asta s-ar putea să ai ocazia cea mai bună, spuse Elizabeth Beresford, care se uita și ea la masa principală.

Townsend dădu din cap:

— S-ar putea să nu fie atât de ușor să vorbesc între patru ochi cu el.

— Dacă ai fi vrut să cumperi acțiunile lui, ai fi găsit imediat o cale.

De ce avea femeia aceea dreptate întotdeauna?

Maestrul de ceremonii ceru liniște în repetate rânduri pentru ca un rabin să poată citi rugăciunea. Peste jumătate din persoanele din încăpere își acoperiră capul cu tichia rituală și printre ele și Armstrong. Townsend nu-l văzuse niciodată făcând gestul acesta la Londra.

Când musafirii se așezară, un grup de chelneri începu să servească supa. Lui Townsend nu-i trebui mult să descopere că David Grenville avusese dreptate în privința conversației lui E.B.; aceasta epuiză toate subiectele înainte de terminarea primului fel. După ce li se luară farfuriile, se întoarse spre el și, pe un ton coborât, începu să-i pună întrebări despre proprietățile lui din Australia. Îi răspunse cât de exact putu, conștient că fiecare scăpare avea să fie reținută și folosită împotriva lui. Fără să țină cont de faptul că participau la o seară socială, ea îl întrebă apoi cum voia să-l abordeze pe Armstrong ca să-i propună cumpărarea acțiunilor lui la *Star*.

Nu scăpă de interogatoriul lui E.B. decât temporar – și răspunsurile lui fuseseră deja notate pe dosul a două meniuri – când un chelner veni să le mai toarne vin. Se întoarse imediat spre Carol Grenville, soția președintelui băncii, care stătea în stânga lui. Carol nu-l întrebă decât: „Ce fac Kate și copiii?” și „Ai văzut noua montare la *Băieți* și

păpuși?”.

— Ai văzut noua montare la *Băieți și păpuși*, Dick? întrebă guvernatorul.

— Din păcate, nu, Mario, răspunse Armstrong. Tot încercând să conduc cele mai bine vândute ziare din Londra și New York n-am mai găsit timp pentru teatru. Și chiar mă mir că tu ai găsit, acum, în preajma alegerilor.

— Nu uita, Dick, că și alegătorii se duc la teatru, spuse guvernatorul. Și dacă stai în rândul cinci din stal, te văd dintr-odată trei mii de oameni. Și sunt încântați întotdeauna să descopere că ai aceleași gusturi ca ei.

— N-aș fi bun de politician, râse Armstrong, ridicând mâna. Îmi mai puneți puțin? îi șopti el apoi chelnerului care apăruse lângă el.

— Desigur, domnule, spuse omul, deși putea jura că tocmai îi pusese domnului Armstrong a doua porție.

Armstrong îi aruncă o privire lui David Dinkins și observă că acesta abia ciugulea din mâncare – un obicei pe care-l aveau mulți vorbitori atunci când trebuiau să-și țină discursul după masă. Primarul își recitea textul bătut la mașină, făcând corecturi cu pixul.

Armstrong nu încercă să-l întrerupă și-l văzu refuzând crema de zahăr ars. Îi sugeră chelnerului s-o lase totuși pe masă, în caz că primarul se răzgândea. Pe când Dinkins își termina de revăzut discursul, Armstrong îi devora desertul. Și fu încântat să vadă platoul de fursecuri care li se aduse odată cu ceștile de cafea.

În timpul discursurilor care urmau, Townsend deveni absent. Încercă să nu se scufunde în problemele lui, dar își dădu seama, în timp ce-l aplauda pe președintele Asociației Bancherilor, că abia dacă-și mai amintea fragmente din ce zisese acela.

— Excelente discursuri, nu-i așa? spuse David Grenville. Nu știu dacă anul acesta la New York va mai beneficia vreun auditoriu de vorbitori atât de distinși.

— Cred că ai dreptate, spuse Townsend.

Nu se gândea decât la timpul pe care trebuia să-l mai

îndure acolo înainte ca E.B. să-i dea voie să se ducă acasă. Uitându-se la ea, o văzu cu privirea ațintită asupra mesei principale.

— Keith, se auzi o voce din spatele lui și, întorcându-se, primi îmbrățișarea de urs care-l făcuse faimos pe primarul din New York.

Townsend acceptă că trebuia să existe și dezavantaje dacă erai proprietarul lui *Star*.

— Bună seara, domnule primar, spuse el. Mă bucur să vă revăd. Dați-mi voie să vă felicit pentru discursul excelent.

— Mulțumesc, Keith, dar nu de-asta am venit la tine, îl împunse primarul cu degetul în piept. Am sentimentul că ziarul tău are ceva cu mine. O fi redactorul-șef irlandez, dar întreabă-l de unde se așteaptă să măresc salariile polițiștilor când bugetul pe anul ăsta e deja terminat? Vrea să măresc iar impozitele sau să duc orașul la faliment?

Townsend i-ar fi recomandat s-o angajeze pe E.B. ca să-i rezolve problema cu poliția, dar se rezumă doar la a-i spune lui Dinkins că va sta a doua zi de vorbă cu redactorul-șef. Dar avu grijă să sublinieze că nu stătea în politica lui să se amestece în conținutul editorial.

E.B. ridică o sprânceană, semn că-i studiase dosarul cu mare atenție.

— Îți sunt recunoscător, Keith, spuse primarul. Eram sigur că dacă afli ce am de gând să fac îți vei da seama în ce situație sunt, deși probabil că nu poți înțelege cum e să nu-ți poți plăti datoriile la sfârșitul lunii. A, dar uite un om cu care mă înțeleg de minune, ridică primarul vocea, privind peste umăr.

Townsend și E.B. se întoarseră să vadă la cine se referea și văzură că-l arăta pe Richard Armstrong.

— Presupun că sunteți prieteni, spuse el, luându-le brațul la amândoi.

Și unul dintre ei ar fi fost nevoit să răspundă dacă Dinkins nu și-ar fi continuat turul de popularitate. Elizabeth se retrase cu discreție la o distanță de unde putea să audă tot ce se rostea între ei.

— Ce mai faci, Dick? întrebă Townsend, căruia nu-i păsa deloc de bunăstarea lui Armstrong.

— Mai bine ca oricând, răspunse Armstrong, pufăind din trabuc în direcția lui Elizabeth.

— Cred că e o ușurare că în sfârșit ai rezolvat cu sindicatele.

— N-am avut de ales, spuse Armstrong. Dacă nu se învoiau cu termenii mei aș fi închis ziarul.

Russell se apropie încet până ajunse în spatele lor.

— Ar fi costat ceva, zise Townsend.

— Îmi puteam permite costul, replică Armstrong. Mai ales acum, când ziarul lucrează în profit. Sper să realizezi și tu asta cu Multi Media.

Și trase adânc din trabuc.

— Cu Multi Media n-am avut probleme nicio zi, spuse Townsend. Cu tot capitalul generat de companie, singura grijă e să am destul personal care să mânuiască banii.

— Trebuie să recunosc că ai avut ceva bărbăție să arunci 3 miliarde pe meșterea aia de cowboy. Eu nu i-am oferit lui Henry Sinclair decât un miliard jumate, și asta după ce contabilii mei i-au inspectat registrele la milimetru.

În alte împrejurări, Townsend i-ar fi reamintit lui Armstrong că, în urmă cu un an, îi spusese la o cină oferită de primar că i-ar fi dat lui Sinclair 2 miliarde și jumătate, cu toate că nu-l lăsase să vadă registrele. Dar știind-o pe E.B. în spate, tăcu.

Armstrong mai trase o dată din trabuc înainte de a servi replica bine învățată:

— Mai ai timp să urmărești și interesele mele la *Star*?

— Le am sub ochi, răspunse Townsend. Și deși nu are tirajul lui *Tribune*, cred că ți-ar conveni să schimbi dobânzile pe profiturile lui *Star*.

— La anul pe vremea asta, spuse Armstrong, te asigur că *Tribune* va avea profituri și acțiuni cu dobânzi duble față de *Star*.

De data aceasta fu rândul lui Russell să se mire.

— Hai să ne comparăm însemnările la cina de anul viitor,

spuse Townsend. Până atunci, situația o să se clarifice.

— Atâta vreme cât controlez 100 la sută din *Tribune* și 46 la sută din *Star*, eu câștig oricum, spuse Armstrong.

Elizabeth se încruntă.

— De fapt, Multi Media face trei miliarde de dolari, continuă Armstrong și de aici deduc că acțiunile mele la *Star* valorează cel puțin o sută de milioane.

— În cazul acesta, spuse Townsend, puțin prea repede, ale mele valorează peste o sută de milioane.

— Poate că a venit timpul ca unul dintre noi să cumpere stocul celuilalt, spuse Armstrong.

Amândoi tăcură. Russell și Elizabeth se priviră în treacăt.

— La ce te gândeai? întrebă Townsend în cele din urmă.

Russell se uită la clientul lui, nesigur de reacția acestuia. La o asemenea întrebare nu aveau răspunsul pregătit.

— Mi-aș sacrifica cele 46 la sută din *Star* pentru... să zicem, o sută de milioane.

Elizabeth se întrebă ce ar fi răspuns Townsend dacă ea n-ar fi fost acolo.

— Nu mă interesează, spuse el. Dar să-ți spun altceva. Dacă spui că acțiunile tale valorează o sută de milioane, le-aș da pe ale mele la exact același preț. N-ai putea primi o ofertă mai bună.

Trei persoane așteptau reacția lui Armstrong, încercând să nu clipească. Armstrong mai trase o dată cu sete din trabuc, apoi se aplecă și strivi chiștocul în crema de zahăr ars a lui Elizabeth.

— Nu, spuse el în cele din urmă, aprinzând un nou trabuc și pufăind din el un timp. Prefer să aștept să-ți scoți stocul pe piață, fiindcă atunci îl voi cumpăra la o treime din preț. Așa aș controla amândouă tabloidele din oraș și nu-i greu să ghicești pe care l-aș închide primul.

Râse și se întoarse pentru prima oară spre avocatul lui:

— Hai, Russell, e timpul să mergem.

Townsend rămase în picioare, reușind cu greu să se controleze.

— Anunță-mă dacă te răzgândești, spuse tare Armstrong,

îndreptându-se spre ieșire.

Când fu sigur că nu mai putea fi auzit, se întoarse spre avocatul lui:

— Asta e așa de strâmtorat, că încerca să-mi vândă mie acțiunile lui.

— Cam așa părea, spuse Russell. Trebuie să mărturisesc că nu am anticipat un asemenea scenariu.

— Acum ce șanse mai am să-mi vând stocul de la *Star*?

— Nu prea mari, spuse Russell. După discuția asta, se va afla în curând că și el vrea să vândă. Și toți cumpărătorii vor crede că fiecare încearcă să urce prea mult prețul înainte de a o face celălalt.

— Și dacă mi le scot pe piața liberă, cât crezi că iau?

— Dacă le plasezi pe toate odată, se va presupune că le abandonezi și ai fi norocos dacă ai lua 20 de milioane. O vânzare bună se face între un vânzător rezervat și un cumpărător dornic. Deocamdată, aici avem doar doi vânzători disperăți.

— Ce alternativă am? întrebă Armstrong, pe când se apropiau de limuzină.

— Nu ne-a mai lăsat nicio alternativă, spunea E.B. Trebuie să găesc o terță persoană interesată să-ți cumpere stocul de la *Star*, de preferat înainte ca Armstrong să fie forțat să renunțe la al lui.

— De ce să alegem calea asta? întrebă Townsend.

— Pentru că am sentimentul că dl. Armstrong e în încurcătură mai mare decât dumneata.

— De, ce spui asta?

— Nu l-am scăpat deloc din ochi și primul lucru pe care l-a făcut după ce s-au terminat discursurile a fost să vină la masa noastră.

— Ce dovedește asta?

— Că avea un obiectiv unic, replică E.B. Să-ți vândă dumitale acțiunile lui de la *Star*.

Pe chipul lui Townsend apăru un zâmbet:

— Și de ce nu le cumpărăm? sugeră el. Dacă aș pune

mâna pe proprietatea asta, aş putea...

— Nici prin gând să nu-ţi treacă una ca asta, domnule Townsend.

39

Financial Times
1 noiembrie, 1991

Acțiuni în presă în cădere liberă

Când Townsend urcă în avionul de Honolulu, Elizabeth Beresford era deja la jumătatea Atlanticului. În ultimele trei săptămâni trecuse prin cea mai dură examinare din viața lui și, ca la orice examinare, urma să mai aștepte un timp rezultatul.

E.B. întrebase, sondase și investigase în legătură cu fiecare aspect al fiecărei tranzacții în care se implicase vreodată. Știa acum despre el mai multe decât mama, soția, copiii lui și poliția financiară, luate laolaltă. De fapt, Townsend se întreba dacă era ceva ce ea *nu* știa – poate ce făcea el demult cu fiica directorului în pavilionul școlii. Și precis că dacă ar fi plătit ceva pentru tranzacția aceea, ea i-ar fi cerut să i-o descrie amănunțit.

În fiecare seară ajungea acasă epuizat și revedea ultima poziție în care se afla, discutând cu Kate.

— De un singur lucru sunt sigur, repeta el adesea. Șansele mele de supraviețuire stau acum doar în mâna acestei femei.

Trecuseră de etapa întâia: E.B. acceptase că, din punct de vedere tehnic, compania era solvabilă. Apoi ea își îndreptă atenția asupra dispoziției bunurilor. Când îi spuse lui Townsend că doamna Summers voia să-și recumpere acțiunile la *New York Star*, acesta se învoi, cu inima îndoită. Dar, cel puțin, E.B. îi permise să-și mențină controlul la *Melbourne Courier* și *Adelaide Gazette*. Totuși, fu pus să vândă *Perth Sunday Monitor* și *Continent*, pentru a putea păstra *Sydney Chronicle*. De asemenea, trebui să renunțe la procentul lui dintr-un canal de televiziune australian și la toate ramificațiile neprofitabile ale companiei *Multi Media*, pentru a continua să editeze *TV News*.

La capătul celei de-a treia săptămâni, se simțea dezbrăcat în fața ei. Și totul din cauza unui telefon. Se întreba cât aveau să-l mai urmărească cele două replici:

"Ar fi prea mult să vă întreb la ce cifră vă gândiți, domnule Townsend?"

„Nu, domnule ambasador. Trei miliarde de dolari.”

E.B. nu trebuia să-i reamintească de planul de contingentă care putea fi aplicat înaintea etapei a treia.

Ori de câte ori rescriseră comunicatul de presă, concluzia era întotdeauna aceeași: Global Corp se lansa în autolichidare. Townsend nu-și amintea să mai fi petrecut ore atât de neplăcute în viață. Parcă vedea titlul mare din *Citizen*: „Townsend dă faliment”.

După ce căzură de acord asupra formulării comunicatului de presă, E.B. fu gata pentru etapa următoare. Îl întreabă pe Townsend ce bănci credea că ar fi simpatizat cu el. El îi dădu șase nume, apoi mai adăugă cinci bănci cu care compania era în relații amicale datorită colaborării îndelungate. În schimb, o avertiză că nu tratase cu celelalte decât când încercase să adune cele trei miliarde pentru preluarea Multi Media. Și una dintre acestea își ceruse deja ultimativ banii înapoi.

— Atunci, pe asta va trebui s-o lăsăm la sfârșit, spuse E.B.

Începu prin a-l suna pe funcționarul superior de împrumuturi al băncii cu cea mai largă linie de credit și a-i explica în detaliu la ce rigori îl supusese pe Townsend. El fu impresionat și fu de acord să-i sprijine planul – dar numai dacă și toate celelalte bănci implicate acceptau fondul de salvare. Celelalte cinci bănci se lăsară convinse mai greu, dar, după ce reuși cu ele, E.B. începu să contacteze restul băncilor, una câte una, informându-le întotdeauna la zi de lista instituțiilor care-i sprijiniseră propunerile. La Londra, fixase întâlniri cu reprezentanți ai băncilor Barclays, Midland, Montagu și Rotschilds. Intenționa să călătorească apoi la Paris, unde urma să meargă la Credit Lyonnais, apoi

avea bilete rezervate pentru Frankfurt, Bonn și Zürich, pe măsură ce încerca să unească toate verigile lanțului financiar.

Îi promisese lui Townsend că avea să-i telefoneze imediat dacă avea succes la Londra. Dar dacă rata într-un singur punct, avea să ia direct avionul de Honolulu pentru a-i informa pe participanții la seminar că Global nu mai avea niciun viitor, iar ei trebuiau să-și caute slujbe noi.

E.B. plecă în seara aceea la Londra, înarmată cu o servietă plină de dosare, un carnet de bilete de avion și o listă de numere de telefon care-i permiteau să ia legătura cu Townsend la orice oră din zi și din noapte. În următoarele patru zile avea de gând să viziteze toate băncile și instituțiile financiare care urmau să decidă soarta companiei Global. Townsend știa că dacă dădea greș o singură dată, ea n-ar fi ezitat să se întoarcă la New York și să-i trimită dosarele la etajul treisprezece. Singura concesie pe care i-o acorda era să-i dea o oră înainte de a elibera comunicatul de presă.

— Cel puțin, dacă ești în Honolulu, n-o să-ți stea toți ziariștii pe prag, îi spusese ea înainte de a pleca spre Europa.

Townsend îi zâmbise cu tristețe:

— Dacă dai comunicatul ăla, nu mai contează unde sunt. Tot mă vor găsi.

Avionul lui Townsend ateriza în Honolulu la asfințitul soarelui. Fu așteptat la aeroport și condus direct la hotel. Când se înscrise la recepție, i se dădu un mesaj laconic: „Toate trei băncile din Londra au fost de acord cu susținerea. Plec la Paris, E.B.”

Își despachetă, făcu un duș și luă cina cu directorii din consiliu. Veniseră din toate colțurile lumii pentru ceea ce inițial se înfățișase ca un schimb de idei despre dezvoltarea companiei în următorii zece ani. Acum, ar fi fost mai potrivit să discute despre cum se vor dezmembra în zece zile.

Toți mesenii își dădeau silința să pară veseli, deși toți fuseseră convocați măcar o dată în biroul lui E.B. în ultimele săptămâni. Și toți, după ce plecaseră, renunțaseră la orice

gânduri de expansiune. Cel mai optimist cuvânt ieșit de pe buzele lui E.B. de-a lungul acelor săptămâni de analize fusese „consolidare”. Ea le ceruse secretarului companiei și președintelui financiar să pregătească un plan de suspendare a acțiunilor companiei și de înscriere pentru autolichidare. Tuturor le era greu să mimeze că sunt destinși.

După masă, Townsend se duse la culcare și petrecu o altă noapte nedormită, care nu putea fi atribuită schimbării de fus orar. Auzi mesajul băgându-i-se pe sub ușa în jur de ora trei dimineața. Sări din pat și-l desfăcu nervos. „Francezii s-au învoit cu dificultate. Plec la Frankfurt, E.B.”

La ora șapte, Bruce Kelly urcă în apartamentul lui să ia micul dejun. Bruce revenise de curând la Londra pentru a conduce *Global TV* și începu să-i explice lui Townsend ce problemă era să-i convingă pe scepticii de englezi să cumpere cele o sută de mii de antene prin satelit, depozitate în prezent în Watford. Ultima idee care-i venise fusese să le ofere gratis cititorilor lui *Globe*. Townsend dădea din cap printre înghițituri de ceai. Nu pomeniră niciunul de subiectul care-i apăsa.

După micul dejun coborâră în sala de mese și Townsend stătu de vorbă cu directorii lui din toată lumea. După ce făcuse ocolul sălii, ajunse la concluzia că ori erau cu toții foarte buni actori, ori habar n-aveau cât de precară era situația. Spera să fie al doilea motiv.

Prelegerea de deschidere din dimineața aceea fu ținută de Henry Kissinger, despre semnificația internațională a centurii Pacificului. Townsend stătea în primul rând, dorindu-și ca tatăl lui să fie acolo și să-l audă pe fostul secretar de stat vorbind despre posibilități pe care nimeni nu le-ar fi conceput în urmă cu zece ani și despre ocazii pentru care credea compania Global o jucătoare puternică. Gândurile lui Townsend zburară la mama lui, trecută de nouăzeci de ani și la cuvintele ei când se întorsese el de la studii în urmă cu patru decenii: „Am avut întotdeauna oroare de datorii, în orice formă.” Își amintea perfect tonul vocii ei de atunci.

În timpul zilei, Townsend trecu prin cât mai multe săli de seminar, părăsindu-le cu termeni ca „angajare”, „viziune” și „expansiune” răsunându-i în urechi. În seara aceea, înainte de a se urca în pat, i se înmâna ultima misivă de la E.B.: „Frankfurt și Bonn au fost de acord, în termeni aspri. Plec la Zürich. Telefoniez imediat ce aflu decizia.” Urmă o altă noapte nedormită, în așteptarea telefonului.

Inițial, Townsend sugerase ca E.B. să vină de la Zürich direct în Honolulu, pentru a-l informa personal. Dar ei nu i se păruse o idee bună.

— La urma urmei, îi reamintise, nu stă în etica slujbei mele să stau de vorbă cu delegații despre activitatea mea.

— Poate că o să creadă că ești amanta mea, spuse Townsend.

Ea nu râse.

În cea de-a treia zi, după prânz, fu rândul lui Sir James Goldsmith să conferențieze. După ce fură reglate luminile, Townsend se uită nervos la ceas, întrebându-se când va suna E.B.

Sir James urcă pe podium în aplauzele entuziaste ale participanților. Își puse discursul pe tribună, privi spre public până la ultimul rând și începu: „Îmi face plăcere să mă adresez unui grup de angajați ai acestei companii de succes mondial.” Townsend urmări opiniile lui Sir James despre viitorul Comunității Europene și de ce acceptase să candideze pentru Parlamentul European.

— Ca membru ales, voi avea ocazia să...

— Scuzați-mă, domnule.

Townsend ridică ochii și-l văzu pe directorul hotelului.

— Vă caută la telefon de la Zürich. Doamna spune că e urgent.

Townsend dădu din cap și-l urmă repede afară din sală.

— Vorbiți din biroul meu?

— Nu. Dați-mi legătura în cameră.

— Desigur, domnule, spuse directorul, în timp ce Townsend se îndrepta spre liftul cel mai apropiat.

Pe coridor, trecu pe lângă unul din secretarii lui, care se

întrebă de ce șeful părăsea sala înainte de a-i mulțumi lui Sir James pentru discurs.

Când Townsend intră în cameră, telefonul suna deja. Se îndreptă cu pași mari spre telefon, bucuros că ea nu-l putea vedea atât de nervos.

— Keith Townsend, spuse el.

— Banca din Zürich sprijină planul.

— Slavă Domnului.

— Dar au pus condiții. Cer dobândă cu trei la sută mai mare decât baza pe toată perioada de zece ani. Asta ar mai costa Global încă 17,5 milioane de dolari.

— Și ce le-ai răspuns?

— Le-am acceptat termenii. Au avut istețimea de a afla că sunt printre ultimii pe care îi abordăm, așa că n-am avut multe argumente pentru negocieri.

— Și-acum, care sunt șansele mele de supraviețuire? o întrebă el după ce trase adânc aer în piept.

— Tot cincizeci la sută, spuse ea. Nu paria pe nimic.

— N-aș avea cu ce bani, spuse Townsend. Ai uitat că mi-ai luat cărțile de credit?

E.B. nu răspunse.

— Ce pot să fac acum?

— Nu le lăsa nicio îndoială în seara asta, în discursul de închidere, că ești președintele celei mai glorioase companii de presă din lume și nici n-ai auzit de autolichidare.

— Și când voi ști cum stau exact lucrurile?

— Cred că mâine, spuse E.B. Te sun imediat după întrevvedere cu Austin Pierson.

Și legătura se întrerupse.

Armstrong fu întâmpinat de Reg la aeroport și acesta îl conduse în Londra, prin zloată. Îl supăraseră întotdeauna faptul că autoritățile aviației civile nu-i lăsau să zboare cu elicopterul personal deasupra orașului, în orele nopții. Ajungând la Armstrong House, luă liftul până la ultimul etaj, își sculă bucătarul și-i comandă masa. Făcu un duș lung și fierbinte și după treizeci de minute apăru la masă în halat,

fumând un trabuc.

Încă înainte de a se așeza își umplu gura de caviar, apoi, mestecând, își puse servieta pe masă și scoase din ea o singură foaie de hârtie. Începu s-o studieze între îmbucături de caviar și pahare de șampanie; era agenda întrunirii de a doua zi.

După câteva minute, împinse lista într-o parte, sigur că dacă reușea să treacă de punctul unu, avea răspunsuri convingătoare pentru toate celelalte întrebări ale lui Sir Paul. Se împletici spre dormitor și se întinse cu un maldăr de perne sub cap. Deschise televizorul trecând de pe un canal pe altul și sperând să găsească un program care să-l distragă. În cele din urmă adormi uitându-se la un film vechi cu Stan și Bran.

Townsend își luă cuvântarea de pe o masă laterală și ieși pe ușă, traversând coridorul până la lift. La parter, își croi încet drum spre sala de conferințe. Încă dinainte de a intra auzi flecăreala liniștită a delegaților în așteptare. Când păși în sală, o mie de directori tăcură și se ridicară în picioare. Se îndreptă spre tribună și de acolo își privi spectatorii, un grup dintre cei mai talentați oameni din lumea presei; unii dintre ei îl slujeau de peste treizeci de ani.

— Doamnelor și domnilor, dați-mi voie să încep prin a vă spune că Global întrunește cele mai bune condiții pentru a intra în secolul douăzeci și unu. Controlăm patruzeci și una de stații de radio și televiziune, 137 de ziare și 249 de reviste. Și desigur, recent, tezaurul nostru s-a îmbogățit cu o bijuterie: *TV News*, cea mai bine vândută revistă din lume. Cu un asemenea dosar, Global a devenit cel mai puternic imperiu comunicațional din lume. Îndatorirea noastră e să rămânem lideri mondiali și văd în fața mea o echipă de oameni devotați companiei, care vor păstra Global în primul rând. În decada următoare...

Townsend vorbi timp de patruzeci de minute despre viitorul companiei și rolurile pe care le vor juca fiecare în acest viitor, încheind hotărât: „A fost un an record pentru Global. Anul viitor, haideți să ne uimim criticii prezentându-

ne și mai bine.”

Cu toții se ridicară și-l ovaționară. Dar când aplauzele se stinseră, nu putu să nu-și amintească de întâlnirea care urma să aibă loc la Cleveland în dimineața următoare, la care avea să se răspundă la o singură întrebare și nu aveau să se audă aplauze. Își luă la revedere de la directorii care plecau, încercând să pară relaxat.

Spera că la întoarcerea lor nu-și vor găsi colegii de la ziarele rivale așteptând să-i întrebe de ce compania pornise la autolichidare. Și totul pentru că un bancher din Ohio zisese: „Nu, domnule Townsend, vă cer cele cincizeci de milioane până la închiderea pieței în seara asta. Altfel nu-mi mai rămâne decât să las chestiunea în seama departamentului juridic.”

De îndată ce putu pleca, Townsend ajunse în apartamentul lui și-și făcu bagajul. Șoferul îl duse la aeroport la timp pentru decolarea avionului. Oare mâine avea să ia un bilet la clasa economic? Nu era conștient de felul cum îl epuizase conferința, dar organismul îi cedă și, la câteva clipe după ce-și puse centura de siguranță, adormi dus.

Armstrong plănuise să se scoale devreme ca să aibă timp să distrugă mai multe hârtii din safeul lui, dar fu trezit de bătăile lui Big Ben, asociate cu semnalul știrilor televizate de la ora șapte. Blestemă fusele orare, trecându-și cu greu picioarele peste marginea patului.

Se îmbracă și intră în sufragerie, unde micul dejun era pregătit: șuncă și cârnați, budincă de cacao și patru ouă ochiuri, pe care le mistui cu mai multe cești aburinde de cafea neagră.

La 7:35, luă liftul spre etajul unsprezece. Coborî, aprinse luminile, trecu de biroul secretarei și formă codul de intrare în biroul lui. Lumina verde o înlocui pe cea roșie și ușa se deschise.

Ignoră teancul de corespondență gata să cadă de pe birou și se îndreptă direct spre safeul din colț. Înainte de a

deschide ușa grea, trebui să mai formeze un cifru lung și complicat.

Primul dosar pe care-l scoase se intitula „Liechtenstein”. Se duse la tăietor și-l făcu fărâme, pagină cu pagină; aceeași soartă o avu dosarul „Rusia (contracte de publicare)” și era la jumătatea distrugerii „Teritoriilor de distribuție”, când o voce din spatele lui amenință:

— Ce dracu’ faci acolo?

Armstrong se întoarse și fu orbit de lanterna unui paznic.

— Ieși afară, tâmpitul! țipă el. Și închide ușa după tine!

— Îmi pare rău, domnule, spuse paznicul. Nu știam că sunteți în clădire.

După ce se închise ușa, Armstrong continuă să-și facă fărâme documentele, până o auzi pe secretară venind. Ea bătu în ușa cu vioiciune:

— Bună dimineața, domnule Armstrong. Sunt Pamela. Vă pot ajuta cu ceva?

— Nu, strigă el peste zgomotul aparatului de tăiat hârtii. Ies eu imediat.

Dar mai trecură încă douăzeci și cinci de minute până deschise ușa:

— Cât mai am până la ședința de consiliu? întrebă.

— Puțin peste treizeci de minute, răspunse secretara.

— Spune-i domnului Wakeham să vină imediat la mine.

— Domnul vicepreședinte nu vine astăzi, spuse Pamela.

— Nu? De ce? zbieră Armstrong.

— Cred că a prins gripa care bântuie pe aici. Și-a trimis deja scuzele la secretara companiei.

Armstrong se duse la birou, căută numărul lui Peter și-l formă. După mai multe apeluri, îi răspunse o voce de femeie.

— Peter e acolo? tună el.

— Da, dar în pat. S-a simțit destul de rău și doctorul i-a spus să se odihnească zilele astea.

— Scoateți-l din pat.

Urmă o pauză lungă, apoi o voce slăbită întrebă:

— Tu ești, Dick?

— Da, răspunse Armstrong. De ce dracu’ lipsești de la o

ședință de consiliu de importanța asta?

— Îmi pare rău, Dick, dar am o gripă urâtă și doctorul mi-a recomandat câteva zile de odihnă.

— Nu dau doi bani pe ce ți-a recomandat doctorul, spuse Armstrong. Vreau să fii la ședința asta. Am nevoie de tot sprijinul din lume.

— Bine, dacă e atât de important, spuse Peter.

— Sigur că e, spuse Armstrong. Așa că vino aici repede.

Apoi se așeză la birou, ascultând din celelalte încăperi zumzetul de glasuri, semn că sediul se trezea la viață. Se uită la ceas: mai erau numai zece minute până la începerea ședinței. Dar niciun director nu intrase să-i spună câteva cuvinte sau să-l asigure de sprijinul lui pentru propunerile pe care dorea să le aprobe consiliul. Poate că nici nu știau că se întorsese.

Pamela intră tulburată în biroul lui și-i întinse un dosar informativ asupra punctelor care aveau să se discute la ședință. Așa cum citise și în seara precedentă, punctul unu era „Fondul de pensii”. Dar, cercetând dosarul, nu găsi nicio informație despre asta – primele note erau atașate la punctul doi: scăderea tirajului la *Citizen* după ce *Globe* își scăzuse prețul unui exemplar cu 10 pence.

Armstrong continuă să citească dosarul, până când Pamela se întoarse și-i spuse că era ora zece fără două minute. Se ridică de pe scaun, își vârî dosarul sub braț și ieși cu pași hotărâți din birou. Mergând spre sala de consiliu, fu salutat de mai mulți angajați. Le răspunse și le zâmbi tuturor, deși pe unii nu-și mai amintea cum îi chema.

Apropiindu-se de ușa deschisă, îi auzi pe directori vorbind cu glas scăzut. Dar când intră, se lăsă o tăcere nefirească, de parcă prezența lui i-ar fi amuțit.

Când avionul se pregătea să aterizeze pe aeroportul Kennedy, Townsend fu trezit de stewardesă.

— Vă caută o d-ră Beresford de la Cleveland. Spune că veți accepta convorbirea.

— Tocmai am terminat discuția cu Pierson, spuse E.B. A

durat o oră, dar încă nu s-a hotărât.

— Nu s-a hotărât?

— Nu. Înainte de a lua o decizie finală, trebuie să se consulte și cu comitetul financiar al băncii.

— Dar acum, când celelalte bănci au acceptat, n-o să poată Pierson...

— Ba da și încă foarte bine. Încearcă să-ți amintești că e președintele unei bănci mici din Ohio. Nu-l interesează ce s-au înțeles celelalte bănci. Și, după toată presa proastă pe care ai avut-o în ultimele săptămâni, nu-l mai interesează decât un lucru.

— Care?

— Să-și acopere spatele.

— Dar nu-și dă seama că celelalte bănci îl vor renega dacă nu se realizează planului general?

— Ba da, dar când i-am spus asta, a dat din umeri și a zis: „În cazul ăsta, îmi asum riscul.”

Townsend blestemă.

— Dar mi-a promis ceva, spuse E.B.

— Ce anume?

— Mă sună de îndată ce comitetul ia o decizie.

— Ce grozav. Și eu ce mă fac dacă votează împotrivă?

— Dai declarația de presă, cum am convenit, spuse ea.

Townsend simți că i se face rău.

După douăzeci de minute, țâșnea afară din aeroport. Limuzina îl aștepta afară și sări în ea înainte ca șoferul să apuce să-i deschidă ușa. Primul lucru pe care-l făcu fu să sune la apartamentul lui din Manhattan. Kate așteptase probabil lângă telefon, pentru că răspunse imediat.

— Ai aflat ceva de la Cleveland? întrebă ea.

— Da. E.B. s-a întâlnit cu Pierson, dar el încă nu s-a hotărât, răspunse Townsend din mașina care șerpuia prin traficul de pe Bulevardul Queen's.

— Ce șanse crezi că avem să extindă împrumuturile?

— Am întrebat-o și eu ieri pe E.B. Și mi-a spus Că juma'-juma'.

— Îmi doresc să ieșim din starea asta nenorocită.

— Vom ieși în curând.

— Când afli ceva, sună-mă imediat, indiferent de rezultat.

— Bineînțeles, spuse el și închise.

Al doilea număr format de Townsend fu cel al lui Tom Spencer. Încă nu aflase nimic nici avocatul.

— Dar nici nu m-aș aștepta să aflu ceva înaintea ta, spuse el. Nu e stilul lui E.B.

— După ce aflu ce-a hotărât Pierson, ar fi bine să ne întâlnim ca să vedem ce e de făcut.

— Sigur, spuse Tom. Sună-mă cum afli ceva și vin imediat.

Șoferul coti pe Madison și apoi pe o alee laterală, parcând în fața sediului companiei. Și fu surprins când domnul Townsend se aplecă și-i mulțumi, pentru prima oară în douăzeci de ani. Și când deschise ușa și șeful îi spuse „La revedere”, fu de-a dreptul șocat.

Președintele lui Global International intră grăbit în clădire. Intră în primul lift și deși holul era plin de angajați, nu i se alătură niciunul, în afară de liftierul care sări înăuntru și apăsă ultimul buton. Ușile se închiseră și liftul porni în viteză spre etajul patruzeci și șapte.

Când ușile se deschiseră din nou, Townsend păși pe mocheta groasă de la etajul conducerii și fu întâmpinat de zâmbetul recepționerei. Ea vru să-l și salute, dar se răzgândi când îi văzu expresia posomorâtă.

Townsend merse rapid, fără să piardă ritmul, până când ușile de sticlă ale biroului lui i se deschiseră în față. Trecu de biroul secretarei și intră la el, adresându-i un singur cuvânt:

— Mesaje?

40
Globe
5 noiembrie, 1991

În căutarea unui magnat dispărut

— Bună dimineața, domnilor, spuse Armstrong tare și voios, dar i se răspunse doar cu murmure.

Sir Paul Maitland dădu ușor din cap când Armstrong ocupă locul de lângă el. Armstrong își roti privirile în jurul mesei. Doar scaunul vicepreședintelui era gol.

— Deoarece e prezentă toată lumea, cu excepția domnului Wakeham, care și-a prezentat scuzele secretarei, sugerez să începem ședința, spuse Sir Paul, privindu-și ceasul. Acceptați cu toții, corectitudinea raportului prezentat la ultima ședință de consiliu?

Cu toții dădură din cap, cu excepția lui Armstrong.

— Bun. Atunci, primul punct de pe agendă e cel discutat în detaliu la ultima întrunire a comitetului financiar, spuse Sir Paul, și anume situația prezentă a fondului de pensii. În ocazia respectivă, dl. Wakeham s-a străduit să ne ofere explicații cât mai complete după călătoria de afaceri la New York, dar mi-e teamă că unele întrebări nu și-au aflat răspunsul. Am ajuns la concluzia că numai directorul nostru executiv ne putea pune propriu-zis la curent cu ceea ce se petrece efectiv la New York. Sunt ușurat că se află acum cu noi și ar trebui să încep prin...

— Nu, poate eu sunt cel care ar trebui să începă, îl întrerupse Armstrong, oferindu-vă o explicație pentru că n-am participat la ședința de consiliu de luna trecută.

Sir Paul își strânse buzele, își încrucișă brațele și-și aținti privirea asupra scaunului neocupat din cealaltă parte a mesei.

— Am rămas la biroul meu din New York, domnilor, continuă Armstrong, pentru că eram singura persoană cu

care syndicatele tipografilor voiau să negocieze – așa cum, desigur, Peter Wakeham v-a confirmat. Din aceste negocieri, nu numai că am obținut un rezultat descris de unii comentatori ca „miraculos” (Sir Paul aruncă o privire la articolul de fond apărut cu o săptămână înainte în *Tribune*, unde apărea într-adevăr cuvântul „miracol”), dar sunt de asemenea în măsură să-i confirm consiliului și altceva, ce dl. Wakeham a fost rugat să-i transmită, și anume că *Tribune* și-a schimbat în sfârșit balanța și în ultima lună a adus contribuții pozitive la contul de profituri.

Armstrong făcu o scurtă pauză, apoi adăugă:

— Și lucrul acesta se întâmplă pentru prima oară de când am preluat noi ziarul.

Mai mulți membri ai consiliului păreau incapabili să-l privească, iar cei care o făcuseră nu erau aprobatori.

— Poate că aş merita mulțumiri pentru această realizare monumentală, spuse Armstrong, și nu critică permanentă din partea unui președinte a cărui idee despre un spirit întreprinzător e să hrănești rațele din heleșteul Epsom.

Sir Paul arăta gata să protesteze, dar Armstrong ridică o mână în aer.

Președintele se îndreptă, cu mâinile încleștate de brațele scaunului, privind fix înainte.

— În privința fondului de pensii, continuă Armstrong, secretara companiei poate confirma că deținem în acest cont un surplus considerabil, din care am folosit puțin – în mod legitim – pentru investiții în Statele Unite. De asemenea, consiliul ar putea fi interesat să afle că recent m-am implicat în negocieri confidențiale cu Keith Townsend, pentru preluarea ziarului *New York Star*.

Cei mai mulți dintre directori pădură uluiți de acest anunț și, de data aceasta, toți îl căutară cu privirile:

— Nu e niciun secret, continuă Armstrong, că Townsend este în mari încurcături financiare după preluarea riscantă a companiei Multi Media, pentru care a plătit trei miliarde de dolari. Consiliul își amintește că nu mai devreme de anul trecut am recomandat să nu oferim mai mult de un miliard

și jumătate pentru respectiva companie și la o privire retrospectivă se dovedește că am judecat corect. Acum pot extrage avantaje din eroarea dezastruoasă a lui Townsend și îi pot prelua acțiunile din *Star*, ofertă care n-ar fi fost posibilă acum șase luni.

Reușise să capteze atenția tuturor.

— Această lovitură va face *Armstrong Communications* cea mai redutabilă prezență în presa din estul Americii.

Armstrong făcu o pauză de efect.

— Și ne va asigura un bilanț mai bun decât cel obținut cu profiturile din presa britanică.

Unul sau două chipuri se înviorară, dar nu și cel al președintelui.

— Să înțelegem că această tranzacție cu Townsend s-a finalizat? întrebă el încet.

— E în stadiile finale, domnule președinte, răspunse Armstrong. Dar nici nu mă gândeam să întreprind o preluare atât de importantă fără să cer mai întâi aprobarea consiliului.

— Mai exact, ce înseamnă „stadiile finale”? întrebă din nou Sir Paul.

— Townsend s-a întâlnit cu mine pe un teren neutru, neoficial, în prezența consilierilor noștri legali. Am convenit cifra acceptabilă pentru ambele părți, așa că acum a rămas în seama avocaților să întocmească un contract pentru semnare.

— Dar nu avem nimic în scris?

— Încă nu, spuse Armstrong. Dar sunt convins că voi putea livra documentația necesară la timp pentru a putea fi studiată și aprobată la viitoarea întrunire de consiliu.

— Înțeleg, spuse sec Sir Paul, deschizând dosarul din fața lui. Cu toate acestea, cred că acum ne putem întoarce la primul punct de pe agendă, și anume situația prezentă a fondului de pensii.

Revăzându-și însemnările, adăugă:

— Din care recent s-au extras patru sute...

— Și vă pot asigura că banii au fost bine investiți, nu-l

lăsă Armstrong să-și termine fraza.

— În ce anume, pot să întreb?

— Nu am detaliile precise în momentul acesta, spuse Armstrong. Dar le-am cerut contabililor noștri din New York să întocmească un raport clar și amănunțit pentru ca membrii consiliului să fie în măsură să evalueze situația înainte de viitoarea întrunire.

— Ce interesant, spuse Sir Paul. Când am vorbit aseară cu departamentul contabil din New York nici nu știau despre ce e vorba.

— Aceasta din cauză că am ales o echipă restrânsă pentru această sarcină și au fost instruiți să nu dezvăluie niciun detaliu, pentru a nu periclita unele tranzacții mai delicate în care sunt implicat. Prin urmare, nu pot...

— La naiba, spuse Sir Paul, pe un ton din ce în ce mai ridicat. Eu sunt președintele acestei companii și am dreptul să fiu informat de orice schimbări majore care i-ar putea afecta viitorul.

— Nu și dacă asta-mi periclitează șansele de a încheia o tranzacție importantă.

— Eu nu sunt o cârpă, spuse Sir Paul, întorcându-se pentru prima oară cu fața la Armstrong.

— Nici nu sugerez că sunteți, domnule președinte, dar sunt momente când trebuie luate decizii importante și dumneavoastră ați plecat la culcare.

— M-aș trezi fără supărare, spuse Sir Paul, uitându-se direct la Armstrong, așa cum nu m-am supărat azi-noapte, când dl. Jacques Lacroix de la Geneva m-a trezit să-mi comunice că dacă împrumutul de 50 de milioane de dolari contractat cu banca lui nu va fi plătit până în seara asta la închidere, vor fi obligați să apeleze la avocați.

Mai mulți directori își plecară capetele.

— Banii ăia vor fi trimiși până diseară, spuse Armstrong, fără să clipească. De asta puteți fi siguri.

— Și de unde propui să-i obținem de data asta? întrebă Sir Paul. Pentru că am dat dispoziții clare să nu se mai retragă nimic din fondul de pensii atâta vreme cât sunt eu

președinte. Avocații noștri m-au avertizat că dacă s-ar fi încasat un cec de 50 de milioane de dolari, fiecare membru al acestui consiliu ar fi apt de urmărire penală.

— A fost o eroare comisă de un funcționar inferior de la contabilitate, spuse Armstrong, care a depus cecul unde nu trebuia. A fost concediat imediat.

— Dar dl. Lacroix m-a informat că ai adus cecul personal și are o chitanță semnată ca dovadă.

— Chiar credeți că îmi petrec vremea la New York depunând singur cecurile? spuse Armstrong, ațintindu-și privirea asupra lui Sir Paul.

— Să fiu sincer, n-am idee ce faci când ești la New York – dar trebuie să spun că explicația de luna trecută a lui Peter Wakeham, pentru faptul că sume din fondul de pensii au fost depuse la băncile New Amsterdam și Manhattan, pur și simplu nu e credibilă.

— Ce sugerați? tipă Armstrong.

— Domnule Armstrong, știm amândoi că banca Manhattan reprezintă syndicatele tipografilor din New York și banca N.A. a avut instrucțiuni de a cumpăra în ultima lună acțiuni de-ale noastre în valoare de peste 70 milioane de dolari – și asta în ciuda faptului că Mark Tenby, contabilul nostru șef, a subliniat, când ți-a dat carnetul de cecuri din fondul de pensii, că achiziționarea de acțiuni la propria companie este fapt penal.

— N-a spus așa ceva, strigă Armstrong.

— E un alt exemplu de eroare funcționărească, i-o întoarse Sir Paul, care poate fi rezolvată, desigur, prin concedierea contabilului-șef?

— Sunteți tendențios, spuse Armstrong. Banca ar fi putut achiziționa acțiunile acelea pentru oricare alt client.

— Din păcate, nu, spuse Sir Paul, deschizând un alt dosar. Agentul principal mi-a confirmat că i-ai dat instrucțiuni clare, să „proptească” – în cuvintele dumitale – prețul acțiunilor, pentru că nu-ți poți permite să le lași să cadă. Când ți s-au explicat implicațiile unei asemenea acțiuni, se pare că i-ai spus (Sir Paul își consultă notițele):

„Nu-mi pasă cât costă.”

— Cuvântul lui împotriva cuvântului meu, spuse Armstrong. Dacă agentul mai repetă minciunile astea, îl citez pentru calomnie. În ambele țări, adăugă el după o pauză.

— S-ar putea să nu fie un pas înțelept, spuse Sir Paul, pentru că toate convorbirile cu banca sunt înregistrate și catalogate și am cerut să mi se trimită o transcriere a discuției.

— Mă acuzi de minciună? țipă Armstrong.

— Dacă aș face-o, întrebă președintele, m-ai da în judecată pentru calomnie?

Armstrong rămase pentru o clipă buimăcit.

— Văd că nu ai nicio intenție să-mi răspunzi de bună credință la întrebări, continuă Sir Paul. Prin urmare, nu-mi rămâne decât să demisionez din funcția de președinte al consiliului.

— Nu, nu, se auziră câteva voci înfundate.

Armstrong realizează că șarjase cu nesăbuință. Dacă Sir Paul demisiona, în câteva zile avea să afle toată lumea cât de precară era situația financiară a companiei.

— Sper că veți putea rămâne președinte până la întrunirea anuală din aprilie, spuse el încet, ca să putem, cel puțin, să realizăm un transfer expeditiv de putere.

— Mi-e teamă că s-a mers deja prea departe, spuse Sir Paul.

— Vă așteptați să vă implor? spuse Armstrong, ridicându-se de pe scaun.

— Nu, domnule, ești incapabil de asta, așa cum ești incapabil să spui adevărul.

Cei doi bărbați se priviră în ochi, apoi Sir Paul se întoarse și părăsi camera, lăsându-și toate dosarele pe masă.

Armstrong se așeză din nou, dar un timp nu fu în stare să vorbească, privind chipurile celor de la masă.

— Dacă mai dorește cineva să plece, spuse el în cele din urmă, poate s-o facă acum.

Hârtiile foșniră și scaunele scârțâiră; cu toții își priveau mâinile, dar nu se ridică nimeni.

— Bun, spuse Armstrong. Acum, haideți să judecăm cu maturitate și să ne dăm seama că Sir Paul s-a grăbit să tragă concluzii fără să cunoască realitatea situației.

Nu toți cei de la masă păreau, convinși. Eric Chapman rămase cu capul plecat.

— Punctul doi, spuse ferm Armstrong.

Directorului de difuzare îi trebui destul timp pentru a explica de ce tirajul lui *Citizen* scăzuse atât de mult în ultima lună, lucru care avea să aibă consecințe negative asupra publicității.

— Deoarece *Globe* a scăzut prețul cu 10 pence, sugerez consiliului să facem același lucru.

— Dacă facem asta, spuse Chapman, ne vom micșora din nou veniturile.

— Așa este... începu directorul de difuzare.

— Trebuie să ne păstrăm nervii, spuse Armstrong, și să vedem cine mișcă primul. Bănuiala mea e că Townsend o s-o șteargă de aici într-o lună și noi vom culege rămășițele.

Câțiva directori dădură din cap, dar cei mai mulți erau în consiliu de destulă vreme pentru a-și aminti ce se întâmplase ultima dată când Armstrong vorbise despre același scenariu.

Mai dură o oră până discutară și celelalte puncte de pe agendă și apăru clar că nimeni nu dorea să-l mai înfrunte fățiș pe directorul executiv. Când Armstrong întrebă ce probleme mai erau, nu se auzi nimic.

— Vă mulțumesc, domnilor, spuse el.

Se ridică, luă dosarele lui Sir Paul și ieși repede din încăpere. Mergând cu pași mari pe coridor, îl văzu pe Peter Wakeham alergând cu sufletul la gură. Armstrong îi zâmbi și vicepreședintele se întoarse și i se alătură. Îl prinse pe Armstrong tocmai când intra în lift.

— Dacă ajungeai puțin mai devreme, Peter, spuse el privind-l, te-aș fi făcut președinte.

Și-i zâmbi larg lui Wakeham până se închiseră ușile liftului.

Apăsă butonul și coborî la ieșirea pe acoperiș, unde-l găsi pe pilotul elicopterului fumând o țigară rezemat de

balustradă.

— Heathrow, latră el, fără să-i pese de permisul de liberă trecere de la controlul traficului aerian.

Pilotul își strivi repede țigara și fugi spre elicopter. Zburând pe deasupra centrului Londrei, Armstrong începu să-și deruleze în minte succesiunea evenimentelor care aveau să urmeze dacă cele 50 de milioane de dolari nu se materializau în mod miraculos de undeva.

După cincisprezece minute, elicopterul ateriza pe pista separată și el se dădu jos și porni încet spre avionul lui particular.

Un alt pilot, prezent la ordin, îl salută în capul scării.

— Nisa, spuse Armstrong, înainte de a se așeza.

Pilotul dispăru în cabină, bănuind că „domnul căpitan Dick” își lua câteva zile de odihnă pe iahtul lui din Monte Carlo.

Avionul decolă și porni spre sud. În timpul celor două ore de zbor, Armstrong avu o singură convorbire, cu Jacques Lacroix din Geneva. Dar oricât ar fi pledat, primi aceiași răspuns: „Domnule Armstrong, dacă nu plățiți cele 50 de milioane de dolari până la ora închiderii băncii, nu ne rămâne decât să plasăm chestiunea în mâinile justiției.”

41

**New York Star
6 noiembrie, 1991**

Pleosc!

— Președintele Statelor Unite, pe linia unu, spuse Heather și un domn Austin Pierson, din Cleveland, Ohio, pe linia doi. Unde-ți dau legătura?

Townsend îi spuse lui Heather cu cine voia să vorbească, ridică receptorul și auzi o voce necunoscută.

— Bună dimineața, domnule Pierson, ce bine că ați sunat.

Și Townsend ascultă concentrat.

— Da, domnule Pierson, spuse el în cele din urmă. Desigur. Vă înțeleg foarte bine. Sunt sigur că, în împrejurări similare, aș fi luat aceeași decizie.

Și Townsend ascultă atent motivele pentru care Pierson luase decizia respectivă.

— Vă înțeleg dilema și apreciez că m-ați sunat personal. Sper doar că nu veți regreta, spuse el după o pauză. La revedere, domnule Pierson.

Puse jos receptorul și-și luă capul în mâini. Se simțea deodată foarte calm.

Auzind strigătul, Heather se opri din lucru și alergă spre ușa biroului lui Townsend. Îl găsi ținându-și capul în mâini și strigând: „A fost de acord! A zis da!”.

— Asta înseamnă că pot să-ți comand în sfârșit altă haină de seară? întrebă Heather.

— Și șase dacă vrei, spuse el luând-o în brațe. Dar mai întâi trebuie să-mi iei înapoi cărțile de credit.

Heather râse și începură să țină amândoi. Nu observară niciunul când în cameră intra Elizabeth Beresford.

— Să presupunem că aceasta e o rămășiță de dans ritual practicat la Antipozi? întrebă E.B., sau există o explicație mai simplă, legată de o decizie a unui bancher din vestul

Americii?

Ei se opriră în același timp.

— E un dans de adorare, spuse Townsend. Și idolul ești dumneata.

— Sunt flatată, spuse E.B. cu un zâmbet calm. Heather, aș putea discuta între patru ochi cu domnul Townsend?

— Desigur, spuse Heather, care își puse la loc pantofii și ieși fără zgomot din cameră.

Townsend își trecu mâna prin păr și reveni pe scaunul lui. Apoi încercă să-și adune gândurile.

— Vreau să mă asculți cu mare atenție, Keith, începu E.B. Ai avut un noroc incredibil. Ai fost la un pas de a pierde totul.

— Îmi dau seama, spuse încet Townsend.

— Vreau să-mi promiți că nu vei mai face nici o ofertă fără să consulți întâi banca – adică pe mine.

— Îți jur solemn.

— Bun. Pentru că ai la dispoziție 10 ani pentru a consolida *Global* și a o face una dintre cele mai solide și respectate instituții din domeniu. Nu uita, asta a fost etapa a cincea a înțelegerii noastre inițiale.

— Cum să uit? spuse Keith. Și-ți voi fi veșnic recunoscător, Elisabeth, m-ai salvat și pe mine și compania.

— A fost o plăcere, spuse E.B., dar datoria mea nu se va încheia decât atunci când voi auzi compania dumatăle descrisă, chiar și de detractori, ca o investiție sigură.

El dădu solemn din cap și ea-și deschise servieta, scoase un teanc de cărți de credit și i le dădu.

— Mulțumesc, spuse el.

Pe buzele ei trecu o umbră de zâmbet. Se ridică de pe scaun și-i întinse mâna. Townsend i-o strânse.

— Sper să ne revedem în curând, spuse el, conducând-o la ușă.

— Eu nu, spuse E.B. N-aș vrea să mai trec a doua oară prin asemenea freuș.

Când ajunseră în biroul lui Heather, E.B. se întoarse cu fața spre el. O clipă, Townsend se gândi s-o sărute pe obraz,

dar se răzgândi. E.B. dădu mâna cu Heather la fel de formal, îi aruncă o privire lui Townsend și plecă fără să mai spună nimic.

— O doamnă și jumătate, spuse Townsend, privind ușa închisă.

— Cu siguranță, spuse Heather visătoare. Chiar m-a învățat câteva lucruri despre tine.

Townsend era pe cale s-o întrebe ce anume, când Heather întrebă:

— Sun la Casa Albă?

— Da, imediat. Uitasem complet. Și când termin, dă-mi-o pe Kate.

Elisabeth aștepta unul dintre cele șase lifturi. Se grăbea să ajungă la bancă și să-și încuie biroul – nu mai fusese acasă în weekend de o lună și-i promisese soțului ei că va ajunge la timp ca s-o vadă pe fiica lor jucând într-o piesă la școală. Când un lift ajunse la etajul superior, apăsă butonul, intră și porni spre parter. Nu reuși să vadă cine sărise din celălalt lift și se repezise spre biroul lui Townsend.

La etajul patruzeci și unu, trei tineri i se alăturară lui E.B. în lift și-și continuară discuția animată, de parcă ea n-ar fi fost acolo. Când unul dintre ei menționa numele lui Armstrong, începu să fie mai atentă. Nu-i venea să-și creadă urechilor. Cu fiecare persoană care intra în lift, mai afla câte un fragment de informație.

Tom intră cu sufletul la gură în biroul lui Heather.

— E înăuntru? întrebă el.

— Da, domnule Spencer. Tocmai a vorbit cu președintele. Puteți intra.

Tom intră tocmai când Townsend termina de format un număr la telefonul particular.

— Ai auzit? găfâi el.

— Da, spuse Townsend, ridicând privirea. O sun pe Kate să-i spun și ei că Pierson extinde termenul împrumutului.

— Sunt încântat. Dar asta e istorie, spuse Tom, prăbușindu-se pe scaunul de pe care se ridicase E.B.

— Ce vrei să spui? Am aflat abia de câteva minute.

— Aici Kate Townsend, se auzi din telefon.

— Ai auzit de Armstrong?

— Armstrong? Nu, ce mai pune la cale? întrebă Townsend, ignorând telefonul.

— Nu, repetă Kate. E cineva acolo?

— S-a sinucis, spuse Tom.

— Tu ești, Keith? întrebă Kate.

— Ce-a făcut? spuse Townsend, lăsând receptorul să cadă în furcă.

— Se pare că l-au căutat pe mare mai multe ore și pescarii tocmai i-au scos trupul în largul coastei Sardiniei.

— Armstrong e mort?

Townsend se răsuci cu scaun cu tot, privind pe geam, pe deasupra Bulevardului Cinci.

— Și când te gândești că mama i-a supraviețuit, zise el în cele din urmă.

Tom îl privi nedumerit.

— Nu-mi vine să cred că a fost sinucidere, spuse Townsend.

— De ce? întrebă Tom.

— Nu e stilul lui. Blestematul ăsta a crezut întotdeauna că poate supraviețui oricărei lovituri.

— Orice-ar fi fost, Londra vuieste, spuse Tom. Se pare că râul nesfârșit de capital al lui Armstrong venea din fondul de pensii al companiei, pe care-l folosea ca să-și cumpere propriile acțiuni și ca să plătească sindicatele din New York.

— Fondul de pensii al companiei? Despre ce e vorba? întrebă Townsend.

— Se pare că Armstrong a descoperit că în fond erau mai mulți bani gheață decât necesarul legal și a început să-i stoarcă încet, câte un milion-două odată, până când președintele lui a aflat și și-a dat demisia.

Townsend luă telefonul și formă un interior.

— Ce faci? întrebă Tom.

— Șșș, își puse Townsend un deget pe buze.

Auzind o voce la celălalt capăt al firului, întrebă:

— Contabilitatea?

— Da, domnule, spuse cineva care-i recunoscuse imediat accentul australian. Aici Hank Turner, contabilul-șef adjunct.

— Exact de tine aveam nevoie, Hank. Spune-mi, *Global* are un cont separat pentru fondul de pensii?

— Bineînțeles, domnule.

— Și cât avem depus în prezent în contul ăsta? întrebă el.

Așteptă răspunsul și contabilul-șef adjunct i-l dădu pe când liftul pe care E.B. îl luase înapoi urcase abia până la etajul nouă.

— La ora nouă azi-dimineață, contul prezenta depuneri de 723 milioane de dolari, domnule, fu informat Townsend.

— Și cât avem obligația legală să menținem în cont permanent?

— Puțin peste 400 milioane de dolari, domnule, răspunse contabilul. Datorită politicii ingenioase de investiții aplicate de managerul fondului, am reușit să o luăm cu mult înaintea inflației.

— Așadar avem un surplus de peste 300 de milioane de dolari față de obligațiile noastre statutare?

— Este corect, domnule, dar litera legii spune că trebuie oricând...

Townsend întrerupse legătura și-și privi avocatul, care se holba la el neîncrezător.

E.B. coborî din lift.

— Sper că nu te gândești la ce cred eu că te gândești, spuse Tom, când E.B. intra în biroul lui Heather.

— Trebuie să-l văd urgent pe domnul Townsend, spuse ea.

— Nu-mi spuneți că Pierson s-a răzgândit, zise Heather.

— Nu, nu în legătură cu Pierson. E vorba de Richard Armstrong.

— Armstrong?

— A fost găsit mort, înecat. Primele relatări indică sinuciderea.

— Doamne ferește! Intrați imediat, doamnă. Acum e Tom Spencer la el.

E.B. se îndreptă spre ușa lui Townsend. Când năvălise

înăuntru, Tom o lăsase deschisă, așa că E.B. putea auzi înainte de a intra că în birou se purta o discuție. Auzind expresia „fond de pensii”, încremeni și ascultă uluită conversația dintre Townsend și avocatul lui.

— Ascultă-mă, Tom, spunea Townsend. Ideea mea se îndreaptă spre limitele legii.

— Sper că mă vei lăsa pe mine să judec asta, spuse Tom.

— Să presupunem că astăzi, mai târziu, se suspendă toate tranzacțiile cu acțiuni la *Armstrong Communications*.

— E o presupunere corectă, încuviință Tom.

— Așa că, în stadiul ăsta, n-ar avea rost să încerc să pun mâna pe stocul lor. Deocamdată, știm că Armstrong seca fondul de pensii, așa că acțiunile vor reveni pe piață la un preț foarte scăzut.

— Tot nu văd la ce ți-ar folosi, spuse Tom.

— La aceea că eu, ca un cruciat îmbrăcat în armura dreptății, voi merge și voi salva ziua financiară.

— Și cum propui să faci asta?

— Fuzionând cele două companii pur și simplu.

— Dar n-o să fie niciodată de acord. Pentru început, garanții fondului de pensii al lui *Citizen* nu vor mai risca...

— S-ar putea s-o facă, atunci când vor vedea că surplusul nostru depășește pierderile lor. S-ar rezolva convenabil două probleme în același timp. Mai întâi, guvernul britanic n-ar trebui să apeleze la fondul special de rezervă.

— Și în al doilea rând? se arătă Tom și mai sceptic.

— Pensionarii vor dormi liniștiți, știind că nu vor avea de înfruntat sărăcia în zilele care le-au mai rămas.

— Dar comisia de monopoluri și fuziuni n-o să fie de acord să-ți cedeze proprietatea asupra celor mai mari tabloide din Anglia, spuse Tom.

— Poate că nu, spuse Townsend, dar n-o să obiecteze să preiau toate publicațiile regionale ale lui Armstrong – care ar fi trebuit să fie ale mele de la început.

— S-ar putea, zise Tom, dar acționarii...

— ...nu le-ar păsa de cele 46 la sută de procente ale lui Armstrong la *New York Star*.

— E cam târziu să te mai preocupe asta, spuse Tom. Ai pierdut deja controlul asupra ziarului acesta.

— Nu, nu încă, spuse Townsend. Abia luna viitoare se semnează documentația completă.

— Dar *New York Tribune*? întrebă Tom. O fi murit Armstrong, dar tu i-ai moștenit toate problemele. Orice ar fi declarat el, ziarul ăla pierde în continuare un milion pe săptămână.

— Dar așa face ce-ar fi trebuit să facă Armstrong, așa închide ziarul, spuse Townsend. În felul acesta, așa crea în orașul ăsta un monopol de nezdruncinat.

— Dar chiar dacă ai încolți guvernul britanic și comisia de monopol și fuziune, ce te face să crezi că *Armstrong Communications* s-ar potrivi micului tău plan?

— Nu numai că le-aș umple la loc fondul de pensii, dar așa lăsa conducerea să controleze în continuare ziarul *Citizen*. Și n-am încălca legea, pentru că surplusul nostru e mai mult decât suficient pentru acoperirea lipsurilor lor.

— Eu cred c-o să se încingă o luptă crâncenă pentru a te împiedica, spuse Tom.

— Nu și dacă *Globe* le va aminti în fiecare dimineață celor 35.000 de pensionari ai lui *Citizen* că problema lor are o soluție simplă.

— Dar asta presupune să aprobe și parlamentul, spuse Tom. Gândește-te la laburiștii aceia care te detestă mai mult decât pe Armstrong.

— O să mă asigur să primească toți saci de scrisori de la alegătorii din circumscripția lor, reamintindu-le că dacă vor să fie votați...

Ridicând privirea, Keith o văzu pe E.B. în prag. Ea îl măsura din ochi la fel ca în prima zi când se cunoscuseră.

— Domnule Townsend, spuse ea, acum mai puțin de cincisprezece minute, eu și dumneata am ajuns la o înțelegere, pe care ai promis solemn că o vei respecta. Sau memoria dumitale nu funcționează pentru o asemenea perioadă?

Obrajii lui Keith se colorară ușor, apoi pe buze îi apărură un

zâmbet:

— Îmi pare rău, E.B., spuse el. Am mințit.

Un roman magnific, plin de acțiune, asemenea lui CAIN și ABEL.

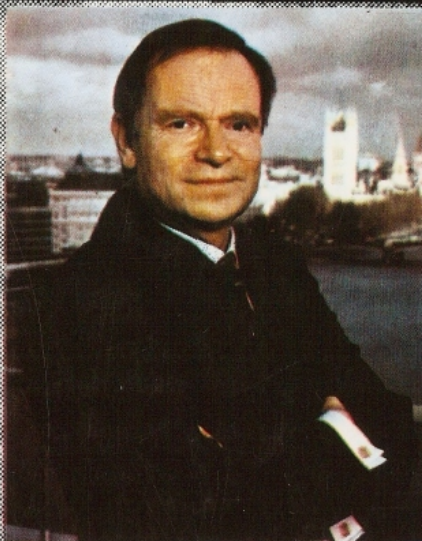
Richard Armstrong, fiul unui țăran analfabet jinduește după avere și statut social.

Keith Townsend, vlăstarul unei familii bogate și respectate descoperă că poți fi puternic și în anonim.

Totuși, ei au o trăsătură comună: amândoi sunt jucători pătimași, gata să riște totul în bătălia pentru controlul celui mai mare imperiu de presă din lume.

Doar unul din ei învinge.
SUSPANS!!

"Comentariul e liber, dar faptul e sfânt"

ISBN 973-9139-80-9

13700 + 274 = 13974

